biblioteca de buzunar

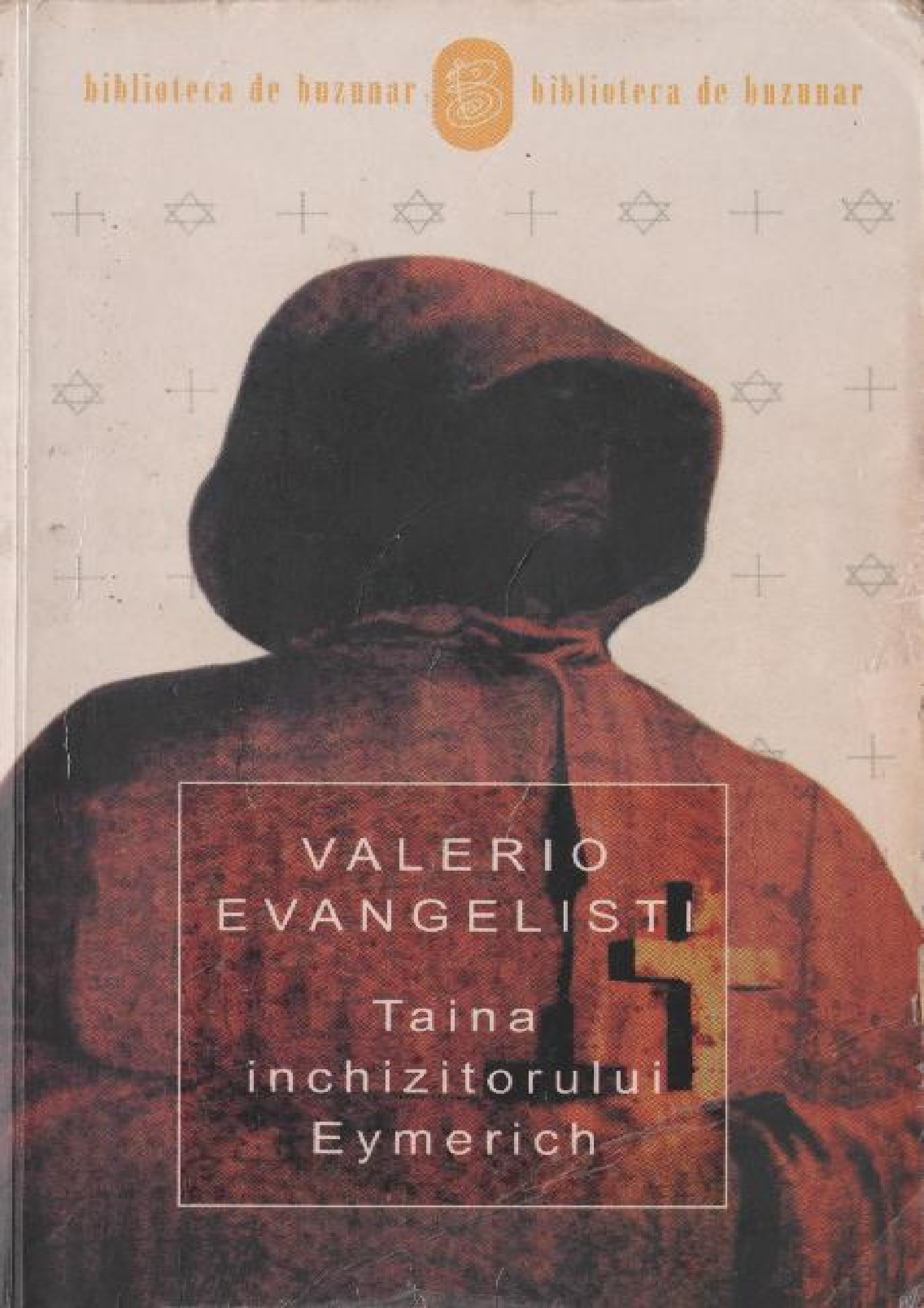

VALERIO EVANGELISTI

Taina inchizitorului Eymerich

Cuprins

- PRIMA ȘEDINȚĂ. LUNI
- COPIII VIITORULUI (I)
- GALERA REGALĂ
- LUCERNA 1934. FUNCȚIA ORGASMULUI
- ORA FERIADA
- A DOUA ȘEDINȚĂ. MARȚI
- COPIII VIITORULUI (II)
- ALGHERO
- COPENHAGA 1936. EXPERIMENTE BIONICE
- CERCUL ȘI TRIUNGHIUL
- A TREIA ȘEDINȚĂ. MIERCURI.
- COPIII VIITORULUI (III)
- CALUL TROIAN
- FOREST HILLS 1942. BIOPATIA CANCERULUI
- TAUMATURGIE
- A PATRA ȘEDINȚĂ. JOI
- COPIII VIITORULUI (IV)
- COȘMARUL ÎNMORMÂNTAT
- RANGELEY 1954.
- ETER, DUMNEZEU Și DIAVOL
- CULTUL INFAM
- A CINCEA ȘEDINȚA. VINERI
- COPIII VIITORULUI (V)
- ZEIȚA TÂRÂTOARE
- LEWISBURG 1957. ASASINAREA LUI CHRISTOS
- SID POTENTE BABY
- A ȘASEA ȘEDINȚĂ
- SUPERIMPUNERE COSMICĂ
- EPILOG. TANIT

Valerio Evangelisti

Taina inchizitorului Eymerich

Traducere din limba italiană de Radu Gâdei

EDITORA ESI ALLFA

PRIMA ȘEDINȚĂ. LUNI

Se auzi un scârțâit ușor. În zid se deschise o ușiță îngustă și o soră pitică, de dimensiunile unui spiriduș, ieși în grabă, cu un rânjet tăcut pe față. Străbătu în fugă celula, apoi se făcu nevăzută în peretele opus în care se deschise o altă ușiță care, cu o clipă înainte, nici nu exista. Mut de uimire, Reich se ridică de pe pat și se îndreptă în direcția aceea. Ușa se închise cu un zgomot sec și, în aceeași clipă, deveni translucidă. Reich văzu limpede silueta unui războinic japonez care-și făcea *harakiri,* în timp ce o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă și cu părul strâns într-un coc fixat prin ace de păr lungi își ducea disperată mâinile la piept. O pată mare de sânge apăru pe sub ușă și se răspândi rapid pe pardoseala încăperii. După puțin timp, ușa dispăru și la fel se întâmplă și cu pata de sânge.

În aer se simțea un miros vag de ars. Reich se întoarse, vrând să meargă să se culce la loc, dar chiar în clipa aceea auzi de pe coridor vocea neplăcută a gardianului-șef Cox.

— Domnule Reich! Domnule Wilhelm Reich!

Se îndreptă fără chef către gratiile dinspre coridor. Aruncă în treacăt o privire la calendarul de pe perete. Văzu doar o foaie albă. Probabil că atunci când schimbase foaia lunii precedente, o întorsese din greșeală și pe următoarea. O întoarse, dar era albă și pe partea cealaltă, cu excepția cuvântului „Luni”. Renunță să se mai gândească la asta și se duse să vadă ce voia Cox.

— Domnule doctor, este întotdeauna o onoare pentru mine să vorbesc cu dumneavoastră, exclamă sarcastic temnicerul. Trompa lungă care pornea dintre ochii lui, reci și ficși ca ai unui rechin, atingea pardoseala.

— Noul dumneavoastră pacient vă așteaptă.

Reich privi cu atenție întunericul din spatele gardianului-șef.

— Care pacient? N-am habar de niciun pacient.

Cox izbucni într-un hohot de râs, spart și prelungit peste măsură.

— Cum să nu?! Omul care se teme să nu devină schizo… schizo…

— Schizofren?

— Chiar așa! Vedeți că vă amintiți? Stați puțin, îl las să intre.

Degetele lui Cox umblară în mănunchiul de chei pe care-l purta la brâu, pe un inel uriaș de fier. Broasca scârțâi, după care o parte dintre gratii dispărură în beznă.

— Poftim, vă rog să intrați, domnule, spuse Cox exagerat de politicos. Doctorul Reich este omul care vă trebuie! A fost un om faimos, să știți! Trompa îi fremătă ca și cum ar fi adulmecat mireasma unor timpuri glorioase, acum foarte îndepărtate. Intrați, intrați, vă rog! Nimeni altcineva de pe aici nu v-ar putea ajuta!

Reich nu vedea altceva în fața ochilor decât întuneric, chiar dacă, la un moment dat, i se păru că distinge imaginea unei peșteri. Auzi, însă, clipocitul îndepărtat al unei ape, ca și cum prin bezna din fața sa ar fi existat o plajă măturată de valuri sau poate un râu subteran. Apoi, firele albe ale unei pânze de păianjen apărură limpede pe fondul întunecat al coridorului. Prins în firele acelea, se zvârcolea un nou-născut cu membrele foarte lungi, cu niște încheieturi nefirești. Pe neașteptate, nou-născutul zâmbi dezvelind niște dinți ascuțiți ca aceia ai rechinilor. Creatura scoase un vaiet disperat și căzu în față. Reich se trase înapoi cu un strigăt de surpriză.

Pacientul se afla în fața lui, foarte înalt, cu brațele încrucișate pe piept. Vru să vadă cu ce era îmbrăcat, încercă să-l privească mai bine, dar nu putu. Când reuși, o durere foarte ascuțită îl fulgeră la rădăcina nasului. Observă doar că omul purta o

mantie neagră, lungă, care flutura parcă agitată de un vânt invizibil și ceva alb până la glezne. După aceea, un nou junghi îl obligă pe Reich să închidă ochii.

— Nu am nevoie de niciun medic.

Glasul metalic al necunoscutului îl readuse pe Reich cu picioarele pe pământ. Deschise cu prudență, cât putu de mult, doar un ochi. Cox nu mai era acolo, iar coridorul semăna cu o vizuină abia luminată. Pe pereți alunecau umbrele unor insecte uriașe, poate scarabei care se urcau unii peste alții. Dar totul din acest tablou era în întregime dominat de noul-venit a cărui figură se distingea cu precizia unui basorelief.

Reich încercă să-și învingă surprinderea și să privească mai bine acel chip. Acesta avea o expresie concentrată și severă, nu chiar feroce, dar, oricum, fără nicio urmă de bunăvoință. Cute adânci subliniau fiecare trăsătură. Buzele erau subțiri, aproape inexistente, incapabile să zâmbească. Privirea era rece, distantă și, în unele momente, părea pârjolită de o febră interioară ținută în permanență sub control. Întreaga înfățișare a necunoscutului dădea impresia unei inteligențe vii, dar reci, de parcă ar fi stat mereu la pândă dintr-o ascunzătoare aflată la distanță.

— Eu nu sunt propriu-zis medic, îi explică Reich, după această examinare îndelungată. Am fost cândva. Acum sunt doar unul dintre numeroșii deținuți de la Lewisburg.

— Nu mă interesează povestea vieții dumitale. Nu am timp de pierdut cu așa ceva. Ce vreți, mai exact, de la mine?

În primul moment, Reich nu răspunse. Atenția îi fusese atrasă de un fenomen ciudat. Umbra necunoscutului traversa toată încăperea și ajungea până sub pat. Acolo părea să se înghesuie un ghem de creaturi hidoase. Șerpi? Vipere? N-avea de unde să știe. Semănau cu circumvoluțiunile unui creier,

dar în permanentă mișcare, ca și cum fiecare frântură ar fi fost însuflețită de o viață proprie.

Dacă era vorba despre un coșmar, aceasta îl putea face curios. Nu făcea parte din categoriile de coșmaruri cu care era obișnuit Reich. Nu se temuse niciodată de ceva care se tara în loc să meargă. Era posibil, oare, ca omul acela să aibă puterea de a-i depăși imaginația? Suspină.

— Nu eu sunt acela care v-a chemat. După spusele lui Cox, vă temeți de schizofrenie. Așa este?

Necunoscutul își coborî puțin pleoapele, lăsând să se vadă doar o sclipire a ochilor săi negri.

— Schizofrenie? șopti el. Ce vreți să spuneți cu cuvântul acesta?

Pe neașteptate, Reich își dădu seama că necunoscutul acela îi vorbea într-o limbă de care el nu avea habar. Dar cum se făcea, oare, că înțelegea orice voia el să spună? Însă acum n-avea timp să caute un răspuns la această întrebare. Pe pereții celulei apărură un șir de fețe foarte palide care îl priveau țintă cu niște ochi enormi de o culoare verde ca de smarald. În același timp, simțea în trup o durere surdă, dar chinuitoare. Trebuia să pună capăt cât mai repede acestei discuții absurde.

— Nu pot să încep acum să vă explic vocabularul psihiatric. Trebuie să-mi spuneți doar un singur lucru. Vă simțiți vreodată subjugat unor forțe străine, binevoitoare sau dușmănoase? Auziți voci sau ordine? Vă simțiți amenințat de cineva sau de ceva?

Auzind aceste întrebări, străinul strânse iarăși pleoapele.

— Nu.

— Și ați avut vreodată senzația că vi se mișcă ceva în cap? Ce știu eu, poate ceva ca niște viermi?

Expresia de pe chipul necunoscutului se schimbă fulgerător, manifestând timp de câteva clipe o groază de nedescris. Dar își reveni imediat,

și în urma acestor clipe de tulburare nu mai rămase decât o strâmbătură dezgustată a buzelor.

— De ce mă întrebați așa ceva?

— Pentru că senzația de viermi care se mișcă în pântece sau în creier este unul dintre simptomele tipice ale schizofreniei. Acum, Reich era sigur că scârba pentru creaturile care mișunau prin celulă făcea parte din bagajul de senzații al străinului și nu al său. Se simți ușurat. Aruncă o privire prudentă în spațiul de sub pat. Vietățile acelea care se mișcau continuu erau tot acolo, dar se vedeau din ce în ce mai neclar și aveau să dispară în scurt timp.

— V-am întrebat mai devreme ce înțelegeți prin schizofrenie. Vă rog să-mi răspundeți.

— Ei bine, nu este chiar atât de simplu… Reich se întrebă dacă era cazul să-i dezvăluie omului aceluia unele detalii de specialitate, înainte de a-i fi făcut o anamneză, în trecut, cu unii dintre pacienții săi făcuse acest lucru, cu alții nu. De obicei, schizoizii erau cei mai pregătiți pentru a cunoaște boala de care sufereau. Dar era vorba de pacienți propriu-ziși, în timp ce acum nu avea nicio intenție de a-l lua în îngrijire pe individul acela. Se hotărî să rămână pe o poziție neutră. Mă rog, de regulă, se numește schizofrenie separarea Eu-lui de corp. Eu-l nu mai are o localizare precisă în spațiu. Reușiți să înțelegeți?

— Nu, atât timp cât dumneavoastră o să numiți „Eu” spiritul sau sufletul. Nu este așa?

— De ce, există vreo diferență între spirit și suflet?

Necunoscutul îi răspunse cu un rânjet.

— Păreți un om cu multe cunoștințe, dar nu aveți habar de unele noțiuni elementare. Ar fi mai bine să mă lăsați să plec.

— Dar nu eu sunt acela care vă reține! În urma acestui protest, Reich începu să simtă dureri în tot corpul, dar mai ales în stomac. În pereții celulei, până și în tavan, apărură niște găuri întunecate care

cine știe cât erau de adânci. Venea dinspre ele acel murmur al unor ape îndepărtate pe care îl auzise mai devreme, dar completat acum cu pârâituri zgomotoase și cu ecouri repetate. Creaturi alburii, cu mulți ochi, apăreau din când în când în unele dintre aceste găuri, dar se retrăgeau mult prea repede ca să poată vedea cum arătau.

Reich se simțea, de-a dreptul rău. Îl vedea ca prin ceață pe individul din fața sa și clătină din cap.

— Vă rog, sunt foarte obosit. Am fost cândva psihiatru și chiar psihanalist, dar în ultimii ani m-am ocupat doar de biologie și de fizică. Dacă aveți nevoie de ajutor, ar fi mai bine să vă adresați altcuiva.

— Dar eu n-am nevoie de ajutorul nimănui.

În glasul bărbatului din fața sa era atâta furie, încât Reich fu curios să afle de ce și parcă uită de durerile care-l chinuiau. Pentru prima oară căută din priviri carotida și sternul vizitatorului. Le văzu nemișcate și țepene, ca și cum n-ar fi existat nicio formă de respirație.

— Sper că nu refuzați orice ajutor din teama de aproapele dumneavoastră, întrebă el cu jumătate de glas. De ce vă este frică să intrați în contact cu el?

Pe chipul acela aspru și țeapăn apăru o expresie mânioasă, dar, departe de a exploda, se transformă instantaneu într-un calm glacial și totuși clocotind de violență.

— Mie nu mi-e frică de nimic, spuse răspicat necunoscutul. Cine se supune voinței lui Dumnezeu nu se teme nici de oameni, nici de demoni.

— Deci, dumneavoastră considerați că aveți o misiune. Că vă supuneți unei voințe, remarcă Reich, impresionat fără voia sa de o asemenea atitudine.

— Sigur că am o misiune. Vă miră atât de mult?

— Nu, doar că…

— Considerați, cumva, că a avea o misiune și a te supune unei voințe superioare ar fi un simptom al bolii pe care dumneavoastră o numiți „schizofrenie”?

Luciditatea acelui personaj îl lăsă mut pe Reich. Înghiți de câteva ori în sec înainte de a putea continua.

— Într-un anume sens, da.

— Dacă-i așa, răspundeți-mi o dată și fără să bateți câmpii! Ce înțelegeți prin schizofrenie?

Tonul pe care pusese întrebarea nu mai lăsa loc nici unei manevre de a ocoli un răspuns.

— Un psihiatru tradiționalist v-ar răspunde cam cum v-am răspuns și eu ceva mai devreme…

— Am întrebat ce înseamnă schizofrenia *pentru dumneavoastră.*

— Să zicem o pierdere a contactului cu fluxurile vitale ale propriului corp. Omul rămâne, însă, conștient că acele fluxuri există, doar că le caută în altă parte: într-o forță exterioară, în vreo divinitate, în glasuri sau demoni aflați *în afara* lui. Reich se întrebă dacă necunoscutul va înțelege ce urma să adauge. Asemenea lucruri reprezintă, prin urmare, un avantaj al schizofrenicului față de *homo normalis.* Acesta din urmă nu știe că acele fluxuri există. Schizofrenicul este, însă, conștient de ele, dar nu reușește să le localizeze.

În clipa aceea, sute de creaturi cu corpul gelatinos și alburiu scoaseră capul din nenumăratele găuri apărute în pereții celulei, agitând un fel de clești umezi ca ai unor raci. În același timp, se auzi de undeva glasul răgușit al gardianului-șef Cox.

— Gata, s-a terminat consultația! Doctore Reich întindeți-vă pe pat!

Corpul necunoscutului dispăru de îndată. Chipul său mai pluti încă prin aer, tocmai cât să-l întrebe:

— Ce sunt aceste fluxuri despre care vorbiți?

După care dispăru și el.

Reich se întoarse către Cox, ținându-se de stomacul care-l durea neîncetat. Observă că gardianul-șef avea acum un bot de bou, cu trei perechi de ochi așezați în apropiere de nări.

— Dar cine era individul ăla?

— Oh, este un judecător.

— Într-adevăr, avea un asemenea aer.

Cox trase adânc aer în piept și izbucni în râs.

— Nu l-ați recunoscut. Nu este un oarecare. Este judecătorul *dumneavoastră.*

Uluit, Reich rămase cu gura căscată.

— Era, așadar, judecătorul Sweeney? Sau John Clifford?

— Niciunul dintre aceștia. Se numește Eymerich, Nicolas Eymerich.

În jurul lui Reich parcă se făcu o beznă totală. Ajunse pe bâjbâite la pat și se prăbuși pe el. În clipa următoare voma și-și murdărea cumplit perna.

COPIII VIITORULUI (I)

Milton Seed ajunse în mijlocul sălii de sport cu ochii cârpiți încă de somn. Cei mai mulți dintre ceilalți băieți se aflau deja în poziția *zazen:* șezând cu picioarele încrucișate, cu laba piciorului drept pe pulpa stângă și cu laba piciorului stâng pe pulpa dreaptă. Doamne, cât de mult ura poziția aceea! După numai câteva minute, simțea că tot corpul îi era înțepenit, iar mușchii abdomenului îl dureau cumplit. Dar părea să fie singurul mod în care putea ajunge la *satori,* anularea completă a eu-lui. Și fără *satori* nu se putea trece la cursul superior.

— Seed, întotdeauna ești ultimul, spuse instructorul Renshaw, dar fără nicio urmă de supărare sau de reproș în glas. Nu-i frumos să-i faci pe colegii tăi să te aștepte.

Milton se înclină în fața instructorului, după care se duse la locul său obișnuit, între John Danning și Bob Lincoln. Privindu-l pe John Danning, atât de caraghios, cu trupul său gras înfășurat în chimonoul portocaliu, deja năclăit de sudoare, pe buze era gata să-i înflorească un zâmbet. Din fericire, se abținu la timp. Instructorul avea ochii îndreptați chiar în direcția lor.

— Imaginați-vă, ca de obicei, un puț, spuse Renshaw după ce se asigură că alinierea elevilor săi era ireproșabilă. Puțul se deschide în capul vostru și se adâncește sub voi. Inspirați, acum, și țineți-vă răsuflarea cât de mult puteți. Bun, așa. Acum expirați puternic și aruncați un bănuț în puțul acela. Numărați în gând: unu.

Milton se supuse mecanic, dar respiră așa cum îi venea mai bine. Privirea ageră a lui Renshaw reuși să observe ridicarea și coborârea regulată a pieptului băiatului, pe fondul răsuflării ritmice a celorlalți.

— Astăzi nu prea suntem în formă, Seed. Tonul era al unuia care face doar o simplă constatare.

Inspiri rău și expiri prea lung. Aerul trebuie reținut în plămâni și dat afară tot o dată. Iar voi, continuă el, întorcându-se către ceilalți, voi numărați? O expirație, înseamnă o monedă, un număr. Așa. Numărați: trei. Acum, o altă monedă. Ceva mai târziu va trebui să faceți singuri asta.

Milton își potrivi respirația după aceea a colegilor, dar renunță să-și imagineze ceva și să numere monedele. I se părea un exercițiu de-a dreptul idiot și nu-l consola cu nimic faptul că, în aceeași clipă, sute de mii de elevi americani îl repetau, în toată Federația Nouă. I se explicase că, preocupat de număratul monedelor, mai devreme sau mai târziu ar fi pierdut șirul. Acela era semnalul că putea să ajungă mai ușor la *satori.* Se poate să fi fost adevărat, dar, de fapt, era chiar așa de important să ieșim din noi înșine? Toată lumea numea asta „meditație", dar, așa cum remarcase tatăl său ultima oară când se văzuseră, nu se putea medita despre un nimic absolut. Obiectivul era acela de a nu gândi la nimic, devenind astfel nimic. Aceasta era, cel puțin, ideea tatălui său, evident, un bun exemplu pentru el.

Se lăsase acum o tăcere adâncă și însuși Renshaw participa la exercițiul colectiv. În clasele din cursul superior, acesta era momentul în care niște slujbași de-ai școlii loveau cu bastoanele pe spinarea celor mai concentrați, pentru a le aprecia capacitatea de transcendență. Milton nu știa acum dacă va permite așa ceva; dar nu știa nici măcar dacă va ajunge să fie promovat pe treapta aceea. Oftă abia auzit și începu să privească pe fereastră, printre copacii din parc, golful San Francisco care scânteia sub razele soarelui.

Soneria le dădu semnalul de încetare a exercițiilor. Tresăriră cu toții, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn profund și se ridicară regulamentar, fără a se folosi de mâini, rezemându-se doar pe un genunchi. John Danning, dezechilibrat din cauza grăsimii, se clătină într-un mod periculos, dar reuși

să nu cadă. Poate că Renshaw observă acea stângăcie, dar nu făcu caz de ea.

După ce-și lăsase haina în dulăpiorul său și se îmbrăcase cu uniforma albastră de elev, Milton pornise împreună cu colegii către cantină, când vocea calmă a instructorului îl făcu să se oprească.

— Seed, ai uitat deja ce s-a întâmplat ceva mai devreme? Ai venit mai târziu decât ceilalți și ai respirat prost. Nu-mi place deloc, dar trebuie să-ți dau o pedeapsă.

Urechile băiatului deveniră stacojii.

— Îmi pare rău, domnule instructor. După aceea m-am corectat și…

Renshaw îl privi cu niște ochi la fel de expresivi ca ai unui pește.

— Nu este adevărat. Ai rămas absent tot timpul, știu asta. Și acum afirmi că-ți pare rău. Asta îți va fi de ajuns ca să te pedepsească. Scoase din buzunarul kimonoului un cartonaș de culoare violetă. Milton știa foarte bine ce era scris pe el: „M-AM ARĂTAT NEDEMN SĂ FAC PARTE DIN ȘCOALA SUBLIMĂ A TINERELOR SPERANȚE DE LA STEEL ENERGY LTD”. Trei asemenea cartonașe însemnau urechile de măgar și expunerea în văzul tuturor celor din curte; șase cartonașe eliminarea din școală; nouă cartonașe o călătorie doar dus la Lazaret. El ajunsese la două cartonașe. Resemnat, întoarse spatele pentru ca instructorul să-i atârne acolo semnul pedepsei.

Așa cum era obiceiul, ceilalți elevi îl însoțiră pe când ieșea din sala de sport, privindu-l cu seriozitate și cu un fel de durere plină de uimire, singura exprimare a unor sentimente care era permisă în școală. Doar pe chipul negru ca tăciunele al lui Bob Lincoln apăru o umbră de simpatie, dar, dându-și seama de greșeală, băiatul și-o camuflă sub un strănut zgomotos. Renshaw își aținti pentru o clipă privirea asupra lui, dar imediat trecu mai departe.

Ajunseră în sala cantinei, foarte asemănătoare cu o seră datorită ferestrelor largi care lăsau să se vadă verdeața luxuriantă a parcului și a ferigilor plasate cam peste tot, de-a lungul pereților. Micul dejun era compus, ca de obicei, dintr-un terci din mai multe cereale fierte, împreună cu prânzul și cu cina de duminică, acela era unul dintre puținele momente în care „tinerele speranțe” puteau sta de vorbă oarecum liberi. Luară loc în jurul meselor lungi, împingându-se zgomotos, dar în general fără a depăși o anume limită, în timp ce domnișoara Green prelua de la Renshaw misiunea de a-i supraveghea și lua notă de pedeapsa pe care o suferise Seed.

Cine primea un singur cartonaș nu era obligat nici să mănânce singur, nici să păstreze tăcerea. Milton se așeză între John Danning și Fred Marquand, cei care ocupau în dormitor paturile de lângă el. Se feri să intre în vorbă cu ei, dar pedeapsa pe care o suferise era evenimentul acelei zile. Fred ardea de dorința de a discuta despre cele întâmplate.

— Părerea mea este că Renshaw a exagerat, începu el ca să intre în subiect. Totuși, tu, Seed, ar trebui să fii mai atent. Se vede limpede că nu prea ai chef să respecți regulile școlii.

Milton ridică din umeri, având grijă ca gestul să nu fie prea vizibil.

— Oricum, sunt aproape sigur că n-o să mă admită în cursul superior. Dar, dă-mi voie să spun că asta nu te privește pe tine, Marquand.

— Cum să nu mă privească? Fred își dădu seama că vorbise pe un ton cam ridicat. Trase cu ochiul spre domnișoara Green și coborî cât putu de mult tonul. Cum să nu mă privească? Dacă tu o să primești pedepsele una după alta, o să ai probleme și la cursuri. În felul acesta strici atmosfera de lucru din clasă. Asta dacă-mi dai voie să-ți aduc o critică.

— Eu nu primesc o pedeapsă după alta. Am ajuns abia la două.

— Dar știi foarte bine că, dintr-un moment într-altul, ai putea primi șase, sau chiar nouă. Dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Dacă se mai află pe aici și de relația ta cu gâsculița aia… Cum o cheamă? Parcă Sybil.

Urechile lui Milton se înroșiră. Cu inima bătându-i nebunește, își roti rapid privirile în jur.

— De unde știi? întrebă cu o voce peste măsură de agitată.

Chipul lui Fred era încremenit, dar ochii îi scânteiau maliționși.

— De. Unde am aflat de biletul pe care i l-ai trimis? De la Rob Lincoln care a aflat și el la rândul său de la alții.

Probabil că domnișoara Green simțise ceva, pentru că se ridică de la masa la care mânca de una singură și veni către ei. Pe fața ei, brăzdată de un păienjeniș de riduri, apăruse o expresie vigilentă.

— S-a întâmplat ceva, băieți?

Milton simți că i se taie răsuflarea și că la rădăcina părului îi apăruseră picături de sudoare. Orice contact între sexe era interzis cu strășnicie până la vârsta de optsprezece ani, iar el nu avea decât paisprezece. O vorbă dacă scotea Marquand și el era pierdut. Dar pâra nu făcea parte din jocul sadic pe care i-l pregătea Fred.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnișoară Green, spuse el pe un ton ușor enigmatic. Seed a primit o pedeapsă și îi pare foarte rău.

— Asta-i foarte bine, fu de părere domnișoara Green, pe jumătate dojenitor și pe jumătate compătimitor. Nerecunoștința față de cel care ajută țara să-și revină nu este o atitudine corectă. Nu-i așa, Seed? Spunând aceasta, porni către masa la care mânca fără să mai aștepte vreun răspuns.

John Danning clătină din cap.

— Poate că trebuia să-l reclamăm. Era de datoria noastră să facem asta.

— Nu putem face așa ceva, îi răspunse Fred. Ar putea fi interpretat ca o manifestare de ură și am putea primi și noi un cartonaș de pedeapsă. Vezi, Seed, în ce încurcătură ne-ai băgat, dacă-mi dai voie să spun asta?

Milton se feri să-i privească în față pe cei doi și-și vârî nasul în farfuria din fața sa. Cu siguranță, Fred avusese de gând să-l provoace, ca să-l facă să-și iasă din fire. Ei bine, nu reușise. Termină de mâncat în tăcere. În sfârșit, clopoțelul dădu semnalul că micul dejun se încheiase.

Când ieși în curte ca să se ducă la sala de Tae-Kwon Do era, probabil, ora opt dimineața și afară începea să se încălzească. Privi curios la clădirea pentagonală în care se țineau cursurile secției reale, aflată ceva mai la vale, acolo unde se aliniase grupul de băieți pedepsiți să poarte urechi de măgar, unii privind la catargul pe care flutura steagul de la Steel Energy, alții întorcându-i spatele. De la distanța aceea, nu reușea să-și dea seama cine erau cei pedepsiți. Observă, totuși, două uniforme roz. Ritualul urechilor de măgar era singura ocazie în care băieții și fetele se amestecau unii cu alții într-o umilință comună.

Intră fără chef în sala de sport. Tae-Kwon Do nu-l atrăgea absolut deloc. Nu-i plăceau toate săriturile acelea și nenumăratele lovituri de picior fără nicio utilitate practică. „Un boxer bun i-ar face K.O. Pe idioții ăia într-un singur minut”, obișnuia să spună tatăl său în timp ce, îmbrăcat doar cu un maiou, urmărea la televizor meciurile acelea, cu o cutie de Coors în mână. Poate că nu era adevărat, dar acest Tae-Kwon Do era de-a dreptul grotesc. Era de preferat karate-ul japonez, mai sobru și mai eficace. Dar în școala aceea nu puteai alege decât între Tae-Kwon Do și acel Tai Chi prostesc.

Timp de o jumătate de oră exersă fără tragere de inimă pașii și figurile încordate de *Chon-Ji, To-San* și *Yul-Kok.* La sfârșit, picioarele îi tremurau și

spinarea îl durea îngrozitor. Mai rău stăteau lucrurile cu John Danning, asudat tot și cu respirația întretăiată. Își aduse aminte că grăsunul acela le propusese cu câtva timp în urmă colegilor să-l reclame și-i făcu plăcere să-l vadă într-un asemenea hal. Sigur că prima îndatorire a elevilor era să reclame comportările nedemne, dar…

Porni în șir, împreună cu colegii săi, către sălile în care se țineau cursurile științifice, sub conducerea instructorului Groden, un tip subțiratic cu o expresie distrată. Acesta era momentul în care aveau să fie scuipați băieții pedepsiți cu urechile de măgar. Cei care stătuseră cu ochii ațintiți la steag primeau scuipatul în spinare, ceilalți, cu vini mai grave, în plină figură. Groden dădu exemplu, țintind spinarea unui băiețaș din clasele mici, care plângea cu sughițuri, apoi trecu la al doilea.

Milton făcu și el mecanic același lucru, pe măsură ce șirul înainta. Fred îi aruncă o privire plină de bucurie răutăcioasă care, în intenția lui, trebuia să-l avertizeze asupra celor ce aveau să i se întâmple și lui. Nu-l luă în seamă. Scuipă fără niciun fel de dușmănie înspre primii elevi pedepsiți, fără a-i privi. Dintr-odată, inima îi bătu cu putere. În fața lui, cu o beretă urâtă trasă peste părul lung, castaniu, se afla Sybil, micuța Sybil! Fețișoara ei delicată era brăzdată de lacrimi și purta urmele scuipăturilor, atât de multe încât saliva i se scurgea în valuri scârboase spre gât.

Când îi văzu ochii scăldați în lacrimi îi veni și lui să plângă; dar nu putea face așa ceva, ar fi fost un adevărat dezastru pentru amândoi. Rămase timp de câteva clipe ca paralizat de această întâlnire, apoi simți ațintită asupra sa privirea ironică a lui Fred care ajunsese deja în pragul ușii de la intrarea în clădire. Scuipă, dar fără vlagă. Scuipatul ajunse pe sânii mici ai fetei care de atâtea ori fuseseră obiectul fanteziilor sale înflăcărate. Se simți ca un vierme. Trebui să scuipe din nou și, de data aceasta, nimeri pe păr. O luă la fugă pe urma

celorlalți, tulburat cum nu mai fusese niciodată în viața sa.

Fred îl aștepta în prag, dar când îi văzu privirea bătu în retragere. Milton trecu pe coridor ca un automat, de parcă nici nu avea habar pe unde mergea. Simțea cum crește în el o disperare profundă, cosmică, la care se adăugau impulsuri de furie sălbatică. Ca să nu izbucnească în plâns, fu nevoit să-și muște până la sânge buza de jos. Dar nu putea plânge, nici nu putea fi vorba despre așa ceva.

Când reuși cât de cât să se mai liniștească, intră în sală cu numai câteva clipe înainte ca ușa să fie închisă. Pe când se îndrepta către banca lui din ultimele rânduri, chipul i se lumină pe neașteptate. Îi venise în minte o idee absurdă, neînchipuit de absurdă. Și totuși trebuia neapărat s-o pună în aplicare. Cât timp dura pedeapsa urechilor de măgar? De obicei, până la ora prânzului. Da, putea să facă acest lucru. Dar trebuia să fie foarte atent.

Urmări prima lecție, gestiunea întreprinderilor, cufundat în propriile gânduri. Instructorul Sellick, ermetic ca întotdeauna, descrise pe tot parcursul orei, cu o voce monotonă, experiența doctorului Ohono și modul în care redresase el situația firmei Toyota. După părerea lui Sellick, nu toate soluțiile acelea mai erau valabile; cu toate acestea Noua Federație, încă de la naștere, își însușise spiritul japonez de activitate, conștientă de faptul că numai pe o asemenea cale americanii ar fi putut renaște economic, pentru a putea face față supremației asiatice. Toate acestea erau lucruri pe care celelalte federații create după dezmembrarea Statelor Unite încă nu-l înțeleseseră.

Milton reținu doar câteva frânturi din lecție și le înmagazina într-un ungher mai puțin frecventat al minții sale. Acum nu mai avea în gând decât perfecționarea planului pe care-l concepuse și care începea să-i dea fiori de nerăbdare. Momentul cel mai potrivit ar fi fost în timpul orei următoare, de

istorie simultană. Aceasta și pentru că elevii urmau să fie ascultați din lecțiile anterioare.

Când se auzi clopoțelul sunând, Sellick se ridică și-i lăsă locul la catedră instructorului Pitt, salutându-l cu o plecăciune, iar Milton privi cu atenție fizionomia binecunoscută cunoscută a noului venit. Pe chipul său complet spân și impasibil apărea din când în când o expresie blândă și oarecum amuzată, ca semn al unei bunătăți sufletești pe care atitudinea țeapănă obligatorie a instructorilor nu reușea s-o mascheze cu totul. Pitt n-ar fi dat niciodată pedepse exagerate, așa cum făcea unul ca Renshaw; ci ar fi aplicat, pur și simplu, regulamentul, cu bun simț și corectitudine. Era exact tipul de instructor care-i trebuia lui Milton ca să-și ducă la bun sfârșit riscantul său plan.

După un sfert de oră din lecție, Pitt puse în sfârșit în funcțiune tabla specială pentru ascultare, apăsând pe butonul telecomenzii pe care o avea în mână. Ecranul uriaș din spatele său se lumină, lăsând să se vadă o imagine electronică în care se aflau numele de familie ale celor treizeci de elevi prezenți în sală și în dreptul fiecăruia se afla un șir de casete goale, încheiat cu un spațiu pentru totaluri.

Pitt privi câteva clipe numele de pe listă, în timp ce întreaga clasă îl urmărea ținându-și răsuflarea ca să ghicească la ce nume se va opri. Apoi începu.

— Kuhnen! Te simți pregătit?

Un băiat plăpând, cu părul atât de blond încât părea alb, sări în picioare.

— Da, domnule instructor.

— Pornim de la o întrebare cam neașteptată. Care sunt celelalte federații americane?

Trăsăturile băiatului se destinseră. Răspunsul era cât se poate de ușor.

— Uniunea Statelor Americane, USA…

— Cu capitala…?

— New York.

— După aceea?

— Confederația Americii Libere, CAL, cu capitala la Atlanta.

Pitt se adresă clasei.

— Cum apreciați aceste răspunsuri? Sunt corecte?

Cei mai mulți dintre elevi fură de acord. Robert Serafian se ridică, însă, în picioare.

— Răspunsurile sunt corecte, dar prea sintetice dacă este să fac o critică. Kuhnen ar fi trebuit să spună că aceste trei federații au sisteme politice diferite, dar aceeași apărare și aceeași poliție. Dacă-mi permiteți să spun, aș putea pune pariu că nu știa acest lucru.

Kuhnen nu se putu abține să nu facă un gest de protest.

— Totuși, știam. Nu am spus toate aceste lucruri pentru că domnul instructor Pitt nu m-a întrebat.

Serafian clătină din cap.

— Nu ai cum s-o dovedești, dă-mi voie să-ți spun. Sigur, acum știi, dar numai pentru că am spus eu.

— Nu-i deloc adevărat și pot chiar să demonstrez aceasta. Cele trei federații alcătuiau cândva un întreg care se numea Statele Unite. Ultimul președinte a fost Doyle și a murit acum nouă ani de anemie pernicioasă.

Pitt încuviință, satisfăcut.

— Foarte bine, Kuhnen. Din păcate, nu același lucru ți-l pot spune și ție, Serafian. Obiecția ta nu era îndreptățită și nu te-ai arătat cu nimic superior. Degetele instructorului manevrară telecomanda. În căsuța de sub numele lui Kuhnen apăru pe ecran un 1, iar în aceea a lui Serafian un -1. Dar poți totuși să recuperezi. Rămâi în picioare, Serafian. Descrie cu cuvintele tale ce este anemia pernicioasă.

Pe chipul băiatului apăru involuntar o expresie de tristețe.

— Anemia pernicioasă sau falcemia este o predispoziție genetică a sângelui…

Pitt clătină din cap, în timp ce degetele sale mângâiau amenințător telecomanda.

— Am spus „cu cuvintele tale”. Nu mă interesează descrierea care se află în carte.

Serafian fu puțin descumpănit, dar încercă să facă față.

— Ei bine, este o boală a sângelui care, într-o vreme, afecta doar populația de culoare, apoi, acum zece ani, s-a răspândit și la celelalte rase și a ucis un sfert dintre americani.

— Și de ce s-a răspândit?

— Din cauza… Serafian vru să facă gestul de a se scărpina la ceafă, dar se controlă imediat. Din cauza promis… Nu mai putu continua.

Mai mulți băieți se ridicară din bănci.

— A promiscuității!

— Exact. Degetele lui apăsară pe telecomandă și, pe ecran, sub numele lui Serafian, apăru un -2. Băiatul se așeză umilit în bancă. Pitt îl întrebă pe Bob Lincoln, unul dintre aceia care răspunseseră corect.

— Ce este promiscuitatea? De data aceasta vreau să-mi dai definiția din manual.

— Promiscuitatea, turui Lincoln pe nerăsuflate, este urmarea inevitabilă a lipsei de control asupra instinctelor.

Pitt încuviință răspunsul său.

— Cred că definiția este corectă. Sunteți și voi de acord?

Era pe punctul de a apăsa o tastă a telecomenzii, când Milton hotărî că venise momentul să intre în acțiune. Clătină energic din cap. Pitt observă imediat reacția sa.

— Ce este, Seed? întrebă el, uimit. Ai cumva o definiție mai bună?

Băiatul înghiți în sec.

— Am una care îmi aparține.

— Așa? S-o auzim.

Milton trase adânc aerul în piept ca să-și facă astfel curaj.

— Promiscuitate înseamnă că albii, negrii, galbenii și roșii se regulau prea mult între ei și asta le-a infectat sângele.

Pitt rămase încremenit la auzul unui asemenea răspuns. În clasă se lăsă o tăcere adâncă, după care se iscă un murmur din ce în ce mai puternic. Instructorul își reveni cu greu, apoi spuse, încercând să-și controleze glasul.

— Ce păcat, Seed! Nu te credeam în stare de asemenea scârboșenie. De unde ai învățat asemenea expresii imorale?

În ciuda emoției cumplite care-l cuprinsese, Milton mai găsi putere să insiste.

— Dar așa este, dacă-mi permiteți să spun! Sângele infectat se transmite cu ocazia sexului! Adăugă la aceste cuvinte și un hohot căznit de râs care i se păru ca o ușurare.

Pitt se duse înspre el, făcând eforturi să-și stăpânească indignarea.

— Ridică-te, Seed. Și acum întoarce-te! Căută prin buzunar și scoase două cartonașe violete pe care i le aplică pe spate. Felicitări. Aveai deja o pedeapsă, acum ai meritat să primești urechile de măgar. Poți să fii mândru de isprăvile tale, dacă-mi dai voie să spun asta. Se duse la ușa care dădea înspre coridor și chemă un servitor. Băiatul ăsta are trei pedepse. Du-l să-și ia bereta și să stea cu spatele la steag.

În timp ce era luat pe sus de mâinile voinice ale servitorului, Milton mai avut timp să audă vocea naivă a lui John Danning care întreba.

— Domnule instructor, ce înseamnă „se regulau”?

La scurt timp după aceea, purtând bine îndesată pe cap bereta de care erau prinse urechile de măgar, Milton era împins în micul grup al pedepsiților, aflați încă în curte, sub razele arzătoare ale soarelui. Se prefăcu că se împiedică

și ajunse chiar lângă Sybil, fără ca servitorul să aibă ceva de obiectat. Se limită doar să arunce în treacăt o privire înspre fată. DeslușI în ochii ei uimire și o umbră de bucurie. Dar despre acest din urmă sentiment nu putea fi deloc sigur. Fața fetei purta încă urmele de scuipat și pleoapele îi erau tot înroșite de cât plânsese. El avea să-și ia porția de scuipături la sfârșitul orelor, când colegii săi aveau să iasă și să se îndrepte către cantină.

Nu îndrăzni s-o privească prea mult timp pe Sybil. Din când în când, servitorul mai scotea capul pe ușă ca să-i supravegheze pe cei pedepsiți. După o vreme, reuși să-i zâmbească. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, dulce și luminos. Uită dintr-odată de urechile de măgar și de scuipăturile care-l așteptau. De ani de zile nu se mai simțise atât de fericit.

În cele câteva ore care urmară, mai schimbă cu ea câteva surâsuri, scurte dar grăitoare. La un moment dat, Milton observă că fata căuta ceva pe furiș în buzunarul sacoului roz care, împreună cu fusta de aceeași culoare formau uniforma de elevă. Făcea mișcări prudente, foarte calculate. Privi îngrijorat înspre servitor care se uita acum cu atenție la o tufă de măceș. Simți deodată o atingere ușoară pe mâna dreaptă. Tresări: dacă i-ar fi observat cineva, ar fi riscat amândoi să fie eliminați din școală. Totuși, întinse degetele, nebun de fericire. Mâna ei îl atinse și puse în palmă un petic de hârtie, după care se retrase în grabă, nu înainte de a-i mângâia delicat vârfurile degetelor. Strânse imediat pumnul, speriat și fericit.

În minutele care urmară își puse în minte o sumedenie de întrebări. Să fi fost răspunsul la biletul său, pe care i-l trimisese cu câteva zile înainte? Dar de unde știa Sybil că se vor afla astăzi unul lângă altul? Cine știe, poate pregătise răspunsul din vreme și aștepta doar o ocazie potrivită ca să i-l dea. Îi zâmbi din nou și fu răsplătit la fel.

Sună clopoțelul de sfârșit al orelor. Toți cei pedepsiți se îndepărtară în grabă, în afară de Milton care trebuia să se supună ritualului scuipăturilor. Aștepta și momentul acela, țeapăn pe picioare, în fața catargului pe care se înălța steagul. Din fericire, colegii săi nu exagerară cu scuipatul. Singurul care făcu excepție fu Fred, dar se aștepta la așa ceva din partea lui. Aștepta să se îndepărteze cu toții. Își scoase bereta de pe cap și alergă la baia băieților ca să se spele pe față.

Nu mai era nimeni. Își ținu mult timp capul sub robinet, apoi privi în jur. Tot nimeni. Intră în una dintre cabine și se încuie înăuntru cu zăvorul. Desfăcu biletul cu mâinile tremurând de emoție.

Rămase uluit când citi ceea ce scria. Era o poezie sau poate cuvintele unui cântec, intitulat *Copiii Viitorului.* Scrisul, probabil al lui Sybil, era cu siguranță feminin și foarte citeț.

> Aprinde jarul voinței tale ce mocnește
> Ca să nu mai fie unealtă oarbă a nebuniei ce ne înconjoară.
> Împrăștie adânc în sufletele tuturor ființelor umane
> Sămânța demnității date de natură.
> Jos cu orice războaie.
> Să izgonim această gloată de nemernici.
> A noastră-i lumea asta și-al nostru este cântul;
> A noastră-i lupta dreaptă contra celor ce ne-apasă;
> Și fericirea și iubirea tot ale noastre sunt.
>
> Bărbați, femei, cu toții răzvrătiți să fiți.
> Porniți la lupta cea mare a vieții voastre.

Aprinde jarul voinței tale ce mocnește
Ca să nu mai fie-n veci unealtă oarbă a înșelăciunii.
Lăsați izvorul vieții fericite să se înalțe-n slăvi.
Oh, viață rodnică, din tine facem parte.

La sfârșit era un nume de care Milton nu mai auzise: Wilhelm Reich. Reciti de câteva ori cele scrise în bilet, după care se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să distrugă hârtiuța aceea. Nu, era singurul obiect pe care-l avea de la Sybil și, de altfel, voia să-l mai citească și altădată. Puse biletul în buzunarul pantalonilor și porni în fugă către cantină.

Ar fi vrut să-și găsească un loc departe de Fred, dar toți ceilalți se așezaseră deja, așa că nu mai avea de ales. Domnișoara Green îl privi, dar nu cu răutate. La masa de prânz aveau legume uscate, aproape fără gust, dar foarte hrănitoare și orez fiert. Începu să mănânce cu un aer indiferent, dar Fred îl atacă imediat.

— Credeai că nu m-am prins Seed, dacă-mi dai voie să-ți spun? Te-ai lăsat pedepsit într-adins ca să stai pe lângă proasta aia.

Milton ridică din umeri.

— Asta-i doar în mintea ta, Marquand. Dacă-mi dai voie să-ți atrag atenția.

— Fii atent, Seed. O să ajungi la Lazaret împreună cu bolnavii, cu schilozii și cu hoții. N-aș vrea să fiu în locul tău.

— Atunci nu mă bate la cap, dacă-mi dai voie să-ți spun. Sau trebuie să-i spun domnișoarei Green că mă hărțuiești.

Amenințarea aceasta fu suficientă pentru a-l face pe Fred să tacă. Milton termină de mâncat și se duse împreună cu ceilalți la ședința de după-amiază de meditație transcendentală. Își îmbrăcă haina portocalie și urmă indicațiile lui Renshaw cu

oarecare sârg, deși cu gândul foarte departe de starea de *zazen.* Când se întoarse la dulăpiorul său ca să se îmbrace cu uniforma, i se puse un nod în gât. Era o altă uniformă, curată și bine călcată, dar în buzunarul căreia nu se mai afla biletul de la Sybil.

Ar fi trebuit să se gândească și la o asemenea eventualitate. Deseori, oamenii de la spălătorie profitau de ședințele de meditație sau de Tae-Kwon Do pentru a înlocui uniformele murdare. Simțea un gol imens în stomac. Se rezemă de dulăpior și închise ochii. Ce probabilități existau ca bucățica aceea de hârtie să fie descoperită în buzunarul său? La urma urmelor, foarte puține. Desigur, hainele erau spălate la mașină. Probabil că biletul din buzunar avea să fie mototolit și, cu siguranță, scrisul ar fi dispărut. Da, probabil că nu putea avea necazuri.

Își recăpătă stăpânirea de sine. Se prefăcu timp de câteva clipe că mai caută ceva prin dulăpior, apoi îmbrăcă uniforma curată pe care o mână plină de zel agățase cele trei cartonașe violete. Niciunul dintre colegi nu-l lua în seamă. Își netezi cu palma buzunarele și ieși împreună cu ceilalți, îndreptându-se din nou către clădirea cu sălile de curs.

Orele de după-amiază trecură greu. Matematică, biologie, relații inter-umane. Ultima dintre materii, concentrată în totalitate asupra tehnicilor de păstrare a calmului și a unei doctrine mai vechi, a „comportamentismului”, era, dintre toate, cea care îl interesa cel mai puțin; reuși totuși să facă față, iar când se trecu la întrebări, dădu chiar răspunsuri strălucite. Fu mustrat, de altfel cu destulă bunăvoință, doar pentru faptul că nu-și ținea pieptul mai împins înainte și abdomenul mai supt. Până la urmă uită cu totul de bilet și chiar de întâlnirea cu Sybil.

Ultimul sunet al clopoțelului, dădu, la optsprezece și treizeci, semnalul încheierii

cursurilor și al începutului orei libere pe care elevii și-o petreceau de obicei cu conversații pe diferite teme, cu jocuri și cu repetarea unor exerciții de respirație. Îi găsi în grădină pe John Danning și Bob Lincoln care, într-un colț al pajiștii așezau pe iarbă cartonașele de *mah-jong*. Tocmai voia să se așeze lângă ei, când Danning exclamă.

— Ia uitați-vă! Este directorul în persoană. Și cu el sunt și doi supraveghetori.

— Și vin chiar înspre noi, adăugă Lincoln.

Milton simți că-i vâjâie capul și tâmplele îi zvâcnesc nebunește. Închise ochii, sperând să nu se întâmple lucrul de care îi era frică. Când îi redeschise, văzu în fața lui trupul mătăhălos și chipul plin de bunăvoință al directorului Wilson. Lângă el, doi supraveghetori în uniforme albastre îl priveau țintă.

— Ești Milton Seed, nu-i așa? spuse Wilson, schițând un zâmbet. Vino cu mine dacă nu te superi.

Parcă ametit, Milton îi urmă pe cei trei bărbați, în timp ce în curte toți elevii amuțiseră și priveau înmărmuriți cele ce se petreceau. Soarele apunea chiar în clipa aceea, dar lumina era încă puternică și colora acum în roșu golful din dreptul școlii.

Nu reușea să se mai gândească la nimic. Văzu mulțimea de trepte care duceau la clădirea direcției din vârful dealului și observă și alți supraveghetori adunați în grupuri mici printre tufele de trandafiri. Înainte de a păși pe primele trepte, Wilson îl atinse ușor pe braț, cu un gest prietenos pe care numai el și-l putea permite.

— Să nu-ți fie frică, Milton, șopti el cu o voce caldă. Sunt mai mult decât convins că nu faci parte din organizația aceea interzisă, Copiii Viitorului. Nu am câtuși de puțin intenția de a te trimite la Lazaret. Este suficient ca tu să-mi spui cine ți-a dat poezia aceea. Nimic altceva. Și ca să-ți răsplătesc sinceritatea, îți promit că vei avea sprijinul meu

când va fi vorba despre promovarea în cursul superior.

Milton urca treptele cu lacrimi în ochi. Știa bine că nu avea să pronunțe acel nume. Cu niciun preț.

GALERA REGALĂ

Cele douăzeci și șase de vâsle de la tribord se ridicară toate în același timp, dând naștere unei adevărate perdele de spumă și de picături de apă, în timp ce acelea de la babord se înfigeau cu plescăituri puternice în apă. Uriașa galeră se înclină pe o parte, începând manevra de schimbare a direcției. Vela triunghiulară de pe catargul cel mare, singura care fusese ridicată, scârțâi și pocni în vânt, apoi se răsuci în cealaltă direcție. Din pântecul navei se auzi până pe punte nechezatul speriat al sutelor de cai.

Stând în picioare pe castelul de la pupa, la numai câțiva pași de vice-amiralul Uch de Cardona, Nicolas Eymerich privea încruntat marea, cu mâinile bine încleștate pe balustradă. Din când în când era împroșcat cu apa sărată adusă de vânt care făcea ca sutana albă și pelerina neagră să se lipească de trupul său uscățiv. Aerul dimineții era înfierbântat de razele soarelui și dușurile acelea surprinzătoare și repetate ar fi creat oricui o senzație plăcută. Dar Eymerich reacționa la ele cu mișcări scârbite pe care nu și le putea stăpâni, așa cum se întâmpla întotdeauna când simțea pe piele o atingere neașteptată.

Mossen de Cardona se bucura de acest spectacol și izbucni chiar în râs.

— Haideți, părinte Nicolas! strigă el, acoperind cu glasul său puternic murmurul valurilor și plescăitul puternic și cadențat al vâslelor. Nu mai fiți așa de supărat. Uitați-vă ce frumos este totul!

Total nepoliticos, Eymerich îi întoarse spatele, ținându-se bine în continuare de balustradă. Privi în zare. Peste tot se vedeau doar galere, cu pânzele în vânt și afundate până aproape de locurile vâslașilor, din cauza greutății uriașelor mașini de război. Pedro al IV-lea ceruse ca în expediția din Sardinia să meargă peste o sută șaizeci de

ambarcațiuni, de la sprintenele galere de război până la corăbiile acelea, foarte înalte și pântecoase, poreclite de toată lumea „portari”. Acum, într-un adevărat vârtej iscat de vâsle, urmau toate manevrele făcute de *galea real* care cotea ca să ocolească faleza abruptă în spatele căreia se afla intrarea în golful de la Porto Conte.

Eymerich acceptase fără tragere de inimă să participe la expediție. Fusese nevoie de insistența regelui, de altfel foarte puțin dispus să dezvăluie motivul acestei intervenții, pentru a-l convinge să se îmbarce. Se întreba mohorât de ce putea fi nevoie ca inchizitorul general al regatului Aragon să ia parte la o acțiune armată pe o insulă aproape sălbatică. Singurul răspuns care îi venea în minte era că suveranul voia să se folosească de abilitatea sa diplomatică. Dar la ce putea fi bună diplomația în fața unor moșieri bădărani și cu titluri de noblețe atât de dubioase?

Inamicul pe care voiau să-l scoată din vizuină se numea Mariano al IV-lea, guvernator din Arborea. În 1352 fusese unul dintre aliații aragonezilor în războiul purtat de aceștia împotriva republicii din Genova. Când, însă, după ce confruntarea se încheiase cu o victorie doar pe jumătate, el încercase să obțină câte ceva ca răsplată pentru fidelitatea sa, comandantul suprem al armatei, *En* Bernat de Cabrera, îl refuzase categoric. Mai rău chiar, aristocratul o jignise pe soția guvernatorului, catalana Timbors de Rocaberti, făcându-i o serie de promisiuni importante, dar inacceptabile, retrase încă de a doua zi, la presiunea nobilimii aragoneze care locuia în Cagliari. Indignat, Mariano al IV-lea organizase o revoltă care, în scurt timp, se extinsese de la un capăt la altul al Sardiniei, obligându-l pe Bernat să fugă în cea mai mare grabă, în toamna anului 1353, Alghero căzuse în mâinile răsculaților, dar orașele Cagliari și Sassari erau și ele amenințate de trupele sarde.

— Ce-ar putea fi construcțiile acelea? întrebă *Mossen* Uch, încercând să-l îmbuneze pe inchizitor. Dacă ne luăm după cum arată, par să aibă sute de ani.

Eymerich se întoarse fără niciun chef. Pe uscat, dincolo de vâslele ridicate în vederea acostării, se zăreau niște turnuri de diferite forme, clădite din bolovani acum înnegriți de vreme. Se aflau la o distanță prea mare ca să poată fi văzute în detaliu, dar păreau să nu aibă barbacane și în jurul lor se vedeau drumuri întortocheate. Construcțiile parcă fuseseră înfipte în stâncă și păreau să blocheze rarele spații dintre munți prin care se putea ajunge la fâșia îngustă de nisip a plajei.

— Parcă ar fi niște fortificații. Poate că au fost construite de vechii locuitori ai insulei. Inchizitorul ridică din umeri. Domnule viconte, Sardinia nu mă interesează câtuși de puțin. Mă aflu aici doar din ordinul regelui, altfel aș prefera să fiu la Saragosa.

— Dacă aveți vreo plângere de prezentat lui Pedro al IV-lea, acesta este momentul propice, râse Uch de Cardona. Uitați-l, chiar acum urcă pe punte.

Pe castelul de la proră, dincolo de spinările lucioase de sudoare ale vâslașilor, se vedea, într-adevăr, un mic grup de oameni îngrămădindu-se de-a lungul scării. Alături de Pedro al IV-lea Ceremoniosul, al cărui păr foarte lung flutura în vânt, Eymerich îl recunoscu pe Bernat de Cabrera, purtând veșmintele de un roșu strălucitor cuvenite funcției sale de amiral-șef. În urma lor veneau Bernat Dezcoll, un funcționar deosebit de influent de la Biroul Administrativ, vicontele de lila, fiul unuia dintre cei mai importanți consilieri ai regelui, și un grup pestriț de *richshomnes* care se îngrămădeau unul într-altul și purtau cu toții spade și mantii.

Uch de Cardona își apropie buzele de urechea lui Eymerich.

— Toți domnii aceia n-au deloc un aer războinic, șopti el, amuzat.

Inchizitorul se îndepărtă puțin de el.

— S-au oferit ca voluntari, în speranța că-și vor mări averile, comentă el acru. Dacă aș fi în locul regelui, i-aș ține la distanța la care merită.

Vice-amiralul izbucni în râs.

— Părinte Nicolas, chiar n-aveți încredere în nimeni!

— Aveți dreptate. În nimeni.

În momentele acelea, puteau vedea în toată splendoarea sa golful de la Porto Conte. Era ca un lac foarte întins, cu ape de un albastru închis, mărginit între pereții abrupți de la Capul Caccia și povârnișul unui alt munte. Valurile venite din largul mării se spărgeau la intrarea în golf, transformându-se într-o suprafață calmă și transparentă sub care se puteau vedea aglomerări de corali și o vegetație submarină luxuriantă. Bancuri mari de pești în toate culorile săgetau peste tot, schimbându-și brusc direcția din loc în loc.

Ritmul vâslașilor deveni din nou regulat. Vâslașii de pe amândouă laturile galerei, niște adevărați uriași cu spinarea arsă de soare, reîncepură să se ridice la unison de pe băncile lor, împingând cu putere în scândura de sub tălpi, pentru a se așeza din nou, trăgând după ei și vâsla, după sistemul extrem de obositor denumit „ridică-te și cazi”. Comenzile cârmaciului, repetate de șefii băncilor, se auzeau ca o tuse răgușită.

Uch de Cardona care-l privea pe Eymerich cu o curiozitate amuzată, dădu să mai spună ceva; dar inchizitorul, plictisit de modul prea familiar în care se comporta vice-amiralul, coborî scara scurtă a castelului de la pupa și se îndreptă către proră, parcurgând spațiul numit „punte laterală” în care se aflau îngrămădiți infanteriștii și arcașii.

Pe când îi împingea în lături pe soldații care se țineau de scuturile atârnate pe bord, Eymerich se

întrebă dacă nobilii aceia îngrămădiți la proră l-ar fi primit cu plăcere, dat fiind că, atunci când acolo se afla regele, locul acela era rezervat pentru numele cele mai ilustre și pentru servitorii cei mai credincioși. În cei doi ani în care condusese inchiziția aragoneză, avusese cu suveranul doar niște contacte sporadice, aproape glaciale din cauza ceremonialului grotesc de la palat. Pedro al IV-lea nutrea pentru dominican sentimente de profundă recunoștință, dar nu încetase nicio clipă să se înconjoare de consilieri evrei și nici nu permisese inchiziției să reprime într-o manieră radicală religia musulmană. Aceste motive de neconcordanță între ei erau, de asemenea, amplificate de caracterul rezervat și suspicios al inchizitorului care nu dorea să iasă în evidență, dar era iritat atunci când se simțea neluat în seamă.

În asemenea condiții, Eymerich se apropie de grupul curtenilor cu o stare de spirit contradictorie pe care o mască sub severitatea privirii și rigiditatea mersului, atât cât îi permitea legănarea galerei pe valuri. Remarcă în treacăt câteva priviri pline de dispreț care ar fi putut prevesti cele mai rele lucruri, dar nu se aștepta la ceea ce avea să se întâmple după ce urcă treptele puține la număr ale scării.

Ca la un semnal, nobilii și curtenii îi întoarseră spatele, îngrămădindu-se în jurul siluetei impunătoare a regelui. Eymerich, bănuitor cum era, se gândea deja că aceea era o insultă la adresa lui, când vocile gentilomilor, emoționate la culme, îl făcură să priceapă că nu el era cauza gestului lor.

— Doamne! exclama Bernat de Cabrera, mângâindu-și barba ascuțită care-i împodobea bărbia. N-am mai văzut niciodată așa ceva!

— Este înspăimântător, absolut înspăimântător! Eymerich recunoscu glasul pițigăiat al vicontelui de lila. Maiestate, cred că ar fi mai bine să vă întoarceți sub punte!

Inchizitorul nu auzi răspunsul regelui, dar își imagină că era un refuz. Se întoarse către un nobil de rang mai mic, un *criado,* care încerca să se ridice în vârful picioarelor ca să vadă mai bine.

— Dar ce se întâmplă?

— Priviți și dumneavoastră, răspunse celălalt, fără a se întoarce.

Eymerich își făcu loc până la balustrada punții, în spatele pintenului lung de la proră. Privi cu atenție marea. La început, văzu doar spuma pe care o dădea mișcarea de ridicare și coborâre a chilei galerei, apoi reuși să descopere cauza acelei agitații deosebite. Își reținu o tresărire. De jur-împrejurul navei, aproape ieșind din apă, se mișcau încet sute de creaturi uriașe, cu spatele alb ca laptele. Puteau fi asemuite cu niște vele care unduiau leneș sub suprafața apei, dacă nu s-ar fi văzut limpede că aveau niște cozi foarte lungi pe care le mișcau în permanență. I se păru că zărește și niște labe cartilaginoase, așezate de-a lungul corpului și terminate cu articulații ca niște rămurele.

— Domnilor, domnilor, nu vă temeți! strigă de jos unul dintre cei care-i comandau pe vâslași. Nu sunt monștri, ci doar niște vulpi de mare!

— Vulpi de mare, adică vatoși? Bernat de Cabrera îi puse marinarului această întrebare pe un ton furios, pradă unei nervozități de care se rușina deseori. Când s-au mai văzut vatoși atât de mari și încă în mările acestea?

Fu întrerupt de un strigăt de groază. Una dintre creaturi rămăsese agățată de o vâslă și acum îl împroșcase pe vâslaș cu un sânge negru și gros. Timp de o clipă, putură vedea cu toții viețuitoarea aceea zbătându-se la capătul lopeții, dând cu disperare din ceea ce păreau a fi niște aripi albe și mari. Doi ochi înguști cu o expresie incredibil de rea, asemănători unor răni incomplet vindecate părură să se ațintească asupra soldaților de pe corabie. Apoi, vâsla căzu din nou în apă și scăpă

de acea povară îngrozitoare, în timp ce cardul de monștri se îndepărta în zare. Pentru o clipă, se vâsli dezordonat și galera pierdu direcția. Mulți vâslași își făcură cruce și unii dădură chiar să se ridice de pe bănci. Dar șefii restabiliră imediat ordinea, certându-i cu asprime pe cei care încă mai ezitau. Mișcarea vâslelor deveni din nou ritmică.

Privirea lui Eymerich o întâlni pe aceea a regelui, el fiind singurul din grupul de nobili care rămăsese netulburat. Văzu în ochii suveranului o sclipire ironică, dar și o umbră de îngrijorare.

— Ce bine că sunteți aici, părinte Nicolas! îi strigă Pedro al IV-lea. Apoi, întorcându-se către curteni le spuse. Domnilor, v-ați speriat de o nimica toată. Vulpile de mare sunt niște pești cam ciudați, dar foarte des întâlniți. Nu uitați că sunteți niște oameni care merg la război. Bernat de Cabrera, care era cel mai palid dintre toți, încercă să-l contrazică.

— Totuși, maiestate! Eu cunosc bine balenele, dar acelea…

— Acelea erau doar niște vulpi de mare, îi tăie vorba regele, pe un ton aspru. Și, în caz că n-au fost vulpi de mare, îl avem aici pe părintele Eymerich și el ne poate pune sub pavăza lui Dumnezeu, împotriva oricărei amenințări supranaturale. Părinte, binecuvântați-ne și pe noi și marea!

Inchizitorul făcu întocmai, cu gesturi mașinale. Toți curtenii, cu excepția regelui, îngenunchează pe scândurile umede ale castelului. Vâslașii, care murmurau rugăciuni cu ochii ațintiți către proră, se întrerupseră și ei din vâslit. Apoi, totul redeveni la fel ca înainte, ca și cum cu toții s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Curtenii se ridicară, rezemându-se în mânerul săbiilor.

Marea era din nou calmă și limpede. Celelalte corăbii ale flotei nu dădură semne că ar fi observat ceva neobișnuit, așa că acum ocoleau și ele Capul

Caccia, manevrând ca de obicei. Regele îi privi cu severitate pe cei din jur.

— Domnilor, sper că acum sunteți liniștiți. Până când vom debarca, lăsați-mă singur cu părintele Nicolas. Și nu uitați că ați venit aici ca să luptați și nu ca să vă speriați de nu știu ce viețuitoare de-ale mării.

Cam umiliți, curtenii își strânseră mai bine pelerinele în jurul trupurilor și se răspândiră care încotro pe punte. Doar Bernat Dezcoll și Bernat de Cabrera se mai întoarseră să arunce o privire către inchizitor: plină de simpatie a celui dintâi, încărcată de ură a celui de-al doilea.

Pedro al IV-lea puse o mână pe umărul lui Eymerich și acesta abia se putu opri să nu tresară la atingerea aceea străină.

— Ei, părinte Nicolas, ce credeți despre cele întâmplate?

Eymerich privi drept în ochii negri, ușor migdalați, ai suveranului.

— Dacă-mi dați voie să vă spun deschis, cred că nu trebuie prea mult ca să-i sperie pe războinicii dumneavoastră. Echipajul s-a comportat mult mai bine.

Regele nu avu nicio reacție.

— Aveți dreptate, spuse el, încercând să acopere sunetul produs de plescăitul vâslelor, dar fără a se face auzit de cei care se aflau sub podeaua castelului. Cu toate acestea, ceea ce am văzut s-ar putea să aibă vreo legătură cu prezența dumneavoastră aici. Cu siguranță, erau doar niște vulpi de mare, dar tot atât de sigur este că erau cam de cinci ori mai mari decât cele obișnuite.

Eymerich ridică din umeri.

— Eu nu mă pricep deloc la pești.

— Dar vă pricepeți la demoni. Pedro al IV-lea făcu o pauză, privind trăsăturile severe ale figurii inchizitorului. Pe toată durata călătoriei noastre ne-ați ocolit. De ce?

Eymerich își plecă intenționat privirile.

— Nu pe dumneavoastră v-am evitat, maiestate, ci suita care vă însoțea. Nu-mi plac absolut deloc trufia și frivolitatea.

Pe chipul lui Pedro al IV-lea înflori un zâmbet.

— Este o părere destul de aspră. Cândva erați mult mai diplomat. Trase adânc aer în piept. V-ați dat, probabil, seama că prezența dumneavoastră la bord nu este întâmplătoare. Dacă v-am cerut să ne însoțiți, fiți sigur că aveam un motiv foarte serios.

— Chiar voiam să vă spun că aș vrea să-l aflu și eu.

Regele arătă înspre conturul ondulat al țărmului, înconjurat de o plajă imaculată care scânteia în razele soarelui.

— Priviți insula aceea, Sardinia. Pare minunată, chiar dacă este cam sălbatică. Cu toate acestea, am aflat că ascunde pericole de moarte. Și nu ne referim la guvernatorul din Arborea și la răscoala pe care o conduce.

Devenind brusc atent, Eymerich se încruntă.

— La ce vă referiți?

Pedro al IV-lea căzu pe gânduri.

— Nu știm nici noi prea bine. Ni s-a spus, însă, că în unele zone, cum ar fi cea în care vom debarca peste puțin timp, creștinismul este batjocorit sau pur și simplu neluat în seamă. Am aflat că s-au înmulțit o serie de culte de neînțeles și că imoralitatea este pe cale să devină un mod de viață. Am aflat astfel că Mariano de Arborea trebuie să mai apere și altceva, în afară de supremația sa și a genovezilor.

Eymerich simți că regele era dispus să-i facă o serie de confidențe așa că se hotărî pe loc să profite de această ocazie.

— Și la Saragosa există culte anticreștine și, cu toate acestea, sunt tolerate, spuse el pe un ton aspru.

Expresia feței lui Pedro al IV-lea deveni imediat severă.

— Politica internă a regatului Aragon nu vă privește, părinte Nicolas. Eu mă refeream la o altă chestiune. Limitați-vă doar să mă ascultați.

Eymerich își dădu seama că făcuse un pas greșit. Îi fu ciudă pe el însuși.

— Iertați-mă, maiestate, șopti el fără nicio tragere de inimă, convins că regretul pentru această stângăcie îl va obseda ceasuri întregi, dacă nu chiar zile.

Poate că regele nu auzise cuvintele lui, dar înțelesese ce voia să spună.

— Lăsați-o baltă. Vă spuneam că avem în față un dușman înarmat nu numai cu săbii, ci și cu niște credințe bine ascunse și convingătoare pe care încă nu am reușim să le scoatem la lumină. De aceea v-am adus aici cu noi. Inchiziția trebuie să se ocupe de orice atac împotriva creștinismului. Dacă vom reuși să dovedim că Mariano încurajează credințe nelegiuite, papa Inocențiu al VI-lea va fi obligat să renunțe la neutralitatea de până acum și să ne sprijine în lupta contra genovezilor.

Eymerich încuviință.

— Înțeleg. Dar ce legătură au toate astea cu monștrii marini pe care i-am văzut ceva mai devreme?

— Din păcate, au. Pedro al IV-lea coborî glasul atât cât era nevoie ca să se poată face auzit. Ni s-a raportat că guvernatorul din Arborea folosește împotriva noastră nu numai oameni și arme, ci și creaturi ciudate, la fel de îngrozitoare ca acelea pe care le-ați văzut mai devreme. Se pare că, pe o mare parte din suprafața insulei, mișună forme de viață neobișnuite, moluște periculoase, paraziți mortali pentru om. Și toate aceste vietăți scârboase par să se afle în serviciul seniorilor din Arborea.

Eymerich înălță dintr-o sprânceană.

— Putem crede în toate aceste informații?

Pedro al IV-lea vru să răspundă, dar tocmai în clipa aceea galera își schimbă direcția, făcându-l să se rezeme de balustradă și să primească în plin

stropii de apă sărată. Dar, de data aceasta, nu mai era vorba despre ceva neobișnuit. Pur și simplu, vâslașii ridicaseră în același moment vâslele din apă, și le țineau acum în aer folosindu-se de toată greutatea corpului. Marinarii forfoteau în jurul catargului cel mare.

— Se apropie o navă, maiestate! strigă de pe punte Bernat de Cabrera, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Poartă însemnele guvernatorului din Arborea.

Pedro se încruntă.

— Poate fi atât de nesocotit Mariano încât să atace liota noastră în felul acesta?

— S-ar zice, mai degrabă, că este o solie, își dădu cu părerea Eymerich privind apele golfului în direcția țărmului. Uitați-vă, nu este o corabie de război.

Într-adevăr, peste puțin timp se văzu apropiindu-se o mică ambarcațiune rotunjită, de felul celor numite „cocea”, cu o singură pânză pătrată și cu un singur catarg în vârful căruia era înălțat stindardul guvernatorului din Arborea. Pe punte nu se zărea niciun soldat și nici membri ai echipajului. Abia atunci când nava fu mai aproape, se putură observa siluetele a doi marinari care țineau cârma fixată la pupa.

Bernat de Cabrera urcă repede pe castel.

— Este un vas de-al genovezilor, maiestate, spuse el, agitat. Cred că ar fi mai bine să coborâți sub punte.

Regele ridică din umeri.

— N-am de ce să mă tem de o bărcuță ca asta. Mai bine, spuneți-le arcașilor să fie pregătiți.

Amiralul era gata să dea acest ordin oamenilor săi, când mica ambarcațiune, vizibilă acum în toate amănuntele, coti brusc și de pe galera regală i se putu vedea tribordul.

— Ce marinari sunt aceia? murmură Pedro al IV-lea. S-ar părea că nu sunt în stare să țină direcția navei.

— Așa este, remarcă Eymerich. Uitați-vă, sunt două cadavre!

O exclamație de surpriză scăpă de pe buzele regelui și ale amiralului, urmată imediat de murmurul soldaților îngrămădiți de-a lungul corabiei. Se vedea limpede acum că marinarii aceia erau aplecați în față, fiind susținuți doar de frânghiile care-i țineau legați de catarg. Când valurile făceau să se clatine barca abandonată, picioarele lor fără vlagă se mișcau ca niște pași grotești, iar capetele aplecate în față se mișcau dintr-o parte în alta.

— Acesta este un avertisment! exclamă Bernat de Cabrera, alb la față ca varul. Mariano vrea să ne spună că nu suntem doriți aici, chiar dacă pentru a ne transmite aceasta a trebuit să sacrifice o navă.

Regele era gata să se declare de acord cu el, dar Eymerich i-o luă înainte.

— Nu, este o capcană! Nimeni nu sacrifică o navă în acest fel! Maiestate, dați ordin s-o lovim!

Glasul inchizitorului era atât de poruncitor, încât regele nu mai avu timp să se gândească la autoritatea celui care dădea acel sfat, atât de asemănător cu un ordin. Se întoarse către Uch de Cardona care sosea în goană de pe castelul din pupa.

— Dați ordin oamenilor să vâslească din nou! Imediat! Pornim asupra bărcii aceleia!

Nu mai fu nevoie ca Uch să repete ordinul. O serie de alte ordine scurte, venind de la ofițeri și de la șefii vâslașilor făcură ca vâslele să se afunde din nou în apă, într-un ritm susținut, stârnind în apă adevărate vârtejuri. Regele coborî în grabă de pe castelul de la proră, urmat imediat de Eymerich, adăpostindu-se în mijlocul gentilomilor de la curte. *Galera real,* ușoară și extrem de rapidă, străbătu parcă zburând pe valuri distanța până la nava inamică.

Aragonezii se prinseră de frânghii și de scuturile care apărau bordajul, pregătindu-se pentru

ciocnire. Văzură, atunci, cum ușile care duceau sub puntea navei dușmane se deschideau larg, lăsând să iasă o mulțime speriată de oameni cu chipuri palide ca de ceară și cu părul lung, îmbrăcați în piei de animale. Primii se aruncară în mare, ceilalți alergau în toate părțile pe punte rostind cuvinte de neînțeles. Doar câțiva dintre ei aveau scuturi sau săbii scurte, confecționate rudimentar, și păreau să mânuiască aceste arme cu destulă greutate.

— Ăia nu sunt soldați din Arborea! exclamă Bernat Dezcoll la urechea lui Eymerich. Par niște barbari sau creaturi ale infernului!

— Poate că și sunt, îi răspunse gânditor inchizitorul, fără a preciza la care dintre cele două ipoteze se referea.

Spectacolul nu dură prea mult. Pintenul foarte lung al galerei se înfipse în trupul micii nave, spintecându-l aproape în întregime. Catargul cel mare fu retezat imediat, cu un pârâit asurzitor de lemn făcut așchii. Se văzură trupuri însângerate din echipajul acela ciudat rostogolindu-se de la un capăt la altul al punții, prăbușindu-se în găurile care li se căscau sub tălpi sau aruncate peste bord ca niște proiectile de catapultă. O ploaie de săgeți trase de arcașii de pe puntea înaltă a galerei regale se abătu asupra acelora, puțini la număr, care se mai țineau pe picioare; apoi, la un ordin al lui Bernat de Cabrera, vâslele galerei porniră să bată apa în sens invers. Lunga corabie de război se desprinse de epava care se scufundă în doar câteva clipe, stârnind un vârtej de spumă.

Eymerich mai aruncă o privire asupra locului în care apa mării încă mai fierbea, după care se apropie de rege, intrând printre nobilii și curtenii care-l protejau pe suveran. Pedro al IV-lea respira ușor agitat.

— Domnule de Cabrera! îi ordonă el amiralului-șef. Dacă a mai rămas în viață vreunul dintre monștrii aceia, vrem să fie scos din apă și adus în

fața noastră. Suntem curioși să aflăm ce avea de gând guvernatorul din Arborea când a pus la cale toată povestea asta.

Bernat de Cabrera se îndepărtă. Eymerich dădu să se apropie de rege, dar în calea lui se aflau câțiva nobili, printre care și vicontele de lila. Îi împinse în lături fără prea multe menajamente, sub privirea lor plină de indignare.

— Maiestate! strigă, după ce ajunse în apropierea suveranului. Nu lăsați pe nimeni să se apropie de sălbaticii aceia!

— Și de ce, mă rog? întrebă regele, surprins.

— Nu nava era periculoasă, după cum ați văzut, îi explică Eymerich pe un ton care nu admitea replică. Nici echipajul ei, așa dezarmat și neputincios în fața soldaților noștri. Altceva trebuie să fie la mijloc!

— Ce anume? Spuneți-mi despre ce este vorba!

— Nu mai poate fi decât o singură explicație. Pentru noi, amenințarea vine din partea acelor indivizi. Era normal să scufundați ambarcațiunea aceea fără niciun fel de luptă. Dar la fel de logic era că-i veți interoga pe supraviețuitori.

În primele clipe, Pedro al IV-lea păru să nu priceapă nimic; apoi fața i se lumină de un zâmbet.

— Mulțumesc, părinte Nicolas! Se întoarse către vicontele de lila. Viconte, eu cobor sub punte până când vom debarca. Dacă domnul de Cabrera va pune mâna pe vreunul dintre supraviețuitori, luați-i chiar dumneavoastră interogatoriul. Dar țineți-l la distanță și bine legat. Părintele Eymerich va fi și el de față.

Vicontele de lila se înclină. Regele porni de îndată către ușa prin care se cobora în careul de la proră, urmat de curtenii săi. Oamenii se opriseră din vâslit și *galea regal* plutea lin pe porțiunea aceea de mare încă spumegând, plină de bârne, bucăți din șarturi, frânghii și fragmente din bordul corabiei. Celelalte nave aragoneze se opriseră și

ele la intrarea în Portul Conte, cu vâslele ridicate și pânzele coborâte.

— Uite unul care a scăpat! strigă vicontele de lila, arătând înspre o siluetă agățată cu disperare de un butoi care plutea pe apă. Aruncați-i o parâmă!

Eymerich veni repede în spatele gentilomului.

— *Mossen,* vă sfătuiesc să fiți prevăzător, îi șopti el la ureche.

Tânărul nobil se întoarse fulgerător, cu trăsăturile delicate schimonosite de furie.

— Ascultă, popo! Este deja prea mult că te suport în preajma mea, lucru care, după cât s-ar părea, îi este pe plac regelui. Dar să mai dai și sfaturi unuia de rangul meu, asta-i prea mult! Vezi-ți mai bine de slujbele tale și nu te amesteca, dacă nu vrei să te dau hrană la pești.

În ochii lui Eymerich apăru pentru o clipă o sclipire amenințătoare, dar puterea sa de autocontrol îl ajută să se stăpânească. Își aținti privirile în pământ, făcu o plecăciune ușoară și se dădu cu câțiva pași înapoi, în timp ce soldații care asistaseră la această scenă schimbau ocheade amuzate. Inchizitorul simțea cum i se răspândea în toată ființa un tremur nervos, apăsându-l în coșul pieptului de parcă ar fi vrut să răbufnească. Și-l stăpâni respirând adânc și alungându-și din minte orice gând de revoltă.

Un om din echipaj aruncă în apă capătul unei parâme lungi. După câteva încercări nereușite, sălbaticul o apucă și, cu ajutorul ei, se apropie de galeră.

Un alt marinar arătă către alte ființe negricioase care se zbăteau agățate de rămășițele navei scufundate.

— Trebuie să-i salvăm și pe ceilalți?

Vicontele de lila dădu negativ din cap, cu o grimasă plină de răutate.

— Nu, lasă-i să se înece. Este de ajuns un prizonier.

După câteva clipe, capul schimonosit al naufragiatului apărea peste marginea bordajului, gâfâind disperat. Doi soldați îl apucară de subsuori și-l traseră pe punte, unde omul se prăbuși, epuizat. Tuturor li se păru că ordinul de a-l lega pe prizonier nu mai trebuia îndeplinit.

Era un individ de o paloare cadaverică, cu o față osoasă și cu doi ochi absenți care erau ațintiți asupra celor de față fără nicio urmă de curiozitate sau de teamă. Avea părul și barba crescute peste măsură, iar șiroaiele de apă ajungeau pe haina rudimentară, din blană de oaie, udă toată. Brațele scheletice erau pline de umflături și de pete roșii, ca și cum ar fi fost atacată de niște paraziți lacomi.

Vicontele de lila făcu un pas înainte și-și duse la nas o batistă brodată.

— Cine ești? Cum te cheamă? Cine te-a trimis?

Omul căscă larg gura de parcă ar fi vrut să spună ceva; dar, în clipa următoare scoase o gâlgâit ciudat și-și umflă obrajii, închizând din ochi. Îndată după aceea, de pe buzele parcă lipsite de sânge țâșni un șuvoi puternic de scuipat gălbui care ajunse până pe fruntea și pe hainele vicontelui.

— Ah, nenorocitule! urlă gentilomul, furios la culme, ștergându-și cu batista dârele de scuipat care-i alunecau pe obraji. Trase sabia din teacă. Fii atent la ce faci! Viața ta este în mâinile mele!

Prizonierul nu dădu semne că i-ar fi înțeles spusele, îl scuipă iarăși și iarăși. Era gata s-o facă și a patra oară, când sabia vicontelui îi străpunse beregata, ieșindu-i prin ceafă. Omul tresări abia perceptibil, după care se prăbuși fără să scoată niciun sunet și sângele i se amestecă treptat cu apa murdară de pe punte.

Vicontele de lila scoase din rană lama sabiei, o curăță între degete și o vârî la loc în teacă.

— Uitați-vă ce mi-a făcut! strigă el, arătând cu degetul la balele galbene care îi curgeau pe față și-i

pătaseră hainele din catifea roșie. Porcăria asta este inimaginabilă!

— Ia te uită, murmură un marinar, aplecându-se deasupra uneia dintre petele de salivă căzute pe punte. S-ar putea spune că în mizeria asta mișună ceva.

Eymerich, aflat în spatele lui, aruncă și el o privire. I se păru, într-adevăr, că observă, în lichidul acela gălbui, o mișcare neîntreruptă, ca și cum nenumărate ființe minuscule se zvârcoleau și se înmulțeau cu mare iuțeală. Se dădu un pas înapoi, dar preferă să nu spună nimic din ce ar fi putut provoca alte reacții nepoliticoase din partea celor prezenți.

— Trebuie să mă duc jos să mă schimb, strigă vicontele de lila, pe un ton nervos. Aruncați imediat peste bord hoitul sălbaticului ăluia și spălați bine scândurile. Se îndreptă cu pași mari către cabina sa de sub punte, gesticulând mereu. Soldații și marinarii se repeziră fără zăbavă să-i execute ordinele.

După câteva clipe, cele două șiruri de vâsle își reluau mișcarea largă și uniformă, purtând galera înspre țărm. Eymerich privea îngândurat marea. Tresări când își dădu seama că de el se apropiase cu pași ușori Uch de Cardona.

— V-ați fi așteptat la o debarcare atât de agitată? întrebă vice-amiralul cu obișnuitul său ton ironic.

În loc să-i răspundă, Eymerich îl întrebă:

— *Mossen,* știți cumva în ce dată suntem astăzi?

— Cred că este sâmbătă. Da, sâmbătă 21 iunie 1354. De ce vreți să știți?

Inchizitorul își mută privirea la linia albă a uscatului, în timp ce între sprâncene i se adâncea o cută adâncă.

— Țineți minte data asta. Cred că este începutul noului atac care vine din partea unui dușman foarte puternic. Și, când spun asta, nu mă refer la guvernatorul din Arborea.

LUCERNA 1934. FUNCȚIA ORGASMULUI

— Bagă de seamă, draga mea, îi șopti Wilhelm Reich Elsei Linderberg. Suntem pe cale să ajungem într-un cuib de viespi.

Ea nu făcu decât să zâmbească.

Intrară împreună pe ușa institutului. Majoritatea celor care luau parte la congresul Asociației germane de Psihanaliză sosiseră deja și acum stăteau de vorbă în grupuri mici, printre canapele și plante ornamentale. Luna august în Elveția nu era călduroasă, ba chiar aproape friguroasă, așa că mulți dintre invitați se îmbrăcaseră destul de temeinic. Paltoane negre, redingote căptușite, gulere de blană se vedeau peste tot, iar cei mai mulți dintre bărbați aveau bărbi foarte lungi și burți proeminente.

Fizicul atrăgător al lui Reich, îmbrăcat cu o jachetă simplă de sport, contrasta în mod ciudat cu trupurile acelea obișnuite mai mult cu studiul și cu activitatea academică. Doar invitații scandinavi, adunați într-un colț ca să soarbă câte un păhărel, mai dădeau dovadă de o asemenea dezinvoltură tinerească. Îl salutară de departe, făcându-i semn să li se alăture.

Zâmbindu-le, Reich le făcu, la rândul lui, semn să-l mai aștepte puțin. Trebuia, însă, ca mai întâi să-i salute pe cei mai de seamă participanți la congres.

— O vezi cumva pe Anna Freud? o întrebă el pe Elsa.

— Nu, dar acolo este Müller-Braunschweig, între Federn și Nunberg. Se pare că acum se uită chiar la tine.

Reich oftă.

— O să merg, atunci, să-l salut pe boss. Nu-i nevoie să mai vii și tu.

Elsa îi zâmbi ironic.

— Oh, nici nu țineam prea mult.

— De altfel, n-o să rămâi singură prea mult timp. Ești de-a dreptul încântătoare astăzi și, după cum îi cunosc eu pe colegii mei… îi făcu strengărește cu ochiul și plecă de lângă ea.

În drum spre canapeaua pe care era așezat Müller, atotputernicul secretar al Asociației, fu nevoit să mai strângă câteva mâini. Putu să-și dea seama cu acest prilej și de dușmănia cu care îl priveau unii dintre confrați. Doar Hitschmann, bătrânul și dragul de Hitschmann, fu cu adevărat entuziasmat să-l întâlnească.

— Domnule Reich! Ce plăcere! Este adevărat ce am auzit și anume că ați refuzat să locuiți în hotel și v-ați instalat un cort pe malul lacului?

— Perfect adevărat.

— N-o să vă schimbați niciodată. Hitschmann coborî glasul. Am citit *Psihologia de masă a fascismului.* N-am ce să spun, sunteți un om plin de curaj.

Reich ridică din umeri.

— Mă duc să-l salut pe Müller. După câte știu, el n-a fost la fel de entuziasmat de cartea mea.

— Oricum, nu vă lăsați intimidat. Nu trebuie să aibă cineva aceleași idei politice cu ale dumneavoastră ca să vă aprecieze curajul.

— Din păcate, în privința lui Müller, nu este vorba doar despre idei politice. Reich îl salută cu multă afecțiune pe Hitschmann, după care porni din nou spre canapea.

Federn și Nunberg îi răspunseră la salut nici ostil, dar nici prietenește. În schimb, Müller-Braunschweig abia întinse mâna pe care noul-venit i-o întinsese și se ridică de îndată în picioare.

— Doctore Reich, spuse el, rostind apăsat fiecare cuvânt, mă miră foarte mult să vă întâlnesc aici.

— De ce?

— Pentru că ați fost exclus din Asociație. Să nu-mi spuneți că nu știați.

Reich se aștepta la orice, dar nu la asemenea cuvinte. Bătăile inimii i se întețiră.

— Despre ce vorbiți? întrebă el imediat. Apoi, făcând un efort ca să-și țină sub control reacțiile, adăugă. Da, am primit scrisoarea pe care mi-ați expediat-o pe 1 august. Este de discutat dacă trebuie ca numele meu să nu apară pe lista membrilor doar pentru că asta nu le place naziștilor.

Ochii miopi ai lui Müller deveniră glaciali.

— Nu ne înțelegem, domnule doctor Reich. Vă spun încă o dată că ați fost exclus, și încă de câteva luni.

— De câteva luni? Reich simți cum un val de indignare i se urcă până la creier. Nu-i stătea în obicei să-și ascundă sentimentele. Glumiți, probabil! Acum exact douăzeci și cinci de zile vorbeați cu mine ca și cu un membru obișnuit al Asociației!

— Se vede că nu m-ați înțeles. Excluderea dumneavoastră a avut loc mai demult. Nu mai am nimic să vă spun.

Müller se așeză la loc pe canapea și, cu brațele încrucișate la piept, se prefăcea că privește în altă parte.

Reich rămase mut de uimire. Lucrul acesta era atât de surprinzător, încât se simțea pur și simplu dezarmat, îl privi țintă pe Federn care întoarse imediat capul în altă parte. Așadar, de la el venea această lovitură. Trebuia să-și închipuie, de mulți ani Federn ducea împotriva lui un război nedeclarat.

— Aș putea măcar să știu de ce anume sunt acuzat? întrebă el când își recăpătă glasul.

Nunberg fu acela care-i răspunse, cu un zâmbet ironic pe buzele cărnoase.

— Lăsați, doctore Reich, nu este cazul să faceți scene aici. Știți foarte bine că poziția pe care vă situați în acest moment nu are nimic de-a face cu

psihanaliza freudiană. Analiza caracterului, așa-numita teorie a orgasmului…

— Analiza caracterului este practicată de majoritatea psihanaliștilor. Mă miră că dumneavoastră, domnule doctor Nunberg, nu sunteți la curent cu aceasta. Nu ați întâmpinat niciodată rezistență din partea pacienților dumneavoastră.

— Ba da, dar se datora pulsiunii morții.

Pulsiunea morții! Ideea că psihicul omenesc aspiră la moarte și nu la viață! Nu exista un concept capabil să-l facă pe Reich să-și iasă mai tare din fire decât acela al absurdității. Aprecie că până atunci fusese mult prea diplomat.

— Domnule doctor Nunberg, spuse el sec, tocmai pulsiunea morții este aceea care nu are nicio legătură cu psihanaliza freudiană. Chiar dacă a fost creată de Freud, în special ca să mai atenueze importanța pe care a dat-o aspectelor legate de organele genitale.

Zâmbetul lui Müller-Braunschweig deveni triumfător.

— Vedeți? Dumneavoastră aveți neobrăzarea să-l criticați pe însuși Freud. Exclus sau nu, vă situați în afara Asociației. De ce nu recunoașteți asta?

Paul Federn, care urmărise controversa aceea, cu aerul că spera într-o degenerare a ei, consideră că sosise momentul să intervină și el.

— Se vede limpede că Reich a rămas atașat de vechiul concept al libidoului. Mă tem că nu se mai poate face nimic.

— Dar libidoul există! Reich își dădea seama că fusese atras într-o cursă. De la problema valabilității unei excluderi care nu-i fusese niciodată comunicată, trecuseră la discutarea ideilor la care el ținea cel mai mult. Dar cum mai putea să iasă acum din capcană? Nu-și mai putu stăpâni tonul vocii.

— Pe la cabinetul meu de consultații trec mii de pacienți. Printre ei nu există unul, am spus unul,

care să nu prezinte tulburări de orgasm. Și nu este nici măcar unul, am spus unul, care să manifeste vreo pulsiune a morții.

Atenția grupurilor din apropiere începea să fie atrasă de cearta dintre cei trei bărbați așezați pe canapea și personajul masiv și atletic aflat în picioare în fața lor. Sandor Rado, care urmărea de câteva minute discuția, își lăsă paharul pe o măsuță și se apropie.

— Freud a renunțat de o bună bucată de vreme la ipoteza libidoului, domnule doctor Reich. Unde mai vedeți dumneavoastră libido?

— Cum să nu, îl văd la masochistul plin de energie, ca un balon, care se roagă fierbinte de cei din jur să-l spargă pentru a putea elibera această energie. Nu-i place durerea în sine, nu aspiră la moarte. Vrea doar să elimine libidoul pe care îl ține prizonier în el și care îl face să geamă ca un balon prea plin cu gaz.

Federn începu să râdă. Rado, însă, doar clătină din cap.

— O energie, da? Dar îmi place să cred că este vorba despre o energie psihică.

— Psihică și fizică. Se vede aceasta în mecanismul orgasmului. Tensiune mecanică, încărcare, descărcare, detensionare mecanică. Orgasmul nu este ceva imaterial, este o serie de contracții musculare involuntare prezente în tot corpul.

— Încărcare, descărcare. S-ar părea că vorbiți despre energia electrică.

Reich surprinse în observația lui Rado o nuanță răutăcioasă. Să fi avut ceva cu el din cauza soției? Când se întâmplase să danseze cândva cu Emmy Rado, avusese cu ea o comunicare sexuală puternică, se pare reciprocă. Dar totul se limitase la un singur dans.

— Vorbesc despre încărcarea cu energie, cu acea energie pe care Freud o numește libido. Dacă este

vorba despre energie electrică, mai rămâne să vedem.

Federn râse din nou, de data aceasta mai tare.

— Domnule Reich, nu încercați să vă bateți joc de noi. Știm că, la Copenhaga, dumneavoastră încercați să măsurați sarcina electrică a mucoaselor în timpul orgasmului. Ca și cum ar fi posibil un asemenea lucru.

— Cu siguranță este posibil! Trebuie doar să se folosească niște instrumente potrivite.

Spusese aceste cuvinte pe un ton prea ridicat. În sala aceea mare se lăsă tăcerea și priviri curioase se îndreptară către canapeaua pe care Müller-Braunschweig ședea încruntat, ca un judecător plin de orgoliu și, în aparență, imparțial. Apoi, toată lumea se îndreptă către acest grup.

Elsa Linderberg, care tocmai încerca să scape de curtea insistentă pe care i-o făceau doi tineri psihanaliști vienezi, se folosi de ocazie ca să ajungă alături de Reich. Îi atinse brațul cu o mângâiere delicată și privi în jur sfidătoare. Știa că legătura lor era foarte prost văzută în acest mediu și că prima soție a lui Wilhelm, Annie, făcea tot ce putea ca s-o distrugă.

— Este adevărat ce am auzit? Skjelderup, șeful delegației norvegiene, își făcu loc printre invitați până ajunse în fața lui Müller-Braunschweig și-și aținti asupra lui privirea plină de indignare. Că vreți să-l alungați din Asociație pe domnul doctor Reich?

Cam stânjenit și fără chef, Müller făcu un gest vag cu mâna.

— Este o hotărâre a secretariatului, nu a mea. Pot să adaug că acela care a dorit cel mai mult excluderea a fost doctorul Max Eitington pe care, după cum știți, îl respectăm cu toții.

— Bun, atunci eu cer ca doctorul Reich să facă parte din Asociația scandinavă care se va constitui în curând. Este de neconceput ca autorul unei lucrări ca *Analiza caracterului* să fie tratat în acest

fel. Și vă mai spun că, dacă mascarada aceasta mai continuă, noi, delegații norvegieni, renunțăm încă de pe acum să mai facem parte din Asociația Internațională de Psihanaliză.

În mulțimea de invitați se auzi un murmur general, amplificat și mai mult de dimensiunile sălii. Müller sări în picioare, furios la culme. Pe chipul său nu mai era nici urmă din indiferența afișată până atunci.

— Sunteți comunist, domnule Skjelderup?

— Nu, nici vorbă, dar ce importanță are asta?

— Aflați atunci că doctorul Reich este un comunist convins. Și că acest lucru face din el o persoană care nu are ce căuta în psihanaliză. M-ați înțeles?

— Așadar, asta era, șopti Elsa.

Reich, care începuse să se mai calmeze, îi zâmbi norvegianului, după care se întoarse tot zâmbind către Müller.

— Am activat la Viena în Ajutorul Roșu și în Milițiile muncitorești și am ținut în Germania cursuri de igienă sexuală pentru tinerii muncitori. Dar, acum nouă luni, în ziarul „Arbeiderblad", secretariatul partidului comunist danez a apreciat *Psihologia de masă a fascismului,* ca fiind „contrarevoluționară". Acum doi ani, organizația sportivă a comuniștilor germani a condamnat cartea mea *Pericolul moralei sexuale coercitive* și alte lucrări de-ale mele. Asta ca să aflați ce fel de comunist ortodox sunt.

— Ortodox sau nu, sunteți comunist și marxist.

— Asta înseamnă că tot nu ne-am înțeles. Șefii partidului comunist au legătură cu marxismul așa cum dumneavoastră, domnule doctor Müller, aveți legătură cu gândirea originară a lui Freud. Adică deloc. Afirmația era gravă. Reich îl căută din priviri pe Otto Fenichel, liderul autoproclamat al stângii freudiene pe care-l văzuse prin mulțimea care se adunase acum în jurul canapelei. Fenichel îi evită privirea. Mesajul acestui gest era clar: nu

avea de gând să-i sară în ajutor, se temea prea mult de o excomunicare.

Din fericire, Müller nu prea era afectat de cuvintele lui Reich.

— Oricare ar fi poziția dumneavoastră actuală, domnule Reich, trecutul dumneavoastră este bine cunoscut. În situația politică actuală din Germania numele dumneavoastră ne compromite și atrage asupra noastră multe amenințări. Cartea despre fascism a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

— Deci, despre asta era vorba? Bine, iau act de excluderea mea. Dar, dați-mi voie să vă spun un lucru, domnule doctor Müller. Asociația dă dovadă în aceste momente de o lașitate rușinoasă. În revista mișcării, îi cenzurați pe cei care se află pe alte poziții, oferind, însă, spațiu unor psihologi naziști ca Schultz-Hencke, Künkel, Weizsächer. Göring recomandă ca lectură *Mein Kampf,* Böhm spune că psihanaliza îl educă pe individ în spiritul eroismului. Sunt unii care propun chiar eliminarea tuturor analiștilor evrei, ca să nu „atragă amenințări”. Nu, mulțumesc. Aveți dreptate, domnule doctor Müller, cu Asociația aceasta eu într-adevăr nu mai am nicio legătură.

Spunând aceasta, Reich o luă de mână pe Elsa și trecu prin mulțime, îndreptându-se către ieșire, în timp ce murmurele se transformau în vociferări puternice. Skjelderup îl ajunse din urmă în fața ușii. Alături de el se aflau Raknes, Hoel, Carstens și alți scandinavi.

— Doar nu vreți să plecați astfel, domnule Reich!

— Oh, nu. Reich zâmbi. Privirea sa limpede arăta că enervarea de mai devreme i se risipise. O voi căuta pe Anna Freud. Sunt sigur că mă va lăsa să iau parte la congres ca invitat și poate că îmi va da voie chiar să-mi prezint referatul. Dar, în modul cel mai serios, am terminat-o cu psihanaliza.

— Veniți cu noi, îl rugă Olaf Raknes. O să vedeți, au tot interesul să recunoască Asociația norvegiană. Și noi vom pune condiția ca dumneavoastră să vă aflați printre noi.

Ochii lui Reich se umeziră și el nu încercă să se abțină.

— Mulțumesc, vă mulțumesc din inimă, prieteni. Mă tem, însă, că de acum înainte nu mă voi mai putea numi psihanalist. Exilul la Copenhaga, unde nu mă cunoaște nimeni, îmi va permite să caut energia care cred că se ascunde pe undeva prin corpul omenesc.

— Libidoul?

— Libidoul, electricitatea. Cine știe. Cred, însă, că este vorba despre ceva cu totul diferit și cheia se pare că se află în mecanismul orgasmului. Dar numai acela care înțelege ce este un orgasm poate reuși s-o descopere.

Raknes privi malițios către grupul de șefi, înconjurați acum de cei care le erau fideli.

— Cu siguranță, domnii aceia nu au aerul că au simțit multe orgasme în viața pe care au dus-o.

— Tocmai asta este.

Reich îi salută cu un gest al mâinii, schimbă o privire complice cu Elsa Linderberg și ieși împreună cu ea pe stradă, respirând cu satisfacție aerul proaspăt al verii elvețiene.

ORA FERIADA

Debarcarea, începută la ora slujbei de dimineață, dura de ceasuri întregi și cele mai multe dintre galerele îngrămădite în golful de la Porto Conte încă mai așteptau să fie descărcate. Plaja albă și neatinsă de nimeni până atunci fusese răscolită de copitele sutelor de cai, de roțile butucănoase ale catapultelor și ale balistelor, de sandalele și de cizmele soldaților și servitorilor.

De pe dealul împădurit pe care urcase pentru a se ține departe de praf și de atingeri neplăcute, Eymerich privea spre capătul celălalt al plajei, unde tabăra spaniolă începea să prindă contur. Cortul regelui se putea observa imediat, atât datorită dimensiunilor, cât și a steagului care purta stema regatului. În imediata lui apropiere, un cort la fel de mare îi găzduia pe călugării cistercieni pe care Pedro al IV-lea îi dorise în suita sa pentru a se îngriji de nevoile spirituale ale sale și ale soldaților săi. Convins că făcea parte din singurul ordin religios de care Biserica avea cu adevărat nevoie, Eymerich ceruse să fie instalat într-un cort aflat la o distanță cât mai mare de cistercieni.

Peste tot ieșeau în evidență corturile în care aveau să fie adăpostiți cei mai importanți nobili și *richshomnes* care participau la expediție: *En* Lop de Luna, vărul arhiepiscopului de Saragosa care purta același nume, *comendatorul* din Montalba, *En* Pero Ferrandez de Ixer, Ramón de Boxadors și Olfó de Proxida, amândoi din Valencia, vicontele catalan din Castelbó și mulți alții. *En* Bernat de Cabrera și vicontele de Illa se mai aflau încă pe *galea real,* supraveghind descărcarea încăpătoarei cale a navei.

Eymerich, care nu suporta dezordinea, se hotărî să-și continue plimbarea pe povârnișurile înverzite până când aveau să ia sfârșit operațiunile de debarcare. Soarele se ridicase deja destul de sus și

se făcuse cald, în ciuda unui vânt ușor care bătea dinspre mare. Își potoli setea la un izvor cu ape cristaline, privi trunchiurile unor copaci cu forme ciudate și merse o vreme fără niciun țel, liniștindu-și nervii greu încercați. După puțin timp, descoperi într-o mică vale de la picioarele lui, vârful neregulat al unuia dintre acele turnuri de culoare închisă pe care le observase de pe puntea galerei. Se hotărî să coboare până acolo ca să vadă despre ce era vorba.

Deși era limpede că straniul edificiu fusese părăsit, se apropie, totuși, cu cea mai mare prudență, atent să nu se împiedice de bolovanii răspândiți pe pajiște. Turnul era construit din pietre masive, înnegrite de vreme, mai mari la bază și din ce în ce mai mici către acoperiș. Nu se vedeau barbacane, ci doar o intrare strâmtă și aproape astupată, la capătul unei poteci care urca în spirală pe platforma circulară de la baza clădirii. O voce tremurătoare care se auzi pe neașteptate în spatele său păru să răspundă îndoielilor sale.

— Eu n-aș intra dacă aș fi în locul dumneavoastră. Temelia este inundată și, din când în când, de sus cad pietre.

Inchizitorul se întoarse fulgerător, cu toate simțurile la pândă. Se trezi în fața unui bătrânel scofâlcit, cu o barbă lungă, albă, îmbrăcat în rasa neagră a benedictinilor.

— Ei poftim, un adept al sfântului Dominic, remarcă noul-venit, vorbind cu un accent ciudat. Probabil că sunteți unul dintre *esitizos,* străinii aceia care au venit ca să-l pedepsească pe guvernatorul nostru.

— Sunteți, cumva, de partea guvernatorului? îl întrebă cu asprime Eymerich.

— Oh, nu. La vârsta mea, mai pot fi doar de partea Domnului. Bătrânul înaintă câțiva pași, ațintindu-și asupra inchizitorului ochii mici, dar pătrunzători ca niște ace. Dumneavoastră, însă,

sunteți tânăr după câte văd eu. Aș putea să vă întreb câți ani aveți?

— Treizeci și patru, răspunse mecanic Eymerich.

— Da, așa este, sunteți tânăr. Și, totuși, pe chipul dumneavoastră nu văd nici urmă de veselie. S-ar zice că aveți pe cap multe griji.

— Veselia nu este un sentiment potrivit pentru cei care s-au consacrat slujirii Bisericii. Eymerich ridică din umeri, puțin nervos. Nu am nici chef, nici timp ca să discut despre asta. Spuneți-mi mai bine cum se face că mă urmăreați?

Bătrânul mai înaintă un pic, astfel încât inchizitorul fu nevoit să facă un pas înapoi.

— Nu vă urmăream. Locuiesc aici. Dincolo de dealul acela, se află o casă benedictina. Mariano din Arbórea ne-a promis că o va transforma în mănăstire, dar după toate câte s-au întâmplat…

— Așadar, guvernatorul este creștin?

Bătrânul păru surprins de o asemenea întrebare.

— Sigur că este creștin. Nu știți, deci, nimic despre el?

— Nici despre el, nici despre Sardinia.

— Înțeleg. Întotdeauna ne-am aflat sub stăpânirea unor oameni veniți de la prea mare depărtare. Vreau să spun că asta s-a întâmplat până la guvernorat. Benedictinul făcu un gest larg care cuprindea atât stâncile de la Capo Caccia, cât și uscatul din interiorul insulei. Vedeți dumneavoastră, cândva, insula aceasta era păgână. Apoi, romanii au trimis cu forța aici mii de creștini, printre ei aflându-se papi și prezbiteri, iar creștinismul a prins rădăcini pe pământul nostru. Sigur, nu era întotdeauna un creștinism conform canoanelor, ba chiar…

— Ce vreți să spuneți? întrebă Eymerich, plin de curiozitate.

— Cunoașteți, fără îndoială, mai bine decât mine ce spun părinții Bisericii. Știți, prin urmare, că, la început, creștinismul a fost deseori

condiționat de religiile pe care le înlocuia. Așa că și creștinii deportați în Sardinia au fost nevoiți să facă față unor credințe deja existente aici, lăsate ca moștenire de puni.

Gândul lui Eymerich fugi imediat la cultele ciudate despre care îi vorbise Pedro al IV-lea. Îi aruncă benedictinului o privire aspră.

— Vreți să mă faceți să cred că aici păgânismul încă mai este tolerat?

Bătrânul dădu energic din cap.

— Oh, nu, m-ați înțeles greșit. Asemenea lucruri țin de trecut. Adică de acele vremuri în care turnuri ca acesta mai aveau, poate, niște locuitori. Totuși, câteodată, vechii zei nu mor prea repede.

Ultima frază îl neliniști pe Eymerich. Avu, însă, senzația că, dadă i-ar fi pus o întrebare mai directă, benedictinul acela nu i-ar fi răspuns. Ca să mai câștige timp, schimbă vorba și-l întrebă despre construcția primitivă în fața căreia se aflau.

— Nu este din epoca romană. Probabil că are câteva mii de ani.

Benedictinul zâmbi.

— Da, aveți dreptate. Cel puțin două mii. Sardinia este plină de asemenea turnuri și nimeni nu știe cu adevărat cine le-a construit. S-ar părea că erau niște oameni foarte mici de statură, dacă ne luăm după dimensiunile camerelor în care trăiau. La un moment dat, ceva i-a făcut să dispară pentru totdeauna. Dar nu se mai știe nimic altceva. Să știți că erau populații care nu cunoșteau scrierea, chiar dacă erau foarte pricepuți în prelucrarea metalelor.

— Au avut, poate, o religie a lor. Au mai rămas ceva urme din ea?

În clipa următoare, zâmbetul de pe fața bătrânului dispăru.

— Nu, niciuna, în afară de câteva statuete. Totuși, se pare că era vorba despre ceva îngrozitor. Au fost găsite urne pline cu oase de copil. Trăsăturile sale zbârcite parcă se mai destinseră puțin. Dar toate astea fac parte dintr-un trecut

foarte îndepărtat. V-am mai spus, încă din epoca romană târzie, insula aceasta a trecut la creștinism. Guvernatorii din Arborea au completat această schimbare chemându-ne pe noi, benedictinii, și pe victorienii din Marsilia, ca să dea o formă religioasă stăpânirii lor. După cum vedeți, au făcut și ei ceva bun.

Eymerich avea neplăcuta senzație că bătrânul îi ascundea ceva. Cu siguranță că i-ar fi fost foarte greu să-i smulgă o destăinuire: ochii aceia mici și albaștri străluceau de inteligență și pe chip i se părea că deslușește o urmă de șiretenie plină de ironie.

— Spuneți că sunteți neutru, dar îi lăudați mereu pe stăpânii de la Arborea, remarcă el pe un ton indiferent. Sunteți sard?

— Nu, sunt pisan. Dar locuiesc aici de treizeci de ani și mă simt foarte bine, în ciuda bolilor.

Eymerich, care se îngrozea doar când auzea vorbindu-se de boală, se îndepărtă brusc de el.

— Sunteți bolnav? întrebă cu o voce puțin alarmată.

Benedictinul redeveni serios.

— Nu, eu nu. Dar pe aici sunt o mulțime de bolnavi. Prea mulți. Poate că n-o să înțelegeți sensul cuvintelor mele, dar eu vă spun: *aici este prea multă viață.* Nu mă refer la viața umană: aceasta este foarte puțin prezentă. Voi, care veniți de departe, o să vă dați seama de asta.

Inchizitorul simți un fior care-i alerga rapid pe șira spinării. Închise pleoapele pe jumătate.

— Prea multă viață? Explicați-mi, cum adică. Mai devreme vorbeați de boli.

Bătrânul făcu câțiva pași înspre un arbust. Rupse o crenguță pe care o mișcă în fața ochilor.

— Încercați să întoarceți o frunză pe partea cealaltă sau să rupeți un fir de iarbă. Dacă le priviți cu atenție, după câteva clipe, o să vedeți niște gângănii mici de tot, abia vizibile, care mișună prin nervurile lor. La fel se întâmplă și dacă

răsturnați o piatră sau dacă țineți în palmă câteva picături din apa unui izvor. Nu există plantă sau piatră pe aici în care să nu se vadă asemenea creaturi infime, mai mici decât un fir de praf. Se mișcă, trăiesc și se înmulțesc. Știți care este aici cauza cea mai frecventă a morții?

Simțindu-se brusc prizonier într-o lume respingătoare și ostilă, Eymerich îi răspunse cu un glas care era, fără voia lui, răgușit.

— Nu.

— Păianjenii. Bătrânul aruncă pe jos crenguța din mână și-și apropie degetul mare de arătător. Păianjeni nu mai mari de atât cărora nu le place soarele și se cuibăresc la umbră. De aceea li se spune chiar *solifugae.* Mușcătura lor provoacă dureri îngrozitoare timp de mai multe zile, astfel încât moartea este pentru bolnav o adevărată eliberare.

Eymerich era paralizat de groază. El care, spre deosebire de cei din jur, nu suporta nici măcar prezența unor purici sau a unor păduchi, descoperea acum că pusese piciorul pe o insulă devorată de paraziți. Simți chiar, în propriul său corp, o furnicătură teribil de neplăcută, iar gândul îi zbura la mișcările necontenite pe care observase în scuipatul naufragiatului, cu o zi în urmă. În plus, ideea că băuse cu atâta seninătate dintr-un izvor de pe insulă, chiar pe dealul acela, îl înspăimânta. Ar fi vrut să-și scoată toate hainele de pe el, să le examineze cu toată atenția, să bea oțet ca să-și dezinfecteze organismul. Nu-i fu ușor să-și mențină, măcar în aparență, calmul.

— Prin urmare, Sardinia este un loc în care trăiesc oameni infectați? întrebă cu o voce din ce în ce mai răgușită.

Benedictinul îi dădu dreptate.

— Da, pentru că aerul este infectat. *Tristis coelo et multa vitiata palude,* spuneau latinii despre Sardinia. Dar aici este altceva. Guvernatorul din Arborea posedă, la fel ca mulți alți suverani, puteri

miraculoase. Înainte de războiul acesta, soseau bolnavi din toată insula, iar el îi lecuia doar atingându-i cu mâinile. Și, dacă nu se vindecau, îi trimitea la grota lui Neptun în care apa este dezinfectantă și poate distruge umorile dăunătoare. Bătrânul făcu o pauză și-l privi atent pe inchizitor. Dar dumneavoastră păreți a fi tulburat.

Eymerich își reveni, reușind, printr-un efort extraordinar să pară din nou calm.

— Nu, n-am nimic.

— Dacă vă gândiți la boală, continuă bătrânul, nu trebuie să vă speriați. Trebuie doar să fiți atent la ceea ce mâncați și la ceea ce beți. Și, mai ales, țineți-vă departe de izvoare și de cursurile de apă în *ora feriada.*

— *Ora feriada!* Ce înseamnă asta?

— Oh, este o expresie de prin partea locului, răspunse călugărul, zâmbind din nou. Este intervalul de timp de la utrenie la slujba de dimineață și de la ora a șasea până la a noua. În acele momente, apele din Sardinia clocotesc de viață, dar să nu mă întrebați din ce cauză. Și, în cadrul acelei vieți în general, este și aceea, îngrozitoare, pe care nu îndrăznesc nici măcar s-o descriu. De aceea, sarzii cred că în preajma râurilor sălășluiesc niște demoni și se roagă la Dumnezeu să *isparghet sas venas ei sas funtanas,* adică să apere și să curețe râurile și fântânile.

Bătrânul avea în continuare chef de vorbă, dar Eymerich, tulburat la culme, nu mai fu în stare să discute cu el. Fără niciun gest, fără să salute, îi întoarse călugărului spatele și porni să urce dealul, cu senzația greu de suportat că pământul de sub tălpile sale era gol pe dinăuntru și în spațiul acela se aflau grămezi de creaturi albicioase, înspăimântătoare. Simțea o aversiune instinctivă față de tot ceea ce era murdar, bolnav sau imoral; dar, mai ales, îi era scârbă de viermi și de insecte, în stare să se strecoare pe sub haine, să zboare sau să cadă peste el fără știința lui, să-i atingă pielea cu

mișcările lor scârboase. Poate că nimic altceva de pe lume, nici măcar imaginea amenințătoare a diavolului, nu era în stare să trezească în el o asemenea groază.

În timp ce urca printre stejarii de pe coasta dealului, foarte atent să nu le atingă trunchiurile, se întrebă dacă își astâmpărase setea tocmai în ceea ce călugărul numea *ora feriada.* Nu, chiar dacă atunci soarele se afla sus pe cer, cu siguranță că nu sosise ora a șaptea. Aceasta îl mai consolă un pic; cu toate acestea, nu scăpă de coșmarurile sale până când nu ajunse să vadă plaja pe care trupele aragoneze o călcau în picioare cu bagajele lor și cu mașinile de război. Coborî până la tabără aproape alergând, bucuros că putea, în ciuda reticențelor sale, să se amestece într-o mulțime care, în mod ciudat, acum i se părea că-l poate apăra.

Se pregătea prânzul pentru rege și grupuri de servitori, mai ales mauri, își făceau loc printre soldați aducând veselă de preț și carafe de argint. Eymerich, căruia discuția cu călugărul îi retezase orice urmă a poftei de mâncare, nu avea niciun chef să ia parte la banchet, unde ar fi fost nevoit, cu siguranță, să suporte lipsa de respect a nobililor. Se gândi amenințător în sinea sa că, într-o zi, Inchiziția avea să fie atât de impunătoare încât să le reteze nobililor orice poftă de a mai glumi pe seama sa; dar mai înțelese și că gândul acesta era doar o simplă consolare, așa că și-l scoase furios din minte. În loc să se mai gândească la asemenea lucruri, porni în căutarea cortului său, ferindu-se de caii care erau coborâți de pe galere, nechezând și aruncând din copite.

Se afla în preajma cortului regal, când îl văzu pe Bernat Dezcoll venind înspre el și făcându-i semne cu bereta.

— Părinte Nicolas! Vă caut de mai mult timp. Unde ați fost?

Funcționarul, atât de apreciat în Biroul Administrativ încât dobândise încrederea regelui,

îi era destul de simpatic lui Eymerich. Îi răspunse prin urmare cu o politețe care nu-i era familiară.

— Bună ziua, *Mossen* Dezcoll. Îmi caut cortul. Aveți vreo treabă cu mine?

— Nu-mi mai spuneți *Mossen* și nici *En.* Nu sunt nobil. Funcționarul zâmbi. Dar cred că asta nu mă face să scad în ochii dumneavoastră.

— Nu, sigur că nu. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Oh, sunt singur și caut un tovarăș pentru a lua prânzul împreună. Îmi închipui, însă, că veți lua parte la banchetul regelui.

— Nu, nu-mi doresc deloc acest lucru și, de altfel, nici nu am fost invitat.

— Dumneavoastră nu aveți, cu siguranță, nevoie de o invitație oficială pentru a lua parte la banchet. Știți cât de mult vă apreciază Pedro. Dar, dacă nu aveți chef, se schimbă lucrurile. Ați vrea să-mi țineți companie?

— Cu multă plăcere, răspunse Eymerich, înclinându-se. Mergem în cortul dumneavoastră?

— Mai bine nu. Am fost găzduit acolo împreună cu alți funcționari de la Administrație și sunt niște persoane foarte plicticoase. Dezcoll arătă înspre un loc de la marginea plajei, deasupra căruia se ridica un firicel de fum. Acolo este una dintre bucătăriile de campanie. Dacă sunteți de acord, ne luăm carne, pâine, vin și mergem să mâncăm ceva mai departe de praful acesta.

Propunerea era neobișnuită și chiar puțin nepoliticoasă, dar Eymerich nu făcu niciun comentariu.

— Îmi convine de minune.

„Bucătăria” era alcătuită din mănunchiuri de câte patru pari, legați în formă de piramidă, în vârful căreia erau atârnate oale mari, cu foc dedesubt. Trupa, în șiruri alcătuite în funcție de comandanți, aștepta cu cănile și cu castroanele de alamă să-și primească rația de supă, în timp ce, în apropiere, doi măcelari mânuind cu pricepere

securile, tranșau câțiva boi cu beregățile deja tăiate. Dezcoll, bazându-se pe autoritatea sa, nu-i luă în seamă pe cei care stăteau la coadă și se apropie de unul dintre bucătari, un *mudejar* uriaș, îmbrăcat într-o tunică brodată în culori vii.

— Poți să ne împachetezi într-un șervet o bucată de carne și o sticlă de vin?

— Sigur, cum să nu, domnule.

— Ia stai o clipă, interveni Eymerich, amintindu-și de discuția pe care o avusese cu benedictinul. De unde sunt boii ăștia?

— Din Barcelona, părinte. I-am tăiat ceva mai devreme.

— Bine. Dar vreau să ne dai o bucată de carne bine fiartă, iar vinul să fie din cel înfundat de acasă.

— Vă temeți să nu fiți otrăvit? întrebă, amuzat, Dezcoll.

Eymerich nu răspunse. Ceva mai târziu, ședea împreună cu funcționarul pe niște bolovani de la marginea plajei, după ce examinase cu băgare de seamă pietrele pentru a fi sigur că sub ele nu era nici urmă de paraziți. Soarele strălucea arzător pe cer și de pe fruntea lui Dezcoll curgeau șiroaie de transpirație care ajungeau pe gulerul pelerinei largi.

— N-ar fi fost mai bine să ne așezăm la umbră? se plânse el, în timp ce tăia pâinea și carnea foarte bine fiartă. Văd acolo o pădure întreagă de stejari.

— Am eu motivele mele ca să mă feresc de plante, îi răspunse Eymerich pe un ton care nu admitea replică.

Mâncară o vreme în tăcere, admirând încântați oglinda mării pe care se legănau galerele. Apoi, Dezcoll puse pe șervetul din fața lui bucata de carne pe care o avea în mână și-și aținti privirile asupra inchizitorului.

— Părinte Nicolas, nu din întâmplare v-am invitat la acest prânz atât de modest. Trebuie să vă fac o destăinuire.

Eymerich privi cu atenție chipul plin de sinceritate al funcționarului. Bărbatul din fața sa nu avea mai mult de cincizeci de ani, dar arăta mult mai tânăr. Fața sa, împodobită cu o mustăcioară lungă și subțire, avea tenul neted și grăsuliu, chiar dacă își trăda vârsta printr-o cută adâncă de-a lungul frunții.

— Să-mi faceți o destăinuire, mie? Ca preot?

— Nu, ca în fața unui om care i-a făcut regelui mari servicii.

— Serviciile despre care vorbiți le-am adus Bisericii. Dacă regele a avut și el un folos din asta, n-a fost decât o întâmplare, pentru că interesele coincideau. Dar eu am un singur stăpân și el se află la Avignon.

— Știu asta, știu foarte bine. Dezcoll făcu un gest de indiferență. Oricine ar beneficia de buna dumneavoastră credință, sunt sigur că vă pot face această destăinuire. Ascultați-mă cu atenție. *Pedro al IV-lea nu se va întoarce viu din această expediție.*

Eymerich fu atât de surprins de cele ce auzise, că lăsă jos bucata de pâine din care tocmai mușca. Înghiți cu greu ceea ce avea în gură.

— De unde știți asta? Ați aflat că se pune la cale vreun complot?

Chipul lui Dezcoll deveni și mai serios.

— Nu numai că am aflat despre așa ceva. Mi s-a propus chiar să iau parte și eu, dar am refuzat. N-am făcut bine, pentru că, în felul acesta, n-am să mai primesc nicio informație, iar viața mea este și ea în pericol. Poate că nici eu n-o să mă mai întorc vreodată la Saragosa.

— Dar ați vorbit despre asta cu regele?

— Da, dar nu m-a crezut. De fapt, numele aceluia care uneltește împotriva lui naște neîncredere.

— Și cine ar fi, dacă îmi puteți spune?

— Infantele Pere, unchiul său. Contele de Ribargoza și de Empuries.

Eymerich își țuguie buzele într-un râs forțat, clătinând din cap.

— Glumiți. Infantele Pere este foarte bătrân și de-abia se mai ține pe picioare. Da, cândva a complotat împotriva regelui, dar acum nu mai face decât să bată câmpii.

— Da, așa este, dar în spatele Infantelui se află altcineva! exclamă Dezcoll, înfierbântându-se.

— Ei și cine ar putea fi? Fiul lui? Dar dacă nici măcar nu este în stare…

— Nu! Este și unul dintre dușmanii dumneavoastră. Funcționarul coborî glasul. Am să vă spun numele lui. *En* Jacme de Urrea, *Justicia de Corte.*

Eymerich tresări. Parcă-l vedea pe magistratul acela cu mișcări lenețe și cu pielea măslinie, cu atât mai puternic decât suveranul, cu cât acesta fusese nevoit să jure că-i va fi loial.

— Da, într-adevăr, este unul dintre dușmanii mei, șopti el. Nu mi-a iertat niciodată o întâmplare de acum câțiva ani, pe care a considerat-o drept o trădare. Dar de ce ar dori *justicia* moartea lui Pedro al IV-lea? În fapt, deja îi este superior.

Dezcoll clătină din cap.

— Astăzi autoritatea sa este mult mai mică decât altădată. Regele a știut să se impună în fața nobililor, să-și consolideze poziția de conducător. Datorită unor oameni ca dumneavoastră, azi deține controlul total asupra conștiinței supușilor săi. Dacă s-ar întoarce victorios din Sardinia, autoritatea sa n-ar mai avea limite. Și ar putea decide că regatul Aragonului nu mai are nevoie de un *Justicia* pentru a-i asigura legătura cu nobilimea.

— Nu mă convingeți, mărturisi Eymerich. Dacă Pedro al IV-lea ar muri, ar rămâne regina Eleonora și micul principe Johan. Ca să nu mai vorbim de viceregii din Valencia, Catalonia și Majorca. Puterea nobililor nu va crește, și nici măcar aceea a lui Jacme de Urrea.

— Da sau cel puțin așa crede *Justiția.* Infantele Pere este bătrân, Johan este doar un copil, Eleonora de Sicilia s-a v*nut întotdeauna departe de politică și urmează să vină și ea aici, în Sardinia, îndată ce va începe asediul orașului Alghero. Cât despre viceregi, niciunul dintre ei nu are energia și inteligența lui Pedro Ceremoniosul.

— Asta așa este, recunoscu, gânditor, Eymerich. Făcu o pauză ca să-și toarne vin într-o cană de cositor, apoi întrebă. Știți cum ar trebui să se comită crima?

— Nu, dar știu că unii dintre nobilii veniți în Sardinia fac parte din complot și chiar l-au urmat intenționat pe rege. Nu cunosc numele lor, dar îl știu pe acela al căpeteniei lor. Tatăl său a fost acela care a vrut să mă atragă în complot.

— La cine vă referiți? întrebă Eymerich, puțin deranjat de faptul că interlocutorul său se întrerupea de fiecare dată când era pe punctul de a face o dezvăluire hotărâtoare, de parcă ar fi vrut să-i țină atenția mereu trează.

— La vicontele de Illa. Dezcoll coborî și mai mult vocea, deși nu era nicio nevoie în mod evident, avea talentul unui actor de tragedie. Tatăl său, *En* Pere de Fenollet, este un vechi prieten al lui *Justiția,* deși face parte, ca membru marcant, din sfatul regal. El a fost acela care m-a chemat și m-a pus la curent în linii mari cu planurile lor. Credea, cine știe de ce, că eu nu-i eram credincios regelui Pedro.

Pe Eymerich explicația aceasta nu-l convinse pe deplin. I se părea curios faptul că tocmai vicontele de lila, din punctul său de vedere un dușman, se afla în fruntea acestei bande de ucigași. În plus, din cauza firii sale neîncrezătoare, îi suna fals modul treptat în care Dezcoll îi făcea aceste dezvăluiri. Dar nu mai avu timp să-și lămurească aceste nedumeriri. Un om venea în goana mare dinspre tabără și se apropia de locul în care se aflau ei. Îl recunoscu pe unul dintre valeții

personali ai regelui, alergând greoi în livreaua de un roșu strălucitor pe care trebuia s-o poarte în cadrul complicatului ceremonial de la curte.

Din câțiva pași, servitorul ajunse în fața lor.

— Dumneavoastră sunteți Nicolas Eymerich, inchizitorul? întrebă el, gâfâind din cauza efortului pe care-l făcuse.

— Da.

— Este nevoie de dumneavoastră în tabără. Avem pe cineva posedat de diavol. Regele a spus să veniți imediat acolo!

— Un posedat? Pe chipul lui Eymerich apăru o expresie de neîncredere. Despre cine este vorba?

— Vicontele de lila. Repede, veniți!

Inchizitorul schimbă rapid o privire cu Dezcoll, la fel de mirat și el; apoi, aruncă pe jos cupa din care tocmai sorbea o înghițitură de vin, se ridică în picioare și porni cu pași grăbiți pe urma servitorului.

O îngrămădeală de soldați, marinari, nobili și servitori îi arătă că acolo se întâmpla ceva. Nu fu nevoie să recurgă la forță ca să-și facă loc: la vederea lui, oamenii din acea mulțime pestriță se dădură în lături, făcându-și semnul crucii și lăsând capetele în jos. Eymerich merse până în mijlocul oamenilor, dominat de statura înaltă a lui Pedro al IV-lea.

— Uitați-vă aici! îl îndemnă regele, arătând înspre un om ținut zdravăn de doi ofițeri bine făcuți.

În primele clipe, Eymerich nu-l recunoscu pe vicontele de lila. Avea în fața ochilor o făptură ciudată, cu spume la gură și cu trăsăturile feței schimonosite. Pântecele umflat peste măsură părea să tresalte, ca și cum ar fi fost împins din interior de ceva care încerca să ajungă afară.

— Domnule viconte! exclamă el cu acel calm neașteptat care-l scotea întotdeauna din încurcătură în momentele dificile. Priviți la mine! Ce vi s-a întâmplat?

Nobilul, care se zvârcolea neîncetat, păru să se liniștească la auzul acelui glas rece. Îl privi pe inchizitor cu ochii în lacrimi, în timp ce fața sa delicată se strâmba înspăimântător.

— Ajutați-mă! urlă el cu o voce care părea să vină de pe altă lume. Este în mine! Se mișcă!

— În dumneavoastră? Ce vreți să spuneți? întrebă, uluit Eymerich.

În loc să-i răspundă, vicontele de lila se zvârcoli cu și mai mare furie. La un moment dat, reuși să se desprindă din mâinile puternice care-l țineau strâns. Dar nu reuși să facă decât câțiva pași, pentru că se prăbuși cu fața în jos pe nisip.

— Vă rog, vă rog! mai reuși să strige în timp ce dădea din mâini și din picioare.

Regele era palid ca o fantomă.

— Părinte Nicolas! Faceți ceva!

Eymerich rămase o clipă pe gânduri, apoi făcu un pas către omul care gâfâia pe nisip. Era pe punctul de a rosti o binecuvântare improvizată, când vicontele de lila se răsuci, privindu-l cu ochi disperați. În clipa următoare, nobilul căscă gura și vomită un șuvoi de sânge gros. Ochii săi căpătară fixitatea morții; cu toate acestea, trupul i se mișca în continuare, de parcă era împins de o forță sălbatică și irezistibilă care încerca să iasă din acel înveliș.

— Diavolul! strigă un soldat bătrân. Uite-l că este gata să apară! Strigătul lui fu repetat de toți cei de față, peste măsură de îngroziți. Unii se îndepărtară cu câțiva pași, făcând cruci peste cruci; alții erau prea tulburați ca să mai poată face vreo mișcare.

Fiind obișnuit cu genul acela de spectacole, Eymerich se apropie calm de cadavrul care încă se mai agita. Ridică mâna dreaptă, întinzând către corpul de la picioarele sale două degete, într-un gest de binecuvântare și de amenințare în același timp. Dintr-odată, corpul încetă să se mai zbată și membrele i se întinseră pe pământ. Fața vicontelui,

vânătă și, pe alocuri, cu pete roșii, era o mască înspăimântătoare, cu ochii sticloși și cu o expresie de spaimă pe care nici moartea nu putuse s-o șteargă.

Eymerich suspină din greu, simțind cum îl cuprinde o neliniște care până atunci fusese doar amorțită. Îl văzu pe rege căzut în genunchi, tremurând din tot trupul. Aceasta parcă îi dădu forțe proaspete. Se duse lângă suveran și-l încurajă, șoptindu-i la ureche frânturi de cuvinte care aveau darul să-l liniștească.

Pedro al IV-lea se ridică în picioare și acum se clătina sleit de puteri. Privi cadavrul schimonosit al vicontelui de lila și închise ochii.

— Doamne, părinte Nicolas, ce s-a întâmplat aici?

Eymerich reuși să-și domine îngrijorarea care îi cuprinsese întreaga ființă și să spună pe un ton calm.

— Nimic, maiestate. Doar un caz obișnuit de posedare. Satana ne-a dat un semn că ne ține sub amenințare. Va fi o luptă grea. Apoi, îl ridică de subsuori pe rege și-l conduse înspre cortul său, în timp ce, de jur-împrejur, întreaga armată căzuse la rândul ei în genunchi.

A DOUA ȘEDINȚĂ. MARȚI

În celulă pătrunse un șuvoi puternic de apă care izbi cu furie pereții, spumegând și împrăștiindu-se peste tot. Înainte de a-și da seama ce i se întâmpla, Reich se trezi cufundat până la gât în lichidul acela, iar membrele sale pierdeau contactul cu orice sprijin.

Mai întâi transparentă, apa care urca neîncetat căpătă curând o oarecare consistență, manifestată printr-o culoare albă asemănătoare cu laptele. Reich nici nu încercă să înoate sau să se agațe de ceva. Lăsă în schimb șuvoiul acela alb să-l poarte în toate direcțiile, ca într-un dans nebunesc, și să pună stăpânire pe membrele sale, nelăsându-le să simtă niciun punct de sprijin.

În timp ce plutea prin lichidul de un alb nefiresc, îl văzu din nou pe omul din ziua precedentă, fără ca apariția lui să fie anunțată de ceva anume. Acum putea observa mai ușor detaliile hainelor cu care era îmbrăcat străinul acela: o pelerină neagră cu glugă care acoperea albul, mai strălucitor decât lichidul în care plutea, al unei sutane lungi până la pământ. De data aceasta, fața încruntată a străinului rămânea nedeslușită: se puteau observa doar doi ochi negri cu o strălucire înghețată, distanți, dar fără a fi inexpresivi. Exprimau fără îndoială gândirea sa, dar aceasta era atât de complicată și de îndepărtată, încât îi apărea complet străină.

Reich încercă să-și recapete controlul asupra propriului său corp, suspendat în vârtejul acela alb, dar nu reuși. Niciuna dintre mâini nu părea să răspundă la comenzi, de parcă simțurile care le dăduseră viață lăsaseră loc altora, de care încă nu avea cunoștință. Se pregăti să ia contact cu o realitate absolut diferită de cea cu care era obișnuit. Și totuși nu se temea de nimic. Nu simțea nimic.

Vocea interlocutorului său (care avea acum un nume, dar care era acesta?) ajunse la urechile sale ca o ploaie neașteptată, căzută de nu se știe unde.

— Am reflectat asupra acestei chestiuni a schizofreniei. Dacă ea constă în separarea corpului de suflet și de spirit, nu este un fenomen negativ. Ba chiar este idealul oricărui credincios.

Se părea că omul voia să continue o conversație întreruptă. Reich, însă, nu-și mai amintea subiectul ei. Se folosi de ultimul amănunt care-i mai rămăsese în minte.

— Cox mi-a spus că dumneavoastră sunteți unul dintre judecătorii din procesul meu. Mi-a spus și cum vă numiți. Din păcate, nu reușesc să mi-l amintesc.

Nu bănuise că ar fi putut să vorbească. Lichidul lăptos în care era scufundat umpluse acum toată celula și spumega aproape de tavan. Și totuși nu avea nicio senzație de sufocare, ca și cum ar mai fi trecut cândva prin alte experiențe învăluit tot așa într-un asemenea mediu. Nici măcar nu încerca sentimente bine definite, în afară de îngrijorarea pe care i-o crea sensibilitatea pierdută.

— Nicolas Eymerich. Totuși, un nume nu înseamnă nimic. Și nu știu dacă sunt judecătorul dumneavoastră. Ieri v-ați purtat cu mine ca și cum aș fi fost un bolnav care avea nevoie de îngrijire.

Dintr-odată, Reich nu mai fu conștient de vârtejul acela lichid în mijlocul căruia se afla. Corpul lui continua să nu-i răspundă și nu exista nicio celulă în jurul lui. Și totuși avea senzația că exista ceva concret, ca și cum s-ar fi aflat într-un univers în care era normal să lipsească niște contacte materiale. În același timp, îi reveniră amintirile despre conversația pe care o purtase cu individul acela, cine știe unde și cine știe cum.

— Cox v-a prezentat ca pe un pacient de-al meu, spuse el, cu o ușurință care-l surprinse. Spunea că vă temeți de schizofrenie.

Celălalt își arcui sprâncenele și ridică privirea în tavan, cu o expresie plictisită.

— Exact asta voiam să vă spun. Dacă prin schizofrenie înțelegeți despărțirea de corp și de aspectele lui mizerabile, nu există un ideal mai înălțător pe care un creștin și l-ar putea propune.

— Eu vorbesc despre o condiție patologică, nu de misticism în general. Vi se întâmplă vreodată să vă temeți de un pericol care vă pândește, dar pe care nu reușiți să-l definiți?

— Da, de diavol. Dar îl pot defini foarte bine.

— Iată, diavolul. Mărturisiți că există la el ceva care vă atrage în mod irezistibil. Acesta este lucrul de care vă temeți.

O sclipire de furie trecu fulgerător prin pupilele vizitatorului.

— Asta este o insultă, șuieră el. Măsurați-vă cuvintele.

— Oh, nu voiam să vă jignesc. Diavolul despre care vorbesc eu nu este cel din Biblie. Este o transfigurare a curenților dumneavoastră vitali cu care ați vrea să păstrați legătura, dar vă împiedică un sentiment de groază. Ați încercat să îl înăbușiți, transformându-vă corpul într-un fel de armură. Dar, în felul acesta, corpul acela v-a devenit străin și percepeți curenții în cele mai neobișnuite locuri. Pe cer și în infern.

Reich era uluit de felul în care, dată fiind situația aceea anormală, putea rosti cuvintele atât de fluent. Dar în ce consta, de fapt, anomalia? În discuția aceea cu un necunoscut? Sau în faptul că se afla închis într-un uriaș creier fremătător care se umfla extinzându-și circumvoluțiunile sub forma unor pseudopode alunecoase?

După ce lichidul lăptos dispăruse, ceea ce fusese înainte o celulă se transformase într-un organ hipertrofiat cu mii de ramificații. Dar laptele nu dispăruse total. Luase forma unor viermi foarte lungi și subțiri care intrau și ieșeau prin găuri

invizibile. *Viermi în creier.* Nu vorbiseră deja despre asta?

Fără a-și mișca buzele, vizitatorul izbucni în râs.

— Iar povestea asta a curenților! Din tot ce mi-ați spus până acum, este singurul lucru pe care l-am înțeles. Se știe că prin corpul nostru circulă multe umori, dar nu ne stă în putință să le oprim.

Reich clătină din cap.

— Nu vorbesc despre fluide, ci despre fluxuri de energie. Pot fi blocate, deviate, acumulate, anihilate. Practic, dumneavoastră nu respirați, nu fremătați, încercați în toate felurile să creați obstacole pentru a opri trecerea curenților. Îmi dați voie să vă ating gâtul?

În pupilele care păreau suspendate în gol se aprinseră sclipiri de furie.

— Feriți-vă să faceți așa ceva dacă țineți câtuși de puțin la viață!

— În cazul acesta, nu voi putea face nimic pentru dumneavoastră, admițând că doriți să vă vindecați. Reich întinse brațele în lături. Degetele sale dădură peste ceva uriaș și cărnos care de ceva vreme gâfâia în spatele lui. Le retrase imediat, fără a îndrăzni să se întoarcă. Dar ați susținut mai devreme că nu sunteți bolnav, continuă el rostind ceva mai greu cuvintele. Cu toate acestea, cred că aveți unele senzații neplăcute. Cineva probabil că v-a închis corpul într-un fel de platoșă, pentru a-l lipsi cu totul de viață. Și dumneavoastră ați crezut că vă eliberați, adăugând noi zale și noi apărători.

— Nimeni n-a făcut ceva de genul acesta.

— O să vă spun acum un cuvânt. Să-mi spuneți tot ceea ce vă sugerează el.

— Ce-i asta, vreun joc prostesc? întrebă bărbatul, dar pe chipul său păru să se furișeze o ușoară curiozitate.

— Poate. Iată cuvântul: mamă. Ce vă vine în minte?

— Castel. Ger. Meduză. Lumină.

Necunoscutul răspunsese dintr-o suflare, ca îndemnat de o forță căreia nu-i putea rezista. În clipa următoare, însă, trăsăturile sale grave ieșiră din umbră, suficient pentru a se vedea că era stânjenit.

Reich era uluit.

— Lumină? De ce „lumină”?

Urmă o pauză foarte lungă, apoi buzele subțiri se schimonosiră într-un rânjet.

— Mama mea se numea Luz.

Fără veste, ambianța se schimbă. Reich se trezi îngropat în pământ până la gât, pe o câmpie pustie, perfect netedă și fără nicio urmă de vegetație. Nu se simțea nicio adiere de vânt și, până în zare, nu se vedea decât pământ roșiatic. Deasupra capului său, cerul era verzui, brăzdat de firișoare roșii, subțiri ca niște vene.

Capul străinului ieșea din pământ la câțiva metri de el, iar chipul său avea o expresie indiferentă și mândră. Reich simți că se înăbușă. Simțea că i se ia ceva la care ținea cel mai mult: mișcarea și respirația. I se părea chiar că pământul în care se afla cufundat îl strângea din ce în ce mai tare, împiedicându-l să și respire.

Până în momentul acela nu simțise nicio durere. Acum, însă, începuse să simtă junghiuri cumplite pulsându-i în pântece și în stomac. Ritmul acestora nu era cel obișnuit al sângelui din vene: din trupul său acum captiv sângele părea să fi dispărut, la fel ca orice freamăt de viață.

— Ce se întâmplă?

Buzele necunoscutului se încrețiră într-o grimasă ironică.

— Este prima oară când sunteți uimit. Probabil că sunteți într-adevăr tulburat. V-ați pierdut cumva curenții la care țineați atât de mult?

— Nu-i mai simt deloc!

— Și asta vă înspăimântă chiar așa de tare? Uitați-vă la mine, eu pot să mă lipsesc foarte bine

de așa ceva. Și știți de ce? Pentru că eu nu pun preț pe corpul meu.

Reich încercă să scape din strânsoare, dar nu reuși să miște nici măcar un singur mușchi. Îl privi înspăimântat.

— Dumneavoastră îmi faceți asta?

Expresia ironică de pe chipul celuilalt se accentuă.

— Cum aș putea să fac așa ceva? Nu vedeți că suntem în aceeași situație? Dacă aș fi în locul dumneavoastră, mai degrabă aș începe să mă întreb care dintre noi doi este bolnavul.

Lui Reich i se păru că, în sfârșit, putea percepe o mișcare, dar nu în membrele sale care erau ca paralizate. Ceva părea să se miște în pământul care le ținea „captive. Își alungă din minte gândul acesta.

— Cum ați spus că vă numiți?

— Nicolas Eymerich. De câte ori vreți să vă mai repet?

— Și sunteți un judecător?

— Ar trebui să vă hotărâți. Când mă considerați un judecător, când mă tratați ca pe un pacient. Pretindeți că mi-ar fi teamă de o misterioasă „schizofrenie", când eu n-am spus nimic de felul acesta, ba chiar am negat un asemenea lucru.

— Cox a fost acela care mi-a spus asta.

— Aici nu există niciun Cox. Aici nu ne aflăm decât eu și dumneavoastră. Și, atunci, care dintre noi este bolnavul? Aș dori să primesc un răspuns.

Membrele lui Reich, din ce în ce mai chinuite de strânsoarea pământului din jur, îl dureau îngrozitor. Ridică privirile către cer și urmări vinele stacojii care-l străbăteau. Nu, nu trebuia cu niciun chip să piardă contactul cu propriul său trup.

— Încercați să mă faceți un semen de-al dumneavoastră. Practic, lipsit de sensibilitate trupească, izolat într-o lume de spaime. Dar eu nu sunt astfel, n-am fost niciodată. Eu *trăiesc.*

— Dintre noi doi, singurul căruia îi este frică sunteți dumneavoastră. Dar de ce vă temeți? Ochii lui Eymerich se încețoșară puțin, ca și cum s-ar fi gândit intens la ceea ce urma să spună. Dacă veți ști să răspundeți la această întrebare, veți ajunge să aflați adevărul. Dar nu cred că veți reuși să faceți asta. Cel puțin nu astăzi.

Mișcările pe care Reich le simțea în adâncul pământului deveniră din ce în ce puternice. Spaima care-l cuprindea ar fi trebuit să-l facă să se înfioare. Dar pielea îi rămânea rece și inertă, la fel ca o substanță minerală, și nu-i transmitea nicio altă senzație decât aceea a presiunii la care era supusă.

Își mușcă sălbatic buzele. Nu simți nicio durere, nu simți nici gustul sângelui în gura uscată.

— Nu-mi puteți face așa ceva! urlă el la străinul acela. Dați-mi viața înapoi!

— Doar Dumnezeu poate da viață. Dumneavoastră, însă, considerați că Dumnezeu și diavolul sunt ceva diferit. Forțe, curenți, nu am înțeles prea bine. Nu vedeți decât carnea și nu înțelegeți că această carne trebuie ținută captivă, pentru ca adevărata noastră esență să poată fi liberă. Vocea lui Eymerich, Ură a pierde ceva din tonul dușmănos, încerca să fie convingătoare. Încercați măcar o dată să uitați de temnița dumneavoastră materială. Lăsați-vă în voia acestei constrângeri. Veți descoperi o libertate de care înainte nici măcar nu aveați habar.

Reich fu atât de revoltat la auzul acestor cuvinte, încât nu mai luă în seamă suferința pe care o îndura.

— Carnea este singura realitate! strigă el cu energia care-i mai rămăsese. Dar carnea lipsită de forța vieții este doar putreziciune! Lucrul acesta vi-l cer: să-mi redați această forță!

— Carnea în sine este putreziciune, îi răspunse Eymerich, clătinând energic din cap. Sărmane doctor Reich, ce căutați? În realitatea fizică nu veți

găsi absolut nimic. Forța care vă trebuie este în afara hoitului pe care-l iubiți atâta. Platoșa care vă înspăimântă este doar un simplu instrument pentru a avea acces la *adevărata* lume construită pentru noi. Doar acolo veți descoperi curenții la care aspirați.

— Nu-i adevărat! Reich vorbi atât de convins că, pentru prima oară, i se păru că membrele lui îngropate tresăriseră. De aceea prinse curaj. Platoșa aceea nu v-ați făurit-o singur. Să știți, am observat cât de tulburat ați fost când am pomenit mai devreme de mama dumneavoastră. Ideea de îngheț, Meduza. Încă din primele luni de viață, ați fost transformat într-un cadavru, incapabil să aveți raporturi cu corpurile care nu se aflau în aceeași stare de *rigor mortis*. Contraziceți-mă, dacă puteți!

Timp de o clipă, dezamăgirea păru să tulbure fixitatea privirii lui Eymerich. Dar își reveni imediat.

— Vorbiți despre mama mea. Bine, ce-mi puteți spune despre mama *dumneavoastră*?

Fraza aceasta se abătu asupra lui Reich ca o lovitură năprasnică. Ceva dureros și înspăimântător reapăru în amintirea lui după o tăcere care dura de zeci de ani. Înțelese pe neașteptate că aceea era mișcarea pe care o simțea în pământ și-i presa membrele paralizate. Izbucni într-un urlet fără sfârșit.

Tot ce se afla jur dispăru. Mormântul de pământ care-l ținea captiv, necunoscutul, cerul brăzdat de dâre roșii. Se trezi pe patul din celulă, încovoiat de o durere sfâșietoare.

COPIII VIITORULUI (II)

Felix Addir sări din pat, simțindu-se într-o formă grozavă. Aruncă o privire înspre Frank Allsop care încă mai dormea și se dezbrăcă de pijamaua din mătase galbenă, purtând etichetă de la Viglione. Mergând pe vârfurile picioarelor ca să nu-și trezească din somn colegul, ajunse în baie și învârti robinetul dușului. Simțind apa care i se scurgea prin păr, starea sa de bună dispoziție crescu și mai mult. Îl aștepta o zi minunată.

În clipa aceea, însă, își aduse aminte de încurcătura în care intrase. Pe naiba zi minunată! Chiar în după-amiaza aceea trebuia să… Expresia surâzătoare pe care o avea pe chip cu câteva clipe înainte dispăru pe dată. Se gândi că ar fi putut să dea înapoi. Dar nu putea, acum nu mai putea.

Încruntându-se, își dădu pe corp cu un dezinfectant parfumat, apoi își pulverizăîntre picioare praful de penicilină, conform indicațiilor primite de la F&DA. Se spălă pe față și pe urechi, îngânând nu prea tare ultimul succes al lui Empty Nineties, *I wanna violent sex* pe care toate posturile de radio din Uniune îl repetau de zeci de ori pe zi. Se îndreptă apoi către șifonier.

Chiar în momentul acela, se trezi și Allsop.

— Chiar trebuie să faci toată hărmălaia asta? protestă el pe un ton plângăreț.

— Hai, dormi, dormi mai departe, nu-i decât nouă, îi răspunse Felix, îmbrăcându-se cu un slip și un maiou. Soarele strălucește peste Manhattan și Food & Drug Administration ne veghează pe noi toți.

— Uff, lasă-mă în pace. Allsop se răsuci în pat și-și trase perna peste cap. Dar se vedea că și el se trezise.

Felix pipăi cu mâna cămășile, ca pentru a vedea care era mai plăcută la atingere. Alese una Robbins & Stout albăstruie cu dungulițe bleumarin, fără

năsturașii aceia urâți de la guler. Cu asemenea cămașă trebuia neapărat să poarte cravată: una Baker's de culoarea mării. Haina, pantalonii și ciorapii trei sferturi îi completară îmbrăcămintea.

În cele din urmă, Allsop hotărî că era cazul să se scoale și el, așa că porni în grabă spre baie, răsturnând în trecere colecția de „Screw", „Tit'n Ass" și „Pleasure" care era stivuită pe podea. Felix așteptă răbdător ca el să-și facă dușul și dezinfecția, după care îl ajută să-și aleagă hainele și pantofii. Când fu vorba să-și aleagă ceasurile, se hotărâră să poarte amândoi două Rolex Resurrection, denumite în argou „Rolex Red Death", în amintirea marii epidemii. Când fură gata, se făcuse nouă și jumătate, adică exact momentul micului dejun.

Institutul Muslow pentru o Educație Orientată către Piață, una dintre școlile cele mai scumpe și mai selecte din New York, ocupa un zgârie-nori întreg de șaizeci de etaje, în centrul Manhattanului. Cantina pentru cei mai tineri era la antepenultimul etaj, chiar deasupra locuințelor, și se ajungea acolo cu un ascensor care urca pe peretele exterior al clădirii, alunecând silențios într-un cilindru de sticlă. Panorama care se oferea privirii era impresionantă și putea tăia oricui răsuflarea; dar elevii Institutului erau atât de obișnuiți să urce și să coboare în acest fel încât priveliștea fabuloasă a insulei, înconjurată de îngrămădirea cenușie a nenumăratelor *slums*-uri, încetase de mult să le mai trezească interesul.

Felix și Allsop intrară în cabina transparentă împreună cu un mic grup de colegi, îmbrăcați elegant, unii sobru, iar alții țipător.

— Uite cum s-a înțolit Rockwell, șopti Allsop, chicotind, și arătă înspre un băiețaș scund, cu nasul lipit de peretele de sticlă al cabinei ascensorului.

— Este grotesc, pur și simplu grotesc.

Cel în cauză probabil că auzise aceste vorbe, pentru că se întoarse și se ridică în vârful

picioarelor, încercând să-i vadă peste capetele colegilor pe cei care-l criticau. Când dădu cu ochii de mutra zâmbitoare a lui Allsop, făcu o strâmbătură.

— Grozav te-ai mai gătit, Allsop? strigă el reușind să acopere murmurul celor din jur. Maro cu sclipiciuri în toiul verii! Ai de gând cumva să te duci la Lazaret?

Toți colegii izbucniră într-un hohot zdravăn de râs. În loc de răspuns, Allsop își scoase din buzunar masca ionizantă și-și acoperi nasul cu ea.

— Da' te-ai dezinfectat azi, Rockwell? îi replică el, prefăcându-se că alungă cu palma dreaptă niște bacterii nevăzute. Gura ta este o adevărată cultură de stafilococi!

Ceilalți râseră iarăși, dar atenția le fu repede captivată de un alt spectacol. Într-un alt tub de sticlă, la douăzeci de ferestre mai departe de ei, urca rapid liftul fetelor. Elevii se mutară cu toții pe partea aceea, fluturând din mâini, fluierând, iar unii începuseră să-și agite și batistele. Dar grupul acela inabordabil urca la cantina fetelor, aflată cu un etaj mai sus. În aer parcă mai pluteau, în imagini fugare, zâmbete șăgalnice, ochi strălucitori și valuri de păr blond.

Spre deosebire de ceilalți, Felix rămăsese singur în capătul celălalt al cabinei. De când intrase chiar cu voia lui în necazuri nu mai reușea să-și păstreze voioșia de altădată, îi era de-a dreptul teamă că, dacă ar fi dat atenție acelui card de fete asta ar fi putut trezi cine știe ce bănuială, îndată ce ajunseră la cantină, îl luă pe Allsop de braț.

— Ai grijă, îi șopti. Am impresia că profesorii fac liste cu cei care se arată prea interesați de fete. Milner a fost eliminat din cauza asta și poate că a ajuns acum la Lazaret.

Allsop ridică din umeri.

— Milner a avut o relație propriu-zisă, de un sentimentalism dezgustător. Dacă ne limităm doar

la a glumi cu fetele, nu încălcăm nicio regulă de igienă.

— Dar încălcăm regulile acestei școli. Fac liste, ascultă-mă pe mine. Mulțumește-te cu *Schooldolls* pe care ni le oferă Administrația.

— Fii atent că începi să devii paranoic, Addir. Și chiar puțin pisălog. Hai să mâncăm acum.

Sala în care intrară era un enorm cub de cristal și adăpostea o sută de mese de câte patru locuri, deja pregătite cu tacâmuri, veselă și cutiile de alimente regulamentare. Felix și Allsop se așezară la masa lor obișnuită, în dreapta intrării, împreună cu Tim Stanley și Ron Weiner. Felix luă un vas cu *cornflakes* cu lapte și rupse sigiliul cu însemnele F&DA, apoi își scoase o lingură din ambalajul de plastic sterilizat.

— N-are niciun gust, bombăni el după ce gustă. Ca de obicei.

— Lipsa gustului este o garanție, observă Weiner, în timp ce-și cufunda fața grăsuță într-o ceașcă mare de ciocolată cu frișcă. Cel puțin așa se spune. Privi în jur cu ochii săi jucăuși. Ați aflat ultima poantă? întrebă el pe un ton misterios.

— Nu, răspunse Felix, și nici nu știu măcar dacă mă interesează.

— Nu se poate să nu te intereseze. Ți-l amintești pe Malcolm Rennie? Cel care tușea fără încetare?

— Ei, ce-i cu el?

— A fost exmatriculat. De asta banca lui era liberă de mult timp. Eu credeam că s-a îmbolnăvit. Cu tușea aia…

Tim Stanley, un băiat blond cu tenul gălbui, se aplecă puțin peste masă.

— Ești sigur de asta?

— Da. Mi-a spus Orlandi care stătea cu el în cameră. Eliminat și poate că trimis deja la Lazaret. Probabil că acum este acolo și se distrează cu anemicii și ucigașii, printre microbi de toate felurile.

Felix se cutremură.

— Și care putea fi capul de acuzare? Sentimentalism? Lipsă de igienă?

— Nu. Este un cuvânt complicat. „Chițibușărie”, mi se pare. Nu se mai întâmplase niciodată ca un băiat de cincisprezece ani să fie exmatriculat pentru un asemenea motiv. De obicei, sunt acuzați de ceva elevii mai mari, nu cei de vârsta noastră.

— Chițibușărie, repetă Allsop, ca și cum ar fi încercat să adulmece înțelesul cuvântului. Dar ce înseamnă?

— După cum spune Orlandi, înseamnă că unul întreabă de ce sunt așa și nu altfel lucrurile, vrea să afle cauzele, îi sâcâie cu întrebări pe cei din jur și așa mai departe. Într-adevăr, Rennie cerea întotdeauna o mulțime de explicații. De ce asta, de ce aia. Și nu făcea absolut nimic cu tot ce afla.

Allsop încuviință spusele lui, cu o strâmbătură scârbită.

— Da, era tare pisălog. Vorbea rar, își dădea mereu aere. Bine au făcut să-l ia de pe capul nostru.

— Dar nu se poate să-l trimită la Lazaret doar pentru așa ceva, șopti Stanley, peste măsură de tulburat.

— Dacă s-ar fi dus la o școală populară, nu i s-ar fi întâmplat așa ceva. Dar să te înscrii la un institut ca al nostru care pregătește viitoarea clasă de conducători și să te porți astfel este o adevărată crimă. Nu știu dacă a fost trimis într-adevăr la Lazaret, dar cu siguranță merita așa ceva.

Felix se încruntă și nu mai făcu niciun comentariu. Mai întâi Milner, vinovat de un sentimentalism morbid, iar acum și Rennie. Două exmatriculări după doar patru luni de cursuri. Era limpede că Administrația își dăduse seama de unele lucruri în neregulă ce se petreceau în școala aceea. Trebuia să fie mai atent ca să nu transpire nimic din secretul său. Și, de asemenea, să nu aibă încredere nici chiar în colegii săi.

— Stanley, din ce este făcută haina aia a ta? întrebă el iscoditor, ca să abată discuția de la un subiect atât de neplăcut. Este blană de oaie sau de vițel?

Cel în cauză se înroși până în vârful urechilor, iar cei din jur izbucniră în râs. De aici se porni obișnuitul schimb de glume care se prelungi până când se termină micul dejun. În cele din urmă, un țârâit îi anunță că trebuiau să înceapă lecțiile. Conștiincioși, băieții merseră să-și dezinfecteze mâinile, apoi coborâră cu lifturile până la sălile de curs, în corpul central al clădirii și se răspândiră pe coridoare. Erau cu toții emoționați. În ziua aceea, așa cum se întâmpla din două în două săptămâni, în toate clasele urma să aibă loc proba practică de politică financiară. Cine o promova, avea să petreacă după-amiaza cu *Schooldolls* aflate la etajele de jos. Cine, însă, nu reușea… Felix prefera să nu se gândească la așa ceva.

Profesorul Sanchez era deja acolo și-și plimba burta impozantă prin sala de curs, controlând ecranele și diagramele atârnate pe pereți. Felix îl surprinse pe când se holba la un poster pe care vreun isteț îl agățase pe un perete, înfățișând trei bărbați și două femei cu trupurile goale, pictate cu vopsea dezinfectantă și înlănțuite într-o orgie complicată. Poate că Sanchez se întreba pentru a nu se știe câta oară cum de erau posibile niște poziții atât de acrobatice. Tresări când intrară băieții și se duse la catedră.

— Formați echipele, ordonă el cu o voce răgușită. Felix îl bănuia că fumează pe ascuns. Dacă era adevărat, mai devreme sau mai târziu avea să plătească scump greșeala asta.

Ca de obicei, băncile fură mutate ca să se poată forma trei grupuri egale ca număr. Șefii de grup, care ocupau locurile cele mai apropiate de catedră, împărțiră panglicile colorate cu care băieții trebuiau să se lege la frunte. Felix, aflat în latura dreaptă, primi una de culoare roșie, culoarea Noii

Federații Americane. Allsop își încinse, în schimb, fruntea cu una galbenă, reprezentând Confederația Americii Libere. Caracteristici: economie comercială și rurală; alianța în fapt cu Noua Federație Americană, bazată pe industrie; relații încordate cu Uniunea, dominată de capitalul financiar. Cei care făceau parte din echipa galbenă porneau defavorizați, dar aveau și mai puțini dușmani, bucurându-se de o temelie sănătoasă, deseori prețioasă atunci când se făcea socoteala finală a punctelor.

Felix deschise computerul încastrat în pupitrul din fața sa și văzu cifrele simulării din ziua aceea. Nu era prea rău, situația fiind destul de echilibrată. Spera ca jocul să fie suficient de captivant ca să-l facă să uite de grijile pe care le avea. Spera din tot sufletul.

Sanchez pocni din degete.

— Atenție, domnilor. Confederația galbenă scade taxa de scont cu două puncte. Fiți gata! Dați-i drumul!

Cu degetele tremurând de încordare, Felix introduse informația în computer, apoi căută să interpreteze noile valori care apăreau pe ecran. Dar, vai, ecranul era prea mic și trebuia să acționeze butoanele care îi aduceau din nou imaginea în față. Încet, mult prea încet.

Se auzi vocea triumfătoare a unui coleg din echipa albastră.

— Au crescut investițiile, spuse băiatul, vorbind atât de repede încât parcă ar fi vrut că comprime cuvintele. Și numărul locurilor de muncă.

Weiner, care purta panglica neagră a Uniunii, exclamă grăbit:

— Cerere prea mare! Crește inflația!

Din băncile roșilor și negrilor se auziră strigăte de triumf. Toate degetele arătătoare se îndreptară către echipa Confederației.

— Inflație! Inflație! Inflație!

Felix se alătură și el corului, bătând din picioare. Dar glasul ascuțit al unui băiat care purta panglică neagră făcu să mai scadă entuziasmul.

— Moneda galbenă pierde teren. Vindeți imediat moneda galbenă!

Allsop, așezat alături de șeful galbenilor, se întoarse către tovarășii săi cu fruntea brobonată de sudoare.

— Devalorizare! Devalorizați *acum*!

Weiner bătu cu pumnul în bancă.

— Pericol! Exporturi negre în scădere! Exporturi galbene în creștere!

Privirile lui Felix se opriră asupra unei cifre pe care nu o observase până atunci și care părea să fi scăpat colegilor de echipă.

— Pericol! strigă și el, făcând eforturi să vorbească și el cât mai repede.

— Exporturi roșii în scădere!

Dinspre băncile galbenilor se auzi un cor de strigăte triumfale care, însă, nu dură prea mult. Un elev cu panglica neagră a Uniunii sări în picioare, agitat. Ridică brațul într-un gest acuzator, fără a-și lua ochii de pe ecranul computerului.

— Consumuri galbene încă în creștere! Crește inflația galbenă!

Și de data aceasta roșii și negrii tropăiră cu furie, acuzându-i pe rivali.

— Inflație! Inflație! Inflație!

Allsop, căruia sudoarea i se prelingea acum până pe gulerul cămășii, clătină energic din cap.

— Prostii! urlă el ca să facă auzit. Materiile prime sunt sub prețul normal! Nu este inflație!

Sanchez, care până atunci urmărise competiția cu o detașare distrată, se încruntă. Se depărtă de catedra de care se sprijinise până atunci.

— Răspuns *supărător,* spuse articulând apăsat cuvintele, ca să-și sublinieze dezgustul pentru o asemenea soluție. Inflația există *întotdeauna,* domnule Allsop. Dacă n-ar fi așa, nu ar exista lupta contra inflației, iar ordinea socială ar fi

distrusă. Situația voastră este critică, trebuie să faceți ceva. Ce alternative aveți?

Derutat, Allsop încercă să reflecteze cu voce tare.

— Să ridicăm nivelul taxei de scont. Să frânăm investițiile și creșterea numărului locurilor de muncă.

— Abia le-ați coborât. Piețele ar avea o reacție negativă. Dă-mi altă soluție.

Băiatul căută în memorie.

— Să continuăm exporturile, îndrăzni el. Să așteptăm ca o creștere a economiei reale să aducă moneda la valoarea normală.

Din clasă se auzi un murmur. Sanchez mimă un acces de vomă, atât de convingător încât elevii din primele rânduri se feriră.

— Răspuns *foarte supărători* Nu există economie *reală*!

Allsop simți cum îi fuge pământul de sub tălpi.

— Dar în trecut s-a întâmplat… bâigui el.

Sanchez îl întrerupse cu un gest aspru.

— Nu există trecut. Răspuns *extrem de supărători*

Negrii și roșii izbucniră în urale, în timp ce pe ecrane apăreau șiruri de date negative pentru Confederație. Un nou cor de strigăte triumfale făcu să vibreze pereții sălii.

— Nu există trecut! Nu există viitor! Nu există trecut! Nu există viitor!

Elevii din echipa galbenă, umiliți, priveau neliniștiți în tavan, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Dintr-odată, dintr-un difuzor se auzi sunetul sirenei care îi anunța ce avea să urmeze. Din zeci de găuri mascate în pereți, țâșniră șuvoaie de vopsea neagră, lipicioasă. Cravate de mătase, haine impecabile, cămăși brodate fură distruse în numai câteva clipe. Băieții încercau să-și ferească ochii și capul, dar nu se puteau feri de lichidul acela. Când ploaia de vopsea încetă, echipa galbenă devenise un grup de siluete negricioase,

grotești, în timp ce negrii și roșii se distrau grozav și, se gândi Felix, cam fals.

Lecția lui Sanchez continuă cu prezentarea teoretică a tezelor monetariste, sintetizate într-o serie de sloganuri care se derulau rapid pe ecranele computerelor. Urmară două ore de gestiune a întreprinderilor și echipa învinsă fu nevoită să le urmărească în halul în care se afla după înfrângerea suferită. Abia când soneria anunță pauza de prânz, învinșii se putură duce să se spele și să-și schimbe hainele. La întoarcere, însă, expresia de pe fețele lor arăta că spălatul nu înlăturase dezamăgirea eșecului.

— Curaj, Frank, îi spuse Felix prietenului său, în timp ce, așezat la o masă din cantină, rupea sigiliul F&DA de pe o cutie de oranjadă. Cu toții am trecut prin asta. Peste două săptămâni s-ar putea să-mi vină și mie rândul.

— Țineam mult la haina aceea, se smiorcăi Allsop. Nu mai am altele așa de frumoase. Și, în plus, țineam mult s-o port când mergeam la *Schooldolls*.

— O să le mai aștepți o vreme.

— Dar cum să le aștepți o lună întreagă, la cincisprezece ani împliniți? Nu sunt vreun seminarist din Confederație.

Tim Stanley, care se lupta cu doi știuleți de porumb congelat, își ridică nasul din farfurie.

— Ai vrut să fii șmecher, Allsop. Ai citit cărți vechi ca să te dai mare. Școala asta își are regulile ei. Tu poate că ai fi mai potrivit pentru o școală care nu este orientată către domeniul acesta al pieței. Cine ți-a băgat în cap că trebuie să intri în clasa conducătoare?

— Ia vezi cum vorbești, măi mormolocule! îl apostrofă, indignat, Allsop. Știm cu toții că te-ai născut într-un cartier de *slums* și că nu ai decât două costume! Nu-i așa, Addir?

Felix încuviință, dar se gândea la cu totul altceva. Peste mai puțin de o jumătate de oră, urma

să aibă întâlnirea pe care o aștepta de două săptămâni, cu nerăbdare și cu teamă. Se întrebă dacă într-adevăr trebuia să se expună unui pericol așa de mare. Da, jurase aceasta. Dar merita? Mai bine era să nu se mai gândească la asta. Avea să ia o hotărâre în ultima clipă.

Cearta dintre Allsop și Stanley mai continuă o vreme, apoi discuțiile se axară pe bolile care apăreau din ce în ce mai frecvent, în ciuda precauțiilor luate de F&DA. Dar era un subiect de prost gust, chiar dacă de actualitate, și fu repede abandonat. Soneria anunță că venise momentul așteptat de toți, dar nu și de membrii echipelor învinse.

Alergară cu toții către lifturi. Felix se despărți de Allsop, nevoit să se retragă în cameră, și porni pe urmele celorlalți. Barul pentru *Schooldolls* se afla deasupra etajului în care se aflau camerele celor din clasele mari care aveau acces acolo mai des. Felix bănuia că pe undeva prin clădire existau și *Schooltoys,* rezervate elevelor; dar separarea strictă dintre băieții și fetele „normale”, cu scopul de a împiedica acel sentimentalism putred și contrar igienei care provocase anemia pernicioasă, făcea să nu existe nicio certitudine în această privință. Iar el nu îndrăznea s-o întrebe pe Marjorie, de teamă să nu primească un răspuns afirmativ.

Ajunse la liftul, de data aceasta interior, mergând intenționat mai încet. Da, se hotărâse. Așteptă să urce și ultimul grup de întârziați, asudați și mai agitați decât ceilalți. Inima îi bătea nebunește, dar mai puțin decât se așteptase. Era pe cale să-i dispară și senzația acelui nod în gât pe care o avea încă de când ieșise din sala de curs. Pericolul care-l pândea de peste tot părea să aibă un efect încurajator și se simți împăcat cu sine însuși.

Ieși din cabina liftului într-un hol cu pereții zugrăviți în roz și împodobit cu oglinzi mari, cu

ramă barocă. De după ușa din capătul holului, acoperită de draperii din catifea roșie, răzbăteau râsete, chicoteli înfundate și muzica obsedantă a cunoscutului *I wanna violent sex.* Elevii se repeziră chiuind în direcția ușii. Felix rămase, însă, nemișcat, prefăcându-se că-și, înnoadă șireturile de la pantofi. Aștepta ca băieții să dispară în spatele draperiei, apoi ocoli cabina liftului și o luă pe scara de serviciu. Nu pierdu timpul ca să se mai uite în jur. Dacă s-ar fi întâmplat să-l prindă vreunul dintre supraveghetori, ar fi găsit el vreo scuză.

Urcă pe jos două etaje. Era a patra oară când făcea acest drum, dar niciodată nu fusese atât de greu. Atunci nu fusese încă amestecat într-o acțiune care amenința să-i compromită definitiv viitorul. De data aceasta, simțea o încordare în anumite privințe epuizantă, dar asta nu avea nimic de-a face cu frica.

Ajunse leoarcă de sudoare cu două etaje mai sus. Gratiile dublate cu plasă de sârmă pe care le ura atât de mult i se păreau mai solide decât oricând, iar pe coridorul din spatele lor nu putea pătrunde decât acela care avea o cartelă magnetică specială. Dar bucuria de a vedea buclele blonde ale lui Marjorie și ochii căprui care scânteiau prin ochiurile dese de oțel i se păru o răsplată mai mult decât suficientă pentru riscul pe care-l înfrunta.

— Salut, Felix, se auzi vocea fetei.

Foarte emoționat, Felix își lipi fața de metalul rece. N-o mai văzuse pe Marjorie așa, în întregime, din vremea în care erau amândoi copii. Fusese atunci o mică iubire naivă care crescuse nespus de mult pe măsură ce anii trecuseră și sistemul punea opreliști din ce în ce mai severe în calea relațiilor dintre tineri, în numele luptei împotriva sentimentalismului, dușmanul eficienței.

— Salut, reuși el să murmure.

— N-avem prea mult timp. Cred că deja colega mea de cameră bănuiește ceva. Ai citit poezia?

— Oh, sigur că da. Aproape că am învățat-o pe de rost. Felix repetase versurile care începeau cu *Aprinde jarul voinței tale* de cel puțin o mie de ori, astfel încât petecul de hârtie pe care era scrisă devenise ca o zdreanță jerpelită. Credea că poezia era foarte urâtă, dar primind-o de la Marjorie…

— Am aflat câte ceva despre Copiii Viitorului, continuă glasul de dincolo de gratii. Au un loc de adunare în Mâine, într-un loc care se numește Rangeley. Vin acolo oameni din toată America. Tonul fetei deveni visător. Ia gândește-te cum ar fi dacă am putea ajunge și noi acolo…

— O să mergem! spuse Felix, pe un ton hotărât. Trebuie, pur și simplu, să fugim din școala asta.

— Da, bine, dar cum?

— O să găsesc eu o posibilitate. Felix se simți foarte determinat și de-a dreptul bărbat. Îi plăcea să joace rolul unui erou gata să plece într-o aventură împreună cu Marjorie.

— Dacă fugim de aici, riscăm să ajungem la Lazaret.

— Și în momentele astea riscăm foarte mult. Glasul lui Felix parcă tremură puțin. Posibilitatea ca el să fie deportat în locul cel mai îngrozitor de pe pământ îl speria. Dar ideea că și Marjorie ar fi putut ajunge într-un asemenea loc pur și simplu îl înnebunea.

— Da și este mai bine să ne despărțim acum. Ochii căprui ai fetei se umeziră. Vei fi din nou aici peste două săptămâni?

— Sper că da. Nu depinde de mine, ci de întrecerile alea prostești care se fac aici. Câteodată îmi doresc să mă fi născut într-o cocioabă și nu știu nicio iotă despre economie.

Urmară câteva clipe de tăcere, în timp ce ochii celor doi tineri se căutau printre gratii. Apoi, Marjorie spuse:

— De aici te duci și tu la *Schooldolls*?

— Nu, minți Felix. Raporturile acelea reci îmi fac scârbă.. Este ca și cum ai avea de-a face cu

niște cadavre. Se înfurie pe el însuși pentru minciuna aceea care se baza, totuși, pe un lucru cât se poate de real. Satisfacția pe care o căpăta de la tinerele prostituate oferite ca premiu de școală dura doar câteva clipe și nu-l mulțumea câtuși de puțin. Ca să nu mai vorbim despre toate acele măsuri de igienă care însoțeau aceste contacte pur carnale. Dar, dacă ar fi încercat să se sustragă de la un asemenea drept și în același timp îndatorire, acuzația de sentimentalism ar fi devenit inevitabilă, cu toate consecințele ei.

Glasul fetei sună trist, dar cald și plin de înțelegere.

— Bine, atunci te salut.

Ochii lui Felix se umplură de lacrimi. Înghiți în sec, apoi o întrebă:

— Crezi că poți să-ți strecori degetele printre gratii?

— De ce?

— Aș vrea să le ating.

Marjorie zâmbi și făcu ceea ce îi ceruse el. Felix tocmai îi atingea delicat vârfurile degetelor, când se auzi urletul strident al unei sirene. Senzori invizibili care, în urmă cu două săptămâni, nu reacționaseră atunci când printre gratii fusese strecurat micul sul de hârtie cu poezia, se declanșară acum la căldura degetelor care se atingeau. Alarma făcu să vibreze pereții coridorului.

Marjorie încercă imediat să-și retragă mâna, dar era deja prea târziu. Parcă ametit, Felix văzu că dincolo de gratii apăruseră siluetele negre ale agenților de supraveghere care o înșfăcau pe fată și o luau cu ei. Apoi, mâini grele se lăsară pe umerii lui.

ALGHERO

Porniră în marș către orașul reședință a guvernatorilor marți dimineața, puțin după utrenie, când întunericul nopții abia începea să se risipească. Eymerich era treaz de cel puțin o oră. Avusese o noapte agitată, deși oboseala acumulată pe parcursul zilei de luni, în întregime ocupată cu funeraliile vicontelui de lila, părea să-i asigure un somn profund. Dar continua să-l obsedeze coșmarul acelui cadavru scuturat din interior de convulsii dezordonate, ca și cum în pântecele lui s-ar fi aflat cine știe ce creatură monstruoasă.

Întâmplarea aceea îngrozitoare făcuse din el, nesuferitul și singuraticul inchizitor general, omul-cheie al întregului corp expediționar. Chiar dacă regele, prea tulburat pentru a se mai arăta în public, nu fusese abordabil timp de două zile și apăruse doar pentru scurt timp la funeraliile vicontelui, prin cortul lui Eymerich se perindaseră fără încetare nobili, ofițeri, curteni și simpli soldați, nevoiți să recunoască autoritatea singurei persoane din tabără care putea avea o relație cu supranaturalul. Până și abatele cistercian venise la el ca să-i ceară sfatul asupra felului în care avea să le explice soldaților cele întâmplate, pentru a stăvili teama care începuse să-și facă deja loc printre oameni.

Răspunsul lui Eymerich fusese de fiecare dată același. Diavolul era puternic, dar Biserica era mai puternică decât el. Aceia care nu erau convinși de acest lucru trecuseră de partea celui care era stăpânul răului și ar fi meritat să fie pedepsiți ca slujitori ai lui Satan. Avertismentul, rostit cu o voce calmă și amenințătoare, fusese suficient pentru a le închide gura celor care cereau întoarcerea imediată în patrie. Dar era un echilibru precar și Eymerich era conștient de spaima infinită

care ar fi putut cuprinde întreaga armată dacă diavolul și-ar fi manifestat din nou prezența.

În contrast cu marea neliniște a inchizitorului, aerul nopții care se risipea era limpede și înmiresmat. Pe luciul mării, scânteietor sub razele lunii, se legănau torțele aprinse la bordul galerelor care se pregăteau să ridice ancora pentru a bloca Alghero dinspre țărm. Se auzea scârțâitul mașinilor de război, trase cu greu de șiruri întregi de cai, zăngănitul armelor și al platoșelor, huruitul înăbușit al carelor care se puneau încet în mișcare, ordinele scurte ale ofițerilor. Dar toate acestea nu puteau tulbura cu adevărat liniștea unei nopți frumoase, sub cerul plin de roiuri de stele și în bătaia adierii sănătoase venite dinspre largul mării.

Eymerich își adună bagajul, o desagă cu haine și câteva cărți, după care porni spre centrul taberei. Îl întrebă pe un grăjdar:

— Ai un cal și pentru mine?

— Sigur că da, părinte. Credeam că voiați să mergeți cu vreun car.

— Nu. Îmi place să călătoresc singur. Găsește-mi un cal bun.

La puțin timp după aceea, inchizitorul, aruncându-și în spatele șeii desaga, încăleca pe un animal cu părul închis la culoare, cam sperios. La prima vedere, i se păru că era ceva mai bun decât o mârțoagă, dar stima pe care Eymerich o avea față de animale era chiar mai mică decât cea față de oameni. Fără a scoate nicio vorbă, apucă hățurile și porni către coloanele care se puseseră deja în mișcare.

Mergea la pas pe lângă soldații valencieni ai lui *En* Ramon de Riusech, un nobil obez care nu putea călători decât în lectică, când o voce se auzi printre oameni ajungând până la urechile sale.

— Inchizitorul! Unde este inchizitorul? Regele vrea să-l vadă!

— Sunt aici, îi răspunse Eymerich, puțin indispus, ofițerului care îi transmise mesajul.

Regele Pedro este mai în față?

— Da. Dorește să-l ajungeți din urmă.

— Vin imediat.

Își îndemnă calul, luând-o pe lângă drum, pe terenul necultivat, cu copăcei rai, care separa pereții stâncoși ai munților de drumul larg, săpat în piatră, pe care mergea oastea spaniolă. Prin întunericul pe cale să se risipească, zări de departe pădurea de steaguri care indicau prezența regelui. Își zori și mai mult calul. Pedro al IV-lea, înfășurat într-o mantie groasă de catifea neagră, călărea pe un armăsar pursânge alb, iar mulțimea stegarilor, a comandanților, a servitorilor de rang înalt și a curtenilor își ținea caii la distanța cuvenită.

— Am venit, maiestate, spuse Eymerich, apropiindu-se de suveran. Voiați să-mi vorbiți?

— Da. Chipul lui Pedro al IV-lea, de obicei destins și radiind energie, era palid și supt, ca și cum n-ar fi dormit de câteva nopți. Ați observat, probabil, că după moartea vicontelui de lila am evitat să vă întâlnim.

— Am băgat de seamă, maiestate.

— O să fim sinceri cu dumneavoastră. Ne temeam de ceea ați fi putut să ne spuneți. Eram tulburați de asemenea la gândul că am putea fi nevoiți să renunțăm la expediția aceasta și, prin urmare, la Sardinia. Pedro ridică înspre inchizitor doi ochi obosiți și îngrijorați. Dar acum avem nevoie de sfatul dumneavoastră. Spuneți-ne, părinte Nicolas, ne putem aștepta ca incidente tragice ca acela cu vicontele de lila să se repete?

Eymerich îl privi țintă pe rege. Vorbi cu prudență.

— Mă tem că da, maiestate. Dacă îmi dați voie să vă spun tot ce gândesc, sunt convins că soarta vicontelui vă era rezervată dumneavoastră. Amintiți-vă că, la bordul galerei, v-am spus că acea capcană pregătită de Mariano din Arborea trebuia adusă la îndeplinire de echipajul de pe vasul inamic?

— M-am mai gândit la acest lucru și am ajuns la concluzia că oamenii aceia probabil că erau purtători ai unui rău îngrozitor. Se întâmplă, într-adevăr, destul de rar ca în timpul unei posedări, diavolul să ucidă corpul care l-a găzduit. Saliva prizonierului a fost aceea care, nu știu în ce fel, a infectat măruntaiele vicontelui de lila. Dar nu el era ținta. O țineau pe maiestatea voastră, dacă nu, măcar pe demnitari sau pe comandanți. Ar fi trebuit să-i lăsăm pe toți să se înece sau, cel puțin, să fim mai prudenți cu prizonierul acela.

— Da, așa cred și eu, recunoscu regele. Tânărul viconte avea o fire mai impulsivă.

— Aș zice chiar un viteaz, adăugă Eymerich fără a reuși să evite o nuanță de ironie în tonul cu care spuse aceste cuvinte. Pot să vă pun o întrebare ceva mai îndrăzneață?

— Sigur că da.

— Până astăzi ați vorbit doar în treacăt despre motivele pentru care ați dorit să mă aflu aici. Cred că acum n-ar mai avea rost să fiți reținut. V-ați fi așteptat vreodată la ceva asemănător cu cele întâmplate?

Pedro al IY-lea trase adânc aer în piept. Își îndemnă calul mai departe de suita sa, după care așteptă ca inchizitorul să-l ajungă din urmă.

— Este logică întrebarea dumneavoastră, părinte Nicolas. O să vă spunem totul. Da, am prevăzut că ne vom confrunta cu niște fenomene ciudate, demonice. Știați că ținutul Arborea, din interiorul insulei acesteia, este plin de oameni bolnavi?

Eymerich se reținu cu greu să nu tresară.

— Mi-a vorbit despre asta un călugăr benedictin pe care l-am întâlnit duminica trecută. El mi-a spus că guvernatorul din Arborea are puteri vindecătoare și că, din cauza aceasta, vin la el oameni de pe toată insula. M-a avertizat că râurile sunt foarte periculoase și că există ceva atât de monstruos încât nici nu poate fi numit.

— Călugărul acela v-a spus adevărul despre toți bolnavii aceia care se duc la Alghero. Dar asta nu este totul. Mariano își exercită presupusele sale puteri în numele religiei creștine. Există bănuiala, totuși, că tocmai creștinismul lui ar fi doar de fațadă și că în spatele său s-ar ascunde apartenența la un cult străvechi și cumplit. Nu cred că știți ce-i sfătuiește Mariano pe nefericiții care ajung la el.

— Nu, nu am idee.

— Desfrâul.

Glasul lui Eymerich exprima nedumerirea.

— Desfrâul?

— Da, ați auzit bine. Frâu liber dat pasiunilor. Regele făcu o pauză, parcă pentru a sublinia gravitatea unei astfel de afirmații; după aceea, continuă. Știu că sună ciudat, dar am informațiile din partea unor oameni de toată încrederea. Printre bolnavii care aleargă la Alghero au loc ritualuri orgiace care datează din negura vremurilor, consacrate unor divinități înfiorătoare. Ne-a fost greu și nouă să credem așa ceva, dar acesta era adevărul.

Eymerich era uluit, dar se strădui să ascundă această stare.

— Și totuși, guvernatorul adună în jurul său călugări benedictini și victorieni de a căror credință nu ne putem îndoi.

Pedro al IV-lea dădu din cap aprobator.

— Nu este singura contradicție. El însuși a studiat la Barcelona, alături de confrații dumneavoastră dominicani. Cât despre soția sa, Timbors, ea este fiica lui Dalmau de Rocaberti și, prin urmare, provine din una dintre familiile cele mai nobile și mai creștine din Catalonia. Și totuși, mărturiile coincid. Aici s-a conturat o nouă Sodomă, sub pretextul medicinei și sunt adorate zeități necunoscute și satanice. Acum înțelegeți de ce am dorit să veniți cu noi?

— Cred că da.

— Nu putem uita modul atât de energic în care ați eliminat din regatul nostru ultimele vestigii ale păgânismului. Și în insula aceasta este amenințată însăși esența credinței noastre. Vrem să înlăturați această nouă amenințare, vrem ca expediția noastră să devină o adevărată cruciadă, capabilă să-l facă pe suveranul pontif să-și învingă ezitările. Dumneavoastră sunteți în stare să faceți așa ceva.

Eymerich aplecă fruntea cu respect. Ultima frază îl făcuse să înțeleagă că intențiile regelui erau mai mult politice decât religioase. Dar se feri să facă vreo remarcă în privința aceasta.

— Maiestate, așa voi face. Pot conta pe sprijinul dumneavoastră deplin, oricare ar fi măsurile pe care voi fi nevoit să le iau?

— Sigur că da. Ce anume vă trebuie?

— În primul rând să-mi asigurați numărul de soldați pe care i-aș putea avea, la nevoie, sub comandă. În al doilea rând, autorizarea creării unui tribunal care să funcționeze în timpul asediului, pentru a judeca fără nicio deosebire pe oricine s-ar opune legilor Bisericii, în al treilea rând, respectul din partea gentilomilor care vă însoțesc, de prea multe ori nepoliticoși față de mine.

Regele îl privi fix pe inchizitor, în timp ce întunericul nopții se risipise aproape complet.

— Veți avea toate aceste trei lucruri. În ce privește tribunalul, veți avea nevoie de persoane pricepute în domeniul juridic.

— Îmi este suficient un secretar sau cel puțin un grefier.

— Ce părere aveți despre Bernat Dezcoll? Este un om talentat și, în plus, a mai fost în Sardinia. V-ar putea fi de mare ajutor.

Eymerich rămase surprins. Dezcoll nu-l convingea pe deplin, iar modul teatral în care îi vorbise despre complotul pentru uciderea regelui îl impresionase nefavorabil. Cu toate acestea, nu îndrăzni să-și exprime niște rezerve pe care nu le putea argumenta.

— Da, domnul Dezcoll ar putea fi foarte nimerit.

— Atunci, luați-l pe el și serviți-vă de cistercieni pentru treburile mai puțin importante. Știm că nu vă plac, dar sunteți singurul dominican din expediție. Pedro al IV-lea arătă drumul care se întindea în fața lui și care se pierdea din vedere la intrarea într-un defileu. Duceți-vă, acum. Când se va lumina bine de ziuă, vom putea vedea zidurile de la Alghero.

Inchizitorul se înclină cât de mult îi permitea poziția în șa, apoi se îndreptă către grosul coloanei, fără a învrednici cu vreo privire grupul nobililor și al servitorilor de rang înalt. Cele auzite de la Pedro al IV-lea cu privire la imoralitatea din insulă îl tulburaseră profund. Obiceiurile imorale, atât de răspândite până și în mănăstiri, îi trezeau dezgustul nu numai pentru că erau contrare Scripturilor, ci și, mai ales, pentru că reprezentau în ochii lui părăsirea logicii în favoarea iraționalului. El considera corpul ca fiind un rău inevitabil pe care mintea trebuia să-l țină în fiecare clipă sub un control sever. Era foarte rău dacă o asemenea supraveghere ar fi slăbit chiar și pentru o clipă! Pofte nesăbuite, instincte animalice, emotivitate primitivă ar fi ieșit din nou la suprafață, clătinând edificiul rațional care-l deosebise pe om de animal și clădise măreția Bisericii.

În privința acesteia din urmă, lui Eymerich îi plăcea înainte de toate ordinea riguroasă, bazată pe reguli de comportament nemiloase și pe o anumită manieră de a gândi. Considera că activitatea unui inchizitor apăra acea ordine care salvase Europa de barbarie, suprapunând peste ea o stăpânire morală proprie pentru dezorganizarea puterii seculare și o disciplină proprie peste slăbiciunea regilor. Dacă, într-adevăr, în Sardinia, intențiile papilor erau în pericol, n-ar fi ezitat să recurgă la cele mai crude măsuri pentru a îndepărta pericolul. Cetatea lui Dumnezeu era o mănăstire cu legi de fier și la fel

trebuia să rămână, altfel Cetatea Omului ar fi fost și ea distrusă.

Marșul armatei continuă până când soarele, deja vizibil printre crestetele munților, ca și dangătul îndepărtat al unui clopot anunțară prima oră a zilei. În acele momente, în fața aragonezilor se deschise priveliștea unei văi pline de verdeață, presărată cu palmieri pitici, mărginită de întinderea albastră a golfului și de stâncile semețe ale Capului Caccia. Alghero, un oraș mititel, înghesuit pe un promontoriu îngust, era înconjurat de ziduri masive care păreau bine apărate. Metereze, contraforturi, porți false și mai multe feluri de baricade făceau ca minuscula cetate să poată rezista chiar și unui asediu de durată. Pe alocuri, în vale, se vedeau case izolate și, undeva, în depărtare, aproape de linia orizontului, se zăreau câteva turnuri negre și enigmatice, asemănătoare cu cele pe care le observase Eymerich în ziua debarcării.

Locuitorii din Alghero păreau să se afle cu toții pe bastioane, privind cu atenție atât armata care se apropia de pe uscat, cât și, pe latura opusă, flota de galere care pătrundea în golf. Pentru ei, acesta era, probabil, spectacolul cel mai îngrijorător. Zeci de nave, înaintând prin mișcarea ritmică a vâslelor, se așezau într-un semicerc, cu fața către fortificații, iar razele încă timide ale soarelui de dimineață scoteau în evidență, cu sclipiri fugare, prezența unor soldați adăpostiți în spatele bordurilor. Dar și armata de uscat, uriașele sale mașini de război, șirurile multicolore de pedestrași, carele pline de poveri și cetele de călăreți prevesteau orașului o soartă crudă, plină de suferințe.

Eymerich, aflat din nou alături de coloana lui Ramon de Riusech, se apropie de lectica în care călătorea gentilomul acela atât de gras.

— De ce am făcut acest ocol? întrebă el, după ce salută respectuos. Nu era mai bine să mergem pur și simplu urmând linia plajei?

Regele îl privi pe inchizitor cu ochii săi negri care abia se mai vedeau din spatele cutelor de grăsime.

— Cred că regele Pedro vrea să-i dea guvernatorului din Arborea o imagine a puterii noastre. În felul acesta putem ocupa toată câmpia, în timp ce, pe mare, am fi ajuns aici în coloană.

Într-adevăr, chiar în clipele acelea, armata se răsfira în formă de evantai, răspândindu-se pe câmp în ritmul obsedant al tobelor, ca o adevărată maree multicoloră. Câteva trâmbe de fum anunțară că avangărzile ajunseseră la primele case, probabil părăsite. Era un semnal amenințător pentru asediați, ca să știe ce-i aștepta.

Câmpia fu repede traversată, iar flota, ajungând în formație compactă, ridica vâslele și arunca ancora. Eymerich putea vedea acum, dincolo de meterezele zidurilor din Alghero, aflate încă la o distanță destul de mare, o mulțime de coifuri care se agitau de zor și silueta balistelor care erau încărcate. Dar nu venise încă momentul începerii luptei. La o leghe și jumătate de ziduri, ofițerii și curierii începură să alerge printre rândurile soldaților, dând comenzi grăbite. Cu mare încetineală, dar sigur, armata aragoneză se opri pe o poziție semicirculară, astfel încât să taie orice legătură a promontoriului cu uscatul. Se așternu o tăcere adâncă, într-un contrast surprinzător cu hărmălaia care se auzea cu puțin timp înainte. Apoi, un semnal dat de trâmbițe anunță inspecția pe care urma s-o facă regele.

De pe ziduri porniră câteva săgeți care se pierdură pe câmp fără a putea ajunge la o țintă atât de îndepărtată. Impasibil și măreț, Pedro al IV-lea care, pentru o asemenea ocazie, își pusese coroana și îmbrăcase o mantie roșie, trecu în revistă, călare, șirurile atacatorilor, urmat de grupul comandanților, al aristocraților și al stegarilor. Se opri puțin doar în dreptul locului în care peste ziduri se înălța un turn împodobit cu un steag mare

purtând imaginea unui copac atins de un fulger. Lui Eymerich i se păru că vede, pe o mică terasă aproape de vârful acestui turn, o siluetă mărunțică observând cu atenție toate mișcările lui Pedro. Dar distanța era, într-adevăr, prea mare.

Suveranul porni din nou la trap și dispăru în mijlocul unui nor de praf. La un nou semnal al trâmbițelor, întreaga armată îngenunche. Începea slujba de îmbărbătare a trupei, săvârșită de cistercieni, însoțită de tunetul unor „amen" pronunțate în cor, deși cei mai mulți dintre soldați nu vedeau unde se afla altarul.

O vreme, Eymerich urmări fără prea mare atenție slujba. Apoi, văzându-i pe cistercieni că trag de timp, întoarse calul de pe care nici nu descălecase și porni la trap înspre câmpie. Se îndreptă direct către una dintre casele incendiate de la care acum se ridica un fum mai gros.

Ajuns în apropiere, observă un grup mic de soldați. După steagurile lor, își dădu seama că erau oamenii lui *En* Pedro de Exerica, senior valencian din Segorbe. Casa care ardea era din piatră, cu linii foarte simple și având o singură ferestruică. În jurul clădirii se vedea o mică grădină, plină pe jumătate de smochini de India înfloriți. În spatele construcției se vedea un râu destul de lat, cu ape lenețe, curgând drept în direcția cetății.

Se apropie cu băgare de seamă, știind din experiență că niște soldați care tocmai se ocupau cu jaful puteau avea niște reacții imprevizibile. Deveni și mai prudent când observă că în mijlocul lor se aflau câțiva oameni cu un aspect sălbatic, îmbrăcați în piei de animal, care făceau gesturi agitate. Coborî de pe cal și se apropie în tăcere, profitând de neatenția soldaților.

Când ajunse la numai câțiva pași, începu să audă fragmente din ceea ce discutau oamenii aceia.

— Și unde zici că ar fi peșterile astea? întreba un soldat bărbos mai înalt cu un cap decât toți ceilalți.

— Sub voi, răspunse unul dintre oamenii îmbrăcați în blănuri. Chiar sub voi. Și, ascultă-mă, nu credeam nici eu până nu le-am văzut cu ochii mei.

La un moment dat, unul dintre soldați îl văzu pe Eymerich și imediat conversația se întrerupse. Cercul militarilor se deschise, lăsând să se vadă cum arătau cei din mijloc. Erau câțiva bărbați scunzi, cu părul foarte lung, care purtau pe sub pieile de oaie niște cămeșoaie zdrențuite, lungi până la călcâie. Doi dintre ei aveau un aer rătăcit și priveau împrejur ca și cum nu înțelegeau nimic din ceea ce se întâmpla. Craniul lor era foarte mare și, evident, disproporționat față de corp. Al treilea, în schimb, era destul de înalt și părea să se simtă în largul lui. Pletele nu-i ascundeau trăsăturile fine și ochii expresivi. Cu siguranță, el era acela cu care vorbea soldatul.

Militarul bărbos ieși mai în față, ținându-și coiful în mâini.

— Vă recunosc, sunteți inchizitorul general. Bine ați venit, părinte. Tocmai îi interogam pe prizonierii ăștia trei.

Eymerich îi aruncă o privire severă.

— Îi interogați? Ca să tiu sincer, nu prea părea că faceți așa ceva. Era mai mult o fraternizare.

Peste măsură de stânjenit, soldatul își învârtea coiful între degetele butucănoase.

— Să vedeți, părinte, eu îl cunosc pe omul acesta încă din copilărie. Este de la mine din sat, din Montesa. N-am mai știut de el de doi ani, de când a venit aici cu expediția împotriva genovezilor. Cândva făcea parte și el din trupa seniorului din Segorbe.

Eymerich reacționă cu mare surprindere și indignare.

— Un soldat aragonez într-un grup de prizonieri? Porni înspre omul acela, fără a lua în seamă paiele aprinse care începuseră să cadă din

acoperișul casei incendiate. Știi ce te așteaptă, trădătorule?

Fostul soldat nu păru impresionat de aceste cuvinte. Ridică spre inchizitor o privire calmă.

— Îmi închipui că moartea. Dar nu mă interesează. Judecătorul din Arborea m-a vindecat de ciumă și mi-a dăruit doi ani de viață. Se vede că sentința mea a fost doar amânată.

Uriașul cu barbă se amestecă în discuție, din ce în ce mai încurcat.

— Se pare că pe sub Alghero ar exista niște peșteri în care guvernatorul îi vindecă pe ciumați și pe leproși. El nu este singurul dintre oamenii noștri care a avut de câștigat de pe urma acestui lucru.

Auzindu-l pe soldat vorbindu-i despre ciumă și lepră, Eymerich se îndepărtase instinctiv de prizonier.

— Ah, da? strigă el cu glasul sugrumat de furie. Aținti asupra soldaților din jur o privire arzătoare în fața căreia ei tresăriră.

— Știți cum vindecă oamenii guvernatorul din Arborea? Cu ajutorul lui Satan! Oricine dă crezare spuselor acestui trădător va fi considerat un eretic declarat și trupul său va fi ars pe rug!

Oamenii păliră, dar nu și prizonierul în cauză. Ba chiar, pe buzele lui înflori un zâmbet împăcat.

— Nici vorbă de erezie aici. Mariano al IV-lea este la fel de creștin ca și dumneavoastră. Doar că el scoate ciuma din trupul oamenilor, iar dumneavoastră nu puteți face asta. Chiar în momentul acesta, zeci de oameni vindecați printr-o asemenea minune înalță imnuri de slavă guvernatorului, exact sub tălpile voastre.

Fără să vrea, Eymerich își coborî privirile înspre vârfurile degetelor de la picioare, dar înălță imediat ochii, furios la culme.

— Ce vrei să spui, idiotule?

Omul era gata să răspundă, dar chiar în clipa aceea unul dintre zidurile casei se prăbuși, făcându-i pe toți cei de față să se retragă în grabă.

Se ridică un roi de scântei, după care izbucni o pălălaie uriașă. O bubuitură și o nouă serie de trosnete însoți prăbușirea unui alt perete.

Eymerich se trezi alături de prizonier care continua să zâmbească, neluând în seamă cele ce se petreceau.

— Ei, răspunde-mi! De ce ai spus că sub tălpile mele cântă cineva?

— Uitați-vă, a căzut oblonul pivniței, șopti omul, arătând înspre o deschizătură largă care se căscase alături de casă, sub cele câteva bârne arse care o acoperiseră. Aruncați o privire acolo.

Eymerich îl privi pe prizonier mânios și, în același timp, nedumerit, după care se apropie cu băgare de seamă de fosta pivniță, strângându-și sutana în jurul corpului ca să se apere de scântei. Se aplecă prudent peste marginea gropii.

— Nu-i nimic aici, spuse el.

— Ia uitați-vă mai bine, îl îndemnă prizonierul. Inchizitorul se supuse. La început, ochii nefiindu-i obișnuiți cu întunericul, nu observă decât o lumină albăstruie pe care o puse pe seama reflectării flăcărilor de afară. Apoi, încetul cu încetul, începu să vadă că, în fundul pivniței se deschidea un puț larg cu pereții neregulați, dând impresia că avea o adâncime enormă. De jos părea să se audă un fel de murmur, slab dar destul de clar.

Se trase rapid înapoi, înspăimântat fără să știe de ce.

— Ce este acolo jos? bolborosi.

— V-am spus, răspunse prizonierul. Sunt cei cărora guvernatorul le-a redat viața. Și mai este și altceva căruia nimeni nu-i spune pe nume, dar care se va întoarce printre noi într-o zi. Acum se află sub pământ și se zbuciumă neputincios.

Eymerich se simți apăsat de o neliniște surprinzătoare și inexplicabilă. Reuși să-și păstreze cumpătul doar transformând-o în furie.

— Duceți-l pe omul acesta în tabără! urlă el la soldatul bărbos. Țineți-l departe de ceilalți, ca un

ciumat ce este! Chiar mâine va arde pe rug împreună cu microbii pe care îi are în el.

— Și cu ăștilalți ce facem? întrebă soldatul, arătând spre cei doi bărbați cu țestele peste măsură de mari.

— Vorbesc în limba noastră?

— Nu. Nici măcar un cuvințel.

— Atunci nu ne sunt de niciun folos. Aruncați-i în puțul acela. Să se ducă și ei la fantomele alea subpământene.

Când înțeleseră ce soartă îi aștepta, cei doi nefericiți începură să urle și să dea din picioare. Dar soldații îi apucară strâns, cu o hotărâre amplificată și mai mult de spaimă. Prizonierii fură luați pe sus și aruncați în gol, scoțând strigăte din ce în ce mai slabe. Nimeni nu mai stătu să se uite ce se întâmplase cu ei. De altfel, după câteva clipe, ultimele ziduri ale casei se prăbușiră și un singur și formidabil rug rămase să astupe pentru vecie puțul acela ciudat.

— Să mergem acum la camarazii voștri, porunci Eymerich, mergând către calul său care se învârtea neliniștit printre niște palmieri pitici. Dacă omul acela încearcă să fugă și, mai ales, dacă încearcă să scuipe pe cineva, ucideți-l fără milă. Încălecă și îndreptă degetul arătător către șeful soldaților. Iar tu, uită că ai fost consătean cu trădătorul acela. Nu poți fi prieten din copilărie cu o bucată de carne arsă.

Umilit, uriașul își aplecă fruntea într-o plecăciune respectuoasă. Oamenii săi îl împinseră pe prizonier cu vârful săbiilor, ferindu-se să se apropie prea mult de el. Omul era palid la față, dar își păstra stăpânirea de sine. După ce făcu câțiva pași, strigă la inchizitorul care se îndepărta în trap mărunt.

— De ce vă temeți, domnule inchizitor? Cumva de o zeitate în fața căreia s-ar putea să nu aveți nicio putere?

Inchizitorul se răsuci imediat înspre el, cuprins de furie. Înălță un deget, ca și cum ar fi vrut să trimită asupra lui o anatemă; dar imediat redeveni calm, se înfășură mai bine în pelerina neagră și porni în galop, către orașul înconjurat de armata aragoneză ca într-un clește de oțel.

COPENHAGA 1936. EXPERIMENTE BIONICE

— Avem un oaspete de seamă, spuse doctorul Albert Fischer, întorcându-se către asistenții săi. Este doctorul Wilhelm Reich, un psihanalist austriac care și-a găsit refugiu în Norvegia din cauza persecuțiilor naziste și care a venit în Danemarca pentru a-și verifica anumite ipoteze. Institutul Biologic din Copenhaga este onorat să-l găzduiască.

Reich puse pe podea geanta neagră pe care o avea sub braț și, puțin stânjenit, se înclină în semn de salut. Nu se aștepta la o primire atât de pompoasă; dar Fischer era tipul unui adevărat om de știință.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru aceasta, domnule doctor Fischer. Am cheltuit aproape tot ce aveam pentru microscoape și oscilografe. Nu mi-aș fi putut permite niciodată să dispun de o aparatură pentru microfotografie, așa cum are institutul dumneavoastră. Nu există nimic mai rău decât să fi făcut o descoperire importantă și să n-o poți fundamenta și prezenta public.

Fischer privi zâmbitor micul grup al asistenților, cu toții tineri și plini de curiozitate.

— Trebuie să știți că doctorul Reich, în afară de faptul că este un eminent psihiatru, se ocupă și de biologie. În apartamentul său și-a instalat un adevărat laborator.

Reich fu oarecum nemulțumit de o prezentare atât de sumară.

— Mă rog, la urma urmelor, nu sunt chiar un amator, precizează el. Am urmat studii de biologie, în afară de cele de medicină. Și tocmai interesul pentru biologie m-a făcut să mă despart de mișcarea psihanalitică.

— Prin urmare, un coleg, spuse Fischer, cu o nuanță ironică în glas. Domnule doctor Reich, sunt

sigur că toți cei de față ar fi interesați să cunoască modul în care ați ajuns la experimentul pe care îl repetăm acum. Eu l-am considerat foarte curios.

— Oh, nu este atât de ușor. Reich își plimbă privirile asupra eprubetelor și a becurilor cu gaz aflate peste tot pe mesele din sală, căutându-și cuvintele. Daneza mea nu este prea grozavă.

— Vă rog să vorbiți în germană. Vă putem înțelege cu toții.

— Vă mulțumesc. Trebuie să încep cu perioada în care desfășuram doar o activitate de psihiatru, la Viena. De obicei, un psihiatru și, mai ales, un psihanalist are un studiu propriu în care urmărește un anumit număr de cazuri. Eu, însă, care eram convins că un mare număr de probleme psihologice aveau o origine socială, conduceam un ambulatoriu popular și cazurile care-mi treceau prin mână erau cu sutele. Mi-am dat seama curând că funcția umană cea mai afectată era aceea a orgasmului.

Reich surprinse în rândurile tinerilor pe care-i avea în față mici chicoteli și priviri interesate, așa cum se întâmpla de obicei când venea vorba despre asemenea lucruri, și o oarecare stânjeneală printre femei. Se obișnuise deja cu această reacție. Zâmbi și-și continuă expunerea.

— În primele sale scrieri, Freud vorbea despre un curent energetic sexual, denumit de el libido. Dacă acel curent este blocat de un obstacol sau dacă se revarsă din albia sa aidoma unui râu, apar nevrozele și psihozele. Ei bine, tocmai acest lucru l-am constatat la pacienții mei. Niciunul dintre ei nu reușea să ajungă la un orgasm efectiv din moment ce fluxul de energie întâlnea blocaje permanente. Da, dar în ce consta acea energie?

— Cred că aceasta este întrebarea pe care ne-o punem cu toții, comentă Fischer.

— Pentru că sunteți biologi, iar termenul de energie are pentru dumneavoastră o semnificație concretă. Freud, care nu era biolog, a neglijat în

cele din urmă această problemă. Eu, însă, am continuat cercetarea. Am studiat în profunzime dinamica orgasmului. Am ajuns la concluzia că avea patru faze: tensiune, încărcare, descărcare, destindere. Un fel de pulsație. De îndată ce am venit la Copenhaga, am descoperit modalitatea de a măsura potențialul electric al țesutului cutanat în timpul activității sexuale.

Unul dintre asistenți, un tânăr blond, foarte înalt, ridică o mână.

— Pot să vă întreb cum ați făcut aceasta?

— Cu un oscilograf și cu electrozi plasați pe piele, în special acolo unde există mucoase: buze, sfârcurile sânilor, organe genitale etc. Am constatat foarte ușor că, în timpul unui contact sexual, aceste zone se încărcau electric și că această încărcare era plăcută dacă era urmată de o descărcare. Contactul sexual era în întregime o alternanță de încărcări și descărcări, de tensiuni și relaxări la nivelul țesuturilor cutanate, devenind din ce în ce mai intense până la atingerea apogeului, pentru ca după aceea să apară o relaxare a musculaturii. În felul acesta, teoria orgasmului era confirmată și din punct de vedere fiziologic.

— Asta înseamnă că energia pe care o căutați era energie electrică, remarcă același asistent.

Reich zâmbi.

— Dați-mi voie să vă răspund ceva mai târziu. Pe parcursul experimentului am observat și un alt fenomen interesant. Dacă în plăcerea sexuală potențialul electric superficial creștea, la senzațiile de disconfort scădea. Același lucru se întâmpla și cu sângele care se aduna în mucoase, umflându-le, cât timp dura plăcerea; în schimb, cobora către extremitățile corpului în timpul senzației de disconfort. Ca biologi, acest lucru ar trebui să vă spună ceva.

Cei de față se priviră nedumeriți unii pe alții. Puțin stânjenit, Fischer își făcea de lucru cu un nasture al halatului.

— Vă amintiți de amibe? continuă Reich. Când sunt agresate, se contractă. La fel fac și viermii, meduzele, paramecii. Se destind dacă senzația este plăcută, se contractă dacă este dureroasă. Dar nu este vorba doar despre umflare, datorată distanțării celulelor în lichidele coloidale; pentru a putea fi legată de o senzație plăcută, dilatarea trebuie să fie însoțită de o sarcină electrică. Așadar, regula încărcării și a descărcării, a tensionării și a relaxării este valabilă și pentru ființele despre care am vorbii, și pentru celelalte. Concluzia pe care am tras-o era evidentă. Formula aceasta guvernează întreaga lume vie. Și pentru că este formula unei *mișcări,* implică acțiunea unui anume tip de energie.

Din grupul de tineri se auzi un murmur de surprindere. Fischer, în schimb, părea puțin nervos.

— Fără îndoială, ipoteza este interesantă, doctore Reich. Îmi închipui că ați încercat s-o confirmați și pe cale experimentală.

— Oh, sigur că da. Am expus primele rezultate în cartea mea *Sexualitate și anxietate* care va apărea peste câteva zile și sunt pe cale să termin o comunicare despre experiențele mele asupra bionilor. Profesorul Roger Du Teii le repetă acum la Universitatea din Nissa. Confirmările au fost nenumărate. Mai mult decât o ipoteză, aș spune că este vorba despre o stare de fapt.

O fată cu părul tuns foarte scurt tuși încurcată și întrebă:

— Ce înțelegeți prin „bioni”? Nu am mai auzit cuvântul acesta.

— De nevoie, l-am inventat eu. Amuzat, Reich se rezemă de o masă. Acesta este un alt capitol al descoperirilor mele și motivul pentru care mă aflu aici. Dar înainte de a vorbi despre acest lucru, trebuie să vă descriu cum va evolua în viitor raționamentul meu. Știți bine că orice organism se hrănește cu substanțe organice, adică acele

substanțe care anterior au fost vii. Există, așadar, un „schimb de viață”, altfel spus, în lumina formulei pe care v-am prezentat-o, un schimb de energie. În momentul acesta, ar trebui să pronunțați o obiecție logică.

— E simplu de obiectat, spuse tot tânărul acela foarte înalt. În substanțele organice moarte, nu mai poate exista energie.

— Exact. Am avut și eu însumi aceeași obiecție și, ca să mă lămuresc, am luat diferite alimente și le-am pus la fiert. Nu cu mult timp în urmă, primisem cadou un microscop Leitz grozav care putea mări de 1500 de ori. Am examinat cu el rezultatele fierberii. Carnea, cartofii, verdețurile se contopiseră. Prin ocular nu vedeam decât niște vezicule albăstrii care erau puțin luminiscente. Mi s-a părut că disting și o mișcare a acestor vezicule, dar nu puteam fi sigur. O mărire de 1500 de ori este insuficientă.

Fischer ridică din umeri.

— Peste un asemenea nivel de mărire nu se mai pot distinge structurile.

— Exact, dar nu structurile mă interesau, ci mișcarea. Am cerut firmei Leitz să-mi trimită un alt obiectiv care, combinat cu un ocular bun, putea ajunge să mărească de 5000 de ori. La 2000 am putut vedea ceea ce căutam. Veziculele albăstrii *se mișcau,* datorită unei motricități interne. După cum se știe, nu există motricitate care să nu fie rezultatul unui lucru mecanic și nu există lucru mecanic care să nu fie produs de o energie. Am să vă mai spun ceva. Veziculele apăruseră pentru că fierberea *dilatase* substanțele organice implicate; iar dilatarea nu este altceva decât echivalentul acelui proces tensionare-încărcare pe care vi l-am descris mai devreme.

Urmă un moment de tăcere, întreruptă de Fischer care spuse pe un ton lipsit de amabilitate.

— Da, dar ce concluzie trageți de aici?

— Oh, mai este încă mult până la concluzii. Preparatul pe care îl utilizasem era încă impur, nu era sterilizat. Am repetat experiența cu niște fire de iarbă, constatând prezența acelorași vezicule albăstrii în mișcare. Le-am văzut regrupându-se, formându-și un înveliș exterior, devenind amibe. Ființe vii, înțelegeți? Dar un asistent de la Institutul de Botanică din Oslo mi-a sugerat că putea fi vorba despre un fenomen de „contaminare aeriană", cauzată de microorganisme existente în aer. Am adoptat atunci niște precauții riguroase, am fiert compoziția aceea în vase de sticlă închise și sterilizate, timp de treizeci de minute și chiar mai mult. Veziculele, cărora le-am dat numele de bioni, continuau să capete formă, să se grupeze, să-și creeze o membrană exterioară, să genereze protozoare. *Și aveau sarcină pozitivă.* Acum, înțelegeți? Tensiune mecanică, adică dilatare, adică umflare în timpul fierberii, egal sarcină. Formula mea era de fapt formula vieții.

De data aceasta, tăcerea dură mai mult și fu apăsătoare, plină de uimire. Fischer îl întrerupse cu un mic hohot de râs care sună puțin forțat.

— Vreți să spuneți, domnule doctor Reich, că ați obținut entități vii din materie care nu mai era vie?

— Chiar așa. Și, ca să nu mai fiți atât de uimit, am să vă spun că mi-am continuat experiențele cu materie anorganică, adică pilitură de fier și funingine, făcând să apară materie organică. Ceea ce contează este ca materia să fie adusă în stare de incandescență și supusă dilatării. Reich trecu în revistă chipurile înmărmurite ale cercetătorilor din fața sa. Nu vă temeți, am venit aici ca să demonstrez acest lucru.

— Dar, domnule doctor, protestă o asistentă foarte tânără, cu fața pistruiată, Pasteur a dovedit că nu există o generare spontană!

— Domnișoară, Pasteur a dovedit doar că există microorganisme în particulele de praf care plutesc în aer, în anumite condiții. Așa cum am spus, am

fost foarte atent ca să împiedic așa-numita „contaminare aeriană” a probelor studiate. Sunteți de acord că, pentru ca ea să poată avea loc, este nevoie de o perioadă de timp destul de lungă?

— Mă rog, da.

— Atunci, să pornim cât mai repede la treabă. Domnule doctor Fischer, aș avea nevoie de apă, clorură de potasiu, gelatină lichidă și un mediu de cultură filtrat.

Fischer izbucni în râs.

— Dacă trebuie să pregătiți ceva de mâncare, poate că ar fi mai bine să chemați un bucătar.

De data aceasta, chipul lui Reich se posomorî.

— Domnule doctor, haideți să ne înțelegem. Pe mine, aceste experiențe m-au costat efort, bani și multe neînțelegeri cu cei din jur. Am dreptul la un minimum de respect.

Pe fața lui Fischer apăru o părere de rău sinceră.

— Iertați-mă, nu voiam să vă jignesc. O să pun imediat pe cineva să vă aducă tot ce mi-ați cerut.

Unul dintre asistenți făcu toate pregătirile necesare. Ingredientele cerute de Reich fură amestecate și fierte într-o autoclavă, la temperatura de 180 de grade; separat, fură preparate două soluții de albuș de ou și lecitină proaspătă, amândouă în clorură de sodiu.

— Cred că sunteți de acord cu mine că acum aceste preparate sunt absolut sterile, spuse Reich, după o așteptare de o jumătate de oră. Niciun organism nu poate rezista un timp atât de îndelungat la o temperatură de 180 de grade.

Fură de acord cu toții, dar Fischer adăugă:

— Ar fi bine să verificăm.

— Bine. Câteva picături din preparatele obținute fură puse pe lamele de sticlă și introduse sub microscop. Priviră cu toții prin oculare și după aceea dădură negativ din cap.

— Nu există nicio structură, trase concluzia Fischer.

— Așa este, confirmă Reich. Acum să amestecăm laolaltă cele trei combinații de substanțe. Asistenții se grăbiră să facă acest lucru și pregătiră o nouă lamelă.

Reich îi spuse fetei pistruiate.

— Timpul care s-a scurs a fost atât de scurt încât nu s-a putut produce nicio contaminare din aer. Haideți, priviți dumneavoastră prima.

Fata se uită la Fischer care încuviință. Stătu mult timp aplecată, privind prin oculare. Când își îndreptă spinarea, avea o expresie dezamăgită.

— Eu nu observ nimic neobișnuit.

— Cum se poate? Reich se apropie de microscop și manevră cu atenție rotițele de reglaj. Se întoarse către Fischer. De câte ori mărește?

— De 1500 de ori. Este maximumul care îi este necesar unui biolog.

— Eu am nevoie să mărească de cel puțin 2000 de ori. V-am spus de la început, nu vă amintiți?

— Sigur că-mi amintesc. Acum, Fischer nu mai încerca să-și ascundă nemulțumirea. Am considerat că este o prostie. Nu putem avea o mărire de 2000 de ori.

— Dar eu vreau să văd mișcarea. Ați auzit, *mișcarea*! strigă Reich, exasperat. Văd că am venit până aici degeaba.

— Un moment, interveni un asistent. Dacă am folosi procedeul de colorare Giemsa, poate că am reuși să vedem ceva.

— Bună idee! exclamă Reich. Fu preparată o altă lamelă, de data aceasta tratată cu sărurile colorante. Fischer refuză mânios să se apropie de microscop. Cel care privi primul prin oculare fu asistentul înalt și blond. După mai bine de un minut, tânărul se ridică brusc, fără a-și putea ascunde surprinderea.

— Ce sunt astea?

Reich zâmbi, ușurat.

— Ce ați văzut?

— O mulțime de vezicule mici. Sunt albastre și se mișcă în toate direcțiile. Este un adevărat furnicar acolo.

Alergară cu toții către microscop. După ce priveau prin oculare, scoteau exclamații de mirare și mici strigăte gâtuite de emoție. Fischer însuși fu nevoit să se aplece și să privească. Când se ridică, chipul său exprima o nedumerire vecină cu stupoarea.

— Trebuie să recunosc cinstit că nu am mai văzut așa ceva. Chestiile alea ar putea fi vii?

— Nu, sunt doar o punte care duce către viață, îi răspunse Reich. Albastrul pe care-l vedeți este energie, energie vitală. Adică tocmai aceea care însuflețește întregul univers viu.

În tot restul după-amiezii se făcură și alte experimente, apoi Reich își luă rămas bun de la micul grup entuziast de asistenți și de la un Fischer atât de binevoitor încât îi promise că-i va trimite cât de curând aparatura pentru microfotografiere. În timp ce traversa holul de la intrare pentru a ajunge la scara exterioară, fu ajuns din urmă de fata cu părul tuns scurt.

— Domnule doctor, îmi permiteți să vă întreb ceva?

— Da, bineînțeles.

— Nu ați răspuns la o întrebare pe care v-am adresat-o. Energia vitală este energie electrică?

Reich se încruntă.

— Nu, nu cred. Are multe dintre caracteristicile electricității și poate fi măsurată cu aceleași instrumente. Dar este mult mai lentă și produce mișcări domoale, ondulatorii. Nu are impulsurile violente ale unui curent de inducție. De altfel, energia electrică nu produce în niciun fel plăcere, ci doar durere și o senzație neplăcută. M-ați înțeles?

— Da, dar vreau să vă mai spun ceva.

— Vă ascult.

Tânăra lăsă privirile în jos.

— Știu că n-ar trebui să fac asta, dar… Ridică din nou capul. Să vă feriți de doctorul Fischer. Într-un fel, l-ați umilit și el nu este tipul de om care trece peste asemenea lucruri.

— Oh, mi-am dat seama, răspunse Reich, zâmbind. Mă pricep destul de bine și la psihologie. O sărută delicat pe frunte. Din fericire, îmi rămân prieteni ca dumneata.

Coborî scara acoperită cu zăpadă, strângându-și sub braț servieta neagră.

CERCUL ȘI TRIUNGHIUL

Catapultele mari, denumite *llebrere,* se declanșară toate odată. Zece proiectile uriașe din piatră se ridicară către cerul fără nori, apoi zburară pe o traiectorie în formă de parabolă asupra zidurilor cetății Alghero. Se auziră trosnete asurzitoare și bucăți de piatră și de lemn zburară în toate părțile. Dar, în afară de o porțiune distrusă din platforma suspendată deasupra fortificațiilor, nu se vedeau alte stricăciuni. Poarta cea mare de pe latura de sud primi și ea în plin unul dintre proiectile, dar rezistă, deși scârțâi puternic din toate încheieturile. Micile siluete întunecate de pe metereze se agitară puțin, după care se întoarseră la locurile lor.

Veni rândul galerelor. Balistele instalate la bord aruncară o mulțime de ghemotoace aprinse, de cârpe îmbibate cu catran. Unele se loviră de ziduri, altele reușiră să cadă înăuntrul cetății. În scurt timp, câteva trâmbe de fum dădură de înțeles că nimeriseră unde trebuia. Dar nu dură mult și fumul se potoli treptat pentru ca, în cele din urmă, să dispară cu totul. Devenea limpede că locuitorii cetății erau pregătiți să facă față unor asemenea primejdii.

În pragul unui cort, Eymerich privi o vreme, cu brațele încrucișate pe piept, felul în care se încărcau din nou *llebreres.* Nu mai așteptă, totuși, să vadă salva următoare. Știa că nu cu armele puteau fi învinși apărătorii cetății. Clătină gânditor din cap și întoarse spatele acestui spectacol.

În interior, cortul pe care i-l pusese la dispoziție regele era învăluit în semiîntuneric. Se putea distinge, totuși, la lumina slabă a unei lumânări, o masă mare în mijloc, având pe ea un crucifix mare și o Biblie deschisă. În fața mesei, în dreapta, era o masă mai mică pe care erau îngrămădite pergamente, mai multe călimări și pene de gâscă.

În mijloc se afla un taburet simplu pe ale cărui picioare fuseseră fixate niște lanțuri groase.

Eymerich privi interiorul cortului clătinând din cap cu un aer nemulțumit. Apoi, observă într-un colț un sul de pânză albă. Îl luă în mâini și-l desfășură. Pe pânză era brodată o cruce noduroasă, ca de lemn nefasonat și alături de ea o sabie și o ramură de măslin. Meșterul scrisese în jurul acestei imagini cuvintele *„Exurge Domine et judica causam tuam. Psalm 73”*. Satisfăcut, inchizitorul luă steagul și-l întinse pe masa cea mare, fixându-l ca să nu alunece cu manuscrisul gros al Sfintei Scripturi.

— Felicitări, părinte Nicolas, se auzi o voce veselă dinspre intrare. Știu că steagul Inchiziției a fost creat de dumneavoastră, dar este prima oară când îl văd.

Nemulțumit că fusese văzut într-un moment de vanitate, Eymerich luă mâinile de pe fâșia de pânză albă și se întoarse. Pe fața rumenă a lui Bernat Dezcoll se vedea obișnuitul zâmbet pe care inchizitorul îl găsea cam artificial.

— Ați ajuns, în sfârșit, spuse el cu severitate. Un adevărat secretar ar fi fost ceva mai punctual.

Dezcoll nu se arătă descumpănit.

— Dar eu nu sunt un secretar. Și, de altfel, acolo, afară, lupta a început. Râse scurt.

— Adevăratul război abia urmează să înceapă, îi replică Eymerich, cu o expresie posomorâtă. Știți unde este prizonierul?

— Este legat fedeleș într-unul dintre corturile vecine. Cei care-l păzesc așteaptă semnalul meu ca să-l aducă în fața dumneavoastră.

— În fața tribunalului, îl corectă inchizitorul. Și cei doi cistercieni pe care ni i-a trimis regele unde sunt?

— Cred că sunt pe drum. Vor fi aici cât de curând.

Chiar în clipa aceea, perdeaua care astupa intrarea în cort se dădu în lături, lăsând să intre

lumina în interior. Cei doi călugări care apărură în prag erau bărbați în vârstă, cu figuri lipsite de expresie. Lipsa de energie a trăsăturilor, gesturile umile, pântecele bine rotunjite erau exact caracteristicile pe care le disprețuia Eymerich, făcându-l să-i considere pe cistercieni o rușine pentru Biserică. Totuși, se străduí să fie amabil.

— *Dominus vobiscum, fratres.* Ați mai făcut parte vreodată din Inchiziție?

— Ordinul nostru nu se ocupă de obicei cu aceasta, *magister,* răspunse cel mai vârstnic dintre călugări, făcând o plecăciune adâncă. Este o sarcină pe care noi o lăsăm cu plăcere în grija ordinelor cerșetorești. Totuși, ne vom strădui să vă dăm o mână de ajutor.

— Vă mulțumesc din suflet. Înainte de toate, repetați după mine aceste cuvinte. Eymerich pronunță formula jurământului care-i obliga pe membrii tribunalului să păstreze un secret total asupra celor auzite. După ce noii-veniți își declarară adeziunea, inchizitorul făcu un gest mulțumit. Foarte bine. Acum eu vă voi da tuturor iertarea preventivă de păcate, după care unul dintre dumneavoastră va face același lucru cu mine.

Cistercianul mai în vârstă păru să nu priceapă rostul acestui moment.

— O iertare preventivă? Dar pentru ce păcate?

Eymerich își reținu un gest de nerăbdare.

— Uneori, tribunalul poate fi nevoit să-l supună pe acuzat la torturi sau pedepse care nu sunt în concordanță cu veșmintele noastre, le explică el cu un calm desăvârșit. De aceea, este bine să fim încă de la început conștienți că ne supunem interesului creștinătății și nu instinctelor noastre de a face rău cuiva.

Dezcoll rămase cu gura căscată.

— Vreți să spuneți că noi în persoană îi vom tortura pe prizonieri?

Eymerich trase adânc aer în piept, ridicându-și pentru o clipă ochii spre cer.

— Nu noi, asta-i clar. Cei care vor face acest lucru sunt paznicii, brațul justiției lumești. Dar, pentru că ordinul vine de la acest tribunal, iertarea noastră de păcate este obligatorie, dat fiind că îl vom face pe un om să sufere, chiar dacă avem o îndatorire superioară. Tonul vocii lui deveni mai aspru. Haideți, îngenuncheați. Lăsați în seama mea răspunderea pentru tot ce se poate întâmpla.

Le dădu în grabă binecuvântarea, apoi îngenunche și el, primind-o de la unul dintre cistercieni. Se ridică brusc în picioare.

— Domnule Dezcoll, dați ordin să fie adus prizonierul. Am pierdut deja prea mult timp.

La scurt timp după aceea, susținut de subsuori de doi soldați, își făcea apariția în cort valencianul capturat cu o zi înainte. Fața sa suptă era tot senină, deși câteva semne de oboseală trădau felul în care-și petrecuse noaptea, legat de un stâlp. Era îmbrăcat tot cu haina din piele de oaie pe deasupra unei togi zdrențuite, dar temnicerii lui îl răseseră cu grijă în cap. Făcuseră aceasta din ordinul lui Eymerich care se temea că în pletele prea lungi ale bărbatului s-ar fi putut ascunde, în afară de inevitabilii păduchi, larve sau vietăți periculoase.

Omul fu așezat pe taburet, apoi lanțurile fixate pe picioarele acestuia fură trecute prin cercurile pe care le avea deja în jurul gâtului și al gleznelor. Capetele lanțurilor fură unite printr-un lacăt zdravăn.

Cei doi paznici se așezară de o parte și de alta a intrării, după ce trăseseră perdeaua. Singura lumină care exista în cort venea de la o lumânare așezată pe masa cea mare. În spatele acesteia, luară loc cistercienii, lăsând liber jilțul din mijloc pentru inchizitor. Dezcoll se așeză la măsuță, turnă cerneală într-o călimară și verifică dacă penele de gâscă erau bine ascuțite. Cu un gest distrat, răsturnă o clepsidră care se afla printre hârtii. Pulberea fină din coajă de ou măcinată începu să se scurgă într-un șuvoi vertical.

Eymerich rămase în picioare în fața prizonierului.

— Cum te numești? începu el.

— Asmar Dezcastell, fiul lui Guillem. Vocea dezertorului era calmă și chiar plină de viață. M-am născut la Montesa, în regatul Valenciei, în 1325, și am servit timp de patru ani în armata lui *En* Pedro de Exerica.

— Răspunde doar la întrebările pe care ți le pun eu. Eymerich se întoarse către Dezcoll. Domnule, scrieți ce vă dictez eu. *Coram Nicolao Eymerich, Regni Aragonensis Inquisitore, comparuit Asmar Dezcastell de Guillem filius, de Montesa habitans, qui este homo magna statura, imberbis, indutus toga lacera…* Descrierea prizonierului dură destul de mult, apoi inchizitorul se duse în dreptul mesei și luă manuscrisul vechi al Evangheliei. Aduse cartea sub ochii lui Dezcastell. Jură acum, cu mâna pe Sfânta Scriptură, că tot ceea ce vei spune este numai adevărul și că ești conștient de ceea ce se va întâmpla cu tine dacă vei încălca acest jurământ.

— Jur.

Eymerich puse cartea la locul ei.

— Știi ce acuzație ți se aduce?

— Dezertare? încercă să ghicească prizonierul.

— Nu. Fapta aceea nu ține de un tribunal religios. Inchizitorul tăcu câteva clipe, parcă pentru a sublinia gravitatea celor ce urma să spună. Ești acuzat de erezie, de complicitate cu diavolul și cu slujitorii lui, de vrăjitorie și de purtare contrară curățeniei sufletești pe care ne-o cere Domnul Dumnezeul nostru. Recunoști că ești vinovat?

— Nu, nici vorbă. Vocea liniștită a inculpatului era acum tulburată și devenise mai vehementă. Nu-i nimic adevărat din toate astea.

În momentul acela se auzi o bubuitură surdă care anunța că uriașele catapulte își sloboziseră pârghiile și aruncaseră asupra zidurilor cetății Alghero proiectilele grele de piatră. Eymerich aruncă înspre cistereieni o privire grăitoare, ca și

cum tunetul acela ar fi trebuit să le atragă atenția asupra faptului că acuzatul mințea. Rămase o vreme cu brațele încrucișate, așteptând ca vibrațiile cortului să înceteze, după care spuse:

— Susții că totul este fals. Ieri te-am auzit declarând că guvernatorul din Arborea te-a vindecat de ciumă. Sau nu am auzit eu bine?

— Nu, chiar așa și este.

— Și ce leacuri miraculoase a folosit acest guvernator?

— Niciun leac. Sub pământ există o peșteră în ale cărei ape se reflectă o lumină albastră. Stând zile întregi sub lumina aceea și dormind acolo câteva nopți, în cele mai multe cazuri boala dispare.

Eymerich rămase în mod sincer uluit.

— O lumină albastră? Dar cum poate vindeca o lumină albastră?

Pe chipul lui Dezcastell apăru o expresie răbdătoare, ca și cum ar fi trebuit să explice unui neștiutor un lucru evident. Vorbi limpede și rar.

— Nu știu prea bine nici eu. Știu, însă, că multe boli sunt cauzate de amibe, uneori mici de tot, alteori foarte mari. Apar din putrezirea cărnii oamenilor, provocată de aerul otrăvit al Sardiniei. Seniorul din Arborea deține un secret străvechi prin care le elimină și cheia acestei taine este lumina albastră din grota aceea. După cum vedeți, nu poate fi vorba de nicio erezie.

— Ah, nu poate fi vorba? Eymerich se strădui să-și oprească dezgustul care-i schimonosea buzele. Chiar acum două zile, un gentilom aragonez a murit, contaminat de saliva unui demon care luase înfățișarea unui om. Cadavrul lui s-a zvârcolit mult timp după ce omul și-a dat sufletul. Dacă guvernatorul este un bun creștin, cum putea arunca asupra lui un blestem atât de satanic?

Dezcastell păru foarte impresionat.

— Am auzit de asemenea cazuri. Dar este un lucru despre care nimeni nu vorbește pe insula

aceasta, șopti el. Este ceva străvechi și, cred, îngrozitor pe care străinii nu trebuie să-l afle. Totuși, guvernatorul nu are nicio legătură cu vrăjile acelea. El nu face decât să scoată amibele din corpul omului.

— Iar amibe? Dar de unde apar? Din sânge, din scuipat, din fierea galbenă sau din fierea neagră?

Prizonierul clătină din cap.

— Amibele există deja. Apar singure atunci când corpul se îmbolnăvește din cauza aerului infectat. Ceea ce spune medicina tradițională este complet greșit.

Inchizitorul bătu cu pumnul drept în masă. Se întoarse înfierbântat către cistercieni.

— L-ați auzit? Susține că nu este eretic, apoi spune că are încredere în vrăji misterioase și demonice. În același timp, neagă importanța medicinei și vorbește despre niște creaturi care se nasc așa, din senin, fără intervenția lui Dumnezeu. Eymerich era conștient că argumentul pe care îl aducea era șubred, dar căuta să găsească o cale pentru a înfrânge siguranța de sine a inculpatului. Își întoarse din nou privirile către el, căutând să elimine orice urmă de emoție. Îți dai seama că din acest moment te-am putea considera vinovat și am putea recurge la orice mijloc pentru a te convinge să mărturisești tot ce știi?

Dezcastell ridică din umeri.

— Puteți să-mi faceți ce vreți. Eu puteam fi mort încă de acum doi ani. Nu mă mai tem de nimic. De altfel, dacă nu mă veți ucide domniile voastre ca presupus eretic, voi fi executat ca dezertor.

— Nu se știe, nu se știe, îi replică Eymerich, pe un ton ceva mai binevoitor. Dacă o să ne ajuți să înlăturăm această vrajă, s-ar putea ca soarta ta să fie alta. Unde se află peștera aceea în care au loc minunile?

— Sub Capul Caccia. Se numește Grota lui Neptun.

— Uite o altă informație prea puțin creștină. Dar, spune-mi, cum se ajunge acolo?

— De pe mare, prin puțuri ca acela pe care l-ați văzut ieri și printr-un tunel care pornește din centrul cetății Alghero, acolo unde se află un templu vechi. Dar sub pământ sunt prăpăstii, lacuri subterane și văgăuni fără fund. Cine nu cunoaște drumul, ajunge cu greu acolo.

— Și lumina aceea albastră de unde vine?

Pentru prima oară, acuzatul avu un moment de ezitare care nu-i scăpă inchizitorului.

— Habar n-am, răspunse acesta după ce înghiți în sec. Este peste tot, ca și cum ar izvorî chiar din stâncă, în apă doar se reflectă.

— O lumină care iese din stâncă, spuse Eymerich, gânditor. Ocoli masa mare și se așeză pe jilțul din mijloc, între cei doi cistercieni. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre vreun cult nelegiuit răspândit printre bolnavii care coboară în grotele acelea?

— Nelegiuit? Buzele acuzatului schițară un surâs care dispăru aproape imediat. Nu, cu siguranță nu.

— Adu-ți aminte că ai jurat și că riști ca sufletul tău să fie condamnat. Chiar nu știi nimic despre acest lucru?

— Nu, nu. N-am văzut niciodată ceva care să nu fie normal.

Eymerich, care era pe cale să se descurajeze, simți un tremur interior. Fostul soldat făcuse o precizare în plus. Cu siguranță, omul acela era șiret, dar nu suficient.

— Ai văzut, totuși, că se făceau lucruri pe care le consideri naturale. Nu-i așa?

Derutat, Dezcastell înghiți din nou în sec.

— Da, dar… Ce vreți să spuneți?

Eymerich vru să-i răspundă, când cel mai tânăr dintre cistercieni se amestecă în vorbă.

— Iertați-mă, *magister,* dar întrebarea dumneavoastră este de-a dreptul absurdă. Omul

acela are dreptate.

Eymerich se răsuci fulgerător înspre el, tremurând de furie.

— Cum îndrăzniți, prost… Se opri imediat și-și recăpătă stăpânirea de sine, dar cu un efort uriaș, iertați-mă, nu voiam să fiu nepoliticos. Gândiți-vă puțin. I-am pus acuzatului o întrebare privind niște lucruri contrare moralei creștine, iar el mi-a răspuns vorbind despre lucruri care țin de natură, ca și cum aceasta ar fi fost același lucru cu moralitatea. Vi se pare un punct de vedere creștinesc?

— Nu… cred că nu, bâigui călugărul, încă tulburat de accesul de furie la care asistase.

— Nu, sigur, nu poate fi astfel. Pentru un bun creștin, natura nu este un lucru bun, fiind o sursă permanentă de păcat și de înjosire a spiritului. Așa este, în schimb, pentru un păgân sau pentru un eretic. Îl privi țintă pe inculpat. Mă tem, prietene, că te-ai trădat pentru a doua oară.

Dezcastell îi răspunse cu un nou zâmbet, de data aceasta mai larg.

— Vă admir subtilitatea, dar nu mai am nimic să vă spun.

— Oh, cum să nu. Ai vorbit ieri despre o zeitate de care ar trebui să mă tem. La ce zeitate făceai aluzie?

Zâmbetul soldatului dispăru.

— La niciuna, erau vorbe spuse la întâmplare, șopti el, încurcat.

— Știi la fel de bine ca și mine. Are vreo legătură cu secretul acela de care ai pomenit în mai multe rânduri? Acela pe care sarzii nu vor să-l dezvăluie străinilor?

— Vă repet, nu mai am nimic să vă spun, răspunse Dezcastell, strângând din buze, într-o grimasă de încăpățânare.

Ochii negri ai lui Eymerich se îngustară, devenind ca două crăpături strălucitoare.

— Cu atât mai rău pentru tine. S-ar putea să pățești ceva care te va face să-ți dorești să ne spui tot ce știi.

— Nu mă tem de tortură, așa cum nu mă tem nici de moarte.

Dezcoll își ridică ochii din foile pe care le umplea rând după rând cu un scris elegant.

— Scuzați-mă, *magister,* dar pentru aplicarea torturii nu este nevoie de aprobarea unui episcop?

— Eu n-am spus nimic despre tortură. Eymerich se ridică în picioare și se duse în fața scaunului. Căută privirea inculpatului care devenise oarecum neliniștită. Există ceva de care te temi mai mult decât de chinuri și de moarte. Nu nega, eu știu asta. De ce îi ești atât de nerecunoscător lui Mariano din Arborea?

— Pentru că el m-a scăpat de ciumă.

— Iată de ce te temi. De ciumă. Fără a-i mai da răgaz lui Dezcastell să mai spună ceva, se apropie de unul dintre paznici. Du-te și spune-i căpitanului Morey să mi-l aducă pe omul acela pe care-l știe, dar să se țină la distanță de el. Și nu te apropia nici tu de el, când îl vei escorta până aici.

Soldatul păli.

— Doar nu este vreunul dintre…

— Fă ce ți-am spus.

Eymerich se întoarse din nou către prizonier, acesta fiind acum cuprins de o emoție puternică, trădată de tremurul buzelor.

— Am suferit și eu de ciumă și m-am vindecat. Dar n-am uitat prin ce am trecut. Un frig îngrozitor și senzația că-mi putrezea carnea până la os. De altfel, tu ne-ai vorbit despre niște mici creaturi respingătoare apărute din putrezirea corpului. Te înțeleg foarte bine că te temi încă de ciumă.

— Dar cel care s-a vindecat o dată, nu se mai poate îmbolnăvi, răspunse Dezcastell, nu prea sigur pe el.

— Nu, sigur că nu. Cu condiția ca un ciumat să nu-l contamineze cu balele sale, să nu-i atingă

buzele cu rănile pe care le are și să nu-l infecteze cu puroiul care-i izvorăște din tot corpul. Când se întâmplă așa ceva, nu mai poate exista nicio imunitate.

Atât prizonierul cât și toți ceilalți se înfiorară. Călugărul mai bătrân se ridică și el în picioare.

— Părinte Nicolas, ceea ce vreți să faceți contrazice orice regulă!

— Da, nu puteți să faceți aceasta fără o aprobare! interveni și Dezcoll, foarte tulburat și el.

— Vedeți vreun episcop pe aici, prin apropiere? îi replică sever Eymerich. Vă informez că, în situații excepționale, un inchizitor nu este câtuși de puțin obligat să ceară vreo asemenea aprobare. Luați loc și menționați în procesul-verbal ceea ce veți vedea.

O nouă bubuitură le dădu de veste că mașinile de război aruncaseră din nou asupra cetății Alghero o ploaie de pietroaie enorme. Strigăte triumfătoare, răpăit de tobe și sunetul acelui nai arab numit *nafîl* le dădu de înțeles celor din cort că multe proiectile își atinseseră ținta. După o clipă, perdeaua de la intrare se dădu în lături, împinsă de vârful a două săbii. O siluetă plăpândă, acoperită până peste cap de un cearșaf murdar de sânge, intră clătinându-se pe picioarele desculțe. În cort se răspândi o duhoare insuportabilă.

— Du-te către omul acela, spuse Eymerich, arătând înspre Dezcastell. Vrea să-ți dea sărutul leprosului, așa cum a făcut și Christos. Strânge-l în brațe și fă-l să aibă aceeași soartă ca tine.

Personajul acela fantomatic făcu câțiva pași ezitanți în direcția scaunului. Inculpatul dădu să se ridice, dar lanțurile îl obligară să se așeze din nou. Pe fața sa apăru expresia unei spaime de nedescris.

— Nu, nu puteți face așa ceva!

— Cum să nu pot? îi răspunse Eymerich cu un zâmbet nevinovat.

Dezcastell se agită atât de violent încât era gata să răstoarne scaunul. Dar bolnavul se afla deja

deasupra lui și-și întindea brațele scheletice, lăsând să se vadă la subsuori o sumedenie de buboaie respingătoare.

— Opriți-l! Luați-l de pe mine! Vă spun tot ce vreți să știți!

Eymerich făcu un pas în direcția ciumatului și-i spuse.

— Așteaptă, nu-l atinge încă. Apoi, către Dezcastell, cu o voce glacială. Ei, ai asistat sau nu la ritualuri imorale?

Fostul soldat, speriat de moarte, îl rugă să repete întrebarea. Apoi răspunse, cu o voce tremurătoare.

— Da, dacă vreți să le numiți astfel. Bolnavii dansau goi, jos, în peșteri și în colibele din jur.

— Și nu numești asta imoralitate?

— Nu, erau niște dansuri vesele. Dansuri ale fertilității, pentru a înlesni procrearea.

— Dansuri ale fertilității! Ca în ritualurile păgâne pline de obscenitate! Eymerich spuse aceste cuvinte sub impulsul indignării pe care și-o reținu cu mare greutate, îți dai seama că abjuri creștinismul?

— Creștinismul *vostru*, răspunse Dezcastell și pe chipul lui apăru din nou o expresie plină de demnitate. La Arborea, creștinismul este mult mai apropiat de om.

— Ah, da? Și ce fel de creștinism se practică la Arborea?

Dezcastell reuși să-și îndrepte puțin spinarea, astfel încât să ridice din umeri.

— Eu nu mă pricep la asta. Întrebați-i pe teologii lor.

Eymerich îi făcu un semn ciumatului care rămăsese pe loc, alături de scaun, clătinându-se pe picioarele desculțe.

— Înfășoară-l pe omul acela în cearșaful tău. Să simtă și el aceleași dureri ca și tine.

Bolnavul făcu un pas înainte, dar Dezcastell ridică o mână și-i atinse un genunchi.

— Nu, te implor! Vocea îi era gâtuită, aproape ca un horcăit. În peșteri se fac slujbe la fel ca acelea din bisericile noastre. Dar, după aceea, bărbații și femeile dansează goi și tot goi dorm pe pietre. Se spune că aceste lucruri dau naștere luminii albastre. Este o energie numită *dynamon* care izvorăște din capetele de taur.

Eymerich rămase cu gura căscată, cuprins de o spaimă pe care nu și-o mai putea controla.

— Capetele de taur? întrebă el cu glas tunător, când reuși să-și vină în fire. Îți dai seama ce spui?

— Credeți-mă, altceva nu știu. Vocea lui Dezcastell avea un timbru care exprima o oboseală cumplită. N-aveți decât să mă molipsiți. Nu m-au interesat niciodată asemenea lucruri.

— Dar Mariano din Arborea se închină într-adevăr la capete de taur?

— Nu el. Preoții lui. Cei care oficiază în grote. Capetele de taur sunt sculptate în pereții de piatră

— Sculpturile acelea înfățișează divinitatea al cărei nume nu vrei să ni-l spui?

— Nu, nu. Aceea este reprezentată de un cerc și de un triunghi.

Eymerich schimbă cu ceilalți judecători priviri uluite.

— Despre ce vorbești? urlă el la acuzat. Care este această divinitate?

— Vă jur că nu știu. Acum, glasul lui Dezcastell abia se mai auzea. În Grota lui Neptun există o galerie însemnată cu un cerc și un triunghi, tăiate în două de o linie orizontală. Se spune că acolo ar fi ținută captivă o zeitate uitată care ar putea prinde formă și putere dacă n-ar fi oprită de lumina albastră.

— Dar care este acea divinitate?

— Nu știu, vă spun. O zeiță din trecut. Doar sarzii îi cunosc numele, dar nu-l pronunță niciodată. În peștera sa sunt aruncate cadavrele celor care nu s-au vindecat.

— De ce?

— Habar n-am. Au făcut asta întotdeauna.

— Ai intrat vreodată pe coridorul acela?

— Lucrul acesta le este interzis tuturor, mai ales străinilor. Doar călugării care au în grijă Grota lui Neptun știu ce se ascunde acolo. Dezcastell, care părea sleit de puteri, își vârî bărbia în piept. Vă rog, nu mă mai întrebați altceva. L-am trădat deja pe binefăcătorul meu, spunându-vă tot ce știam. Acum merit cu adevărat să mor.

Eymerich rămase tăcut câteva clipe, cu fruntea încrețită. Apoi, veni în fața personajului înfășurat în cearșaful însângerat.

— Gata, căpitane. Mascarada s-a sfârșit. Nici nu știți cât vă sunt de recunoscător.

Fantoma se lepădă cu sprinteneală de cearșaf. Apărură trăsăturile unui bărbat slab, dar viguros, îmbrăcat doar într-o tunică modestă. Începu să-și curețe de pe față sângele cu care se mânjise și semnele negre de la subsuori, făcute cu cărbune.

— A fost foarte distractiv, *magister,* spuse presupusul ciumat, și începu să râdă cu poftă. Oamenii mei mă așteaptă afară. Sunt și ei nerăbdători să afle cum a mers.

— Vă rog să nu râdeți, îl puse la punct cu severitate Eymerich. Pe insula aceasta are loc o contaminare mult mai gravă decât aceea cu ciumă. Poate că este chiar acel blestem de care se tem toți cei de aici, dar despre care nimeni nu vrea să vorbească.

Căpitanul Morey salută și ieși din cort. Prizonierul rămăsese așezat pe pământ, cu gura căscată. Părea că nu pricepe nimic din ceea ce se întâmplase. Dar la fel de uimiți erau cistercienii și Dezcoll. Acesta fu primul care putu spune ceva.

— Doamne, este cel mai uimitor spectacol la care am asistat vreodată! Într-adevăr, *magister,* nu v-ați dezmințit renumele.

Cel mai vârstnic dintre călugări, revenindu-și, ridică în aer degetul arătător. Sprâncenele sale

stufoase și albe, care străjuiau doi ochi mici, erau încruntate într-o expresie amenințătoare.

— Părinte Nicolas, dumneavoastră nu l-ați înșelat doar pe omul acela. Ne-ați înșelat și pe noi. Îmi pare rău să vă spun, dar consider că tot ceea ce ați făcut aici nu este demn de un om al Bisericii, așa cum pretindeți că sunteți.

Eymerich nu se lăsă impresionat de vorbele călugărului.

— Văd că nu prea știți ce înseamnă un proces inchizitorial, spuse el pe un ton rece, rostind răspicat cuvintele. Aflați, deci, că inchizitorul poate minți, înșela, promite ceva neadevărat, ascunde, deruta, dacă lucrul acesta este util pentru creștinătate. Și numai papa l-ar putea condamna pentru așa ceva. Dar niciun papă n-a făcut-o vreodată. Făcu doi pași în direcția acuzatului care își ținea acum privirile ațintite în pământ, având o expresie tristă. Asmar Dezcastell, fiul lui Guillem, acum nu-ți mai poți nega vina, nici faptul că ești eretic, păgân și idolatru. Înainte de a te da pe mâna călăului, trebuie să te întreb dacă te căiești pentru păcatele tale.

— Nu sunteți om, sunteți un diavol, șopti prizonierul.

— Cuvintele tale arată că nu-ți pare rău de nimic. De altfel, soarta ta era deja pecetluită. Domnule Dezcoll, scrieți. Eymerich dictă formula foarte lungă și complicată care trimitea acuzatul în fața unui judecător obișnuit, dându-l, de fapt, pe mâna călăului, ca eretic irecuperabil. Acum, continuă el, întorcându-se către cistercieni, toți cei de față trebuie să semneze acest document. Aveți vreo obiecție?

Unul dintre călugări dădu să spună ceva, dar se răzgândi și semnă conștiincios sentința.

— Bun, murmură Eymerich, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine. Voi insista pe lângă rege pentru ca ereticul să fie ars pe rug cât mai repede, în fața zidurilor cetății. În felul acesta, Mariano va

înțelege ce înseamnă să sfidezi Biserica Romei și să te închini la idoli nelegiuiți. Luați-l de aici pe nenorocitul acesta. Și nu fiți prea blânzi cu el. Am nevoie doar să ajungă pe rug în viață, nimic mai mult.

O bubuitură înfundată anunță încă o salvă de proiectile trase asupra zidurilor cetății asediate.

A TREIA ȘEDINȚĂ. MIERCURI.

Reich se întrebă cât mai putea rezista unei suferințe atât de atroce. Nici dacă urla nu-i venea mai ușor: de fiecare dată când încerca să deschidă gura, niște bale roșietice i-o umpleau imediat, împiedicându-l să strige. Cât despre pupila sticloasă care se lăfăia în spațiul ocupat înainte de peretele celulei, nu se putea observa în ea nici măcar o umbră de milă. Îl privea cu indiferența unui entomolog, urmărindu-i doar mișcările și convulsiile. Numai moartea l-ar fi putut scoate din infernul acela.

— Ei, tot mai sunteți convins că în corp se află esența umană? Acum chiar corpul este cel care vă face să suferiți.

Reich sperase să audă un glas, oricare ar fi fost el, dar nu pe acela. Reuși doar să ridice ochii înroșiți și plini de lacrimi. Bărbatul care spunea că se numește Eymerich stătea cu brațele încrucișate pe piept în fața gratiilor, acoperind vederea către coridorul unde mecanismele unor mașini complicate și misterioase se mișcau scârțâind. Pentru prima oară putu să observe în totalitate cum era îmbrăcat omul acela: erau veșminte de călugăr dominican, cu sutană albă și pelerină scurtă, neagră. Purta o glugă, neagră și ea, trasă pe frunte, astfel încât nu i se zăreau decât bărbia smeadă și gâtul țeapăn.

Reich se temu că nu mai era în stare să vorbească, dar saliva aceea roșietică încetă să-l mai înece.

— Nu există suferință a corpului care m-ar putea face să gândesc altfel. Dacă aș încerca să uit ceea ce cred îndepărtându-mă de nucleul meu biologic, m-aș înșela pe mine însumi. Așa cum faceți dumneavoastră.

— Văd că nu ați renunțat la obiceiul de a face aprecieri în privința mea. Feriți-vă să mai faceți

așa ceva. Este o sarcină care-mi revine doar mie, în numele unui judecător mult mai înalt.

O pleoapă uriașă se lăsă peste ochiul imens care acoperea acum tot peretele. Era pentru prima oară când se întâmpla. Reich interpretă acest gest ca fiind un semn de complicitate cu vizitatorul. O asemenea posibilitate îl scoase din sărite.

— Când Cox mi-a spus că vă temeți să nu suferiți de schizofrenie, nu prea l-am luat în serios. Acum îmi dau seama că avea dreptate. Sunteți un schizoid tipic și vă aflați la un pas de o psihoză. Vă considerați deasupra a tot ce există și căutați în afara dumneavoastră, în lumea mistică, forța vitală pe care nu sunteți în stare s-o găsiți în corp.

— Nu repetați mereu aceleași lucruri. Personajul cu glugă îndreptă spre el degetul arătător. Haideți să revenim la niște lucruri mai concrete. Vorbiți-mi despre mama dumneavoastră.

Reich suspină, ca și cum cineva l-ar fi țintuit de o planșetă, străpungându-l cu un ac. Se temuse de întrebarea aceea, încă din momentul în care Eymerich își făcuse din nou apariția. Spera să-i fi abătut atenția într-o altă direcție, dar era limpede că nu izbutise. Omul acela părea să se priceapă foarte bine să scoată la iveală punctele slabe ale altora, pentru a-i lovi după aceea, făcându-i să sufere cât se putea de mult.

— Ce vreți să știți? întrebă, pe un ton nesigur, chiar dacă ar fi avut de gând să întrebe cu totul altceva.

— Totul. Dumneavoastră nu-mi puteți ascunde nimic.

Reich își înăbuși un strigăt. Ochiul acela uriaș se mutase acum în spatele său și celula se transformase într-o priveliște rustică plină de seninătate, cu gospodării țărănești și cu oameni care lucrau pe câmpuri. Îi păru rău după durerea pe care o resimțea cu câteva clipe înainte și care dispăruse acum, lăsând locul unei fericiri artificiale. Un infern, oricare ar fi fost el, era de

preferat acelui tablou aparent frumos, scăldat într-un aer proaspăt și curat. Același decor pe care se străduise toată viața să-l schimbe.

— Vă văd cam tulburat, șopti Eymerich prefăcându-se grijuliu. Totuși, ar trebui să vă simțiți bine într-un asemenea cadru. Nu v-ați petrecut aici copilăria?

— Ba da.

— Și atunci, ce nu este în regulă? Unde este mama dumneavoastră?

Reich n-ar fi vrut să scoată nicio vorbă, dar spuse pe nerăsuflate.

— Este cu învățătorul.

— Învățătorul cui?

— Al meu.

— Mai gândiți-vă. Unde este mama dumneavoastră?

— A murit.

— Cine a ucis-o?

— Eu.

— Haideți, fiți serios. Să nu exagerăm. S-a otrăvit.

— Nu, am ucis-o eu.

Eymerich oftă. Părea că urmărește o căruță care mergea pe drum, dar, după aceea, întoarse din nou capul înspre el.

— Gândiți-vă încă o dată. Ultima. Unde este mama dumneavoastră?

— Cu tata. O bate și o înjură.

— Este prima oară când face așa ceva?

— Nu, face asta de ani de zile. O lovește aproape în fiecare zi. De când a aflat de relația ei cu învățătorul meu particular.

— Cum de a descoperit?

— Eu i-am spus.

— De ce?

— Pentru că eram gelos. Gelos pe învățător.

Decorul se schimbă brusc. Ochiul se mută în tavanul unei camere cu pereții acoperiți de o tapiserie în culori delicate. În mijloc, pe un pat

mare, Caecilie Roniger-Reich gâfâia cu greu sub o cuvertură împodobită cu dantele. Purta încă pe față urmele ultimelor lovituri. Aplecat deasupra ei, tatăl lui Wilhelm, Leon, își frângea mâinile, implorând-o să-l ierte. Îi spunea „Egleia", așa cum obișnuia s-o alinte. Micul Wilhelm, foarte scund în ciuda celor treisprezece ani ai săi, aștepta plângând împreună cu frații săi sfârșitul unei agonii care se prelungea de mai multe ceasuri.

— Ajunge! strigă Reich către bărbatul cu glugă, încercând în zadar să închidă ochii. Lasă-mă să plec de aici!

Eymerich își încrucișă degetele cu un aer resemnat.

— Oh, nu eu vă țin aici. În orice caz, nu cred că veți scăpa de acest coșmar până când nu-mi veți spune tot adevărul. Ați mai vorbit vreodată cu cineva despre toată povestea asta?

— Nu. Niciodată.

— Mințiți.

Ambianța fu învăluită de o ceață salbă. Reich scormoni prin memorie, apoi spuse:

— Am mai vorbit despre cele întâmplate în 1920. Am scris un studiu pe tema aceasta. Cred că se intitula *Relatarea unui caz în care bariera incestului a fost trecută în timpul pubertății.*

— Cu ocazia aceea ați fost în totalitate sincer?

Reich își coborî privirile în jos.

— Nu. Am pus cele petrecute cu mine pe seama unui pacient oarecare.

— Și ați prezentat totul?

— Nu. N-am spus decât că pacientul, adică eu, fusese delatorul care provocase sinuciderea mamei sale.

Se așternu o tăcere îndelungată. Patul uriaș se pierdu în ceață, ca și personajele acum nemișcate aflate în jurul lui. Apărură din nou mașinile uriașe care ocupau tot coridorul cu brațele, pârghiile, roțile dințate și scripeții lor. Deși angrenajele se

mișcau cu o regularitate obsedantă, nu se auzea niciun zgomot. Ochiul din tavan dispăruse.

Reich începu să simtă din nou junghiurile, de data aceasta însoțite de o senzație cumplită de amețeală. Căută să distingă fața lui Eymerich în umbra glugii.

— Ce ați vrut să demonstrați făcându-mă să vă povestesc această întâmplare?

Bărbatul nu răspunse imediat. Mai tăcu o vreme, după care spuse.

— Dumneavoastră sunteți femeie.

Reich tresări.

— Ce vreți să spuneți?

— Este tipic pentru femei să caute curenții care vă obsedează atât de mult. *Pulsația.* Tonul dominicanului era categoric, ca și cum ar fi spus un adevăr nu numai de netăgăduit, ci și scontat. Păcatul lor permanent, insulta pe care ele i-o aduc lui Dumnezeu, este preferința pentru natură în defavoarea culturii și a religiei. Nici nu vă închipuiți de câte ori sunt chemat să pedepsesc o asemenea blasfemie. Diana, Hecato, Frigga, Isis, Proserpina. Toate fiind entități demonice care au fost nimicite cu multe secole în urmă, dar care continuă să renască din când în când cu pădurile lor sacre și cu ritualurile lunare. Numele lor colectiv este Satana, dar genul este feminin.

— Tot nu înțeleg… protestă Reich fără prea multă vlagă.

— Oh, înțelegeți foarte bine. În spatele fiecăreia dintre divinitățile demonice pe care le-am pomenit se ascunde idolatrizarea corpului, a carnalității, a unui naturalism blasfemator. Adorarea lunii opusă soarelui bărbătesc. Nu există vrăjitoare sau *vetula* care să nu caute tocmai curenții pe care îi căutați dumneavoastră. Care să simtă pământul pulsând ca o ființă vie, cu totul străin de ordinea lăsată de Dumnezeu.

— Și, atunci?

— Dumneavoastră sunteți femeie. Dar nu o femeie oarecare.

Reich simți că la durere se adăuga o neliniște atât de chinuitoare încât parcă îl strângea de gât.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el, deși cunoștea deja răspunsul.

— Adevăratul său nume este Caecilia sau, dacă vreți, Egleia. Ea vă este mamă. De când i-ați provocat moartea, ați căutat s-o înlocuiți, luând asupra dumneavoastră tot ceea ce este feminin. De aceea nu vedeți în fața ochilor decât corp, energie, forțe cosmice sau telurice. V-ați consacrat negării lui Dumnezeu și ați căutat ceea ce era mai josnic și mai material. Eu sunt antiteza dumneavoastră și chiar pedeapsa pentru această caraghioasă și păcătoasă încercare pe care o faceți pentru a vă mântui.

Mașinăriile începură pe neașteptate să trepideze, pistoanele lucrau din plin, făcând să se cutremure întreaga închisoare. Degete mecanice se întinseră către Reich, iar mii și mii de ochi se căscau pretutindeni, supraveghindu-i fiecare mișcare. Ar fi vrut să tacă, dar deschise fără să vrea gura.

— În schimb, dumneavoastră sunteți… Dumneavoastră sunteți…

— Hai, spuneți, îl îndemnă, ironic străinul.

— Dumneavoastră sunteți tatăl meu!

Un hohot scurt de râs se auzi de sub gluga călugărului, acesta făcând cu mâna și un gest de negare.

— Sunteți aproape de adevăr, dar încă nu reușiți să-l găsiți. Nici nu veți reuși astăzi. Încă nu sunteți pregătit pentru asta.

— Dumneavoastră sunteți tatăl meu, vă spun eu! Reich se zvârcoli pe pat, încercând să oprească valul de vomă pe care îl simțea urcându-se dinspre stomac. Aceeași ură față de tot ceea ce este viu, aceeași pavăză împotriva exprimării sentimentelor, aceeași cruzime. Da, dumneavoastră sunteți tatăl meu care-i bătea pe servitori, care predica

neîncetat moralitatea, care timp de ani întregi a lovit-o zilnic pe mama. Un om în stare de orice, chiar și de crimă.

— Dați-mi voie să vă corectez, spuse Eymerich pe un ton și mai ironic. Dumneavoastră sunteți matricidul. Tatăl dumneavoastră n-a fost, de fapt, decât unealta. Nu ați spus ceva mai devreme că erați gelos pe învățător?

— Asta nu vă privește! Reich fu mirat el însuși de faptul că mai avusese energie pentru a reacționa în acest fel. Gândiți-vă mai degrabă la persoana dumneavoastră, la schizofrenia care vă amenință. Ucideți de frică, doar ca să le răpiți altora forța vitală pentru care îi invidiați.

— Mai bine ucizi de frică, decât din gelozie. Mai ales când obiectul geloziei este…

— Ajunge, nu mai spuneți nicio vorbă! Strigătul lui Reich pe care el l-ar fi dorit să sune plin de ură, nu se auzi, în schimb, decât ca o văicăreală. În mod curios, mașinăriile încetară să mai scoată acel zgomot asurzitor și începură să scârțâie încet, de parcă plângeau.

— Oh, nu mai spun nimic. Dar nu pentru că îmi porunciți dumneavoastră. Conștiința vă va repeta cuvântul pe care nu vreți să-l auziți. Alegând să trăiți doar cu corpul, v-ați ales, în realitate, un infern propriu.

Reich închise ochii.

— Am avut o pacientă convinsă că era zeița Isis pe care ați pomenit-o mai devreme, șopti el, fără ca, aparent, un asemenea lucru să aibă vreo legătură cu discuția lor. Credea aceasta datorită senzațiilor puternice pe care le resimțea în întreaga sa ființă și pe care nu reușea să le înțeleagă și nici să le elimine. Ea aspira la un control deplin asupra funcțiilor organelor genitale, dar ajunsese să le considere ca fiind în afara sa. Am vindecat-o convingând-o că trebuie să perceapă acest control ca venind din ea însăși.

— Ați vindecat-o! șuieră Eymerich. Presupun că ați încercat să faceți din ea încă o replică a mamei dumneavoastră. Cred că a trăit după aceea căutând să-și răscumpere crima și făcând din bărbați păpuși în carne și oase, de sex feminin.

— Nu, nu este așa, îi răspunse Reich pe un ton care părea, pentru prima dată sigur. Oricare ar fi fost motivațiile mele inițiale, cercetările pe care le-am făcut au avut rezultate obiective.

— Așadar, ați descoperit curenții pe care-i căutați.

— Oh, da. Dacă v-ați lăsa condus de mine, i-ați putea descoperi și dumneavoastră. N-ați mai trăi cu spaima aceea care vă face să deveniți un monstru.

Călugărul coborî glasul, făcându-l să sune ca și cum ar fi fost al unui naiv.

— Bănuiesc că dumneavoastră, ca stăpân ce sunteți pe această energie vitală, nu mai știți ce înseamnă frica. Așa este?

Reich nu-i putu răspunde. Balele acelea roșietice începuseră să-i umple din nou gura.

— Ei, doctore. Este sau nu așa?

Reich rămase mut. Din ochi îi picură mai întâi o lacrimă, după care izbucni într-un plâns deznădăjduit, își afundă fața în pernă.

COPIII VIITORULUI (III)

Soarele de amiază încingea geamurile serei, făcând să crească și mai mult căldura care devenise deja greu de suportat în interior. Seamus Bubey era leoarcă de sudoare. Din fericire, perioada în care era pedepsit să lucreze acolo se apropia de sfârșit. Apucă ultima rămurică de *Rauwolfia serpentina,* denumită în argou „șarpele", și-l desfășură de pe aracul înalt pe care se cățărase. Apoi, atent să nu atingă florile roșii, îi încolăci capătul în jurul unui suport cu trepte. În felul acesta, planta putea crește în voie, producând reserpina, acea substanță care îi menținea calmi pe băieți. Ar fi vrut din toată inima să calce în picioare buruiana aceea. Da, dar pe urmă?

Terminase ceea ce avusese de făcut. Se spălă pe mâini la robinetul de lângă perete, își aruncă șorțul pe un scaun și ieși la aer. Era atât de cald, încât s-ar fi putut frige un cârnat doar punându-l pe asfaltul din curtea școlii. O asemenea idee îi trezi pofta de mâncare. Din păcate, pedeapsa pe care o primise includea și interdicția de a merge la masă. Mă rog, putea măcar să bea ceva și lucrul acesta îl mai consola. Roger, complicele lui în boacăna pe care o făcuse, nu putea face nici măcar asta.

Evită să-și privească prietenul care se prăjea la soare, în genunchi, în mijlocul curții. De fapt, și-o căutase cu lumânarea. El fusese acela care se apropiase primul de bucătăreasa de culoare și-i spusese câteva vorbe cam deocheate. Seamus nu făcuse decât să se bucure de această glumă, mai ales atunci când își dăduse seama că femeia râdea cu poftă de cele auzite. Niciunul dintre cei doi nu observase că supraveghetorul Johnson era la numai câțiva pași depărtare și se căznea să repare un frigider. Când se ridicase, fața sa asudată inspira teamă.

În momentul acela, colegii ieșeau din sala de mese a cantinei. Alergă către Mike Butler care își mai lărgea cureaua ca unul care mâncase prea mult.

— Mi-ai adus și mie ceva? îl întrebă, plin de speranță.

Fața rotundă a lui Butler exprima o imensă părere de rău.

— Oh, fir-ar să fie, am uitat complet de asta. Iartă-mă, mi-era tare foame și…

— Mi-e foame și mie, nemernicule. Unde este Harold? Sunt sigur că el nu m-a uitat.

Butler clătină din cap.

— Nu te baza pe Harold. Uite-l acolo.

Seamus îl căută cu privirea pe Harold Finley și-l descoperi în coada grupului de băieți care tocmai ieșeau în curte. Mergea, cu capul plecat, pășind mecanic. Privirea sa exprima o disperare profundă, ca și cum a trăi sau a muri îi deveniseră dintr-odată totuna.

— Reserpină, îl lămuri Butler. Îți aduci aminte că azi-dimineață, în timpul orei de zoologie, l-a împuns cu rigla pe Jeffrey Berndt?

— Da.

— Educatorul Bell i-a făcut raport. Așa că Harold a trebuit să-și ia doza de reserpină. Mă tem că o să trebuiască să postești până deseară.

Seamus oftă cu năduf, dar nu mai spuse nimic. Porni împreună cu ceilalți către pavilionul încins de soare în care se țineau orele de după-amiază. Tencuiala albă de pe pereți se scorojise în bună parte, semn că această clădire cunoscuse cândva și vremuri mai bune. Deasupra ei se lăfăia o inscripție care spunea: „Ține-ți în frâu instinctele. Instinctele sunt o adevărată boală”, cuvintele având ca fond zâmbetul patern al reverendului Mallory, omul cel mai puternic din Confederația Americii Libere. Poza era puțin ștearsă, dar dantura reverendului își păstra aceeași strălucire care îl făcuse atât de popular în perioada

emisiunilor Pray Your Lord Television. Seamus își mai amintea încă de toată familia lui, adunată în fața televizorului, cu bunica spunând „amen” de fiecare dată când reverendul pronunța chiar și cele mai banale cuvinte. Pe vremea aceea credea că Mallory era un om mare, dar de cel puțin doi ani certitudinea aceea dispăruse.

Intră în aula pentru cursurile științifice și se așeză în banca sa șubredă care scârțâia din toate încheieturile. Îi invidia pe elevii din UAS pe care-i văzuse cândva la televiziune stând în fața unor pupitre pline de aparatură electronică; sau și pe cei din Noua Federație care trăiau în mijlocul naturii și făceau gimnastică printre tufele înflorite. La Liceul Lycurgus Pinks, singurele plante era cei câțiva pomișori piperniciți, iar aparatele erau vechi de douăzeci de ani. Dar, se știa, Confederația era săracă. Reverendul Mallory susținea, totuși, că era bogată prin forța ei spirituală. Ferice de el…

Educatorul Kennedy, profesor de științe, veni cu întârziere, ca de obicei, ștergându-și sudoarea cu dosul palmei. Părea furios, poate pe el însuși. În timp ce deschidea catalogul, aruncă o privire pe fereastră și imediat găsi o țintă pentru a-și descărca nervii.

— Uitați-vă la ei, priviți-i bine, îi îndemnă el pe elevi, arătând către doi servitori negri care adunau cu gesturi încete murdăria din curte. Africani! Nu există calamitate care să fi lovit America și să nu fi venit din Africa. Mai întâi SIDA, apoi anemia pernicioasă. Și noi îi tolerăm în continuare. Își aruncă privirile în clasă. Ce s-a întâmplat, Strauss? Ai ceva împotrivă?

Cel în cauză, luat prin surprindere, clătină din cap.

— Nu. Absolut nimic.

— Spune-mi numele unui savant african, unul singur, care să fi contribuit în vreun fel la dezvoltarea civilizației. Ce știu eu, cu vreo invenție, vreo descoperire oarecare.

Era gluma obișnuită pe care o făcea Kennedy. Ușurat, Strauss, intră în joc.

— Nu-mi vine în minte niciunul.

— Hai, încearcă, fă un efort.

Băiatul se prefăcu o clipă că gândește, apoi se hotărî să facă o glumă și mai spumoasă, pronunțând numele unui savant despre care vorbeau toate ziarele.

— Frullifer.

— Ai văzut că ești un dobitoc? Frullifer este alb ca mine sau ca tine. Asprimea epitetului era îmblânzită de expresia amuzată a ochilor săi. Kennedy începea să devină mai binevoitor. Și, de fapt, Frullifer, așa cum judec eu, are un singur merit: acela de a fi făcut praf teoria relativității, prostia cea mai atee pe care diavolul a inventat-o vreodată. Ajunge, îți spun eu ce răspuns așteptam. Nu a existat niciodată vreun savant negru care să fi lăsat o urmă în istorie. Nu din întâmplare, Christos a preferat să se nască alb, deși venea pe lume într-un continent în care cea mai mare parte a oamenilor aveau pielea de culoare închisă.

Seamus se întrebă ce urmă va lăsa Kennedy în istorie, dar se feri cu strășnicie să-l întrebe. Lecția din după-amiaza aceea, după ce se termină sporovăială despre rase, fu consacrată originii vieții. Era una dintre temele pe care educatorul le prefera și în care își punea la bătaie elocvența meridională.

— Pasteur vorbea despre niște germeni prezenți în aer. Păcat că nimeni nu a reușit să-i vadă. Și, apoi, de unde puteau să vină acești germeni? Întrebați-l așa ceva pe un materialist și vă va spune că au existat dintotdeauna, că au venit din spațiul cosmic, aduși de comete, sau că au luat naștere în urma unor fenomene electrice din interiorul unor amestecuri ciudate. Au încercat să producă descărcări electrice într-o oală, dar tot ce au reușit a fost o supă asemănătoare cu urina unui chinez.

Toată clasa râse. Nu era nicio îndoială, Kennedy era cel mai popular dintre educatori. Și, de asemenea, dădea rareori pedepse, spre deosebire de colegii săi.

— Ia gândiți-vă puțin, continuă profesorul, încântai de succesul pe care-l avusese până atunci. Deștepții ăia care cândva se dădeau mari savanți credeau că supa aia de pui ar fi evoluat până când din ea au apărut oamenii ca noi. O să spuneți: și de ce nu? Și eu o să vă răspund: pentru că în șase mii de ani dintr-o supă nu se poate naște un om. Deștepții despre care vorbeam și care nu erau proști de tot și-au dat seama că teoria lor nu stătea în picioare. Atunci au început să spună că pământul avea un milion de ani, un miliard de ani, un miliard de miliarde și așa mai departe. Toate acestea doar pentru a nu recunoaște că Dumnezeu îi crease pe Adam și pe Eva care nu erau deloc diferiți de oamenii de azi. Dar, pentru oamenii aceia, Biblia era un gunoi și, la fel ca ea, morala și iubirea creștină pentru aproape. Dacă anemia pernicioasă a avut un merit, acela a fost de a ne scăpa de acei necredincioși. Sau cel puțin de o mare parte din ei.

Seamus, care începea să se plictisească, profită de buna dispoziție a profesorului pentru a-i pune o întrebare care-l frământa de ceva vreme.

— Scuzați-mă, domnule Kennedy. Am auzit că în Uniune oamenii încă mai cred în vechile teorii.

Kennedy nu păru să observe tonul involuntar încântat pe care Seamus pronunțase cuvântul Uniune dând astfel de înțeles că era pământul la care visa.

— Este adevărat, răspunse profesorul. Sau, cel puțin, este adevărat doar în parte. Realitatea este că oamenii care trăiesc în Uniune nu cred în nimic, în afară de zeul dolar. Faptul că pământul a fost creat sau a luat naștere dintr-o vijelie iscată în cosmos pentru ei nu are prea mare importanță cât timp

punga le este plină. Practic, ei nu au niciun respect față de știință.

Un alt elev ridică mâna.

— Dar Noua Federație?

— Ai făcut bine că m-ai întrebat. Voi știți cu toții cum a luat naștere Noua Federație a Statelor Americane, nu-i așa?

Toți elevii încuviințară, în grade diferite de convingere. Kennedy zâmbi.

— Bine, vă mai explic încă o dată, dar foarte pe scurt. După flagelul anemiei pernicioase, economia de pe coasta răsăriteană era la pământ, la fel ca a noastră. Atunci, le-a trecut prin minte să cheme niște experți japonezi și coreeni ca să le pună pe picioare întreprinderile. Numai că ăia au adus cu ei, pe lângă grafice și bilanțuri, o serie de valori care nu aveau nimic american în ele. Acum, în locurile acelea, sunt cu toții taoiști sau budiști sau cine mai știe ce altceva. Îi primesc și pe negri și pe hispanici în școlile superioare, ca și cum nu ei ar fi fost cauza nenorocirilor care s-au abătut asupra noastră. Ce știință ați vrea să adopte?

Răspunsul nu fu deloc satisfăcător, dar nimeni nu mai spuse nimic. Din momentul acela, lecția se desfășură destul de monoton și doar spre sfârșit avu un moment mai interesant. Acesta apăru atunci când Kennedy le vorbi despre bacterii și viruși, numindu-i „microbi”. Rupert Cantos, un băiețaș cam încet la minte, ridică o mână.

— „Southern Outlook” de astăzi vorbește despre microbi.

— Ah, da? N-am avut timp să citesc ziarul. Ce scrie?

— Este un articol pe prima pagină. Mi se pare că poartă titlul „Au fost nimiciți microbii care corupeau tineretul” sau ceva de genul acesta.

Kennedy izbucni în râs.

— Oh, nu, prostule! Aceea este o frază spusă figurat. Se referă la așa-numiții Copii ai Viitorului.

Ochii profesorului avură o sticlire de răutate. Voi știți, nu-i așa, ce sunt Copiii Viitorului?

Toată clasa dădu negativ din cap. În realitate, știau cu toții ce erau Copiii Viitorului. Le văzuseră inscripțiile pe ziduri; văzuseră trecând din mână în mână ziarul lor clandestin, „Orgonon”; însăși decrepita președintă a Confederației, Betty Penland, tunase (sau, mai bine zis, tușise) împotriva lor în una dintre rarele ocazii în care reverendul Mallory îi permisese să vorbească în public. Dar era prea periculos să recunoască așa ceva.

— Fiindcă vă prefaceți că nu știți nimic, am să vă spun eu. Copiii Viitorului sunt o sectă satanică și ea propovăduiește destrămarea familiei, anarhia, sexul liber și amestecul între rase. De aceea „Southern Outlook” îi numește microbi: pentru că aduc boli. Chiar ieri, armata celor trei federații le-a distrus baza de la Rangeley, în Mâine. Aceia dintre ei care au rămas în viață sunt deja în drum către Lazaret.

Referirea la Mâine îi atrase lui Seamus atenția. Mâine se afla în Uniune, acolo unde spera să meargă într-o zi. În dulăpiorul său păstra, bine ascunsă, o hartă detaliată a statelor din UAS, având indicate pe ea principalele orașe. Nu apărea, însă, nicio localitate cu numele de Rangeley; totuși, știa că Mâine avea munți, lacuri și, cu siguranță, computere, haine elegante, bancomate și femei frumoase. Era exact ce-și dorea să vadă Seamus.

Se făcuse ora patru după-amiază. Kennedy își termină lecția în grabă, apoi își luă catalogul și ieși aproape alergând, pornind spre o altă clasă. Urmau două ore care îi plăceau tare mult lui Seamus, cele de instrucție militară. Asta nu pentru că îl interesau armele în sine. Dar, dacă exista vreo modalitate care, într-o zi, să-i permită să plece din Confederație, deși expatrierea era cu desăvârșire

interzisă, aceea era înrolarea în armata interfederală.

Se întoarse pentru câteva clipe în cameră ca să se îmbrace cu uniforma. Roger se afla în mijlocul curții, tot în genunchi, cu hainele leoarcă de sudoare. Dacă ar fi leșinat, ar fi scăpat de pedeapsă, dar avea un fizic prea uscățiv ca să pățească așa ceva și, de altfel, avea un caracter prea mândru ca să se prefacă. Stătea acolo, cu ochii pironiți în pământ, gândindu-se, poate, că era de preferat o asemenea suferință decât o doză din buruiana aceea pe care toți o numeau „șarpe". Seamus avu un sentiment absurd de vinovăție în timp ce trecea pe lângă el în uniforma sa cenușie. Îl privi insistent, dar Roger nu-și ridică privirile înspre el.

Educatorul Robinson nu făcea parte din armata interfederală. Uniforma verde pe care o purta, cu o cruce mare pe piept, dădea de înțeles că aparținea Armatei Războinicilor lui Christos Războinicul, una dintre multele miliții prin care Confederația își exercita controlul militar. USA și Noua Federație nu priveau cu ochi buni existența unor armate private în Sud; dar reverendul Mallory se folosise de ele ca să instaureze ordinea în statele din sud și nu intenționa câtuși de puțin să le desființeze. Armata Războinicilor lui Christos fusese aceea care cucerise New Orleans, orașul negrilor, și-l transformase după capitulare într-un deșert în care oamenii trăiau ca niște viermi.

Seamus își luă din rastelul rezemat de zidul curții pușca Ml6 gata încărcată, pe care soarele o încinsese peste măsură. Se alinie împreună cu ceilalți, măsurând cu brațul distanța reglementară până la colegul din dreapta sa. Robinson trecu în revistă armele și uniformele tuturor, fără a face cuiva vreo observație. După mutra lui scârbită se vedea limpede că nu-i păsa deloc de adunătura aceea de neisprăviți și că se afla acolo doar pentru că trebuia să-și câștige cumva existența.

Exact în clipa în care instructorul se pregătea să comande pasul de marș, dintr-o clădire ieși gâfâind din greu directorul Hailey.

— Așteaptă, domnule Robinson! strigă el. Trebuie să le spun ceva copiilor.

Un asemenea lucru era cât se poate de neobișnuit. Seamus se rezemă în țeava puștii, privind curios la fața buhăită a directorului. Oare și în Uniune directorii de școală erau așa grași și prost îmbrăcați? Se îndoia.

Hailey se opri trăgându-și sufletul.

— S-a întâmplat o nenorocire, ceva îngrozitor. Unul dintre colegii voștri a murit. Harold Finley.

Seamus tresări. Harold! Cel care…

— N-aș vrea să vă faceți cine știe ce idei. Hailey avea o voce spartă. Da, știu, au fost mai multe decese în ultima vreme. Dar a fost vorba despre o nenorocire, v-am spus. Credeți-mă.

În mod surprinzător, Robinson dădu glas întrebării care stătea pe buzele tuturor. Vorbi pe un ton aspru.

— Domnule director, cum a murit băiatul?

Hailey tresări. Își căută cuvintele.

— Un accident, un accident imposibil de prevăzut.

— Nu cumva s-a sinucis?

Directorul păru să se clatine. Fața i se înroși de furie.

— Educator Robinson! Nu discutăm așa ceva în fața elevilor!

— Atunci, chiar s-a sinucis.

— Educator Robinson! Vă chem la ordine!

— Fac ceva pe ordinea dumneavoastră. Instructorul ridică un deget, în timp ce trăsăturile feței i se înăspreau. Spuneți-mi, domnule director, din întâmplare, Finley acela nu cumva a luat o doză de reserpină?

Hailey nu răspunse. Încurajat de atitudinea educatorului, Seamus strigă:

— Da, luase reserpină!

Colegii săi încuviințară.

Robinson își încrucișă pe piept brațele musculoase.

— Domnule director Hailey, armata mă plătește ca să-i instruiesc din punct de vedere militar pe puștii ăștia. Dar cum să fac asta dacă în fiecare săptămână se sinucide câte unul și întotdeauna după ce au luat zeama aia de șarpe? Continuă pe un ton ceva mai scăzut, gâtui t de furie. Voi le dați băieților albi un preparat care ar trebui să-i cumințească pe negri!

Hailey își pierdu chiar și puțina siguranță de sine pe care o avusese.

— Nu este vina mea dacă programele școlare prevăd…

— Știți la fel de bine ca mine că reserpină provoacă stări de depresie. Știți, nu-i așa?

Directorul încercă să se dezvinovățească.

— Reverendul Mallory spune că puțină depresie este anticamera sfințeniei.

— Ce dracu' de sfințenie este asta? Oamenii ca dumneavoastră creșteți niște mormoloci, nu luptători. Ce-o să vă faceți dacă izbucnește un alt război? O să trimiteți pe câmpul de luptă niște aspiranți la sinucidere?

Elevii ascultau ținându-și răsuflarea, așteptând să vadă cum se va termina discuția. Hailey tăcu timp de câteva clipe, apoi lăsă ochii în jos și șopti:

— Educator Robinson, sper că înțelegeți că voi fi nevoit să iau niște măsuri în privința dumneavoastră.

— N-aveți decât să luați ce măsuri vreți. Eu plec. Robinson îi întoarse spatele și făcu doi pași, după care se întoarse brusc către el. Și țineți minte, domnule director, că în fruntea acestei țări se află, până la proba contrarie, Betty Penland. Mallory al dumneavoastră nu este decât un preot. Spunând acestea, se îndepărtă cu pași mari către clădirea în care locuiau profesorii.

Hailey își trecu dosul palmei peste fruntea plină de sudoare. Privi fețele uluite ale elevilor aliniați în fața lui.

— Ei bine, ați auzit o grămadă de minciuni gogonate, reuși să bolborosească. Robinson va fi pedepsit după cum merită. Mergeți acum în camerele voastre ca să vă repetați lecțiile și nu mai ieșiți decât la ora mesei de seară.

Urmă un moment de ezitare, apoi elevii făcură ce li se spusese, dar fără niciun chef. Seamus așteptă ca Hailey să plece, se îndepărtă de ceilalți și se apropie de Roger care stătea tot în genunchi. Îi puse o mână pe umăr.

— Cred că te poți ridica. Nu mai are nimeni timp de tine. Au altele pe cap acum.

Curios lucru, prietenul său nu reacționă, în afară doar de o mișcare abia perceptibilă a spatelui. Seamus îl atinse din nou pe umăr. Atunci, Roger își ridică încet fața. Avea o privirea rătăcită care exprima o suferință totală, resemnată, ca și cum orice urmă de speranță ar fi pierit de pe fața pământului. Seamus își retrase brusc mâna.

— Reserpină? șopti.

— Da, răspunse Roger, apoi își plecă din nou, încet, fruntea.

Seamus se îndepărtă de el aproape în fugă. Probabil că asta se întâmplase în timp ce el se afla în seră. De asta rămânea Roger ca o stană de piatră, ca și cum n-ar fi simțit soarele care-i încingea spinarea și ceafa. Simți cum mânia îi cuprindea întreaga ființă. Îi ajunse din urmă pe colegi și le-o luă înainte, deschizând cu o lovitură de picior ușa de la intrarea în internat. Un servitor negru curăța pardoseala manevrând mătura cu gesturi mecanice. Era gata să-l împingă fără niciun menajament, dar mâna i se opri în aer. Simți dintr-odată că mânia îi dispare, ca spuma de săpun sub jetul de apă al dușului. Privi în ochii negrului și-i văzu absenți, fără expresie. Era pentru prima oară când acorda atenție unui om cu pielea brună. Sigur

că da, știa că li se dădeau doze mari de reserpină, excepție făcând doar femeile în vârstă. Dar întotdeauna îi privise astfel, ca pe niște ținte răbdătoare ale unor glume necruțătoare. Nu făcuse niciodată legătura între starea lor de îndobitocire și suferința pe care o îndurau.

Dintr-odată, educatorul Kennedy i se păru mai puțin simpatic, iar Robinson mai puțin demn de admirat. Rămase gândindu-se la toate acestea în timp ce colegii săi intrau îmbulzindu-se în camere, discutând cu însuflețire despre cele întâmplate cu puțin timp înainte. Nu se simțea în largul lui și avea un sentiment de furie combinată cu rușine. Își amintea de inscripția apărută pe zidurile exterioare ale liceului, exact în fața statuii lui Lycurgus

Pinks: „Oricine împiedică un om să se comporte natural este un monstru”. Semnat CV.

Butler se apropie de el încă entuziasmat.

— Să fiu al naibii, ce scenă! Bătrânul Hailey a luat-o pe coajă. Poate că de-acum înainte n-o să ne mai dea șarpe.

Seamus clătină din cap.

— Nu-ți face iluzii. Mai degrabă o să plece Robinson din școală.

— Dar Robinson face parte din miliții. N-o să-l poată trimite la Lazaret.

— Da, sigur că nu, dar pot să-l dea afară din liceu și să-l înlocuiască imediat cu un om de încredere. Pe neașteptate, lui Seamus îi veni o idee. Ia spune, Mike, crezi că Lazaretul este în Uniune?

Butler îl privi, surprins.

— S-ar putea. Eu știu doar că este pe o insulă. S-ar putea totuși să nu fie în America.

— Crezi?

— Nu trimit acolo bolnavi din toate colțurile lumii? Măcar de-ar fi în Africa sau la Polul Nord. Dar de ce mă întrebi?

Seamus nu răspunse. Ideea care îi venise pălea acum în fața realității. Din prudență, în timp ce

băieții ceilalți încă mai sporovăiau, examină cu grijă harta Uniunii pe care o ținea în dulăpior. Nu era niciun loc cu numele de Lazaret, nici printre insule, nici pe continent.

Evenimentele din după-amiaza aceea îl făcuseră să uite de foame, dar ea nu dispăruse cu totul și-i mai trimitea semnale prin ghiorăiturile din stomac. La ora cinei, însă, mâncă pe săturate. Înfulecă două porții de clătite și bău aproape un litru de lapte, căutând să scape de gândurile care-l asaltau.

Roger se așezase la două mese mai departe și-și venea încet-încet în fire. Discuta cu colegii și ochii lui păreau să-și recâștige sclipirea obișnuită. Seamus se feri cu grijă să-i întâlnească privirea. Nu-și dădea seama de ce simțea față de prietenul său un sentiment nelămurit de vinovăție sau ceva foarte asemănător. În orice caz, prefera să nu intre în vorbă cu el, cel puțin pentru moment.

Atenția i se îndreptă asupra servitorilor de culoare. Era ca și cum i-ar fi văzut pentru prima oară și totuși erau mulți, încovoiați sub greutatea vrafurilor de farfurii murdare pe care le duceau în bucătărie. Fu sigur că privirea lor înlăcrimată, atât de caracteristică, se datora efectului reserpinei. Dar cum arătau în mod normal? Poate la fel ca bucătăreasa cea grasă, mereu veselă și gata mereu să spună glume deocheate? Nu avusese niciodată posibilitatea să afle. Amână rezolvarea acestei dileme pentru ziua în care avea să emigreze în Uniune. Acolo, negrii erau liberi. Toți oamenii erau liberi.

După cină li se dădu din nou un *remake* după *Naşterea unei naţiuni,* produs de Comisia cinematografică din Atlanta folosindu-se peliculă veche din celuloid, zgâriată toată din cauza îndelungatei folosiri. Către sfârșitul filmului, pelicula se strică atât de tare încât fură nevoiți să vadă episodul cu atacul Ku Klux Klan-ului cu dese întreruperi și cu imagini care tremurau atât de tare încât îi amețeau pe spectatori. Fu pretextul unui

val de fluierături și de strigăte care mai însufleți puțin atmosfera, până când educatorul Kennedy, cel care făcea pe operatorul, îi trimise pe toți la culcare.

— Ce zi de pomină! comentă Butler în timp ce își îmbrăca pijamaua. Ceva ar trebui să se schimbe în școala asta învechită.

— Să sperăm, bodogăni Seamus, așezându-și hainele de zi în dulap. Dar eu mă tem că…

Fu nevoit să se întrerupă. În prag apăruse educatorul Bell, omul de care se temeau toți în liceul Lycurgus. Chipul său amenințător nu prevestea nimic bun. În picioare, toți! ordonă el. Aliniați-vă în fața paturilor!

Cei șaizeci de băieți se supuseră, inclusiv cei goi sau doar în chiloți. Bell avea în mână un obiect pe care Seamus, aflat în fundul camerei, nu reușea să-l vadă. Să fi fost sticluța cu reserpină? Nu, la ora aceea nu se dădea niciodată. Atunci ce putea fi?

Brusc, înțelese și tresări abia perceptibil. Era „agrafa”. Un inel având diametrul de câțiva centimetri, cu un șir de ace scurte și subțiri în partea interioară. Era folosit în cazul celor vinovați de ejaculări nocturne prea frecvente. Inelul aluneca până la rădăcina penisului și era fixat cu ajutorul unui lănțișor, închis cu un lăcățel, în cazul unei erecții, acele se înfigeau în piele, făcând-o să sângereze; dar obiectul provoca dureri chiar și la o mișcare mai bruscă pe pat. Și nu se putea scăpa de un asemenea chin până când supraveghetorul nu deschidea încuietoarea.

Seamus știa că nu avea de ce să se teamă, dar urmări mișcările lui Bell cu aceeași îngrijorare ca și colegii săi. Educatorul merse încet prin cameră, privindu-i pe rând pe toți elevii, cu ochi plini de o răutate zâmbitoare. Păleau cu toții, mai ales cei care fuseseră de curând pedepsiți cu agrafa și încă mai aveau semne ale acestei suferințe.

Când îl văzu pe Bell la numai doi pași de el, Seamus încremeni, ținându-și răsuflarea de emoție.

Își repetă în gând că nu avea de ce să se teamă, că nu era cu nimic vinovat. Vocea educatorului îl izbi ca o palmă zdravănă.

— Seamus Bubey, nu? Dă-ți jos pantalonii.

Crezu că era o confuzie.

— Domnule educator, niciodată nu am eja…

— Hai, nu mai trăncăni! Jos pantalonii!

Brusc, înțelese. Aveau ceva cu el pentru că participase cu cuvintele acelea la revolta lui Robinson de după-amiază, împotriva directorului. Dar nu aceea ar fi fost pedeapsa! Cel mult, reserpina.

— Fă cum îți spun!

Nu era drept! Seamus simți cum i se urca sângele la cap. Îl văzu pe Bell cum întindea o mână ca să-l țină, ridicând agrafa cu cealaltă. Își încleștă pumnul și-l lovi cu toată puterea în nas. Educatorul se clătină, uluit și, totodată, furios. Atunci, îl lovi din nou, înainte ca bărbatul să poată face vreo mișcare. Apoi iarăși, de data aceasta la ficat.

Bell scoase un fel de răget și se frânse de mijloc. Agrafa îi scăpă din mână și se rostogoli până la piciorul patului. Seamus o culese de pe jos, își învârti lănțișorul în jurul degetelor și lovi din nou. Mâna începu să-i sângereze. Doar durerea îl făcu să redevină lucid.

Gravitatea enormă a faptei sale parcă îi explodă în creier, lăsându-l încremenit și neputincios. Îl văzu pe educator ridicându-se anevoie, cu fața plină de sânge, și lovindu-l cu o furie meticuloasă. Vederea i se încețoșă.

Cu o clipă înainte de a leșina, în timp ce i se înmuiau genunchii, văzu în jurul său fețele înspăimântate ale colegilor și-l auzi pe Bell zbierând:

— Dați-vă înapoi! Ori o să mergeți împreună cu el la Lazaret!

În cele din urmă își pierdu cunoștința.

CALUL TROIAN

În primele ore ale zilei de miercuri 2 iulie, la o săptămână după începerea asediului asupra cetății Alghero, Eymerich privea din pragul cortului stiva de lemne care se ridica în fața zidurilor, respectând distanța de siguranță față de săgețile aruncate de apărători. În vârful grămezii astfel formate era fixat un stâlp și chiar în clipele acelea un călău îi încerca rezistența. Alți călăi, ajutați de soldați, aduceau baloturi de paie pe care le așezau în cerc, de jur-împrejur. Lucrau în tăcere, în timp ce, de pe meterezele cetății, o mulțime de oameni, curioși dar și îngrijorați urmăreau cu atenție toate aceste pregătiri.

Eymerich, cu gluga trasă peste frunte, și-o trase și mai jos, peste ochi. Ceea ce urma să se întâmple, un ceremonial pe care-l pregătise în amănunțime, ar fi impresionat pe oricine. La el, însă, emoția era reprezentată doar printr-o accentuare a nervozității sale obișnuite și, într-o oarecare măsură, îl mai îmblânzea. Simțea, desigur, că inima parcă voia să-i sară din piept și că urechile începeau să-i vâjâie. Dar hotărârea sa era de neclintit.

Îl văzu pe Dezcoll venind înspre el, cu o expresie îngrijorată pe chip. Încercă să-și ia un aer distrat și indiferent, deși știa că nu-l putea păcăli pe secretarul său.

— Mai gândiți-vă, *magister,* spuse el când fu mai aproape. Încă mai aveți timp să reveniți asupra hotărârii pe care ați luat-o.

— Nu, domnule. Am reușit să obțin aprobarea regelui, deși nu mi-a fost deloc ușor. Eymerich își aminti de noaptea aceea petrecută în cortul regelui, angajat într-o discuție care părea uneori chiar o ceartă. Nu pot da înapoi. Onoarea mea ar avea de suferit.

— Inventați măcar un pretext. Știu că fantezia nu vă lipsește.

Eymerich îl privi cu asprime pe Dezcoll.

— Când vă vorbesc despre demnitate, nu mă refer doar la modul în care mă văd cei din jur. Mai presus de orice, este felul în care mă văd pe mine însumi.

Secretarul își desfăcu brațele.

— Ca de obicei, sunteți prea mândru. Lăsați-mă, cel puțin, să vă aduc aminte de situația grea în care ne aflăm și de faptul că Pedro al IV-lea este în primejdie. Ați uitat de ceea ce v-am spus despre complotul urzit împotriva lui?

Eymerich, care nu se gândise prea des la așa ceva, ridică din umeri.

— Dacă nu mă înșel, complotul la care vă referiți trebuia pus în aplicare de vicontele de lila care acum este mort. Cred că toți complotiștii aceia au în acest moment altele pe cap. Cu atât mai puțin se gândesc să-și aleagă un alt șef.

— Nu, nu, se grăbi să-l corecteze Dezcoll. Mai există un amănunt pe care n-am avut timp să vi-l spun. Vom fi atacați de pe mare de corăbiile genoveze. În momentul acela Pedro va fi în pericol să-și piardă viața.

— În larg nu sunt alte nave și, chiar dacă ar fi, ar trebui să fie comandate de niște nebuni ca să atace flota noastră. Eymerich ridică un deget. Acum, vă rog să tăceți. Trebuie să fie adus arestatul.

Într-adevăr, printre corturi, escortat de două șiruri de soldați, se vedea înaintând Asmar Dezcastell. Mergea anevoie, cărându-și lanțurile care, pornind de la gât, îi țineau brațele strânse pe lângă corp. Dar ceea ce impresiona cel mai tare era fața sa, cojită, parcă arsă, acoperită de vânătăi și de cheaguri de sânge. Nu mai era îmbrăcat cu tunica din piele de oaie; mai avea pe el doar cămașa zdrențuită, plină acum de pete roșietice, care se lipea de membrele slabe, acoperindu-le cu greu.

— Aduceți-l înăuntru, le porunci Eymerich soldaților, arătând înspre intrarea în cort. Apoi îl

privi țintă pe Dezcoll. Vă amintiți care sunt amănuntele ceremoniei?

— Da.

— Bine, atunci, veniți cu mine. Dădu într-o parte perdeaua de pânză de la intrarea în cort și se duse în spatele celor doi soldați care-l duceau mai mult târâș pe condamnat. După o clipă de ezitare, secretarul îl urmă.

Trecură două ore, după care un detașament de soldați ai lui Pero Ferrandez de Ixer alergă să se alinieze în fața rugului. Se auziră sunetele de *nafil* și de tobe. Cistercienii ieșiră în șir din corturile lor și, mormăind rugăciuni, se apropiară de locul execuției. Se vedeau venind mulți soldați din cele mai îndepărtate colțuri ale taberei, iar pe meterezele cetății Alghero se iviseră o mulțime de capete ale apărătorilor. Toate privirile erau îndreptate către cortul regal, dar Pedro al IV-lea nu se învrednici să-și facă apariția. Din cortul lui Eymerich ieșiră patru soldați care-l împingeau de la spate pe arestatul aflat în mijlocul lor.

Omul era de nerecunoscut. Avea țeasta rasă, iar fața îi devenise o îngrozitoare mască însângerată, cu gura căscată și ochii deja fără viață. Se împiedica la fiecare pas, încurcându-se în ghemul de lanțuri care-i strângea membrele și avea capetele fixate de inelele de la glezne. Unul dintre cistercieni i se alătură, aducând cu el o Evanghelie deschisă, dar mortul acela viu nu părea să ia în seamă toate acestea.

Inchizitorul apăru și el în pragul cortului, cu brațele încrucișate pe piept și cu gluga trasă până peste ochi. Lângă el se afla călăul, înalt, vânjos, încins în jurul mijlocului cu o eșarfă roșie. Cei doi schimbară câteva vorbe, apoi inchizitorul pronunță câteva cuvinte pe care cei de față nu le putură auzi, dar își dădură seama cu toții că erau înspăimântătoare.

Deși era dimineață devreme, aerul se înfierbântase deja și devenea din ce în ce mai

apăsător. În apele golfului, plin de galerele care se legănau la ancoră, se oglindeau primele raze ale soarelui apărut dincolo de cetate și de câmpie, printre crestele îndepărtate ale munților. Soldații continuau să se adune și formau acum o mulțime agitată, cuprinsă de febra evenimentului care urma să aibă loc.

Condamnatul urcă cu mare greutate pe rug, mai mult împins de soldați. Îi fură scoase lanțurile și înlocuite cu o frânghie subțire care-i lega de stâlp încheieturile mâinilor și gleznele picioarelor. Legăturile le făcu chiar călăul care, după aceea, le controlă cu grijă. De pe zidurile cetății porniră câteva săgeți care căzură destul de departe de locul execuției.

Toată lumea privea acum înspre inchizitorul care rămânea în continuare nemișcat în fața cortului său. Citi partea cea mai importantă a sentinței care-l condamna pe Asmar Dezcastell ca eretic dovedit, fără a face, însă, vreo referire la pedeapsa care-l aștepta. Misiunea de a spune aceasta îi reveni unui funcționar de la Biroul Administrativ, un bărbat în vârstă, cu niște urechi mari pe care nici măcar bereta largă nu reușea să le ascundă. Un nou răpăit de tobe atrase atenția asupra documentului citit.

Acesta era momentul așteptat de mulțime, atât de soldații din tabăra aragoneză, cât și de apărătorii de pe zidurile cetății. Un tânăr, ajutor al călăului, veni înspre mg cu o torță aprinsă și apropie flacăra de una dintre grămezile de paie. La început se zări doar un firicel de fum, apoi câteva flăcări plăpânde; în cele din urmă, întreaga grămadă luă foc dintr-odată și imediat flăcările ajunseră la celelalte paie și la lemnele uscate. Cu toții își ținură respirația, în timp ce limbile de foc se îndreptau către stâlpul din mijloc, în clipa următoare, condamnatul scoase un urlet disperat care fu ca un semnal pentru mulțime. Cistercienii cântau în cor *Salve Regina,* dar glasurile lor nu

reușeau să acopere strigătele însuflețite ale soldaților.

Dinspre zidurile cetății porni un alt roi de săgeți, dar nici de data aceasta ele nu ajunseră în tabăra aragoneză. Flăcările își făcuseră apariția de-acum la baza stâlpului din mijlocul rugului. Îl văzură cu toții pe prizonier cum își mișca gleznele eliberate de frânghia mistuită de foc – dar mâinile îi încă țintuite de stâlp. Strigă din nou, apoi încă o dată. A treia oară, însă, urletul nu veni din beregata sa răgușită, ci din mulțimea celor de față.

Poate că o flacără mai înaltă decât celelalte ajunsese la frânghia care lega mâinile condamnatului; așa că se văzu cum el își eliberează brațele, după care, profitând de o clipă de buimăceală, sări prin cercul de flăcări care-l înconjura din toate părțile. Apăru din nou dincolo de zidul acela de foc, pe câmpia care despărțea armata aragoneză de zidurile cetății, alergând încovoiat, cu pași iuți. Tunica însângerată i se aprinsese în câteva locuri, lăsând în urmă dâre de fum și obligându-l să-și agite disperat brațele; dar era viu și gata să facă eforturi supraomenești ca să-și salveze viața.

Urmă un răstimp de uluială generală care se prelungi peste măsură de mult. Apoi, arcașii aragonezi își sloboziră săgețile, iar câteva grupuri de infanteriști porniră în urmărirea fugarului. Dar acesta ajunsese deja departe, alergând aplecat în față și mișcându-și cu mare sprinteneală picioarele.

Urmăritorii se apropiau din ce în ce mai mult de el. Dintr-odată, însă, cei care erau mai în față se opriră brusc. De pe zidurile cetății Alghero se abătu înspre ei o ploaie de săgeți care se înfipseră în pământ chiar la picioarele lor. Distanța de siguranță fusese deja încălcată. Șovăiră o clipă, după care fură nevoiți să dea înapoi în timp ce alte săgeți cădeau de jur-împrejur.

Din înaltul meterezelor se auziră strigăte de satisfacție. Prizonierul ridică privirile către

apărătorii cetății și porni din nou în goană către poarta uriașă care începuse să se deschidă încet. Din tunica sa zdrențuită încă mai ieșea fum, dar omul nu mai lua în seamă nimic. Neluând în seamă oboseala, străbătu cu pași mari distanța care-i mai rămăsese până la ziduri, întâmpinat de apărători cu strigăte puternice de îmbărbătare. Ajuns la capătul puterilor, se strecură prin spațiul îngust care apăruse între canaturile porții, urlând și el ca să-și adune ultimele forțe. Mâini grijulii îl apucară și-l traseră înăuntru. După aceea, poarta se închise cu un trosnet sec.

Epuizat, Eymerich se prăbuși pe bârnele din spatele lui, respirând atât de greu încât simțea că-l apucă amețeala. Văzu în jur fețe zâmbitoare și emoționate, dar o perdea sângerie îl lăsă fără vedere. Îl durea tot trupul, așa că arsurile și rănile pe care și le făcuse pe față ca să nu poată fi recunoscut însemnau prea puțin în comparație cu j unghiurile chinuitoare pe care le simțea asaltându-l peste tot. Dar reușise, și puțina luciditate care-i mai rămăsese era plină de o nespusă bucurie.

Când vederea i se mai limpezi și putu să privească în jur, observă un mic grup de oameni nespus de bucuroși că-l vedeau scăpat de pericol. Erau soldați îmbrăcați într-un fel de uniforme acoperite de blănuri, servitori purtând pe corpurile vânjoase sutane albe, oameni de prin sate care căutaseră adăpost în spatele zidurilor cetății și care îi ofereau fructe și carafe cu vin. Cineva adusese o pânză și o folosea acum pentru a stinge porțiunile tunicii care încă mai fumegau. Vorbeau cu toții într-o limbă de neînțeles care amintea mult de latină, dar cuprindea din când în când și expresii catalane sau genoveze.

Găsi forța să nu mai ia în seamă durerile și să se țină pe picioare, susținut de un soldat. Tâmplele îi zvâcneau cu furie, iar inima îi bătea atât de puternic încât avea impresia că toți cei de față i-ar fi putut auzi bătăile. Dar luciditatea sa obișnuită îi

reveni destul de rapid. Observă atunci că, printre casele de piatră cenușie, obișnuite sau cu etaj și acoperite cu paie, își făcea loc prin mulțime un grup de călugări. După sutane, părea să fie benedictini. Aruncă o scurtă privire către sistemul mecanic prin care, deasupra capului său, se închideau canaturile porții, împingându-se o bârnă groasă printre suporturi metalice masive. După aceea, își concentră atenția asupra noilor-veniți.

Remarcă privirea plină de inteligență a călugărului din fruntea grupului, un bărbat subțirel, cu fața împodobită de o barbă scurtă. Se întrebă dacă toată punerea lui în scenă avea șanse de succes. Dar îl durea atât de tare tot corpul, încât amână pentru mai târziu lămurirea acelor îndoieli.

— Probabil că sunteți unul dintre soldații aragonezi care au trecut de partea noastră, presupuse călugărul într-o limbă catalană desăvârșită, de îndată ce trecu prin mulțimea curioșilor. Altfel poate că nu v-ar fi condamnat la moarte.

Eymerich încercă să spună ceva, dar gura i se umplu de sânge. În cele din urmă reuși să vorbească.

— Sunt Asmar Dezcastell. Am luptat acum doi ani împotriva voastră, apoi guvernatorul Mariano m-a vindecat de ciumă. Acum venea partea cea mai grea și mai riscantă a aventurii sale. S-ar putea să fi avut ocazia să mă întâlniți acolo.

— Sărmanul meu prieten, chiar dacă ne-am fi întâlnit cândva, sunt sigur că acum nu te-aș mai putea recunoaște. Ar trebui să le vezi cum arăți. Dar ce ți-au făcut? Călugărul nu mai așteptă răspunsul. Ceru o bucată de pânză de la unul dintre tovarășii săi și o apropie de fața lui Eymerich. Ești o adevărată mască însângerată. Dar ai rămas în viață și este limpede că Dumnezeu ni s-a alăturat. Guvernatorul a poruncit să se bată clopotele în semn de bucurie.

Contactul pielii cu pânza aspră îi provocă lui Eymerich o durere atât de mare încât ochii i se umplură de lacrimi. Profită de ocazie ca să se prefacă profund emoționat.

— Este pentru a doua oară când guvernatorul mă readuce la viață.

— O să-i mulțumești chiar lui, răspunse călugărul, curățând rănile și examinând cu atenție arsurile. Dacă te simți în stare să mergi pe jos, pornim imediat către *casteddu.* Dacă nu, am să spun să ți se aducă un cal.

— Nu, reușesc să mă țin pe picioare.

Zvâcniturile din tâmplele lui Eymerich se mai potoliră, dar nu și bătăile sălbatice ale inimii. De altfel, durerile nu dădeau semn că ar scădea. Reuși cu toate acestea să facă primii pași, ținându-și mereu pânza apăsată pe față. În afară de faptul că-i calma durerile, îi ferea fața de cei care îl cunoscuseră pe Dezcastell.

— Vino după mine, spuse călugărul. O să mergem mai încet.

În timp ce mergea în mijlocul grupului de călugări, toți fiind benedictini în vârstă, cu privirile înflăcărate de bucurie că fuseseră de față la o adevărată minune, Eymerich privea atent în jur. Mașinile de război de pe galere făcuseră o treabă bună. Multe case aveau acoperișul ars și unele fuseseră năruite de bolovanii aruncați de catapulte și baliste dincolo de zidurile cetății. Mulțimea bucuroasă care se îmbulzea la trecerea călugărilor, bărbații îndesați și femeile ascunse sub văluri dese, își îndreptau din când în când ochii către cerul neînchipuit de senin, de parcă ar fi așteptat o altă ploaie de proiectile.

O adiere sărată și un miros de pește proaspăt se răspândea peste tot. Dar inchizitorul, încă asaltat de dureri, avea acum altceva la care să se gândească. Prezența sa în locul acela se datora veșnicei sale neîncrederi. Oricare dintre oamenii Inchiziției, în special dacă aveau un rang ca al său,

ar fi încredințat vreunui subaltern sarcina de a se infiltra în orașul inamic. Însuși Dezcoll, care nu era totuși ultimul venit în slujba lui, se oferise de mai multe ori să-l înlocuiască în această misiune. Dar Eymerich nu avea încredere decât în el însuși. Nici chiar rugămințile regelui de a renunța, timp de o noapte întreagă, nu avuseseră niciun rezultat. Pe de o parte voia neapărat să știe ce se întâmpla în spatele zidurilor cetății Alghero, pe de altă parte nu putea avea suficientă încredere în niciun om pentru a-l trimite printre dușmani.

Încăpățânarea cu care își urmărise planul îl costase multe ceasuri de suferință. După ce-și răsese complet craniul, astfel încât tonsura să-i dispară, își apropiase de față un fier înroșit, atingând-o doar cât să provoace arsuri și bășici, fără a ajunge în straturile mai profunde ale pielii. Încă din momentul acela simțise dureri cumplite; cu toate acestea, mai găsise forța ca să-și deschidă câteva vene fără importanță, pentru ca sângele să i se reverse pe față și pe piept. Dezcoll, care asistase la toate acestea pe când îmbrăca un veșmânt de dominican, fusese gata să leșine de câteva ori, atât de îngrozitor era spectacolul. Dar nimeni și nimic nu-l puteau abate pe Eymerich de la ceea ce își pusese în gând.

Acum simțea că-l dor picioarele în timp ce pășea pe ulițele pavate cu bolovani rotunzi, iar brațele îi erau atât de obosite încât nici nu mai simțea durerea. Luă o înghițitură de vin dintr-o carafă care i se oferea, dar refuză să ia și o bucățică de pâine. Voia să apară în fața guvernatorului sub o înfățișare demnă de milă și aproape sleit de puteri. Planul său era atât de riscant încât era suficient să intervină o nimica toată pentru ca acest sacrificiu să fie zadarnic.

La capătul unei străduțe pline de noroi, cu case cenușii și dărăpănate, apăru pe neașteptate un palat auster, cu un turn având un diametru destul de larg. Steagul din vârf, înfățișând un copac atins de un

fulger și, deasupra lui, stâlpii roșii ai regatului Cataloniei, îl făcură pe Eymerich să înțeleagă că aceea era reședința familiei lui Mariano din Arborea. Compară modestia clădirii cu dantelăria în piatră de la Aljaferia sau cu pădurea de turnuri și turnulețe ale castelului de la Perpignan. Într-adevăr, acel adevărat rege peste păstori și marinari probabil că se simțea foarte sigur pe sine din moment ce sfida un suveran atât de bogat și de puternic.

Un șir de gărzi, îmbrăcate cu uniforme incomplete și diferit colorate, făcu loc doar cât era suficient pentru a deschide drumul spre palat, la fel de simplu ca și restul construcției. Călugărul cel slab se întoarse către Eymerich.

— Îl vei întâlni pe guvernator. Nu uita de rangul pe care-l are și de faptul că ești un *esitizo*, chiar dacă te-ai comportat ca un erou. După aceea o să fii îngrijit cum trebuie.

Inchizitorul făcu un semn de încuviințare. Curtea interioară în care intrară, iluminată de un șir de torțe, era de o austeritate vecină cu sărăcia. Fresce șterse pe ziduri, tencuiala scorojită, panoplii cu arme ruginite. Se vedea limpede că guvernatorul plătea scump revolta pe care o declanșase și că, fără o puternică motivație interioară n-ar fi putut rezista un timp îndelungat. Eymerich observă toate acestea în timp ce un nou val de dureri îl obliga să meargă încovoiat.

Seniorul din Arborea apăru pe neașteptate pe o ușă laterală, cu un surâs larg pe față. Era un bărbat cam de treizeci de ani, potrivit de statură, îmbrăcat cu o haină de catifea neagră împodobită cu dantele cam grosolane și cu pantaloni strâmți din stofă roșie. Aspectul său general era destul de modest; cu toate acestea, Eymerich remarcă în privirea și în gesturile gentilomului o demnitate greu de definit, ca și o bunăvoință naturală care părea să-l învăluie ca un nimb de lumină.

— Oh, sărmane prieten, în ce hal ai ajuns! Vocea guvernatorului, melodioasă și blândă, părea să exprime o emoție sinceră. Știu că ai nevoie de odihnă, dar n-am putut rezista ispitei de a te întâlni pentru a-ți mulțumi.

Eymerich se înclină atât cât îi permiteau junghiurile din tot corpul.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, înălțimea voastră, șopti el, făcând intenționat ca glasul să-i răsune cât mai răgușit. Îmi redați viața pentru a doua oară.

— De data aceasta, nu mai am niciun merit, răspunse seniorul, privindu-l pe inchizitor cu vădită simpatie. Nu eu am fost acela care te-a salvat din mâinile aragonezilor.

— Dar m-ați apărat în timp ce fugeam.

În timp ce se înclina din nou, se gândi că, din spusele guvernatorului, se vedea că acesta își amintea de Dezcastell crezând că știe pe cine avea în față. Trebuia să fie și mai prudent.

— Nu ești acum supusul meu? Guvernatorul râse. O să fii condus imediat în camera care ți s-a pregătit chiar aici, în palat. Dar, înainte de asta, dă-mi voie să te întreb ceva. Ți-ai putut face o idee despere forțele pe care le are Pedro al IV-lea?

— Oarecum. Sunt cel puțin patru mii de soldați, dintre care câteva sute sunt călare. Au multe mașini de asalt, de toate felurile și hrană cam pentru două luni. Corăbiile, probabil că le-ați văzut.

— Da, sigur că le-am văzut. Chipul zâmbitor al lui Mariano se posomorî. Multe lucruri depind de cât timp vom putea rezista. Dacă aragonezii își termină proviziile, vor găsi pe aici destul de puțină hrană. Iar Matteo Doria își pregătește armata cu care îi va ataca prin surprindere pe dușmani dinspre sud. Ridică o mână. Gata, nu vreau să-ți răpesc timpul pentru odihnă și pentru îngrijirea de care ai atâta nevoie. Doar un lucru aș mai vrea să

știu. Știi de ce regele Pedro a adus cu sine și un inchizitor?

Eymerich tresări, dar reuși să-și ascundă surprinderea, făcând doar un semn negativ din cap.

— Mă întreb și eu de ce. Se numește Eymerich, Nicolas Eymerich. Poate că îi este util pentru sfaturile pe care i le poate da.

— Ce fel de om ți s-a părut a fi?

— Oh, un preot bigot. Aici Eymerich îndrăzni să spună acea frază pe care o păstra pentru un moment mai potrivit. Știe foarte puțin sau chiar nimic despre vindecările care au loc în Grota lui Neptun. Dacă Dezcastell îl mințise, acum ar fi intrat într-o mare încurcătură.

Mariano păru să tresară, dar totul nu dură decât o clipă.

— Nu știe nimic? Cu atât mai bine. Dar acum vreau să te odihnești. Frate Lorenzo, însoțiți-l pe viteazul meu prieten în camera pe care știți că i-am pregătit-o și aveți grijă ca *infirmării* să-l trateze cu toată atenția. Zâmbi din nou cu căldura care-i era caracteristică. Și mai este și altcineva care așteaptă cu nerăbdare să te faci bine.

În timp ce făcea o nouă plecăciune în semn de salut către seniorul care se îndepărta, Eymerich simți un fior rece de-a lungul șirei spinării. La cine făcea aluzie guvernatorul cu aceste ultime cuvinte. Să fi fost însurat Dezcastell? Desigur, nu-și făcuse iluzia că dezertorul valencian nu avea cunoștințe în Alghero, dar spera ca boala și situația sa de prizonier și de fost inamic să reducă mult cercul unor posibile relații. Se temu că nu-și calculase prea bine pașii, dar nu putea cere informații de la călugărul care-l ajuta să pășească. Nu avea altceva de făcut decât să continue jocul, având încredere în masca sa de nerecunoscut și bazându-se pe șiretenia pe care știa că o posedă.

Fu condus tot prin curtea aceea interioară lipsită de orice strălucire, apoi pe o scară în spirală care urca la primul etaj, larg, întunecos și împodobit cu

fresce atât de grosolane, încât păreau să fi fost făcute de mâna unui amator total nepriceput. În pragul dormitorului, toți călugării se îndepărtară, cu excepția fratelui Lorenzo, cel mai înalt dintre ei.

— Cum te mai simți? întrebă benedictinul pe un ton grijuliu.

Eymerich simțea dureri în tot corpul. Trăsăturile uscățive și aspre ale feței sale se umflau din cauza bășicilor, iar arsurile de pe picioare și de pe spate îi provocau junghiuri îngrozitoare. Se strădui, totuși, să pară indiferent.

— Cred că întins pe pat o să mă simt mult mai bine.

Călugărul încuviință cu un zâmbet fugar.

— Sunt de aceeași părere. Rănile sunt foarte urâte, dar mi se par superficiale. Cu o alifie și cu puțină odihnă o să te refaci cât se poate de repede. Deschise ușa, lăsându-l pe inchizitor să intre într-o cămăruță plină de lumină, având în mijloc un pat mare cu baldachin și pe lângă pereți mai multe lavițe. Camera nu-i cine știe ce, dar nu are gângănii. Am verificat asta eu însumi înainte de a veni jos să te iau.

— Gângănii? Eymerich uită pentru o clipă de suferința pe care o îndura, speriat de o bănuială cumplită. La ce te referi?

— Oh, știi foarte bine, răspunse călugărul cu o mină indiferentă. Fiul cel mic al lui Mariano a murit din acea cauză pe care nu o putem numi, chiar în camera aceasta. Dar acum nu mai este niciun pericol.

În ciuda slăbiciunii sale, Eymerich simți nevoia imperioasă de a fugi departe de patul acela care acum i se părea infectat și colcăind de niște forme de viață al căror nume nu se putea rosti. Dar nu exista nicio posibilitate de a scăpa din locul acela. Îl urmă pe călugăr cu supunere și se lăsă dezbrăcat, în timp ce toate simțurile lui îl îndemnau să se ridice și s-o ia la goană. Se întinse în așternuturi ținându-și respirația, atent la orice furnicătură pe

care ar fi simțit-o pe piele. Dar nu simți niciun fel de atingere suspectă.

— Aud pe cineva venind pe coridor. Trebuie să fie *donnikellu* care vine să vă vadă.

— *Donnikellu*?

— Da, tânărul Ughetto. L-ai uitat cumva pe elevul tău?

Alarmat, Eymerich era gata să-l roage pe călugăr să nu permită vizita nimănui, când în cadrul ușii apăru un băiat de șaisprezece sau șaptesprezece ani, cu părul cârlionțat și cu o figură surâzătoare.

— Asmar! exclamă tânărul. Apoi tăcu surprins și se opri în prag, rămânând cu gura căscată.

Fratele Lorenzo zâmbi.

— Da, este Asmar în persoană, profesorul tău de limba catalană. L-au schilodit rău de tot, dar în curând o să fie din nou la fel ca înainte.

Eymerich nu putu să scoată niciun sunet. Inima îi bătea atât de puternic încât îl amețea, făcându-l să uite de dureri și de teama acelor gângănii. Văzu cum chipul băiatului devine foarte serios și căpătă chiar o expresie amenințătoare.

— Dar ce ai, Ughetto? întrebă, îngrijorat, fratele Lorenzo.

— Nu este el. Vocea tânărului era aspră și categorică. Nu știu cine ar putea fi omul acesta, dar sigur nu este Asmar.

Călugărul izbucni în râs.

— Acum n-ai cum să-l recunoști, dar te asigur că este chiar el. Poți să-l întrebi și pe tatăl tău.

— Nu. Nu este el.

Deși simțea cum îl cuprinde o spaimă cumplită, Eymerich reuși să spună pe un ton destul de calm:

— Sunt chiar eu, Ughetto. Aproape că m-au ars de viu, dar eu sunt.

— Nu. Privirea tânărului deveni și mai severă. Poți păcăli pe oricine, dar nu și pe mine. Tu nu ești Asmar Dezcastell. Îi întoarse brusc spatele și ieși din încăpere.

FOREST HILLS 1942. BIOPATIA CANCERULUI

Alexander Lowen se așeză pe pat având pe el doar un șort. În suburbia aceea a New York-ului, aerul primă văratic era călduț așa că nu-i era frig. Reich se apropie de el.

— Îndoiți genunchii și întindeți-vă. Respirați cu gura deschisă, lăsând maxilarul relaxat.

Lowen se strădui să facă întocmai. După câteva clipe, Reich clătină nemulțumit din cap.

— Dumneavoastră nu respirați cum trebuie.

— Cum să nu respir? Dacă n-aș respira, aș muri.

— Nu, vă spun eu. Pieptul dumneavoastră nu se mișcă. Uitați-vă la mine. Luă mâna tânărului și o puse pe pieptul său, făcându-l să simtă ridicarea și coborârea toracelui său. Ați înțeles acum?

Lowen dădu din cap afirmativ. Începu să-și înalțe pieptul de fiecare dată când inspira și să-l coboare atunci când expira. Reich îl observă timp de câteva minute, apoi îi spuse:

— Acum, lăsați-vă capul pe spate și deschideți larg ochii.

Lowen se supuse. În clipa următoare, din gâtlej îi ieșea un strigăt ascuțit, tremurat, care parcă nu se mai sfârșea. Reich îl lăsă o vreme să se descarce astfel, apoi privi pe fereastra larg deschisă. Observă doi vecini care ieșiseră pe balcon ca să vadă ce se întâmpla.

— Ridicați acum capul, se grăbi el să-i spună lui Lowen. Acesta făcu întocmai cum i se spusese. Strigătul lui se stinse imediat.

Reich zâmbi.

— Tot mai sunteți convins că nu aveți nevoie de niciun tratament?

Lowen îl privi peste măsură de uimit.

— Dar ce mi s-a întâmplat? Știam că strig, dar nu participam din punct de vedere emoțional la asta. Nu mi-era nici frică, nici altceva.

— Încercați din nou. Lăsați capul pe spate și deschideți larg ochii.

Din gura tânărului ieși din nou acel strigăt, spontan și prelungit mult, până când Reich îi comandă să ridice capul. De data aceasta, îi spuse să se așeze pe marginea patului.

— Ajunge pentru astăzi. Puteți să vă îmbrăcați. După cum vedeți, în dumneavoastră există ceva care scapă de sub control. Un tratament este mai necesar ca niciodată dacă vreți să deveniți un bun analist.

Lowen se ridică și-și îmbrăcă pantalonii și cămașa pe care le lăsase pe un scaun.

— Nu mi-aș fi închipuit vreodată așa ceva, șopti el, încă tulburat. Era ca și cum strigătul acela n-ar fi fost al meu. Cum se poate întâmpla așa ceva?

Reich se așeză pe un scaun, având pe față obișnuita sa expresie binevoitoare.

— Este din cauza vegetoterapiei. Dumneavoastră, care ați fost la cursurile mele, ar trebui să știți ceva în privința asta. Inhibiții vechi sau răni de demult pot provoca tensiuni musculare cronice, ajungând în cele din urmă să formeze o adevărată armură fizică și caracterială care blochează circulația energiei vitale. Străbătând această armură, emoțiile cristalizate reușesc treptat să reapară. Este nevoie să fie detectate de la prima privire asupra corpului pacientului.

— Și dumneavoastră ce emoții ați detectat în persoana mea?

— O mulțime, dar există una care le domină pe celelalte. Frica.

— Frica? Dar frica de ce anume?

— Nu știu. Doar urmând tratamentul vom putea afla.

Lowen îl privi pe profesorul său cu un respect amestecat cu venerație. Reich își dădu seama de aceasta și încercă să evite o asemenea situație. Dacă exista un lucru pe care nu și-l dorea, era să fie considerat ca un fel de vrăjitor.

— Haideți, domnule Alex, ne cunoaștem de un an. Știți deja asemenea lucruri. Ce anume nu vă convinge din metoda mea?

Lowen termină de înnodat șireturile pantofilor, apoi ridică privirea către profesor.

— Nu este vorba despre metoda dumneavoastră. Consider că metoda este excelentă și ceea ce s-a întâmplat acum câteva clipe dovedește aceasta. De fapt, nu-mi pot da seama de supozițiile pe care le faceți.

— Cum așa? Ce vreți să spuneți?

— Energia aceea despre care vorbiți. Ce energie este aceea? Nu, nu mă priviți astfel, știu dinainte răspunsul. Energie orgonică, asemănătoare curentului electric, dar mai lentă, care pulsează și este rezistentă la ionizare. Am văzut bionii, am observat mișcările din interiorul lor. Dar, pentru a lupta împotriva bolilor mintale, este cu adevărat necesar acest sistem biologic? Tratamentele dumneavoastră sunt eficiente oricare ar fi natura energiei folosite, orgonică, electricitate sau altceva.

Reich își dădu seama că întrebarea aceea ascunde și o critică la adresa cercetărilor pe care le făcea de vreo zece ani, dar nu se supără. Cinstea și francheța lui Lowen nu puteau fi puse la îndoială.

— Dacă nu trebuie să plecați prea curând, aș încerca să vă fac să înțelegeți toate acestea printr-o demonstrație practică. Sunteți de acord?

— Am timp destul.

— Atunci, veniți cu mine în laborator.

„Laboratorul” era în realitate una dintre camerele casei lui Reich, plină ochi de aparate. Erau acolo două microscoape mari, mai multe oscilografe, un contor Geiger, eprubete de toate dimensiunile și o serie de aparate create de el însuși. Unul dintre acestea era un tub flexibil care ajungea într-o pâlnie. Un alt aparat, cel mai ciudat, era o ladă din lemn, de înălțimea unui om, care avea pereții căptușiți cu vată în interior și cu tablă

în exterior. Lowen o privi lung, dar nu întrebă nimic.

Reich luă de pe un raft o lamă de sticlă și o introduse sub obiectivul unui microscop.

— Ați luat deja cunoștință de bioni, spuse, în timp ce regla lentilele. Nu cred că ați făcut vreo legătură între ele și bacilii T.

— Ați pomenit de ei în câteva rânduri, dar fără a intra în detalii.

— O s-o fac acum. Priviți și spuneți-mi ce vedeți.

Lowen se aplecă peste ocularele microscopului și privi timp îndelungat.

— Văd doi bioni albaștri având în jur niște punctulețe negre. Pare să nu mai fie nimic altceva…

— Ceea ce ați văzut este sputa unui om sănătos, îi explică Reich. Luă de pe un alt raft încă o lamă și o puse sub obiectivul celuilalt microscop. Priviți, acum, și la aceasta. Este sputa unui bolnav de cancer. Observați ceva?

Lowen privi câteva clipe prin ocular, după care își îndreptă spinarea, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Punctele acelea negre sunt mult mai numeroase. Pare să se dea un fel de luptă între ele și bioni.

— Exact. Mulțumit, Reich se așeză la un birou. Bionii atacă bacilii T. Pot să vă spun dinainte că vor ieși, pentru o vreme, învingători.

— De ce doar pentru o vreme?

— Pentru că victoria bionilor pregătește un nou val de bacili T, de data aceasta invulnerabili. Reich zâmbi, îmi dau seama că lucrul acesta vi se pare de neînțeles. Luați-vă un scaun și o să vă explic totul pe de-a rândul, după care voi încerca să vă fac și o demonstrație.

Lowen făcu întocmai. Pe chipul său se putea citi o mare curiozitate, amestecată cu uimire.

— Știți deja că bionii iau naștere din creșterea în volum a materiei și din dezagregarea ei, începu Reich, fără ca surâsul să-i dispară de pe față. Dar, într-o fază avansată, descompunerea proteinelor produce ceea ce eu am denumit bacilii T. I-ați văzut chiar acum. Este necesară o mărire de cel puțin 2000 de ori ca să-i putem observa.

— Dacă nu mă-nșel, biologii folosesc rareori microscoape de o asemenea putere, spuse Lowen.

— Exact. Acum șase ani, un biolog danez, un anume Fischer, a luat în derâdere dorința mea de a lucra cu un asemenea raport de mărire. A fost atât de iritat încât, după ce în prezența mea a recunoscut că a văzut cu ochii lui bionii, a ajuns să spună peste tot că, de fapt, eu îi arătasem niște banali stafilococi. Vă dați seama? Niște bieți stafilococi! Reich făcu un gest de lehamite. Să revenim la discuția noastră. Am văzut că în sputa sau în țesuturile unui om bolnav de cancer bacilii T sunt foarte numeroși și deosebit de activi. Prin urmare, acolo are loc un proces de descompunere internă într-un stadiu avansat. În acest moment, bionii, apăruți și ei din descompunerea materiei, atacă și distrug bacilii T, dușmanii lor naturali. Într-adevăr, dacă veți face o cultură de bioni albaștri și una de bacili T, atunci când le veți amesteca, primii îi paralizează și îi ucid pe ceilalți. M-ați înțeles?

— Nu prea bine. Bacilii T s-ar afla, în opinia dumneavoastră, la originea cancerului?

— Nici vorbă de așa ceva. După cum veți putea observa, *cauza* este cu totul alta. În faza despre care vorbesc eu acum, bacilii sunt, prin urmare, încă inofensivi. Încercați, totuși, să vă amintiți ce se întâmplă în cazul proliferării bionilor. Vă mai aduceți aminte? V-am arătat aceasta acum câteva luni.

— Da, îmi amintesc foarte bine. Bionii se grupează într-o membrană, formând în cele din urmă un protozoar.

Reich lovi cu palma în masă.

— Bun! Bravo! Exact acest lucru se întâmplă și în corpul bolnavului nostru. Masa bionică se transformă într-un protozoar care este, de altfel, celula canceroasă. Aceasta se dezvoltă independent, atacând celulele din jur provocând și în ele descompunerea și formarea unor noi bioni și a unor noi celule canceroase. Se înmulțesc celulele protozoice, amiboide. Dacă, după o vreme, n-ar interveni moartea sau vindecarea pe cale naturală, celulele canceroase s-ar transforma în niște adevărate amibe. *Părți întregi ale corpului s-ar contopi într-un unic, uriaș protozoar a cărui dezvoltare n-ar mai putea fi oprită.* Nu numai eu spun asta. Leyden, Schaudinn și alți oncologi iluștri au observat structurile ameboide despre care vă vorbesc acum, dar nu au înțeles cum luau naștere.

— Prin urmare, aceste amibe provoacă moartea.

— Nu chiar. Înainte de a deveni amibe în adevăratul înțeles al cuvântului, celulele canceroase se descompun, ba chiar putrezesc. Este un proces foarte rapid care dă naștere unei a doua generații de bacili T, de data aceasta mai numeroși și mai agresivi. Dacă moartea nu a survenit mai devreme, din cauză că procesul de înmulțire a celulelor a atins vreun organ vital, ea intervine când bacilii T invadează sistemul limfatic. Dar așteptați puțin, pentru că am să vă demonstrez concret ceea am spus până acum.

Reich desfășură un ecran de pânză atârnat de un perete, după care aprinse un aparat de proiecție cu film de 16 milimetri. Se duse la fereastră și închise obloanele ca să facă întuneric în încăpere. Pe ecran se puteau vedea acum imagini foarte clare ale unui țesut muscular din care începeau să se desprindă vezicule în continuă mișcare. Lowen privea uluit la toate acestea.

— Uitați-vă, aceștia sunt bionii care iau naștere în urma putrezirii epiteliului. Și iată bacilii T.

Vedeți? Pare că bionii îi devorează. Și iată un conglomerat de bioni închis în membrana sa. Este deja un protozoar și crește neîncetat. Nu mai lipsește decât faza finală, dar dumneavoastră știți de-acum care va fi aceasta. Reich opri aparatul de proiecție și făcu lumină în cameră. Desigur, toate imaginile acestea au fost foarte mult accelerate. Asemenea procese au loc mult mai încet.

Lowen se frecă la ochi cu vârfurile degetelor.

— Da, cred că am înțeles. Dar tot nu-mi dau seama ce rol are energia orgonică în tot acest proces.

— Am să vă explic imediat, îi răspunse Reich, așezându-se din nou pe scaun. Ce anume provoacă începerea procesului canceros?

— Descompunerea țesuturilor.

— Și ce anume provoacă această descompunere? Desigur, ea poate fi declanșată de un factor chimic sau de un traumatism fizic. Dar cazul cel mai tipic este altul. Reich tăcu câteva clipe, ca pentru a da o mai mare importanță celor ce avea să spună. Luați un individ închistat în armura lui caracterială, cu musculatura blocată de o viață plină de inhibiții. Cușca toracică este aproape imobilă, respirația este incompletă, grumazul este permanent încordat, bazinul este flasc, puterea de a avea un orgasm este aproape nulă. La o persoană de acest fel, energia vitală nu freamătă, irigația sangvină este redusă, oxigenul nu ajunge în suficientă măsură la celulele corpului. Ce se întâmplă în țesuturile lui? Vă spun eu, încep să se descompună. Dar nu doar țesuturile sunt bolnave, ci toată ființa, întreaga unitate psihică funcțională și întregul nucleu biologic. Cancerul nu este o boală, este o *biopatie,* o boală a vieții. Și vorbesc despre cancer pentru că pe acesta îl studiez acum, dar multe alte afecțiuni pot avea aceeași origine, inclusiv schizofrenia.

Lowen părea peste măsură de impresionat, dar se vedea că nu era în totalitate convins.

— De ce energia *orgonică*? întrebă el din nou. Nu poate fi doar respirația incorectă cauza care să provoace descompunerea internă?

— Nu, îi răspunse Reich pe un ton categoric. *Pulsația* este aceea care activează respirația și celelalte funcții vitale. Tensiune-încărcare-descărcare-relaxare. Formula orgasmului, formula vieții. Dar s-a făcut târziu, o să mai vorbim despre toate astea în ședința următoare.

Dădu să se ridice.

— O ultimă întrebare, vă rog. De ce până acum nu și-a dat nimeni seama de mecanismele pe care mi le-ați descris dumneavoastră? Mă refer la bacilii T, la transformarea bionilor în protozoare, la biopatia cancerului.

— Pentru că, dragă domnule Alex, orice teorie care are la bază sexualitatea și activitatea organelor genitale provoacă reacții de o violență inimaginabilă. Nu vreau să fac pe victima, dar luați cazul meu. După ce am fost nevoit să fug dintr-o țară în alta ca să scap de naziști, știți ce mi s-a întâmplat anul trecut, la 12 decembrie? Am fost arestat de FBI și închis timp de trei săptămâni fiind bănuit că aș fi nazist! Și știți cine se afla în spatele reclamației? Un reprezentant ilustru al Asociației Psihanalitice Internaționale, adept al pulsiunii morții și adversar al conceptului de libido. Vă spun aceasta ca să vă dați seama câtă ură provoacă energia vitală.

Reich se ridică și-l conduse pe Lowen până la ușă. În prag, puse o mână pe umărul tânărului.

— Nu vă faceți griji, chiar dacă interesul dumneavoastră se limitează doar la vegetoterapie, puteți deveni un analist foarte bun. Aveți toate calitățile pentru aceasta.

— Tot ceea ce-mi doresc este să devin faimos, spuse cu naivitate Lowen.

Reich zâmbi.

— Eu am să vă ajut să deveniți faimos.

Când ajunse pe alee, Lowen își aminti de urletul care-i ieșise de pe buze în urmă cu o oră și se încruntă. Avea să treacă un an și să aibă loc eliminarea multor blocaje musculare și de caracter pentru ca adevărul să iasă la iveală. Avea nouă luni atunci când, lăsat singur pe stradă, într-un cărucior de copil, provocase printr-un asemenea urlet furia mamei lui. Strigase atunci din răsputeri și strigătul acela, înghețat, rămăsese închis în el, închistat în armura care oprea energia vitală. Energia *orgonică.*

TAUMATURGIE

Cele șase zile pe care le petrecu Eymerich în pat, îngrijit de un *infirmarius* al benedictinilor, fură infernale. Chiar dacă după prima vizită, *donnikellu* Ughetto, despre care aflase că era fiul lui Mariano de Arborea, nu-și mai făcuse apariția, își închipuia că avea de gând să-și exprime întreaga îndoială cu privire la identitatea sa. Observase de mai multe ori în privirea fratelui Lorenzo o expresie nedumerită care putea să dovedească faptul că neîncrederea băiatului începea să-i convingă pe cei din jur, chiar dacă, așa cum se părea, destul de anevoios.

Mai era și durerea permanentă pe care i-o provocau rănile și arsurile. Desigur, alifiile cu care îl oblojea *infirmarius* îi alinau destul de mult suferința; dar Eymerich, temându-se să nu fie descoperit, atunci când rămânea singur își deschidea singur rănile frecându-le cu o bucată de stofă aspră și-și apropia de arsuri flacăra lumânării. Toate acestea îl făceau să sufere atât de cumplit, încât își vâra între dinți un colț al cearșafului ca să nu urle de durere. Marginea păturii, făcută zdrențe, arăta la ce tortură îngrozitoare se supunea cu bună știință.

Din cauza aceasta, înfățișarea sa inspira milă, dar arsurile de pe corp, în special cele de pe picioare, se vindecau rapid.

— Este meritul fierei negre pe care o aveți în corp și vă dă un temperament coleric, îi explica *infirmarius,* un bărbat mărunțel și foarte politicos. După cum știți, firile colerice se află sub semnul focului. De aceea, flăcările nu v-au atins prea grav. Pielea dumneavoastră este tânără, de adevărat coleric, și se reface cu ușurință, mai ales în clima caldă și uscată de aici. Vă face să vă simțiți foarte bine pe insulă, chiar dacă pentru alții este de-a dreptul ucigătoare.

— Ei, astea sunt simple teorii.

— Nu, nici vorbă, insista călugărul. Eu am un temperament flegmatic și, prin urmare, prefer apa. Dacă aș fi într-o situație ca a dumneavoastră, nu m-aș vindeca decât dacă vremea ar fi ploioasă. Cu căldura aceasta, aș putea chiar să mor.

Eymerich ridica din umeri și nu scotea nicio vorbă.

În a șaptea zi, 9 iulie 1354, fu în stare să se ridice, în sfârșit, din pat și să iasă din cameră. Durerile scăzuseră atât de mult încât își permise chiar să se îmbăieze într-un hârdău plin cu apă rece ca gheața, contrar părerii pe care o avea *infirmarius.* Privindu-și mâinile și picioarele amorțite de răceala apei, nu descoperi în jurul rănilor nici paraziți, nici urme de puroi. Era, prin urmare, cazul să-și ducă la bun sfârșit misiunea pentru care se afla acolo.

După-amiază ceru să i se aducă niște straie obișnuite și coborî în atriumul palatului, fără să fie luat în seamă de cei pe care-i întâlnea. Era nerăbdător să afle cum decurgea asediul, pentru că niciunul dintre călugării benedictini nu vorbise despre așa ceva, sub pretextul că nu voiau să-l tulbure. Observase la ei doar o încredere deplină în succesul final, astfel încât nu-și schimbaseră deloc îndeletnicirile de zi cu zi. Hrana era proaspătă și din belșug, semn că Alghero nu părea, cel puțin până în momentul acela, să sufere de pe urma blocadei aragoneze.

Putu vedea urmele războiului când ieși în stradă, salutat cu simpatie de soldații care făceau de pază la intrarea în palat. Multe locuințe erau dărâmate, la altele acoperișurile de paie fuseseră mistuite de foc. Era limpede că ploaia repetată de bolovani și de proiectile aducătoare de foc, a căror cădere o auzise doar ca un ecou îndepărtat în timpul cât zăcuse la pat, începuse să provoace orașului distrugeri destul de mari. Dar oamenii nu păreau

prea neliniștiți și-și vedeau mai departe de treburile zilnice.

O luă pe străduțele din jurul palatului, privind cu atenție fețele trecătorilor. În afară de faptul că erau mai cu toții scunzi de statură și craniul le era destul de mare, aveau înfățișări destul de deosebite. Unii aveau tenul măsliniu, asemănător cu cel al locuitorilor din Țara Sfântă sau cu al țiganilor; alții, însă, aveau pielea albă, dar aproape toată fața le era acoperită de păr. Foarte rar întâlnite pe stradă, femeile purtau mantii lungi, negre, care le acopereau și creștetul și sub ele li se puteau zări ochii negri ca tăciunele și o privire pătrunzătoare. Doar cele foarte tinere aveau capul descoperit, fiind îmbrăcate cu bluze brodate peste care purtau veste din catifea, asemănătoare cu ale fetelor arabe din Saragosa.

Plimbarea lui Eymerich nu dură prea mult. Ieșit ca să spioneze cu privirea ce se petrecea în cetate, își dădu seama destul de repede că era el însuși în centrul atenției. Grupuri de locuitori ieșeau din prăvălioarele întunecoase de la parterul caselor cu etaj, ațintind asupra lui ochi strălucind de curiozitate. Un păstor care îndemna în fața lui șapte sau opt oi încercă zâmbitor să intre în vorbă cu el. Cuvintele pe care le pronunță îi părură inchizitorului un șir fără noimă de sunete guturale. Ba chiar, o ceată de copii complet despuiați începu să meargă în urma lui, imitându-i fără nici urmă de rușine toate mișcările.

Eymerich căruia îi plăcea mai mult ca orice altceva să treacă neobservat, își dădu seama că fața sa brăzdată de un păienjeniș de cicatrice nu putea trece neobservată pe nicăieri. Se întoarse în grabă din drum, făcând de mai multe ori gestul mecanic de a-și ridica poala unei sutane pe care atunci n-o purta. Se simțea monstruos și ridicol și această senzație îl scotea de-a dreptul din minți. Ca să ajungă la palat, porni pe o străduță noroioasă, cu pavajul acoperit de paie și de balegă. Dar chiar în

momentul acela auzi în spatele său o bufnitură asurzitoare, urmată de țipetele mulțimii.

Se întoarse. Un bolovan se abătuse pe neașteptate asupra unei cocioabe din lemn, năruind-o până în temelii. Două femei plângeau și dădeau din mâini în fața ruinelor, agățându-se cu disperare de hainele trecătorilor care fugeau în toate părțile. Fu semnalul de începere a unui atac îngrozitor. Cerul era brăzdat de pietre uriașe, urmate în clipa următoare de rotocoalele de foc lansate de baliste. După aceea, vâjâitul îndepărtat al brațelor catapultelor, însoțit de bufnituri asurzitoare, anunță că și zidurile exterioare se aflau sub tirul aragonez.

Forța sutelor de mașini de război, acționând acum toate în același timp, își arăta din plin eficacitatea. În jurul lui Eymerich câteva case se transformau în biete mormane de așchii sau ardeau cu flăcări uriașe. Panica era de nedescris. Locuitorii din Alghero ieșeau din căsuțele lor mizere, alergând în căutarea unui adăpost iluzoriu. Unii își zoreau din urmă copiii, alții duceau în brațe bătrâni răniți de rămășițele care zburau peste tot. Femeile erau acum în număr foarte mare și păreau să se descurce mult mai bine decât soții lor. Câte una își smulgea, totuși, părul din cap în fața mormanului de pietre și de lemne în care se transformase locuința familiei sale.

Eymerich privea toate acestea îngrozit, dar și încântat în același timp. Nu prea știa încotro s-o apuce. Palatul guvernatorului se afla la doi pași, dar bănuia că tocmai construcția aceea masivă era ținta principală a bombardamentului. Nu-i mai rămânea decât să alerge în direcție opusă, adică în direcția în care se îndrepta și mulțimea înspăimântată; dar se temea să nu fie trântit la pământ și călcat în picioare; o asemenea posibilitate îl îngrozea mai mult decât bolovanii care continuau să șuiere pe deasupra orașului. Rămase în mijlocul străzii, îmbrâncit din toate

părțile de oamenii mititei și păroși care alergau cât îi țineau picioarele.

În cele din urmă, ploaia de pietre încetă și totul păru să se liniștească. Probabil că aragonezii încărcau din nou *llebreres* și catapultele, operațiune pentru care aveau nevoie de cel puțin o jumătate de oră. Locuitorii încetară să mai fugă și reveniră de unde plecaseră, dând din mâini și comentând gravitatea distrugerilor. Unii plângeau, alții îi amenințau cu pumnii pe dușmanii nevăzuți de dincolo de ziduri. În fața palatului se vedea o învălmășeală gălăgioasă la care se alătura mulțimea de oameni revărsată de pe ulicioarele din jur. În scurt timp, mica piață se umplu de oameni disperați care păreau să ceară ajutor.

Dându-și seama că nimeni nu-l mai lua în seamă, Eymerich se retrase la adăpostul unui zid și rămase nemișcat, ținând sub observație figurile acelea aspre și triste și încercând să le descifreze mișcările buzelor. Dar nu era chip, pentru că limba lor era cu totul de neînțeles. Remarcă, însă, că semnele fricii dispăreau ca prin farmec, ca și cum spaima prin care trecuseră fusese doar de suprafață și acum lăsa locul unei siguranțe tainice care rămăsese intactă.

După câteva clipe, însă, așa cum se așteptase, guvernatorul Mariano apăru în pragul ușii de intrare în palat. Nu se așteptase, totuși, să meargă fără nicio escortă către mulțime, zâmbind ca un părinte la vederea copiilor săi. De la distanța aceea, nobilul nu părea câtuși de puțin impunător; cu toate acestea, Eymerich rămase uimit de măreția exprimată de acest personaj și de bunătatea extraordinară pe care părea s-o răspândească în jurul său. I se păru, de asemenea, că silueta lui avea în jur un halo diafan de lumină albăstruie, vizibilă mai ales pe fondul zidurilor cenușii ale palatului. Dar lumina aceea nu se mai putu observa când Mariano ajunse în bătaia

soarelui, înconjurat de o pădure de brațe care-i cereau ajutor.

După ce-i atinse și îi îmbrățișă pe cei aflați în apropierea sa, guvernatorul începu să vorbească. Eymerich nu și-ar fi putut închipui nici în ruptul capului că el ar fi avut un glas atât de puternic și de impunător. Nu înțelese mare lucru din ceea ce spunea; își dădu seama doar că îi îndemna pe oameni să fie curajoși și să aibă răbdare. Putu, totuși, să prindă sensul multor fraze care semănau cu cele latinești și ai altora care, deși aproape imposibil de înțeles, îl tulburară. De exemplu, Mariano se referi de două ori la *ora feriada* și de fiecare dată ridică degetul în semn de amenințare. Dar expresia care mai mult decât orice îl făcu pe inchizitor să tresară se auzi către sfârșitul discursului, când era limpede că guvernatorul chema asupra mulțimii protecția divinității.

— *Deus benedicat vos,* tună Mariano cu un glas emoționat. *Jesus benedicat vos. Sardus Pater defendat vos a morbo innominando.*

Cei de față își plecară capetele și-și făcură semnul crucii.

Sardus Pateri Eymerich tresări atât de violent încât rănile începură să-l doară din nou. Da, înțelesese bine. O zeitate locală oarecare era alăturată singurului Dumnezeu adevărat și Fiului Său! Așadar, aceea era erezia pe care o bănuise. În ochi îi apăru o sclipire plină de răutate, pumnii i se încleștară. Trebuia să meargă până la capăt, să descopere cât mai repede cine era acel *Sardus Pater* atât de venerat și morbul fără nume de care auzea pomenindu-se din când în când, ca să curme totul cât mai repede. Se îndreptă spre mulțime și începu să-și facă loc cu coatele.

Mariano, care era pe cale să se îndepărteze, îl văzu și îi zâmbi.

— Ei, dragă prietene! Mă bucur să văd că te-ai mai înzdrăvenit. Vino. Sper că o să-mi faci cinstea să stai la masă cu mine în seara asta.

— Onoarea este de partea mea, înălțimea voastră, răspunse Eymerich înclinându-se respectuos.

Ajunseră la ușa cea mare a palatului, în timp ce locuitorii orașului se întorceau, mai liniștiți acum, la treburile lor. Ajuns în prag, guvernatorul se întoarse și-l privi cu atenție pe inchizitor.

— Aș vrea să te examinez. Cum se face că rănile dumitale nu s-au vindecat? Cicatricele sunt încă proaspete, ca și cum abia de curând ai scăpat din mâinile călăilor.

— Cele de la piept, de pe spate și de pe picioare s-au închis deja.

— Ciudat. S-ar putea să fie ceva în neregulă cu sângele. Vino cu mine, să văd ce pot să fac. Mariano oftă. Din păcate, sunt foarte obosit și ploaia aceea de bolovani s-ar putea să înceapă din nou dintr-o clipă în alta. Condițiile nu sunt dintre cele mai bune. Dar am să fac tot posibilul.

Eymerich se întrebă în sinea lui ce-și propunea să facă seniorul acela, dar se feri să-l întrebe. Trecură prin atriumul întunecos și fără niciun ornament, în timp ce, la vederea lor, gărzile se ridicau în picioare și-și descopereau capul. Mariano se opri înainte de prima treaptă a scărilor, în fața unei uși întredeschise.

— Aici o să putem sta liniștiți. Soția și copiii mei sunt obișnuiți să mă vadă practicând medicina.

Inchizitorul simți că-i îngheață sângele în vine. Cu siguranță, Ughetto îi va pune din nou la îndoială identitatea. Dar nu mai putea da înapoi: Mariano deja pășise dincolo de prag. Îl urmă, șovăind.

Din fericire, Ughetto nu era acolo. Camera în care intraseră era mobilată cu gust, lucru total neobișnuit în clădirea aceea mohorâtă. Pe pereți erau lambriuri din lemn de chiparos având pe ele, sculptate în relief, cele mai cunoscute instrumente muzicale. Draperiile erau bogate, din catifea verde brodată cu fir de argint, asortate cu tapițeria

fotoliilor. Șemineul, fără foc acum, era de dimensiuni impunătoare, ca și masa lungă pe care se aflau ghirlande din flori de pădure, puțin ofilite, dar păstrându-și parfumul suav. Părea o încăpere din casa vreunui boiernaș din Barcelona sau Saragosa.

De-o parte și de alta a ferestrei mari ședeau o femeie și două copile care brodau. Doamna, desigur Timbors de Rocaberti, avea părul negru ca pana corbului și un ten foarte palid, foarte rar printre locuitorii din Alghero. Ridică înspre noii-veniți o privire surprinsă și deschisă și lăsă să-i cadă ghergheful în poala rochiei sale largi.

— Oh, domnule Dezcastell, spuse ea într-o catalană perfectă, cu un zâmbet care-i lumină fața nu prea frumoasă, dar plină de amabilitate. Mă bucur tare mult că v-ați revenit! Am auzit că ați îndurat chinuri cumplite.

Eymerich făcu o plecăciune adâncă, întrebându-se imediat cât de amicale erau relațiile dintre doamna aceea și adevăratul Asmar.

— A trecut totul, buna mea doamnă, spuse el, făcând cu multă pricepere ca glasul să-i răsune răgușit. Din păcate, însă, după cum vedeți, pe față mai am încă urme serioase.

Timbors izbucni într-un râs cristalin.

— S-ar putea, într-adevăr, ca Ughetto să nu vă recunoască. Dar eu vă recunosc și încă perfect. Nimeni de aici, din Alghero, nu vorbește atât de bine catalana.

— Doar vocea este puțin diferită, remarcă timid cea mai mică dintre copile, o fetiță de doisprezece ani, la fel de palidă ca mama ei.

Eymerich, care, auzind cuvintele lui Timbors, se simțise ușurat, simți din nou un fior de gheață pe șira spinării. Era gata să spună ceva, când cealaltă fată, poate cu unul sau doi ani mai mare decât sora ei și cu un aer foarte inteligent, se amestecă în vorbă.

— Dar ești de-a dreptul proastă, Berenice, spuse ea pe un ton serios. La fel ca Ughetto. Omul acesta a fost pe jumătate ars. Cum crezi că ar mai fi putut rămâne cu aceeași înfățișare?

— Are dreptate Eleonora. Guvernatorul întinse spre Berenice degetul arătător și o mustră cu blândețe. Este o adevărată minune că domnul Dezcastell mai este în viață. L-am adus aici ca să-i vindec și ultimele răni.

Eymerich care nici nu îndrăznise să răsufle până atunci, oftă încet, cu mare ușurare.

— De ce nu-l duci în grote? întrebă Timbors.

— Nu, nu este cazul, sunt niște răni superficiale, nu este nevoie să intervină Cel Puternic. Spunând aceste cuvinte, Mariano îl apucă pe Eymerich de un braț și-l conduse către un fotoliu. Așa, acum așază-te cât mai comod. Nu, nu așa, stai rezemat de spătar. Au apărut pungi cu puroi în jurul rănilor?

Foarte surprins, inchizitorul clătină din cap.

— Nu. Cu excepția bășicilor de la arsuri, dar acelea au dispărut destul de repede.

— Asta-i foarte bine. Adevăratul pericol apare atunci când carnea se infectează. Dar acest lucru nu se întâmplă decât atunci când sunt afectate umorile, lucru care, la rândul său, depinde de o suferință a inimii sau a respirației. Spunând acestea, guvernatorul își apropie mâna dreaptă de fruntea lui Eymerich care, instinctiv, se feri de atingerea lui. Nu ai de ce să te temi. Tot ceea ce voi face este să-ți transmit o parte din energia pe care am acumulat-o în grotă, astfel încât s-o întăresc pe a dumitale. În felul acesta, fluxurile vitale vor deveni mai active și vor vindeca rănile. De cât timp n-ai mai dansat în jurul unui beții?

Eymerich căscă larg ochii, uluit.

— În jurul unui beții?

— Da, pietrele acelea în formă de falus. Nu te-ai mai culcat demult cu o femeie, nu-i așa?

O asemenea întrebare, pusă prin surprindere, îl făcu pe Eymerich să tresară ca și cum ar fi primit o palmă zdravănă peste obraz. Îi trebuiră câteva clipe ca să realizeze că guvernatorul n-avea de unde să știe că se află în fața unui preot. Dar nu putu să nu fie indignat de curiozitatea aceea atât de păcătoasă, mai ales exprimată de față cu trei femei. Căznindu-se să-și domine furia, dădu din cap afirmativ.

Mariano nu păru să observe tulburarea sa.

— Îmi închipui că în asemenea împrejurări nici nu aveai cum. Te sfătuiesc să faci acest lucru cât se poate de curând. Tocmai împreunarea dintre bărbat și femeie face ca energia să se manifeste în deplinătatea ei. Ai auzit de Hildegarde din Bingen?

— Da, răspunse Eymerich care ar fi vrut să dispară din cameră în clipa următoare. Nu a scris niște tratate de medicină?

— Sigur că da. Hildegarde descrie împreunarea dintre sexe ca fiind compusă din trei momente: *concupiscentia, fortitudo,* adică putere, potență, și *studium,* adică raport trupesc. Aceasta corespunde principiului universal al creației. *Concupiscentia* este voința lui Dumnezeu, *fortitudo* este puterea divină, *studium* este îmbinarea dintre voința și puterea lui Dumnezeu pentru a crea viața. Făcându-l pe om după asemănarea lui, Dumnezeu i-a dăruit și echivalentul capacității lui creatoare.

Deși uluit și revoltat de cuvinte atât de insultătoare la adresa divinității, Eymerich consideră că era momentul să facă un pas riscant care l-ar fi adus mai aproape de aflarea adevărului.

— Toate acestea sunt valabile și în cazul lui *Sardus Pateri*

— Sigur că da, îi răspunse Mariano, fără a observa manevra inchizitorului. Nu întâmplător, adevăratul lui nume este Sid Potente Baby. Potente, adică puternic, în stare să dea viață, ca și *Pater.* Dar Dumnezeu are multe nume. Își luă mâna de pe fruntea inchizitorului și pe față îi

înflori un zâmbet larg. Bine, cred că pentru astăzi este suficient. Cum te simți?

Eymerich era să-i răspundă în doi peri, dar, când își desprinse spinarea de pe spătarul fotoliului, simți o furnicătură în tot corpul și o senzație de energie și de forță care-l făcu să se simtă mult mai bine. Își duse mâinile la față, temându-se că rănile îi dispăruseră, redându-i astfel adevărata înfățișare. Simți ușurat că erau tot deschise, chiar dacă îl dureau mai puțin.

— Mă simt mult mai bine, răspunse el, dar rănile tot acolo sunt.

Guvernatorul făcu un gest liniștitor.

— Oh, nu pot dispărea așa, dintr-o clipă în alta. Important este că în corpul dumitale viața a început să pulseze din nou. Vindecarea va fi foarte rapidă.

Eymerich se ridică în picioare fără să simtă efortul, de parcă mușchii săi ar fi întinerit ca prin minune. Se înclină cu respect în fața guvernatorului.

— Vă mulțumesc, înălțimea voastră. Într-adevăr, mă simt mult mai bine.

— Rămâneți cu noi la cină? întrebă Timbors care se apucase din nou să brodeze.

Eymerich era gata să accepte invitația, dar în ultimul moment se gândi că în mod sigur la masă avea să-l întâlnească din nou pe Ughetto și risca să piardă avantajele pe care le dobândise până atunci.

— Vă mulțumesc foarte mult, dar nu mi-e deloc foame. Soțul dumneavoastră mi-a stimulat atât de mult energiile, încât mă simt ca și cum abia m-aș fi ridicat de la un ospăț îmbelșugat.

Mariano izbucni în râs.

— S-ar zice că tratamentul a avut un efect peste așteptări. Nu vom insista. Mă simt, însă, obligat să-ți spun că va trebui neapărat să rămâi pe toată perioada convalescenței în mănăstirea benedictinilor. Așa după cum ai văzut, aragonezii și-au concentrat asupra acestui palat toate mașinile

lor de război și camera în care ești găzduit este printre cele mai expuse. N-aș vrea ca strădania mea să fie zădărnicită de vreun bolovan bine țintit.

— Voi face precum doriți, domnule, răspunse Eymerich, bucuros că scapă din acel loc periculos. Ospitalitatea dumneavoastră a fost extraordinară.

Mariano ieși în pragul ușii care dădea înspre coridor și chemă pe unul dintre soldații de pază.

— Însoțește-l pe domnul Dezcastell la mănăstirea benedictină. Întreabă acolo de fratele Lorenzo și lasă-l pe oaspetele nostru în grija lui. Apoi, se întoarse din nou către inchizitor. Ai grijă în primul rând să nu neglijezi ritualurile pe care le-ai învățat pe această insulă. Doar în felul acesta oamenii se împărtășesc din puterea Creatorului și se feresc de străvechiul blestem care încă îi mai amenință.

Ultimele lui cuvinte erau tocmai acelea pe care Eymerich aștepta să le audă încă de la începutul conversației și era disperat că guvernatorul întârzia să le pronunțe.

— Vă referiți la *morbum innominandurn!*

Sprâncenele lui Mariano se încruntară.

— Întocmai. M-am folosit de el ca de o armă împotriva invadatorilor, dar îți mărturisesc că am început să mă cam tem de el. S-ar putea să capete niște puteri imposibil de stăpânit. N-aș vrea să fim nevoiți să ucidem copii, așa cum făceau strămoșii noștri.

În cameră se așternuse dintr-odată o atmosferă apăsătoare. Eymerich îl privi scrutător pe guvernator.

— Să-i ucidem pe copii? întrebă cu un glas tremurat, sperând ca interlocutorul său să nu-și dea seama cât era de tulburat.

Mariano încuviință.

— Da, ai auzit bine. Când diavolul devine prea puternic, aceasta este singura cale prin care poate fi îmblânzit măcar pentru o vreme. Toate familiile

din Alghero știu asta, dar preferă să nu se gândească la așa ceva. Așa să faci și dumneata.

Îndemnul acesta suna ca o poruncă. Răvășit, Eymerich schiță din nou o plecăciune și ieși în grabă.

Soldatul, un bărbat cu tenul măsliniu și cu fața brăzdată de riduri, îl conduse fără să scoată nicio vorbă prin atrium și apoi pe străduțele care duceau către mănăstire. Locuitorii orașului, ieșiți în număr mare pe străzi, în ciuda căldurii și a spaimei prin care trecuseră, erau ocupați acum să repare acoperișurile și fațadele caselor care mai rămăseseră în picioare. Trecând pe lângă ei, Eymerich le arunca priviri pline de dispreț. Era încă sub impresia celor aflate. Avusese până atunci de-a face cu tot felul de erezii, dar niciodată cu una care să propovăduiască ritualuri falice și dezlănțuirea fără opreliști a simțurilor. Citise, desigur, în scrierile Părinților Bisericii, diferite lucruri despre obiceiurile scandaloase ale carpocrațienilor sau ale barbelognosticilor, dar credea că acele obiceiuri profanatoare dispăruseră de multă vreme. Ereticii împotriva cărora luptase erau, dimpotrivă, adepții unui ascetism mai sever chiar decât cel catolic ajungând, în cazuri limită, până la interzicerea procreării. În schimb, pe insula aceea blestemată nu numai că se încuraja promiscuitatea sexuală ca izvor al sănătății, dar se încerca s-o considere ca venind din mesajul aflat la temelia creștinismului. Mai mult, Mariano pomenise și de sacrificii de vieți omenești pentru a îmblânzi un demon necunoscut. Inchiziția trebuia să distrugă un asemenea cult pervers folosindu-se de toată violența de care era capabilă.

Ulicioarele mai îndepărtate de palat păreau să fi fost cruțate de bolovanii lansați de catapulte și de proiectilele incendiare. Prăvăliile cu plase de pescuit și cu diferite feluri de frânghii, împreună cu mirosul persistent de pește lăsau să se bănuiască o activitate economică preponderent legată de

mare, întreruptă acum din cauza asediului aragonez. Patronii și vânzătorii stăteau în prag, cu brațele încrucișate, privindu-i cu atenție pe trecători, ca și cum printre ei s-ar fi aflat și posibilii clienți. Dar vasele în care se aflaseră până atunci cereale erau aproape goale, iar tarabele micilor negustori erau goale și pline de praf. Cu toate acestea, în ochii oamenilor nu se citea suferința, nici teama pentru ziua de mâine. Încruntat, Eymerich se gândea că era posibil ca ei toți să-și pună toată nădejdea în vreo armă secretă și izbăvitoare pe care el încă nu o cunoștea. Își notă în minte acest lucru.

Mănăstirea benedictinilor care apăru după un colț al străzii era, de fapt, o clădire modestă cu un singur etaj, deasupra căreia se înălța o cruce mare de lemn. Nu existau deloc ornamente și ferestrele erau, de fapt, niște crăpături lăsate între pietrele din care fuseseră înălțate zidurile.

— Am ajuns, spuse soldatul într-o catalană scâlciată. Mă duc să-l caut pe fratele Lorenzo.

Dispăru pe ușa scundă de la intrarea în clădire, deschisă și fără niciun fel de pază. Se întoarse după puțin timp împreună cu un călugăr de vreo cincizeci de ani, vânos și puțin aplecat de spate. Bărbatul îi zâmbi, dezvelind un șir de dinți neregulați și înnegriți.

— Bine ai venit, fiule. Domnul să fie cu tine.

— Și cu sufletul vostru, răspunse Eymerich, împreunându-și palmele.

— Sunt părintele capelan. Fratele Lorenzo este ocupat cu un bolnav abia întors din grote. Un caz disperat, mă tem că nu are nicio șansă de scăpare. Vreți să așteptați sau să-l vedeți de îndată?

Ideea de a intra în camera unui bolnav atât de grav îl sperie cumplit pe inchizitor.

— Mulțumesc, o să-l aștept.

— Atunci, veniți cu mine. Mai este și un alt vizitator pe care cred că-l cunoașteți bine.

Cuvintele acestea îl neliniștiră pe Eymerich. Era oare posibil ca la fiecare pas să-l pândească un pericol? În orice caz, până atunci reușise să se descurce de fiecare dată. Porni în urma părintelui capelan cu toate simțurile în stare de alarmă.

Interiorul mănăstirii era sobru, dar nicidecum sărăcăcios. În penumbra încăperilor se puteau zări fresce de bună calitate, tavane elegante cu pătrate, cufere cu încrustații, un crucifix bizantin uriaș. Tăcerea era totală, întreruptă rareori, pe lângă zgomotul făcut de pașii lor, doar de foșnetul îndepărtat produs de mersul ușor al câte unui călugăr.

Trecură printr-un atrium și intrară pe un coridor. Erau gata să urce treptele unei scări, când o ușă se deschise pe neașteptate. În prag apăru fratele Lorenzo, mergând cu spatele înainte, asudat și agitat la culme.

— Nu-l lăsați să iasă! strigă el. Caut o frânghie, fiți cu ochii pe el!

Din cameră se auzi un țipăt sfâșietor care se stinse într-un horcăit. Fratele Lorenzo se dădu în grabă înapoi și închise ușa trântind-o cu putere. Când se întoarse, era cât pe ce să-l lovească pe Eymerich.

— Ah, dumneavoastră erați? Privi înspre părintele capelan. Avem vreo frânghie pe aici pe undeva?

— Mă duc să caut. Călugărul porni în fugă pe coridor.

Lorenzo trase adânc aer în piept. Părea istovit.

— Mi-au adus un biet om abia ieșit din grote. Este posedat și se poartă ca un nebun. Demonii care s-au cuibărit în el îi împung pielea din interior și dau să iasă.

Eymerich se cutremură. Aruncă o privire către ușa închisă.

— Vreți să faceți un exorcism? întrebă cu un glas șovăitor.

În loc de răspuns, călugărul șopti:

— Nu am văzut-o niciodată pe Tanit așa de furioasă. Niciodată.

Tanit! Gândul lui Eymerich zbură imediat la cuvintele pe care le pronunța vicontele de lila pe când era posedat: „Este tan… Este tan…”. Sigur că da, Tanit. Acela să fi fost demonul de care se temeau cu toții, divinitatea misterioasă despre care vorbea Dezcastell, *morbum innominandum*! Dar ce era Tanit? Cu o groază de nedescris își imagină o creatură monstruoasă care se strecura în interiorul corpurilor, hrănindu-se cu sângele din vinele lor și clocind o progenitură scârboasă. Tocmai când voia să-l întrebe pe fratele Lorenzo, părintele capelan se întoarse, ținând în mână o funie groasă.

— Asta este bună?

— Cred că da.

Fratele Lorenzo înhăță frânghia și deschise ușa izbind-o cu piciorul. Imediat după ce intră, ușa se închise în urma lui. Se auzi din nou un țipăt, prelung și ascuțit, care parcă rănea auzul.

Eymerich rămase înmărmurit, privind la ușa închisă. Părintele stareț îl trase de mânecă.

— Veniți. S-ar putea să fie periculos dacă rămâneți aici.

Inchizitorul își reveni. Urcă scara cu sufletul frământat de îndoieli. Trebuia neapărat și plece din iadul care parcă domnea în orașul acesta. Dar cum să facă aceasta, dacă nu reușise decât să arunce o privire asupra secretelor de aici? Nu, era obligat să rămână, chiar dacă șederea lui în oraș avea să se transforme într-un permanent coșmar. Numele Tanit îi suna oarecum familiar: evoca în mintea lui ceva cumplit, alunecos și ascuns. O îngemănare între cele mai grozave spaime ale sale.

La etaj nu mai era atât de întuneric datorită barbacanelor care lăsau să pătrundă înăuntru câteva raze ale soarelui de după-amiază târzie. Merse în urma unui călugăr benedictin de-a lungul unui coridor cu paie răspândite pe jos, până

ajunseră în dreptul unei camere închise doar cu o perdea.

— Poftiți, intrați aici, spuse părintele stareț. Fratele Lorenzo va veni de îndată ce va putea. Zâmbi. O să întâlniți un prieten vechi.

Eymerich își alungă din minte orice alt gând neliniștitor, concentrându-se doar asupra pericolului pe care urma să-l înfrunte. Iar pericolul acesta era chiar mai rău decât își putea închipui. Pe o bancă, în capătul unei camere umede, căptușită cu scânduri negeluite, ședea tânărul Ughetto de Arborea, jucându-se distrat cu poala hainei sale de mătase.

Eymerich trase adânc aer în piept și intră, având în priviri o sclipire de animal aflat la pândă.

A PATRA ȘEDINȚĂ. JOI

Din înaltul tavanului, Reich privi neliniștit înspre gratiile de la intrarea în celulă și spre bezna de pe coridor. Știa că și în ziua aceea necunoscutul care spunea că se numește Eymerich avea să vină iarăși și spera că va reuși să se elibereze înainte de sosirea lui. Dar nu era ușor.

Era suspendat acolo sus de niște fire subțiri legate nu numai de glezne și de încheieturile mâinilor, ci și de alte părți ale corpului. Un fir ceva mai gros decât celelalte, de un roșu aprins era înnodat în părul său alb, obligându-l să-și țină capul într-o poziție nefirească. Dedesubt, chiar sub el, se putea vedea un adevărat covor de scorpioni care foșgăiau într-o agitație continuă și furioasă.

Nici nu mai lua în seamă durerea. Ea devenise o părticică din ființa lui, o condiție aproape normală. Singura suferință de care-și amintea cu adevărată groază era, la urma urmelor, cel mai ușor de suportat: înțepătura ușoară a seringii din mâinile nu prea pricepute ale medicului închisorii. Toate celelalte, de la starea de vomă permanentă la contracțiile spasmodice ale stomacului, treceau pe planul al doilea, în urma acelei răni îngrozitoare.

Reuși să ajungă cu privirea la calendar. Era ca întotdeauna alb, dar de data aceasta pe el scria „Joi”. Părea o informație dată în bătaie de joc. În ce an și în ce lună?

Și iată-l pe necunoscut, apărut din neant ca o umbră din negura vremurilor. Era o siluetă întunecată, dar cu ochii scânteietori. Se deplasa în tăcere fără a-și mișca picioarele. La apariția lui, scorpionii fugiră în toate direcțiile, lăsând să se vadă o pardoseală lucioasă ca de cristal, decorată cu arabescuri negre formând nenumărate spirale.

Vizitatorul își ridică privirile către Reich.

— Bună ziua, domnule doctor. Vă bucurați să vă vedeți din nou pacientul?

— Eu nu am niciun pacient.

— Ah, nu? Nu vă aduceți aminte de mine? Nu vă mai amintiți cum mă cheamă?

— Ba da, asta îmi amintesc. Vă numiți Modju.

Umbra păru nedumerită.

— Modju? Ce înseamnă cuvântul acesta?

Reich vorbise fără să se gândească. Îi trebuiră câteva clipe ca să găsească în trecut o explicație limpede.

— Este un nume pe care l-am creat eu, cu primele silabe din numele a doi călăi. Mocenigo și Djugașvili. Nu vă spun nimic aceste nume?

— Nu, nimic. Fiți mai clar.

— „Mo” este de la Mocenigo, omul care l-a dat pe Giordano Bruno pe mâna Inchiziției. Djugașvili este Stalin, cel care și-a bătut joc de idealul egalității între oameni, transformându-l într-un sistem al asupririi.

— N-am auzit niciodată de ei. Și când te gândești că știu aproape totul despre Inchiziție. Umbra chicoti încetișor. Și Modju este acela care te-a legat acolo sus?

Dintr-odată, Reich fu din nou conștient că se afla într-o situație grotescă. Avu un sentiment apăsător de rușine de care încercă să scape vorbind cu indiferență.

— Într-un anumit sens, da. Modju încearcă să oprească fluxurile de energie din corpul meu prin legături din ce în ce mai strânse, dar nu reușește. Nu poate decât să mă umilească.

— Și Modju aș fi chiar eu.

— Nu numai dumneavoastră. Modju este omul în micimea lui: academicianul, bigotul, fanaticul, nazistul. Toți cei care proslăvesc moartea și disprețuiesc viața.

Umbra păru să fie de acord.

— Și ce sentimente aveți pentru toți acești oameni? Ură? Dispreț?

— Nu. Mai ales teamă.

Râsul se auzi din nou, de data aceasta mai strident.

— Memoria dumneavoastră, domnule doctor, vă joacă feste. Ieri mi-ați spus că acela care își poate percepe curenții vitali proprii nu știe ce este frica. De ce negați acum?

Dintr-odată, Reich simți că toate firele acelea se strângeau pătrunzându-i în brațe și în picioare până la os. Încercă să strige, dar, în loc de sunete, de pe buze îi ieși doar un val de vomă negricioasă care ajunse pe pardoseală, formând alte spirale. Firul cel roșu ca focul îi trase părul în sus, forțându-l să ridice capul și să-și înghită balele. Rușinea deveni și mai acută și acum parcă îl ardea ca un fier înroșit.

— Un bărbat de vârsta dumneavoastră n-ar trebui să facă asta, îl mustră umbra, aplecându-se ca să examineze pardoseala murdară. Un om de știință, de altfel! Cum vreți să mă las pe mâinile unui doctor care nu este în stare să-și țină sub control nici propriile intestine?

Reich putu în cele din urmă să-și revină.

— Modju îi supune pe oameni la chinuri inimaginabile! strigă el. Îi schilodește, face disecții pe viu, le aplică șocuri electrice și alte nenumărate torturi. De aceea îmi este frică de el! Este ca un păianjen care înfășoară ființele vii în pânza pe care o țese, paralizându-le orice mișcare!

— Un păianjen spui? Ca acela?

Umbra arătă ceva cu degetul. Reich privi în direcția aceea și văzu un păianjen uriaș, cu ochi peste măsură de mari, care făcea firele să se îndoaie sub greutatea lui. Avea picioare subțiri și foarte lungi, disproporționate față de corpul mic și păros. Imaginea aceasta îi provocă o neașteptată satisfacție și izbucni în râs.

— Păianjenii fac parte din ceea ce vă sperie pe dumneavoastră, nu și pe mine! V-am prins! Vă îngrozesc atât de tare insectele încât aveți impresia că toți ceilalți au aceeași reacție!

Umbra tresări, semn că era tulburată.

— Și ce explicație ați putea da presupusei mele spaime, admițând că ea ar exista cu adevărat?

— Teama de a fi atins de altcineva. Reich privi calm la monstrul care se agita la capătul celălalt al firelor, făcând mișcări ca într-un dans complicat. Suprafața corpului dumneavoastră este complet lipsită de energie. Ați retras-o de mult timp undeva, în interior, din cauza unei spaime fără nume, exact așa cum se întâmplă cu sângele în situațiile de panică. „A pălit de frică”. Ați auzit vreodată această expresie?

— Spuneți mai departe, porunci Eymerich cu o oarecare nesiguranță în glas.

— Credeați că pielea dumneavoastră va deveni insensibilă, dar ați făcut-o să fie doar rece și să reacționeze negativ la căldura altui om. Pentru dumneavoastră, o mângâiere este la fel ca o palmă violentă. De altfel, cine ar mângâia vreodată un animal cu sângele rece? Sunteți conștient de aceasta, dar nu puteți găsi explicația și, din cauza aceasta, suferiți. Ați uitat ce înseamnă să mângâiați pe cineva și nu știți decât să loviți. Considerați ca interzisă orice altfel de atingere.

— Și ce legătură au toate astea cu insectele?

— Ele sunt chiar simbolul invaziunii. Cad de pe crengi și de pe tavane, se așază peste tot, făcând salturi cu traiectorii imprevizibile. *Și dumneavoastră nu vreți să fiți atins.* Cea mai mare dorință pe care o aveți este să fiți doar un spirit în stare pură.

— Este dorința oricărui credincios, îi replică umbra, dar se vedea că nu se simte în largul ei.

Reich își dădu seama că se afla în avantaj. Trebuia să profite cât mai repede de aceasta: reacția interlocutorului său ar fi fost, cu siguranță, feroce. Așteptă, însă, puțin prea mult.

— Cum îl chema pe tatăl dumneavoastră? întrebă prin surprindere umbra. Cumva, Modju?

Firele începură să se întindă, schimbându-și poziția. Păianjenul se desprinse de pe ele și dispăru în neant. Reich se simți ridicat de picioare și se pomeni cu capul atârnând în jos. Doar firul cel roșu se slăbise, dar în noua poziție nu mai era nevoie să fie ridicat de păr.

Imaginea străinului îi apăru răsturnată, dar acum îl putea vedea mai clar. Îi putea distinge straiele dominicane și figura austeră. Numai gura îi dispăruse complet.

— Tatăl meu se numea Leon, spuse în grabă, cu speranța că sinceritatea aceasta îi va aduce o poziție mai puțin neplăcută. Nu el este Modju.

— Este singurul părinte pe care l-ați avut? Înțelegeți ce vreau să spun.

— Am avut și alții. Freud, partidul comunist, mișcarea psihanalistă, sistemul american. Unii dintre ei erau Modju, alții nu. Dar Leon nu are legătură cu ei.

Eymerich clătină din cap.

— Iar ocoliți adevărul. Se apropie de Reich, apucă firul roșu și trase ușor de el. Nu neapărat ca să-l doară, dar destul ca să-i arate că putea face și acest lucru. Sunteți un copil mincinos.

— Oh, nu mă luați cu șmecherii de felul acesta. N-o să mă faceți să mă întorc în trecut. Cunosc mult prea bine procesul regresiilor.

— Ați spus cu gura dumneavoastră că eu v-aș fi tată. Vedeți că sunteți primul care nu credeți așa ceva?

— V-am explicat aceasta. Tatăl meu nu este Modju.

Eymerich trase mai tare de firul roșu.

— Încetați să mă mințiți. Leon vă bătea?

— Da, dar lucrul acesta nu avea nicio importanță. Ceea ce mă speria la el erau ochii.

— De ce? Ce aveau ochii lui?

— Erau îngrozitori. Nu-mi amintesc să fi avut din partea lui o mângâiere, un gest de alintare, nimic din toate acestea. Doar priviri care mă

înfiorau. Și eu și mama avea o frică teribilă de el. Mai puțin fratele meu, dar el era blond. Tatălui meu îi plăceau oamenii blonzi și detesta părul negru cum era al meu.

Reich își spuse că discuția aceasta începea să bată pasul pe loc. Până acum, omul aflat sub el, ca să se răzbune pentru momentul de criză prin care trecuse, părea să-și aleagă subiectele la întâmplare, căutând ceva care să-i provoace o suferință. Se părea, însă, că nu găsise ceea ce voia. Efectul era că senzația de vomă începea să dispară, durerea din stomac scăzuse și chiar poziția aceea cu capul în jos ca o crisalidă nu-l mai făcea să se rușineze. Dar era posibil ca necunoscutul acela să nu aibă un ac ascuns? Deseori, oamenii care urăsc insectele se comportă la fel ca ele.

Eymerich dădu drumul firului roșu și porni să se plimbe prin încăpere, făcând astfel ca Reich să nu-l poată vedea decât dintr-o parte. Nu era, evident, tipul de om care să provoace cuiva durere în mod direct și la lumina zilei. Ar fi putu să facă aceasta doar prin cuvinte. Dar ce putea fi în mintea lui?

— Sunteți evreu? întrebă el pe neașteptate.

Reich rămase surprins de o asemenea întrebare.

Încercă să reacționeze într-o manieră cât mai bine elaborată.

— Dacă îi considerați pe evrei ca fiind o entitate rasială, ar trebui să răspund afirmativ. Dar dacă îi considerați drept exponenții unei religii, eu am fost întotdeauna în afara acesteia. Ba chiar am contestat-o din răsputeri. Am apreciat ceva mai mult creștinismul.

— Deci sunteți evreu, comentă Eymerich, ca și cum Reich n-ar fi spus nimic în privința aceasta. Îmi închipui că și Leon era evreu.

— Nu-mi dădea voie să vorbesc în idiș, pentru că el considera această limbă drept o înjosire socială. Apartenența sa la religia ebraică era pur formală.

— Știți cum sunt văzuți evreii pe care îi detestați?

— Sigur că știu. Oameni soioși, materialiști, dornici să-și satisfacă plăcerile carnale. Hitler îi punea alături de sifilis… Dar, așa este, nu cred că știți cine era Hitler.

— Nici nu mă interesează, spuse Eymerich furios, ca și cum n-ar fi vrut nici în ruptul capului să se abată de la firul logic pe care îl cunoștea numai el. Tatăl dumneavoastră era și el soios și amator de plăceri carnale?

— Nu, sigur că nu! Era foarte sever în privința moralității, chiar dacă n-aș putea spune că era un puritan. Pur și simplu, viața sexuală nu-l interesa din cale-afară de mult și nu voia să-i intereseze nici pe cei din jurul lui.

— Asta probabil că l-a făcut să aibă o reacție și mai dură când a aflat că soția sa îl înșela.

Fraza aceasta fusese spusă pe un ton indiferent, și totuși putea prevesti capcana atât de periculoasă. Într-adevăr, Reich simți că legăturile îi pătrundeau atât de tare în carne, încât se temu ca încheieturile și gleznele să nu-i fie retezate ca de niște foarfeci uriașe.

— Mă rog, este normal, recunoscu el cu o voce stinsă.

— Și dumneavoastră ați încercat toată viața o justificare pentru această murdărie a rasei. Ați adus în discuție curenți, energii, forțe imposibil de controlat. Totul pentru a demonstra că… trageți singur concluzia.

Bănuind ce avea să urmeze, Reich făcu o încercare disperată să distragă atenția interlocutorului său.

— Că evreii nu sunt vinovați de nimic?

— Nu. Pe dumneavoastră vă interesa o singură evreică: mama. Timp de zeci de ani ați încercat să dovediți că ea nu era vinovată, pentru că se supusese doar unor legi naturale simple.

— Nu! Reich simți cum firele care-i imobilizau se întindeau și mai mult așa încât se temu să nu fie rupt în bucăți. Și totuși, avea să-l pândească și o altă amenințare.

— Nu este așa!

— Ba așa este. Și știți foarte bine ce înseamnă asta. Haide, spuneți-mi.

— Nu!

— Atunci, am să v-o spun eu. Ați continuat chiar și când ați ajuns la maturitate s-o considerați vinovată pe mama dumneavoastră. *Ați continuat s-o vedeți cu ochii tatălui dumneavoastră!* Nu împărtășeați ostilitatea lui

Leon față de evrei? Nu vă considerați femeie doar ca să-i găsiți mamei o justificare? Niciun nevinovat nu are nevoie de o justificare! Dar vedeați lucrurile la fel ca tatăl dumneavoastră. De aceea v-a fost atât de simplu să deveniți un delator. Și pot să pariez că, în timp, relațiile cu Leon au devenit mai bune. Nu-i așa?

— Este adevărat, dar lucrurile nu stau așa cum spuneți dumneavoastră.

În momentul acela, Reich se aștepta la noi smucituri și întinderi ale firelor care-l țineau captiv. În loc de aceasta, tot ce era în jur se dispăru, apoi se pomeni și de data aceasta ghemuit pe pat. Înainte, însă, ca și Eymerich să dispară, putu auzi cuvintele batjocoritoare cu care acesta îl saluta:

— Pe mâine, Modju!

COPIII VIITORULUI (IV)

Avionul militar cu emblemele armatei interfederale americane își încheia aterizarea. Locotenentul Kilduff deschise ușa avionului și privi afară. Scara de coborâre era în drum spre ei, împinsă de oameni purtând pe cap căști cu vizierele lăsate peste față. Vântul le încrețea salopetele ignifuge.

Se întoarse către oamenii îngrămădiți în spatele său.

— Primii coboară cei bolnavi, după aceea toți ceilalți.

Scara se prinse în lăcașul său cu un țăcănit abia auzit. Kilduff se dădu într-o parte, cu o hârtie pregătită în mână.

— Hai, coborâți. În timp ce treceți prin fața mea, spuneți-mi numele, vârsta, țara din care veniți și motivul.

Primul care păși pe scară fu un bărbat care se sprijinea într-un baston, foarte slab și cu pielea gălbuie.

— Frank Jameson, șopti. 48 de ani, Confederația Americii Libere. Seropozitiv.

— Salut, Frank. Altul.

Un copil trecu prin fața ofițerului, privind cu un aer îngrijorat spațiul gol care rămăsese între prima treaptă a scării și pragul ușii avionului. Poate că se temea ca distanța să nu crească pe neașteptate și el să cadă în gol.

— Jim Adamic, șopti.

— Spune mai departe. Vârsta, țara și motivul.

— Opt ani. Uniunea Statelor Americane. Anemie pernicioasă.

— Bine, Jim. Poți să cobori. Altul.

Trecură alți doi copii cu anemie pernicioasă, apoi urmă la rând un băiat cu părul castaniu, îmbrăcat cu haine care cândva fuseseră foarte elegante.

— Felix Addir, cincisprezece ani. Uniunea Statelor Americane. Nesupunere.

— Aha. Privirea lui Kilduff se înăspri puțin. Spusesem să coboare întâi bolnavii. Mai sunt și alți nesupuși printre voi?

Se ridicară două mâini. Ofițerul le făcu semn să înainteze.

— Cum vă numiți, întrebă, parcurgând rapid foaia pe care o avea în față.

— Milton Seed, paisprezece ani, Noua Federație Americană.

— Seamus Bubey, cincisprezece ani. Confederație.

— Bine, coborâți. Să sperăm că aerul Lazaretului o să vă bage mințile în cap.

Cei doi băieți făcură întocmai și priviră imediat în jur. Aerul nu era deloc proaspăt, ci, dimpotrivă, era înăbușitor. Aeroportul era foarte mic și împrejmuit cu garduri de sârmă prin care se auzea bâzâind încet curentul electric. Singurii soldați care se vedeau erau cei din turnurile de pază, echipați cu căști și cu veste din oțel STZ; în rest, nu se vedeau decât oameni în salopete, atât cei din apropierea hangarelor, cât și cei care descărcau bagajele din avion. Alte două aparate se vedeau ceva mai departe, la capătul unei alte piste. Purtau înscrisuri în altă limbă decât engleza.

Seamus se apropie de Felix Addir care privea cu atenție un turn cilindric, de culoare galben-roșcată, care se vedea dincolo de gard.

— Ce-ți spuneam eu în avion? Nu ne mai aflăm în America. Călătoria a durat mult prea mult.

Felix schiță un surâs.

— Îmi pare rău pentru tine. Fuga ta în Uniune s-a amânat.

— După toate câte mi-ai povestit, nu mai cred că Uniunea este țara ideală.

Milton Seed se apropie de cei doi.

— Nu pare să fie un loc atât de înspăimântător. Se simte mirosul mării.

Felix ridică din umeri.

— N-am văzut până acum decât aeroportul. Să vedem ce mai urmează.

Din avion mai coborî și un bătrânel foarte slab care mergea sprijinindu-se în cârje. O femeie care apăruse în ușă fu împinsă înapoi de ofițer cu un gest brutal.

— Întoarce-te înăuntru. Femeile merg într-o altă colonie. Apoi, Kilduff îi făcu semn unuia dintre oamenii în salopetă și acesta se apropie. Am descărcat totul. Cum merge alimentarea cu carburant? Ne grăbim să plecăm.

Omul își scoase casca și-i răspunse într-o limbă de neînțeles.

— Nu vorbește nimeni engleza pe aici? Bine, n-are importanță. Vedeți-vă de treabă și anunțați-ne când ați terminat. Arătă, apoi, înspre scară și aceasta fu imediat desprinsă de avion.

Micul grup al noilor sosiți rămăsese sub aripa avionului, neștiind ce trebuia să facă. Dinspre hangare apăru un mic autobuz care în câteva clipe se opri lângă ei. Câțiva oameni în salopete albe le făcură semn să urce trăgându-i de mânecă pe cei care se mișcau prea încet.

— Ei! protestă Frank Jameson, împiedicându-se. Eu nu sunt un prizonier! Mă aflu aici ca să fiu tratat.

Omul în alb mormăi ceva în limba lui, apoi îl împinse cu forța în autobuz. După câteva clipe, acesta se opri în fața hangarelor și pasagerii fură dați jos. Îi întâmpină un grup de bărbați îmbrăcați tot în salopete.

— Americani! spuse un tip pântecos, vorbind cu emfază din spatele vizierei căștii. Acum, se va face înregistrarea datelor voastre, după care veți fi duși în Lazaret. Ați avut norocul să ajungeți în primul loc de primire creat pe insula aceasta, loc care, fără îndoială, este cel mai liniștit. Purtați-vă frumos și veți fi tratați cum se cuvine. Nu sunteți la închisoare, ci doar într-o… să zicem carantină

ceva mai îndelungată. Dar vă veți bucura de o libertate pentru care, sincer să vă spun, vă invidiez. Veniți, acum, după mine.

Înăuntrul unuia dintre hangare fusese amenajat un mic birou, cu pereți din metal și sticlă. Un bărbat îmbrăcat la fel ca și ceilalți, vorbind o engleză căznită, introduse într-un computer datele noilor veniți. Apoi, apăru din nou grăsanul, transpirat din cap până în picioare din cauza efortului de a vorbi prin viziera căștii.

— Peste câteva minute veți părăsi aeroportul. Din momentul acela, veți fi complet liberi. Ca să ajungeți la ceilalți oaspeți ai coloniei, va trebui să mergeți în direcția clădirii care se înalță pe malul mării și pe care probabil că ați zărit-o deja. Veți întâlni prieteni de toate rasele și chiar mulți americani. Veniți cu mine.

Micul grup părăsi hangarul și se îndreptă către o poartă metalică solidă, fixată în zidul care împrejmuia aeroportul. Probabil că era manevrată din turnul de pază, pentru că se deschise fără niciun zgomot și fără vreo intervenție din partea grăsanului. Acesta arătă cu mâna către câmpia însorită care se întindea dincolo de zid, ajungând până la oglinda albastră a mării.

— Plecați și bucurați-vă de viață. S-ar putea să ne mai întâlnim cândva.

Bătrânul invalid ridică o mână.

— Domnule, îmi dați voie să vă întreb ceva?

— Sigur că da.

— Unde ne aflăm? Da, știu că suntem la Lazaret. Dar în ce țară? Pe ce continent?

Din spatele vizierei căștii nu se putea vedea zâmbetul grăsanului.

— Dacă v-aș spune asta, v-aș lua toată plăcerea unei surprize. Hai, plecați, o să vedeți că nu-i atât de rău cum v-ați fi așteptat.

Grupul trecu de poartă cu pași ezitanți. Imediat, poarta se închise tot fără niciun zgomot,

îmbinându-se perfect cu zidul, astfel încât să formeze cu acesta un obstacol absolut inaccesibil.

Timp de câteva clipe, rămaseră cu toții pe loc, privind în jur fără să scoată niciun sunet. Peisajul era plăcut, cu tufe de smochini de India, agave înflorite, iar printre stâncile scunde se vedeau pâlcuri de copăcei care se unduiau în bătaia vântului călduț. Din pământ se ridica un abur ușor care nu se ridica spre cer, ci rămânea la nivelul vegetației. Un drum cândva asfaltat, dar acum aproape distrus trecea pe lângă zidul aeroportului și ducea către plaja imposibil de zărit din locul acela. Nu se zărea nici urmă de case. Singura clădire care se putea vedea aproape în întregime era un fel de turn cilindric, lat și masiv, iar ceva mai departe ruinele unei construcții nedefinite, dar cu siguranță foarte veche.

— Nu există în America astfel de turnuri, observă Felix cu un glas plin de neliniște, întorcându-se către Seamus și Milton. Probabil că suntem în Europa sau poate chiar în Africa.

Seamus se înfioră.

— Doar nu ne-au trimis printre africani știind că de la ei a venit anemia pernicioasă.

Milton, singurul dintre cei trei care nu se mira de nimic și rămânea total indiferent, ridică abia perceptibil din umeri.

— Dacă-mi dai voie să te corectez, astea sunt niște prostii pe care vi le bagă în cap în Confederație. Anemia pernicioasă ia naștere din cauza lipsei autocontrolului.

— Terminați, interveni Felix. Simțise de la început față de Milton o antipatie pe care nu prea putea s-o ascundă. Avem de ales între a merge pe malul mării și a porni în fugă pe câmp.

Frank Jameson care auzise spusele băiatului clătină din cap.

— Unde ai vrea să fugi, măi băiete? Nu știi nici măcar unde te afli sau dacă există prin apropiere supraveghetori. Singura soluție ar fi să căutăm alți

prizonieri și să încercăm să aflăm mai multe despre locul acesta.

Propunerea bătrânului era înțeleaptă. După o oarecare șovăială, grupul se puse în mișcare, încetinind mersul din când în când pentru ca bătrânul care mergea în cârje să-l poată ajunge din urmă. La o cotitură a drumului, pe partea dreaptă apăru, la vreo doi kilometri distanță, un soi de fortăreață de culoare închisă, având deasupra niște turnuri scunde și foarte late, pline de spărturi. Arătau ca niște ruine aflate acolo de nu se știe când, roase de vânturi și de aerul sărat și umed din apropierea mării.

— Hotărât lucru, nu ne aflăm în America, spuse Jameson. Apoi, pe neașteptate, începu să plângă cu sughițuri puternice, imposibil de stăpânit. Plânsul său îi contamină și pe băieți care începură să plângă și ei. Nimeni nu putea scoate vreo vorbă. De fapt, nu era chiar nimic de spus.

Milton privi timp de câteva clipe această scenă, cu o expresie întristată. Nu mai văzuse niciodată pe cineva plângând, decât doar când era foarte mic. Ca să-și învingă starea aceasta sufletească, porni mai departe pe diurn. Felix și Seamus îl urmară cu pași mărunți, tăcând în continuare.

— Parcă se aude un zgomot în depărtare, spuse la un moment dat Felix, foarte agitat, privind peste câmpia pârjolită de soare. Ceva ca lătratul unor câini.

— Așa este, șopti Seamus. Se apropie de marginea drumului și privi în zare, trăgând în același timp și cu urechea. Se auzeau, într-adevăr, lătrături, din ce în ce mai aproape. Deodată, sări înapoi. Doamne, Dumnezeule! Este o haită întreagă!

În vârful unui delușor aflat la câteva sute de metri apăruseră vreo treizeci de câini jigăriți. Stătură pe loc câteva clipe, după care porniră în urma șefului haitei pe povârniș, îndreptându-se către micul grup. Lătratul lor deveni asurzitor.

Felix strigă, îngrozit.

— Să fugim!

Aproape că-l luă pe sus pe Milton care se afla în spatele lui. Dar se opri în clipa următoare, pentru că în aer răsună o împușcătură, urmată imediat de o a doua. Atins de un glonț, șeful haitei se rostogoli prin iarbă. Ceilalți câini se opriră în loc timp de câteva clipe, după care o luară la fugă, schelălăind, în direcție opusă. În spatele băieților, o voce aspră spuse:

— Din fericire, era o haită nu prea mare. Peste puțin timp o să vină și alții. Nu-i bine să mergi pe aici fără o armă la îndemână.

Se întoarseră imediat în direcția din care se auzise glasul acela. Pe dram se vedea apropiindu-se un bărbat spătos ținând în mâini o pușcă M16 de pe țeava căreia încă ieșea fum. Purta o uniformă veche, zdrențuită, verzuie, cu o cruce neagră imprimată pe piept. La guler nu avea petlițe.

Omul privea în lungul drumului, acolo unde se vedeau Jameson cu ochii încă înlăcrimați și copiii bolnavi de anemie pernicioasă. Aveau cu toții priviri rătăcite și înspăimântate. Bătrânul șchiopăta în urma grupului, ajutându-se cu greu de cârje și încercând să nu se distanțeze de ceilalți.

— Armata lui Christos Războinicul, șopti Seamus, privind la uniforma necunoscutului.

— Văd că te-ai prins, măi băiete, rânji bărbatul cu pușca. Dar acum era atent la grupul care venea înspre el. Ei poftim. Un invalid. Ca și cum n-aveam pe aici destui bolnavi.

Ridică arma și ținti cu grijă. Bătrânul încremeni pe loc și deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Din pușca M16 țâșni o rafală scurtă. Bietul paralitic se chirci între cârje, în timp ce sângele îi colora în roșu părul alb. Apoi, se prăbuși la pământ.

Frank Jameson privea scena cu ochi tulburi, ca și cum n-ar fi înțeles ce se petrecuse. După o clipă,

alergă înspre miliţian, ridicând asupra lui bastonul şi ştergându-şi ochii cu mâneca hainei.

— Eşti nebun? strigă disperat. De ce ai făcut asta?

Individul îl privi cu un aer dezgustat.

— Un om în toată firea care plânge! Nici de unul ca tine nu avem nevoie aici în Lazaret.

De data aceasta fu suficient doar un glonţ. Jameson scăpă bastonul din mână, se frânse de mijloc şi căzu în genunchi, cu capul atingând asfaltul. Apoi, se răsturnă pe o parte, cu ochii căscaţi parcă de uimire.

Copiii se opriseră din plâns, ca şi cum se temeau să atragă atenţia ucigaşului cu suspinele lor. Seamus, Felix şi Milton rămaseră nemişcaţi, ţinându-şi răsuflarea. Erau atât de înspăimântaţi de cele întâmplate încât nu mai puteau avea nicio reacţie.

Omul cu puşca porni înspre ei. Îi privi cu atenţie.

— Voi ce boli aveţi? întrebă el după câteva clipe. Milton înghiţi în sec de câteva ori înainte de a putea scoate vreo vorbă.

— Niciuna. Am fost trimişi aici pentru nesupunere. Omul dădu de câteva ori din cap.

— Aşa îmi închipuiam şi eu. Păreţi zdraveni. Trase adânc aer în piept. Mă numesc Tanner, Phil Tanner. Dar, de acum înainte, pentru voi o să fiu domnul comandant. Aţi înţeles? Ridică puşca înspre ei şi repetă întrebarea. Aţi înţeles?

— Da, domnule comandant, şopti Milton, simţind să-i vâjâie tâmplele.

— Fără mine nu există salvare aici, în Lazaret. Tanner privi către micul grup al copiilor care se vedea bine că tremurau din toate încheieturile. Voi, ştergeţi-o de aici! Duceţi-vă unde vreţi, dar să nu încercaţi să vă apropiaţi de ţărm. Nu vrem să avem alţi ciumaţi pe aici.

Copiii nu se mişcară din loc, ţinându-se de mâini. Omul le întoarse spatele şi-l trase pe Felix

de mânecă.

— Haideți cu mine, mai avem ceva de mers. Nu sunteți dornici să vedeți unde o să trăiți câte zile veți mai avea?

Copiii dădură să pornească înspre ei, dar privirea amenințătoare a lui Tanner îi făcu s-o rupă la fugă. Alergară către zidurile aeroportului care păreau o fortăreață compactă și inaccesibilă. Dinspre câmpie se auzea lătratul altor câini.

Milițianul și cei trei băieți se îndreptară către țărm. După o cotitură a drumului, apăru în fața lor plaja. Milton, care încerca să-și domine spaima apelând la tehnicile de relaxare pe care le disprețuise cândva, simți că-l cuprinde o senzație de gol total și de amețeală.

Tabloul pe care-l aveau în față era cumplit de dezolant. Întinderea de nisip era scăldată de o mare alburie care împingea încet spre uscat valuri tăcute, de forme absurde. Pretutindeni se vedeau tot felul de resturi, gunoaie și construcții minate, totul invadat de o vegetație scundă, cenușie. În stânga, acolo unde țărmul se curba înspre apă, formând un promontoriu, o navă mare, ruginită, cu o bucată mare din proră smulsă, eșuase pe nisip, ca și cum o mână uriașă ar fi scos-o din apă și ar fi azvârlit-o cu putere pe uscat. Mai în apropiere, printre stâlpi într-o rână și resturile unui șir de buncăre cu acoperișul distrus, se vedeau colibe din lemn și barăci de tablă, având în jur mormane de gunoaie. Chiar dacă se aflau încă la mare distanță, lui Milton i se păru că vede niște siluete care umblau șchiopătând între o baracă și alta, ocupate cu cine știe ce treburi.

Tanner observă dezamăgirea de pe fețele băieților și izbucni în râs.

— Dar ce credeați că este aici, Grand Hotel? Făcu un gest larg cu brațul în care ținea pușca, arătând înspre mare. Ticăloșii ăia din fruntea armatei interfederale s-au gândit la toate. Știți de ce apa mării pare albă? În ea trăiesc milioane și

milioane de hidre. Niște jivine care nu au decât stomac și gură. Dacă le atingi, aruncă un lichid iritant, încercați să vă scăldați și o să aveți de-a face cu zeci de mii. Îndreptă țeava puștii înspre câmpia din spatele său. Din fericire, câinii vagabonzi se tem de meduze, așa că nu se apropie de plajă. Dar nu-i mare scofală. Practic, nu se poate trăi decât pe fâșia asta îngustă a țărmului.

Felix era atât de tulburat încât nici nu mai putea gândi. Din străfundurile minții se ivi, însă, imaginea lui Marjorie.

— Așa este în toate locurile? întrebă el cu îngrijorare în glas. Chiar și acolo unde stau femeile?

Tanner îl privi ironic.

— Femeile trăiesc foarte departe de aici, dar n-o duc mai bine decât noi. Ar fi mai bine să uiți de ele. Arătă cu degetul mare către nisipul de la picioarele lui. Locul acesta pare un continent, dar nu este decât o insulă. S-au dat multe lupte pe aici. La sfârșit, după ce au fost folosite toate armele cu putință, n-a mai rămas nici urmă de viață. În afară de câini, de meduze și de alte câteva animale mici. În felul acesta au făcut din insulă o hazna cu de toate și sunt aduși aici bolnavi, criminali și persoane incomode.

Seamus ascultase fără prea mare interes explicațiile individului, răvășit de mizeria acelor și de o ciudată moliciune pe care o simțea în tot corpul.

— De ce i-ați omorât pe oamenii aceia? întrebă el pe un ton ezitant, dând glas unuia dintre multele gânduri care îi se învolburau prin minte.

Tanner îl privi cu asprime.

— „Domnule comandant” să-mi spui. Este pentru ultima oară când îți amintesc. Ridică din umeri. Aici, oamenii mor ca muștele. Mai devreme sau mai târziu, asta nu are nicio importanță. Dar dacă vrem să rezistăm, așteptând nu știu ce, trebuie să scăpăm de lucrurile inutile care ne împovărează.

Cu atât mai mult cu cât mila nu mai există nicăieri în lume. Miji ochii. I-am văzut pe copiii deserturilor din Africa, cruzi ca niște fiare, și aligatorii care se târau pe străzile din New Orleans. Specia umană nu mai există. Există doar triburi care se războiesc între ele. Mai sunt unii care încă nu au înțeles aceasta. Eu am înțeles și de aceea sunt șef peste toți cei care trăiesc aici.

— Oamenii mor ca muștele… repetă Felix care simțea că pielea i se face ca de găină.

— Exact așa. Și nu putem nici măcar să îngropăm morții, pentru că riscăm să apară vreo epidemie. Ducem cadavrele în niște peșteri departe de aici. Vocea lui Tanner nu mai era la fel de cinică. Cei mai puternici reușesc, totuși, să se descurce cumva. În fond, vizuina asta este oglinda lumii așa cum este ea astăzi. Oameni ca mine pot rezista. Important este să nu ai milă. O să înțelegeți și voi asta cât se poate de curând.

Milițianul își șterse sudoarea de pe frunte și porni din nou în direcția barăcilor de tablă și a mării atât de tăcute. Cei trei băieți îl urmară pășind mecanic. Se simțeau istoviți și-și târau pașii pe asfaltul încins, împiedicându-se în gropile întâlnite în cale. Poate că acum ar fi putut schimba câteva cuvinte între ei, dar erau atât de înspăimântați încât nici nu îndrăzneau să se privească în ochi. De altfel, încă de la prima lor întâlnire, în centrul de repartizare de la Cape Cod, se simțiseră cu totul străini unul de altul.

Când fură aproape de satul format din barăci, își dădură seama că populația care locuia acolo era numeroasă, mult mai numeroasă decât își închipuiseră. Nu se zăreau nici bătrâni, nici copii. Printre firme vechi, ruginite și îndoite în toate chipurile, grămezi de gunoaie, bălți pline de noroi, se mișcau oameni îmbrăcați în zdrențe, purtând pe fețe cicatrice de arsuri sau urme ale unor boli cumplite. Mulți erau îmbrăcați cu uniforme vechi ale celor mai diferite armate, nu numai americane.

Milton recunoscu la un tânăr scheletic, lipsit complet de păr și de sprâncene, uniforma neagră de la RACHE, temuta organizație științifico-militară care dăduse viață blestematului imperiu al Balcaniei. Alții purtau uniforma verde, numai zdrențe, a corpului Euroforce. Dar la scheletele acelea cu chip uman nu exista nici urmă de militărie.

— Aici sunt oameni din toată lumea, dar nu negri, evrei, arabi sau asiatici, le explică Tanner cu o oarecare satisfacție. Din când în când ne mai trimit și din ăștia, dar îi dăm ca hrană la câini sau îi ducem pentru odihna veșnică în peșteri. Dacă vrem să rezistăm până când ne vom elibera, nu putem accepta printre noi rasele inferioare. Rațiile alimentare pe care le primim de la aeroport abia ajung pentru noi, albii.

La vederea grupului care se apropia, cei mai mulți se făceau nevăzuți. Alții îl salutau pe Tanner cu un respect vecin cu venerația. Nu se putea ști cu ce se ocupau toți oamenii aceia. Cei mai mulți păreau să târască pe pământ, cu mare trudă, niște bârne groase pentru a sprijini gardul năruit din spatele unei clădiri care părea să fi fost un stabiliment balnear.

Un bărbat ceva mai voinic decât ceilalți ieși din grupul celor care fixau lemnele la locul lor. Alergă într-un suflet până în fața lui Tanner. Avea chipul supt și privirea atât de fierbinte încât părea să aibă febră.

— Am vorbit cu nebunul, domnule comandant, spuse bărbatul cu o voce răgușită.

— Și ce a spus?

— Că prevede un val uriaș. Nu prea mare, dar destul de însemnat.

Tanner se întunecă la față.

— Când o să fie?

— Mâine seară. Dar nu este sigur că hidrele vor ieși din mare.

— Oricum, trebuie să fim pregătiți. Bine, continuați să munciți. Tanner așteptă ca omul să se îndepărteze, după care se întoarse către cei trei băieți. Astăzi nu va trebui să lucrați, dar numai astăzi. Se mănâncă doar o dată pe zi, când soarele ajunge deasupra crestetelor noastre. Dacă timpul este înnorat, faceți ce fac ceilalți și veniți la cantină. Dacă moare vreunul care poartă ceas, i-l puteți șterpeli voi.

Chiar dacă după mari eforturi, Milton își recăpătase într-o oare măsură luciditatea. Ca să scape din infernul acela, trebuia să se supună regulilor stabilite de Tanner. Apoi, avea să mai vadă ce urma.

— Unde o să stăm, domnule comandant? întrebă el pe un ton ceva mai sigur.

Milițianul îl privi aprobator. Făcu un gest vag în direcția barăcilor.

— Dormiți unde vreți. Pe aici, paturile se eliberează destul de repede. Feriți-vă doar să mergeți la vapor. Arătă spre vasul din depărtare, pe jumătate îngropat în nisipul plajei. Acolo locuiește un nebun bătrân. Cândva era un savant sau cam așa ceva și ne ajută acum construindu-ne diferite mașinării cu care să putem lucra mai ușor. Dar este un om periculos și, când vorbește, nu se înțelege nimic. Să nu vă apropiați de el.

Dădu să plece, dar după ce făcu doi pași se întoarse din nou către cei trei băieți.

— Pun pariu că vă este sete.

Felix dădu din cap afirmativ, dar mai mult ca să nu-l contrazică. Avea gâtul uscat, dar nu din cauza căldurii sufocante.

— Acolo, nu departe, este un pârâiaș cu apă potabilă și, puțin mai la stânga, o fântână pe jumătate năruită, dar încă mai are apă. Dar să nu uitați un lucru. Nu trebuie să beți niciodată apă din fântâni sau din pâraie între amiază și trei după-amiaza și între miezul nopții și trei dimineața.

— De ce trebuie să facem asta? întrebă Felix, tulburat.

Tanner se încruntă.

— Pentru că ați avea parte de un sfârșit îngrozitor. Este lună nouă. Nu uitați: între amiază și ora trei a după-amiezii și între miezul nopții și trei dimineața.

COȘMARUL ÎNMORMÂNTAT

Spre imensa surprindere a lui Eymerich, când Ughetto îl văzu pe inchizitor venind, nu se arătă deloc dușmănos. Ba chiar un zâmbet larg îi însenină chipul ștrengăresc, făcându-i să strălucească ochii negri peste care cădea un ciuf de păr creț.

— Dumneavoastră! Chiar trăgeam nădejde să ne mai vedem. Sunteți sigur că nu mai este nimeni pe aici?

Eymerich privi la perdeaua din spatele său.

— Da, fratele Lorenzo are alte treburi. Se gândea că băiatul se convinsese de identitatea lui și aceasta îl bucură nespus de mult. Văd că acum recunoști în mine pe profesorul tău de catalană. Nu-ți ascund că după prima noastră întâlnire am fost foarte tulburat.

Zâmbetul pe care-l arbora acum *donnikellu* deveni malițios, și în privirea băiatului apăru și o sclipire vicleană.

— Nu mă luați de prost, spuse el, rostind sacadat cuvintele. Rănile de pe fața dumneavoastră nu mă pot înșela. Nu sunteți Asmar Dezcastell. Totuși, prima dată când v-am văzut încă nu știam că erați Nicolas Eymerich din Gerona, faimosul inchizitor.

Eymerich avu nevoie de toată puterea de stăpânire pe care se putea baza ca să nu se clatine pe picioare. Timp de o clipă, se gândi să-l stranguleze pe băiat sau să-i crape capul cu unul dintre sfeșnicele de pe șemineu. Cu siguranță, Dumnezeu i-ar fi iertat o asemenea faptă. Dar renunță în clipa următoare la o asemenea idee. Nu, nu avea altceva de făcut decât să intre în joc, cu atât mai mult cu cât Ughetto nu se comporta câtuși de puțin ostil.

— Cum de ai aflat? întrebă el, fără a mai încerca să se dea drept Dezcastell.

În loc să-i răspundă, Ughetto merse până la ușă, trase în lături perdeaua și privi în ambele direcții afară. După aceea, se opri în fața lui Eymerich, privindu-l țintă.

— Poate că știți că mama mea este catalană și rudă cu regele vostru. Eu însumi am avut profesori catalani, ca Asmar și alții înaintea lui. Războiul acesta cu Aragonul ne aduce multe suferințe.

Eymerich clătină din cap.

— Tocmai mama dumitale a provocat răscoala din Sardinia.

— Asta pentru că a fost tratată într-o manieră rușinoasă! Vocea tânărului tremură de o indignare sinceră. Ea nu dorea decât să se facă dreptate și nu se aștepta la acest război împotriva patriei noastre. Cel care a dorit acest război a fost tatăl meu, îndemnat de familia Doria și de alți *maiorales.*

Eymerich se strâmbă, neîncrezător.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, cum de ai descoperit cine sunt în realitate?

— Mi-a spus chiar regele Pedro. Pentru că eu îi sunt ca un fiu și îl consider pe el ca fiind adevăratul meu tată.

Umbra de scepticism de pe chipul inchizitorului deveni și mai accentuată.

— Chiar admițând că așa ar fi, când ai avut posibilitatea să vorbești cu el? Doar nu se poate ieși din Alghero.

— Cum să nu se poată ieși. Se poate foarte bine, prin Grota lui Neptun. Nu v-ați dat seama după alimentele proaspete care v-au fost servite? Cum credeați că le putem procura?

— Grota lui Neptun, murmură Eymerich. Cum se ajunge acolo?

— Printr-un sistem de canale început și, după aceea, abandonat de romani. Dar intrarea, aflată în zona portului, în interiorul unui templu străvechi, este bine păzită. Mama și cu mine am reușit să intrăm acolo acum trei zile, amestecați printre bolnavii care coboară sub pământ pentru a fi

tratați. Pe acolo am ajuns la Capul Caccia și, după aceea, în tabăra aragoneză. Regele Pedro ne-a primit cu mare bucurie și ne-a spus de dumneavoastră.

Neîncrederea lui Eymerich începea să se risipească, datorită aparentei sincerități a băiatului. Totuși, trebuia să verifice buna credință a interlocutorului său.

— M-ai putea duce în grote?

— Pot face în așa fel încât să intrați fără probleme. Dar să nu-mi cereți să vin cu dumneavoastră. A fost deja riscant să cobor o singură dată. Dacă tata ar afla că am ieșit din Alghero, totul s-ar sfârși pentru mine și pentru mama.

Neîncrederea începea să fie din nou vizibilă pe chipul inchizitorului. Da, scuza băiatului putea să fie adevărată, dar toată povestea asta suna cam prea forțat. Putea fi vorba despre o capcană. Trebuia să găsească o modalitate de a-l implica direct pe băiatul acela cu aerul prea șiret, fără a-i da posibilitatea să se retragă. Se hotărî să-i vorbească deschis.

— Vreau să mă înțelegi că am nevoie de o dovadă ca să cred tot ce-mi spui. Ce dovadă îmi poți oferi?

Ughetto nu se arătă descumpănit.

— V-aș putea da numele nobililor aragonezi și catalani care uneltesc împreună cu tatăl meu și care vor să-l ucidă pe regele Pedro. Vă este suficientă o asemenea dovadă?

Încă o dată, Eymerich rămase uluit. Îl privi atent pe băiat, căutând să-și dea seama dacă nu-l păcălea, dar figura acestuia era prea surâzătoare ca să poată bănui ceva.

— Glumești?

— Absolut deloc. Ascultați lista și o să vă convingeți singur. Ughetto începu să rostească unul după altul nume și titluri având aerul că le învățase pe de rost. *Mossen* Felip de Castre,

N'Otich de Muncada, *En* Pere Galceràn de Pinos, *En* Uch de Cardona, N'Alfonso Roger de Luria, seniorul de l'Esparra, guvernatorul din Montalba și *Mossen* Lop de Luna.

Eymerich se încruntă. Toți nobilii pomeniți condamnaseră revolta aristocrației împotriva coroanei, cu șase ani înainte. Rude ale lor făceau parte din consiliul regal. Rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

— De unde știu eu că-mi spui adevărul?

— Dacă v-aș minți, cum aș putea să cunosc nume ale unor persoane pe care nu le-am întâlnit niciodată?

Justificarea putea fi adevărată, dar tot nu era suficientă.

— Ai vorbit cu regele despre asta?

— Nu. Abia ieri mama a intrat în posesia listei complete. Căutam amândoi o modalitate de a i-o comunica lui Pedro. Dumneavoastră veți fi mesagerul nostru.

— Știi în ce fel vor să-l ucidă pe rege?

— Nu. Știu doar că, peste câteva zile, vor apărea în larg douăzeci și cinci de corăbii genoveze. Acela va fi semnalul convenit.

Amănuntul acesta coincidea cu ceea ce Eymerich aflase deja de la Bernat Dezcoll. Totuși, era departe de a fi convins. I se părea foarte ciudat faptul că regele, în ajunul plecării în această riscantă misiune, nu-l pusese la curent cu legăturile pe care le avea cu soția și cu fiul guvernatorului. Toată povestea aceasta nu prea se lega.

— De ce un grup de nobili ar risca dezonoarea, pierderea Sardiniei și chiar pedeapsa capitală într-o acțiune atât de nesigură?

Pe chipul băiatului apăru o expresie gravă.

— Nu mă întrebați despre lucruri pe care nu le știu. Vă pot spune doar atât: toți nobilii amestecați în complot au în comun modul în care este înțeles creștinismul. Un mod pe care eu și mama mea îl considerăm o blasfemie. De aceea este important

ca tocmai Inchiziția sa fie aceea care-l va salva pe rege și-i va pedepsi pe conspiratori.

Eymerich era pe punctul de a-l întreba pe Ughetto despre originea mai exactă a cultului practicat pe insulă, dar zgomotul unor pași pe coridor anunță sosirea fratelui Lorenzo. Tânărul se așează din nou pe banca de pe care se ridicase mai devreme și-și luă un aer indiferent, în timp ce inchizitorul îl privea nedumerit.

Benedictinul intră clătinând din cap.

— Iertați-mă pentru graba cu care v-am părăsit, domnule Dezcastell, dar era un caz într-adevăr foarte grav. Situația aceasta îngrozitoare prin care trece Sardinia devine din zi în zi mai greu de îndurat. Privi înspre Ughetto. Iertați-mă și dumneavoastră. Tot mai sunteți convins că acest om este un impostor?

— Nu, m-am înșelat. Rănile lui mă împiedicau să-l recunosc. Este Asmar Dezcastell în persoană.

— Mă bucur să aud asta. În legătură cu rănile… Fratele Lorenzo examină fața inchizitorului, care se dădu înapoi cam iritat. Este ceva extraordinar, în sfârșit, s-au cicatrizat. Ieri mai erau încă deschise.

— Cred că este meritul guvernatorului, spuse pe un ton scăzut Eymerich, ducându-și mâinile la față. Mâinile sale au o putere la fel cu cele ale regilor.

— Cu diferența doar că regii vindecă de gâlci și de alte nimicuri. În schimb, Mariano de Arborea vindecă bolnavii de ciumă, de infecții la ochi, luxațiile și mușcăturile de *solifuga.* Benedictinul aruncă o plivire către crăpătura din zid care servea de fereastră și prin care mai pătrundea acum doar o lumină slabă. Se înserează, îi spuse el lui Ughetto. Îl conduc pe domnul Dezcastell în camera sa, apoi mă întorc pentru lecția obișnuită de teologie.

Băiatul se ridică de pe laviță.

— Lecția mai poate aștepta. Tata dorește ca Asmar să fie condus în grotă. Zice că acest lucru

este necesar pentru ca vindecarea să fie completă.

Eymerich admiră naturaleţea cu care mințea Ughetto, dar nu fu entuziasmat de o asemenea perspectivă. Își dorea să coboare neapărat în Grota lui Neptun, dar începea să resimtă obișnuita lui nevoie de singurătate. Fără a mai pune la socoteală faptul că, o dată ajuns acolo jos, n-ar mai fi știut cum să iasă.

— Fratele Lorenzo ar putea să mă ducă în grotă mâine. Nu este nicio grabă.

Tânărul clătină energic din cap.

— Întăririle genoveze ar putea sosi dintr-un moment în altul. Doar n-o să rămâneți în peșteră în timpul unei bătălii. Trebuie să vă duceți chiar acum. Apoi, văzând că fratele Lorenzo voia să spună ceva, adăugă pe un ton poruncitor. Aceasta este și dorința tatălui meu.

Călugărul oftă.

— Dacă este un ordin, așa să fie. O să-l conduc chiar eu pe domnul Dezcastell. Dar vom avea nevoie de câteva ceasuri bune. Văzând că nici această ultimă obiecție nu-l putea înduplеca pe băiat, oftă din nou, mai adânc. Mă duc să caut un toiag și o torță. Dumneavoastră, *donnikellu,* vă puteți întoarce la palat.

Îndată ce fratele Lorenzo ieși, Ughetto veni lângă Eymerich.

— Am insistat pentru că rănile, dumneavoastră se vindecă foarte repede, șopti el. Încă de mâine ați putea fi recunoscut. Coborî glasul și mai mult. Vă amintiți numele pe care vi le-am spus?

— Da.

— Spuneți-i de îndată totul regelui ce veți putea. Dacă ajungeți în peșteri, nu vă va fi greu să ieșiți, numai că drumul este destul de lung. Locul în care se adună bolnavii este într-o cavitate aflată la baza unei prăpăstii verticale, în aparență de netrecut. În realitate, în fundul peșterii cu lumină albastră este o galerie care vă va duce fără prea mare efort la un

lac subteran. Va trebui să vă continuați drumul până la o plajă cu pietricele mici, albe.

— O plajă? Și pe acolo este ieșirea?

— Nu. Mai întâi trebuie traversat lacul. Dar să nu vă faceți nicio grijă, întotdeauna acolo se află câteva bărci priponite la mal și nimeni nu stă să le păzească. Trecând de lac veți vedea ieșirea din grotă care duce la Capul Caccia. M-ați înțeles?

— Da. Prăpastia, plaja cu pietricele albe, lacul. Dar, spune-mi, cine este Tanit? De ce toți sunt înspăimântați și nimeni nu vrea să vorbească despre ea?

Pe chipul lui Ughetto apăru o expresie posomorâtă.

— Anumite lucruri trebuie să le descoperiți singur, spuse el pe un ton sever. Succes. Ieși din cameră, înainte ca Eymerich să-i mai poată pune una dintre multele întrebări care-l asaltau.

În scurt timp, fratele Lorenzo se întoarse, având pe umăr o desagă din care se zărea ieșind un baston lung și noduros.

— Poate că vă este foame, spuse el, morocănos.

— Nu, nu încă.

— Oricum, am luat niște pâine la mine. Cum vă mai simțiți cu rănile?

— Nici nu le mai simt.

— Asta-i foarte bine. Să mergem.

Ieșiră din mănăstire și se afundară pe ulicioarele pe care oamenii încă își mai reparau locuințele atinse de bolovani sau de foc. Nu mai era mult până la asfințit și soarele care se ascunsese deja în spatele zidurilor cetății dădea o lumină de un roșu aprins care parcă incendia rarele acoperișuri din plăci de ardezie.

Portul era apărat de ziduri înalte, dublate de șiruri de stâlpi lungi și ascuțiți. Templul care masca intrarea în grote era o ciudată construcție rotundă, din piatră, parcă înfiptă în zidul împrejmuitor. Pe vremea dominației romane, probabil că fusese transformată într-un colector al

canalizării, după cum o demonstra sistemul de șanțuri și de platforme concave care coborau până la un altar, aflat la o distanță de câteva brațe sub nivelul solului, la nivelul mării.

Umiditatea care venea de la o ușă metalică uriașă, închisă cu zăvoare solide, aflată la capătul galeriei de coborâre, lăsa să se bănuiască existența unei conducte largi care lega această clădire de rada portului aflată la câțiva pași, ajungând până sub suprafața apei. Probabil că, în vremea latinilor, ușa aceea era deschisă din când în când pentru a se inunda gura de evacuare a zoaielor și a se curăța gunoaiele care o astupau. Ipoteza aceasta era confirmată de existența unei roți ruginite de deasupra ușii, instalată într-o nișă la care se ajungea doar de sus. Cu siguranță, rolul ei era acela de a permite deschiderea zăvoarelor, punându-l pe cel care făcea manevra la adăpost de valul de apă a mării care pătrundeau cu putere în colector.

Puținele ornamente care împodobeau acest ciudat edificiu erau rudimentare, dar era limpede că datau din epoca precreștină. Pe treptele altarului, o inscripție cu litere latine părea să se refere la cine știe ce cult păgân. Eymerich o citi încruntând din sprâncene: „TEMP EI RDI PATRIS BAB”. Aceasta să fi însemnat *Templum Dei Sardi Patris Baby*! Nu îndrăzni să întrebe, temându-se că, de fapt, semnificația inscripției trebuia să fi fost cunoscută tuturor locuitorilor.

Templul, luminat de torțe aproape consumate, era pustiu. Dar, atunci când fratele Lorenzo îl conduse pe inchizitor în spatele altarului, unde printr-o arcadă strâmtă se putea ajunge pe niște coridoare luminate și ele, câțiva soldați care stăteau de vorbă tolăniți pe jos se ridicară imediat în picioare. Eymerich nu înțelese cuvintele pe care le rosteau ei. Totuși, păreau să-l cunoască foarte bine pe fratele Lorenzo, pentru că se purtau foarte frumos cu el și îi vorbeau cu mare respect. Câteva

cuvinte ale călugărului fură suficiente pentru a avea cale liberă.

— Vă amintiți, desigur, toate colțișoarele astea, spuse benedictinul aprinzând o torță scoasă din desagă de la una din cele care ardeau pe pereți. Ați mai fost pe aici când credeați că veți fi sortit unei morți sigure.

— Oh, nu m-aș putea descurca de unul singur, răspunse Eymerich, temându-se ca nu cumva călugărul să-l lase pe el să meargă înainte. Atunci aveam febră mare, așa că amintirile mele sunt destul de vagi.

Fratele Lorenzo izbucni în râs.

— Oh, nimeni n-ar putea să coboare aici fără o călăuză bună. Vom intra într-un adevărat labirint. Romanii își construiau cu mare grijă sistemele de canalizare.

Coridorul pe care începuseră să-l parcurgă nu era iluminat. Era evident că la origine făcuse parte din canalizare, deși umiditatea nu era prea mare. Pânze mari de păianjen, pline de praf, atârnau pe sub bolți. Din când în când, ele atingeau fața inchizitorului și acesta tresărea cuprins de scârbă. Dar nu avea încotro, trebuia să meargă înainte.

În curând, ajunseră pe un fel de trotuar îngust de pe marginea șanțului din mijloc, încă plin de o mulțime de gunoaie. Duhoarea era insuportabilă.

— Haideți, nu vă fie frică, spuse fratele Lorenzo, văzând că Eymerich pășea cu mare prudență. Nu este periculos decât între ora a șaptea și a noua și între slujba de dimineață și liturghie.

— *Ora feriada,* șopti Eymerich.

— Da, așa îi spun țăranii superstițioși. Între orele acelea, se țin departe de râuri și pe bună dreptate. Cine bea apă în momentele acelea sau chiar dacă se spală doar, s-ar putea să fie în pericol de moarte.

— Dar de ce se întâmplă așa ceva?

Fratele Lorenzo, care mergea în față, cu torța ridicată deasupra capului, se întoarse pentru o clipă

către inchizitor.

— Ei poftim, dar eu credeam că știți deja toate lucrurile astea. Apoi, pentru că Eymerich nu știa ce să spună, continuă. Vă sună cunoscut numele Poseidonios din Apamea?

— Nu, recunoscu el, sperând că dăduse cel mai potrivit răspuns.

— Puțini oameni știu de el. Este un gânditor grec care a trăit înainte de Christos. El susținea că mareele sunt provocate de lună deoarece aceasta exercită asupra lumii noastre un fel de atracție.

Eymerich ridică din umeri.

— Niște prostii.

— S-ar putea să fie prostii, dar cel puțin aici, în Sardinia, teoriile acelea păgâne par să se confirme. În nopțile cu lună plină, sau cu lună nouă, mareele sunt deosebit de înalte, mai ales în anumite perioade ale anului. Se ridică, de asemenea, și nivelul apelor în lacul interior din Grota lui Neptun, acestea se revarsă printr-o galerie naturală și năvălesc în peștera albastră spre care ne îndreptăm, sub prăpastia verticală. Dar chiar nu știați toate astea?

— Mă rog, parcă i-am auzit pe unii vorbind, murmură Eymerich, oscilând între stânjeneală și furie.

Fratele Lorenzo se întoarse din nou, pentru o clipă, și-l privi pe inchizitor puțin bănuitor.

— De aceea nu se poate coborî în peșteră atunci când este lună plină sau lună nouă. Cei care ar face așa ceva s-ar îneca. Dar inundația aceasta este o adevărată binecuvântare pentru că, atunci, curentul puternic spală mizeriile pe care le vomită bolnavii atinși de *morbum innominandum* și le duce până la lacul interior. Acum înțelegeți ce se întâmplă?

Eymerich se făcu alb ca varul. Începea să priceapă că, în fundul acestui canal, exista o grozăvie de nedescris, o confirmare a tuturor temerilor sale. Dar, dacă ar fi cerut explicații, s-ar

fi putut da de gol. Bombăni doar un „da” răgușit, în timp ce trupul îi era invadat de un frig cumplit.

— Lacul alimentează pe căi subterane aproape toate cursurile de apă din regiune, astfel că toate se umplu cu cea mai îngrozitoare otravă. Toate acestea se întâmplă în perioada dintre ora a șasea și a noua și între slujba de dimineață și liturghie, în funcție de perioadele anului și ale mareelor care stau la baza acestui fenomen. Din fericire, oamenii noștri au învățat că, în momentele acelea, trebuie să se țină departe de râuri ca să nu se contamineze. Circulă zvonuri prin care primejdia aceasta este pusă pe seama unor fantome sau a altor creaturi fantastice, deși cei mai mulți dintre locuitori știu că în spatele fenomenului se află Tanit. Dar este un lucru despre care nimeni n-ar pomeni vreodată, pentru că imediat ar înnebuni.

Gândul lui Eymerich zbură imediat la armata aragoneză din jurul cetății Alghero și la pericolul care o pândea dacă ar fi luat apă din fântâni în orele acestea interzise. Dar teama aceasta fu întrecută imediat de ideea că avea să intre într-o peșteră ticsită de monștri și de coșmarul acelei enigmatice entități, Tanit, despre care nici nu îndrăznea să ceară lămuriri. Ar fi vrut din toată inima să fugă, dar lucrul acesta era imposibil. Trebuia să-l urmeze orbește pe călugăr, deși era conștient că-l ducea către ceva înspăimântător.

Merseră o vreme fără să scoată niciun cuvânt. În ciuda groazei care-l cuprinsese, Eymerich se întrebă cum era posibil ca acele cete de bolnavi să facă zilnic un drum atât de lung și de anevoios. Era clar că aceasta era doar o cale de rezervă care se folosea doar de la începerea asediului. Probabil că intrarea în grotă se făcea, de obicei, pe la Capul Caccia. Dacă era așa, însemna că drumul de la locul în care se adunau bolnavii până la mare era mult mai scurt.

La un moment dat, nu se mai văzură lucrări de zidărie făcute de mâna omului și coridorul pe care

mergeau acum era natural, din stâncă, iar oamenii nu făcuseră decât să-l niveleze. De boltă atârnau buchete de stalactite, multe dintre ele fiind rupte; era semn că galeria aceea nu mai fusese folosită de foarte mult timp. Denivelările terenului, deși rare, își făceau simțită prezența. Eymerich simțea că picioarele și în special tălpile începeau să-l doară destul de tare.

— Mai avem mult? întrebă el.

— Știți foarte bine că de la Alghero până la grotă sunt câteva mile bune, îi răspunse fratele Lorenzo. Dar nu vă faceți griji. Peste puțin timp, o să mergem mult mai repede.

Aceste ultime cuvinte se adeveriră foarte curând, când galeria, devenită acum foarte umedă, începu să răsune de un bubuit îndepărtat și alarmant care se apropia din ce în ce mai mult. Dintr-odată, coridorul se lărgi și ajunseră într-un spațiu natural destul de întins.

În lumina torței, reflectată de cristalele încrustate în pereți, se putea vedea că acea încăpere, în afară de o platformă strâmtă de piatră, era plină cu apă neagră la culoare. Curgea dintr-o cascadă mică apărută printre stalactite și șuvoiul de apă răspândea în jur un nor de stropi. La marginea apei erau ancorate două bărci înguste și lungi. Câțiva saci goi, o frânghie și niște resturi vegetale acum aproape putrezite dădeau de înțeles că pe acolo se aproviziona cetatea cu alimente.

— Ajutați-mă să împing o barcă în apă, spuse fratele Lorenzo, și luați o vâslă. Oh, nu vă speriați, adăugă el imediat, văzând expresia chinuită care apăruse pe chipul lui Eymerich. Doar la întoarcere se vâslește. Acum trebuie pur și simplu să împingeți barca departe de pereți, dacă ne vom apropia prea mult de ei.

Deși era asaltat de presimțiri care nu-i dădeau pace, inchizitorul împinse barca pe piatra netedă până la apă. Călugărul făcu la fel, după ce aruncase înăuntru bastonul și desaga, folosindu-se

doar de mâna stângă, pentru că în dreapta ținea torța. După aceea, săriră amândoi în barcă și aceasta se clătină și se învârti sub greutatea lor. Vâslele, scurte și ușoare, erau pe fundul ambarcațiunii. Fratele Lorenzo fixă torța într-o gaură de la proră și puse mâna pe una dintre ele. Eymerich o luă și el pe cealaltă.

Benedictinul arătă înspre capătul peșterii, unde torța nu reușea să facă lumină.

— Trebuie să mergem într-acolo. După aceea ne putem odihni până ajungem unde trebuie. Vârî vâsla în apă și făcu o mișcare puternică. Barca se îndreptă cu un fâsâit pe direcția cea bună și tresări pe valuri când ajunseră în locul în care se scurgea cascada. Îndată după aceea, în lumina torței apăru o arcadă neregulată, dincolo de care se vedea un râu cu ape întunecate care trecea peste o pădure de stalactite.

— Am reușit! îi strigă din răsputeri călugărul ca să acopere zgomotul cascadei. Nu mai trebuie să vâslim, este suficient curentul. Fiți atent să nu ridicați capul prea sus ca să nu vă loviți. Și folosiți vâsla așa cum v-am spus.

Curentul nu era prea puternic. Luă cu sine barca și o purtă lin de-a lungul râului subteran, cu o iuțeală din ce în ce mai mare. Eymerich, ținând vâsla în mână, privea cu atenție pereții de piatră, atingându-i ușor atunci când marginea bărcii era gata să-i atingă. Dar lovind cu grijă stânca își mențineau fără nicio greutate direcția.

Acum putea să se mai odihnească puțin, dar nu reușea să scape de senzația că trecea prin cel mai îngrozitor coșmar pe care-l avusese vreodată în viață. Nu era numai ideea că se va trezi dintr-odată înconjurat de creaturi respingătoare. Îl neliniștea și drumul pe care-l parcurgeau, fără lumină și zgomot, cu excepția unor bubuituri înfundate și inexplicabile care, din când în când, îi făceau sângele să înghețe în vine. Dacă ar fi trebuit să-și imagineze intrarea în infern, tabloul n-ar fi fost cu

mult diferit. Și totuși nu-l putea chema în ajutor pe Dumnezeul său. Dumnezeul său, plin de forță și de orgoliu, nu și-ar fi găsit locul în acele văgăuni copleșitoare.

Gândurile acestea chinuitoare îi fură întrerupte de gestul călugărului care se ridică în picioare în barcă, arătând spre bezna din fața lor.

— Am ajuns, îl anunță el. Apoi, făcându-și palmele pâlnie la gură, strigă. Fraților! Vă aduc un bolnav!

— Trage la mal! se auzi o voce din întuneric.

Barca se frecă pe malul de piatră, într-un loc în care râul făcea o cotitură și urma să intre într-o galerie mai largă. În timp ce fratele Lorenzo făcea manevre cu vâsla, Eymerich văzu câteva siluete agitându-se pe mal, unde printre stânci se mai vedeau acostate alte câteva bărci. După o clipă se aprinseră și alte torțe și, la lumina lor se putură zări patru tineri îmbrăcați în sutane negre apropiindu-se de mal. Unul singur dintre ei purta atârnată la cingătoare o sabie cu care se vedea bine că nu era obișnuit.

— Dați-mi mâna, spuse tânărul, întinzându-i dreapta. Eymerich făcu întocmai și, dintr-o săritură, fu pe malul plin de bolovani mari. Fratele Lorenzo își luă din barcă desaga și bastonul și veni în urma lui, lăsându-i pe ceilalți să tragă barca pe uscat.

Se aflau într-o peșteră mare, fără stalactite, cu pereții galben-verzui acoperiți de mucegai. Se simțea un miros neplăcut de loc închis și doar o adiere slabă de aer proaspăt care venea de undeva dintr-o spărtură îl mai risipea într-o oarecare măsură.

— Ne aflăm sub Capul Caccia? întrebă Eymerich.

— Da, îi răspunse unul dintre tineri, un benedictin slab și bărbos. Deasupra noastră este muntele Timidont.

Fratele Lorenzo veni până în fața inchizitorului.

— În curând, domnule catalan, veți înțelege de ce Grigore cel Mare i-a numit pe sarzi „adoratori ai pietrelor”. Apoi, pe un ton ironic, adăugă. Ah, iertați-mă, am uitat că ați mai fost pe aici.

RANGELEY 1954.

ETER, DUMNEZEU Și DIAVOL

— Domnule doctor Reich!

Era glasul lui Templeton și părea alarmat. Reich se ridică de la masa pe care se afla micul dejun abia început și alergă la fereastră.

— Ce este, Herman?

Bătrânul vânător îi spuse cu glasul întretăiat de emoție.

— Vin. Sunt trei mașini, plus cea a șerifului.

— Așa de curând! șopti Reich. Privi pe drumul care cobora în jurul muntelui, dar nu văzu nimic. Apoi i se păru că zărește o sclipire printre copaci și auzi zumzetul îndepărtat al motoarelor. Intră în casă, Herman, n-are rost să stai aici.

— Nu pot să fac nimic?

— Nu, nimic. Oricum, îți mulțumesc.

Reich se îmbrăcă în grabă, cu inima gata să-i sară din piept. Ieși pe coridor. Soția sa, lise, fiica sa, Annie, doctorul Silvert și câțiva elevi ieșeau chiar atunci din camerele lor, intrigați de zgomotul din ce în ce mai puternic al motoarelor.

— Nu vă temeți, spuse Reich, ridicând mâinile înspre ei. Știam că vor veni. Comportați-vă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îmbrăcați-vă și coborâți la micul dejun. Am eu grijă să-i întâmpin.

Se vedea limpede că lise era cea mai îngrijorată.

— Willy, crezi că o să te aresteze?

Reich clătină din cap.

— Nu, nu cred. Probabil că vor să facă o perchiziție. Hai, acum duceți-vă. Pentru noi trebuie să fie o zi de lucru la fel ca oricare alta.

Soneria se auzi înainte chiar ca Reich să fi ajuns la parter. Când deschise ușa, simți în plină față aerul proaspăt și înviorător care aducea până acolo miresmele pădurii. Peste imaginea munților albăstrui, parcă plină de bioenergie, se

suprapuseră, însă, fețele încruntate ale celor doisprezece bărbați, doi dintre ei purtând uniforma polițiștilor din Franklin County.

Șeriful Cameron își atinse borul pălăriei, dar nu și-o dădu jos de pe cap.

— Domnule doctor Reich, dânsul este procurorul Hobson din Portland însoțit de doctorul Labrousse, medic legist. Ceilalți domni sunt agenți federali.

Reich se înclină scurt în semn de salut.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea să stăm puțin de vorbă cu dumneavoastră, spuse procurorul, privind în jur.

— Vă stau la dispoziție. Vă rog să veniți în sala de ședințe.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, în timp ce noi stăm de vorbă, colaboratorii mei ar putea arunca o privire pe aici.

Reich se încruntă.

— Ba am ceva împotrivă. Acesta este Orgon Institute, nu o locuință particulară oarecare. Un laborator științific, plin de aparatură de mare valoare.

— Cum ar fi vestitele dumneavoastră acumulatoare? Procurorul zâmbi cu răceală. Domnule doctor Reich, am aici un ordin al judecătorul districtual Clifford. Hotărârea Departamentului pentru Droguri și Narcotice va fi adusă la îndeplinire. Toate cărțile dumneavoastră trebuie să fie confiscate și distruse.

— Știți că și regimul lui Hitler a dat asemenea dispoziții?

Hobson oftă.

— Eu nu știu nimic, mă spun doar legilor și tribunalelor americane. Vreți să vedeți mandatul?

Reich plecă fruntea. Simțea cum îi crește în adâncul sufletului spaima, acea spaimă pe care încercase s-o uite într-o viață dedicată cercetărilor.

— Nu, faceți ce doriți, șopti el. Dar, dacă asta este misiunea dumneavoastră, de ce mai vreți să

stăm de vorbă?

— Domnul doctor Labrousse dorește să vă pună câteva întrebări științifice, în vederea procesului care va avea loc. Dacă aveți intenția să refuzați, puteți s-o faceți, dar vă mărturisesc cu toată sinceritatea că nu este în interesul dumneavoastră. Vă fac cunoscut, de asemenea, că este vorba despre o discuție oarecum neoficială, dar, dacă doriți, vă puteți chema avocatul.

— Nu, n-are rost. Reich arătă înspre o canapea și două fotolii dintr-un colț al încăperii. Dat fiind că oamenii dumneavoastră au altceva de făcut, ne putem așeza acolo.

Procurorul încuviință dând din cap. Se întoarse către șerif.

— Cunoașteți casa. Conduceți-i pe agenți prin toate camerele, inclusiv prin sere, pivniță și magazii. Nu trebuie să vă atingeți de niciun instrument. Ne interesează numai cărțile.

Reich se așeză pe unul dintre fotolii, iar Hobson și doctorul Labrousse luară loc pe canapea. Îl privi pe medicul legist cu multă atenție. Nu avea mai mult de treizeci de ani și totuși cuta lungă dintre marginea nărilor și colțul buzelor trăda un caracter închis și lipsit de satisfacțiile unei vieți sexuale echilibrate, poate chiar schizoid. Mai remarcă și încordeneala mușchilor gâtului și respirația superficială. Nu avea să fie un interlocutor comod.

— Îl las pe doctorul Labrousse să vorbească, spuse Hobson, punând pe genunchi servieta pe care o avea la el. Cred că vrea să afle câte ceva despre acumulatorii dumneavoastră.

— Așa este. Vocea lui Labrousse, în aparență blândă, avea un tremur ușor, poate din cauza unei emoții pe care și-o înfrânase cu grijă. Domnule doctor Reich, este adevărat că obiectele pe care dumneavoastră le numiți „acumulatori orgonici” sunt doar niște simple lăzi din lemn?

— Nu din lemn. Lemnul este doar la exterior, apoi este un strat de vată și plasă metalică, de

obicei din aluminiu.

— Și dumneavoastră susțineți că un asemenea obiect i-ar putea vindeca pe bolnavii de cancer.

— Nu, nu și iarăși nu. Reich nici nu mai ținea minte de câte ori fusese pus în situația de a contrazice o asemenea absurditate. De fiecare dată era nevoit să clarifice, să descrie, să explice; și de fiecare dată, toate acestea se dovedeau a fi zadarnice. Eu afirm doar că această concentrare de energie orgonică obținută prin acumulator combate procesele degenerative care pot duce la apariția cancerului.

Privirea lenește a lui Labrousse se însufleți timp de o clipă, prin apariția unei sclipiri de ironie.

— Departamentul Droguri și Narcotice a stabilit deja că energia pe care dumneavoastră o numiți orgonică de fapt nu există și ordinul judecătorului Clifford confirmă și el acest lucru. Dar nu vreau să vă contrazic neapărat.

Reich fu pe punctul de a se ridica pentru a pune capăt acestei discuții. Apoi, privi expresia preocupată și severă de pe fețele imobile ale interlocutorilor săi. Cine știe, poate că țesuturile acelor corpuri erau deja pe cale să putrezească; poate că, într-o zi, acumulatorul orgonic ar fi devenit pentru ei o necesitate vitală. Cu atât mai mult, merita să facă o încercare de a le induce unele îndoieli: dacă, pentru moment, partida părea pierdută, poate că în viitor nu avea să mai fie așa.

— Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, trebuie să vă întreb mai întâi dacă știți ceva despre energia orgonică. Ați citit *Funcția orgasmului* sau *Biopatia cancerului*?

— Nu, dar am citit câteva numere ale buletinului editat de acest institut. Orgonul ar părea să fie o energie vitală pe care o au toate ființele vii. Așa este sau greșesc?

— Greșiți. Credeam și eu ceva de felul acesta până în 1938, apoi a avut loc un incident care m-a făcut să-mi schimb opiniile.

Hobson care, până în momentul acela, urmărise discuția cu o condescendență vecină cu plictiseala, deveni brusc interesat.

— Ce fel de incident?

— Unul dintre colaboratorii mei a încălzit din greșeală niște nisip cules de pe malul mării. Nisipul acela, introdus într-o cultură de laborator, nu numai că a dat naștere unor vezicule de energie extraordinar de active, dar a fost capabil să emane și radiații de o intensitate uluitoare.

— Radiații? întrebă Labrousse cu un zâmbet discret în colțul gurii. Dar cum v-ați putut da seama de aceasta? Sunteți, cumva, licențiat și în fizică?

— Mi-am dat seama pentru că, în timp ce observam cultura aceea la microscop, am făcut conjunctivită și pentru că, ținând-o în palmă mi-a provocat o arsură. La întuneric, se vedea strălucind de o lumină albăstruie care se răspândea în spirale, dâre, vapori ca o ceață. Fiți liniștit, nu numai eu am observat aceste fenomene.

— Să ne întoarcem la subiectul discuției noastre, la acumulatori, răbufni Hobson. Domnul doctor Labrousse mai are și alte obligații științifice la Portland.

Reich începea să-și piardă răbdarea.

— Oh, îmi pare foarte rău, spuse el, tăios. Acum câțiva ani Albert Einstein și-a găsit câteva ore ca să mă asculte. Probabil că era mai puțin ocupat.

— Bine, să mergem mai departe, bolborosi Labrousse, destul de stânjenit.

— Prin descoperirea radiației, am avut dovada faptului că energia orgonică nu exista doar în organismele vii, așa cum crezusem până atunci. Am presupus că depindea de acțiunea soarelui asupra nisipului marin, dar și această ipoteză s-a dovedit nefondată. Într-o noapte, aici, în Mâine, privind cu o lunetă cerul înstelat, am descoperit adevărul. În ocular am văzut o scânteiere și, mai apoi, spirale și dâre identice cu cele produse în

culturile mele de laborator. Orgonul nu provenea de la soare, ci din atmosferă. Toată atmosfera era încărcată cu energie orgonică!

Atât Hobson, cât și Labrousse izbucniră în râs. Medicul fu primul care deveni din nou serios.

— Credeți că acesta poate fi raționamentul unui om de știință? întrebă el, sever.

— Nu! Eu nu vă spun altceva decât că a fost o intuiție! strigă Reich, fără a se mai strădui să-și păstreze calmul. După aceea au urmat verificările, termice, electroscopice, de toate felurile. În urma fiecărei verificări aveam câte o nouă confirmare. Energia vitală există peste tot, mai mult sau mai puțin concentrată. Cosmosul este plin de ea!

Șeriful își făcu apariția în pragul ușii de la etaj, la capătul scării interioare.

— Am auzit pe cineva strigând. Aveți nevoie de ajutor?

Hobson clătină din cap.

— Nu, nici vorbă. Cum merge?

— Prietenii domnului doctor nu vor să colaboreze deloc, dar am pus mâna pe o sumedenie de lucruri interesante. Sunt teancuri întregi de cărți și de documente.

— Bine, vedeți-vă mai departe de treabă. Procurorul se întoarse către Labrousse. Ar trebuie să ne limităm la ceea ce ne interesează, adică la acumulatori.

— De acord, dar mai întâi aș vrea ca domnul doctor Reich să ne explice un lucru. Dacă această energie orgonică este prezentă peste tot, cum se face că nimeni altcineva nu și-a dat seama de ea?

— Sigur că și-au dat seama, numai că au denumit-o eter.

— Eter? Buzele lui Labrousse schițară un zâmbet batjocoritor. Ceva mai devreme, dumneavoastră ați pomenit numele lui Einstein. Dacă nu mă înșel, însuși Einstein a demonstrat că eterul nu există.

— Vedeți dumneavoastră, Einstein este, la fel ca Freud, unul dintre cei mai fascinanți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar mentalitatea sa este mecanicistă, concepe universul ca pe ceva în care viața nu are niciun rol. Eliminând eterul și punând în locul lui vidul, n-a mai fost posibil să se justifice anumite fenomene, începând cu inerția. Dar nu este vorba despre eter, este vorba despre energie orgonică; nu este staționară, se mișcă într-o manieră ondulatorie. Acesta este motivul pentru care experiența Michelson-Morley a dat greș: nu avea în vedere…

— Ajunge. Era limpede că Labrousse habar n-avea de asemenea lucruri și asta îl enerva. Să revenim la acumulatori. Cum funcționează?

— Oh, este foarte simplu. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu celelalte forme de energie, bioenergia se scurge de la sistemul mai slab către sistemul mai puternic. În cazul acumulatorului, pereții exteriori, confecționați dintr-un material organic cum este lemnul, atrag bioenergia, în timp ce pereții interiori, din metal, o reflectă și o reține. În felul acesta, în interiorul aparatului, se obține o concentrație de orgon superioară aceleia din mediul înconjurător. Lucrul acesta poate fi lesne demonstrat măsurând diferența de căldură sau luminiscența puternică reflectată de metal.

— Și ce legătură au toate acestea cu cancerul?

De data aceasta, Reich, care începea să se simtă obosit, nu se arătă revoltat de o asemenea întrebare. Se strădui să fie cât mai explicit.

— Principalii agenți fizici care produc tumori sunt bacilii T care apar atunci când într-un organism energia vitală este redusă. Celulele canceroase iau naștere în antagonism cu bacilii T dezvoltându-se ca protozoare și, mai mult, ca niște adevărate amibe. Ar atinge dimensiuni nebănuite dacă nu s-ar descompune rapid în noi bacili T care intoxică organismul și-l împing către moarte. Reich își întrerupse explicațiile pentru a trage cu

urechea la zgomotele care se auzeau de la etaj, dar imediat după aceea continuă. Celulele canceroase își au originea în veziculele de energie apărute din putrezirea țesuturilor. Energia orgonică are, prin urmare, două funcții: previne putrefacția și combate bacilii T.

— N-am înțeles nimic din toate astea, spuse Hobson.

— Eu, însă, cred că am priceput ceva. Labrousse îl privi țintă pe Reich ca și cum ar fi vrut să scoată cu forța de la el un adevăr pe care acesta îl ținea secret. Acumulatorul orgonic vindecă maladia canceroasă pentru că energia pe care o concentrează în el ucide bacilii T. Nu este așa?

— Nu. Poate avea efecte pozitive asupra fazei finale a biopatiei, dar funcția sa principală este aceea de *a preveni* cancerul, împiedicând putrefacția inițială. M-ați înțeles?

Labrousse fusese impresionat de o frază din explicațiile lui Reich. Chiar dacă discuția era pe sfârșite, nu vru să piardă ocazia de a o înțelege.

— Ați spus că, în realitate, celula canceroasă este o amibă, un organism viu. Ați spus, de asemenea, că ar crește peste măsură de mult dacă nu s-ar descompune rapid în acei bacili. Așa este?

— Da, celula canceroasă crește înglobând și celulele din jur. Dacă n-ar avea loc descompunerea sau o deficiență în funcționarea organelor vitale, singura limită în calea creșterii ei ar fi dimensiunea corpului în care se află.

— Atunci, dacă energia orgonică ar fi atât de concentrată încât să împiedice transformarea celulei canceroase, am vedea amibe gigantice crescând în corpul bolnavilor până când chiar și corpurile lor vor deveni amibe. Vă închipuiți ce-ar fi?

Indignat, Reich sări în picioare.

— Ia stați, eu nu înțeleg…

Fu întrerupt de un nou zgomot venind de la etaj. Apărură doi agenți care cărau o cutie mare. Păși greșit și o răsturnară. Sute de cărți se rostogoliră pe scări, deschizându-se și lăsând să se vadă pagini pline de texte și de grafice.

— Toate astea sunt cărți pe care ordinul judecătorului le-a interzis! spuse unul dintre agenți, zâmbind triumfător. În magazie mai sunt mii de exemplare!

Șeriful își făcu și el apariția.

— Și asta nu-i tot! Am găsit documente care demonstrează că Reich a continuat să-și trimită acumulatorii în toată America fără să-i pese de tribunal!

Procurorul se ridică. Adună cărțile împrăștiate pe ultimele trepte ale scării și citi titlurile.

— *Funcția orgasmului, Problemele aparatului genital, Revoluția sexuală.* Până și *Asasinarea lui Christos*\ îl privi indignat pe Reich. Toate astea sunt obscenități și blasfemii, un adevărat gunoi! Chiar credeți în Dumnezeu?

Reich, care stătea cu capul plecat, își ridică privirile înspre el.

— Da, cred în El. Dumnezeu este eterul, energia orgonică, forța creatoare a cosmosului. Tot ceea ce oameni mici ca dumneavoastră nu vor putea înțelege niciodată.

— Oameni mici? Ce înțelegeți prin om mic?

— Contrariul lui Dumnezeu. Diavolul.

CULTUL INFAM

Eymerich înțelese că acum și fratele Lorenzo avea îndoieli asupra identității lui. Cu toată precauția lui, necunoașterea acelor locuri era evidentă și, de altfel, era normal să se întâmple așa. Coborârea în grotă fusese atât de neașteptată încât nu avusese timp să se pună câtuși de puțin în gardă. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să încerce să iasă cât mai curând de acolo, îndată ce avea să afle tot ceea ce îl interesa.

— Veniți cu mine, spuse pe neașteptate benedictinul luând o torță din mâna unui tânăr. Prin crăpătura de la capătul peșterii se ajungea la o scară săpată neregulat în stâncă prin efectul de secole al apei. Nu avură mult de coborât. Apropierea de țintă fu anunțată de o lumină albăstruie intensă care arunca umbre pe pereții roșietici. Vuietul apelor subterane se amesteca acum cu un cânt ritmat și languros care răsuna printre stalactite, căpătând sonorități din ce în ce mai complicate.

— Am ajuns, spuse fratele Lorenzo și stinse torța învârtind-o prin aer.

Lui Eymerich i se tăie respirația când coborî ultimele trepte și văzu spectacolul din grotă. Se aflau într-o adevărată prăpastie, printre pereți de stâncă atât de înalți încât se pierdeau în întunericul de deasupra. Dar spațiul acela în care se aflau nu era întunecat. Dimpotrivă. Dintr-o crăpătură a imensului zid ieșea o lumină albastră atât de puternică încât ochii n-o suportau, amplificată cum era de cristalele încrustate în rocă. În lumina aceea se puteau zări sute de oameni culcați pe jos unul lângă altul. Erau bărbați și femei, cu totul goi și absolut nemișcați. S-ar fi putut crede că erau morți dacă mișcarea ușoară a piepturilor nu ar fi trădat faptul că dormeau. Cântul lent și obsedant care

venea dinspre crăpătura din stâncă nu părea să-i tulbure.

În centrul grupului se putea vedea un bazin natural larg plin cu un lichid care parcă fierbea domol.

— Știți, desigur, că acesta este un templu închinat apei, spuse fratele Lorenzo, arătând înspre bazin. Este cel mai mare din Sardinia.

În cazul în care călugărul ar fi fost în continuare convins că Eymerich vizitase cândva acele locuri, nu i-ar mai fi oferit o asemenea explicație. Inchizitorul se hotărî să joace cu cărțile pe față.

— Oamenii aceia dorm? întrebă el arătând către corpurile întinse pe jos.

Fratele Lorenzo îl privi pieziș.

— Da, este ritualul incubației. Este clar că nu vă amintiți mai nimic. Dumneavoastră înșivă v-ați vindecat în felul acesta.

Eymerich se feri să mai spună ceva. Se simțea un miros ciudat, metalic, cu un efect tonifiant incredibil, în aer părea să se audă un pârâit abia perceptibil.

Îl urmă pe călugăr până la crăpătura din capătul peșterii, pășind cu grijă ca să nu calce peste corpurile întinse la pământ. Își dădu seama imediat că lumina albăstruie care invada întregul spațiu subteran nu era compactă, ci formată din vârtejuri, spirale, dâre care se risipeau mereu ca să se adune din nou ceva mai departe, ca și cum întreaga grotă ar fi fost plină de un fluid impalpabil. Senzația era a aceluia care închide ochii și-și apasă puțin pleoapele, putând urmări după aceea arabescurile imprimate pe retină.

După numai câțiva pași, fratele Lorenzo se întoarse și-l privi cu atenție pe inchizitor.

— Nu vă puteți vedea singur, dar vă asigur că rănile de pe fața dumneavoastră s-au închis complet. Au dispărut și cicatricele. Au mai rămas doar niște semne abia vizibile.

Alarmat, Eymerich își duse mâinile la față. Degetele întâlniră o piele întinerită, netedă, fără niciun rid. Doar câteva cute abia simțite mai aminteau de arsurile pe care le avusese.

— Nu se poate! exclamă el fără să vrea. Apoi, renunțând la orice formă de prudență, adăugă:

— Asta nu poate fi decât lucrarea Satanei!

Cu toate că ultimele cuvinte ale sale fură pronunțate pe un ton scăzut, probabil că fratele Lorenzo le auzise. Privirile pe care le ațintì asupra inchizitorului erau severe, pline de o mustrare aspră.

— De când se poate spune că diavolul vindecă pe cineva? Numai Dumnezeu poate lecui bolile. Sau poate că în Catalonia nu se știe lucrul acesta!

Pe moment, Eymerich nu știu ce să mai spună. Apoi, luă hotărârea să înfrunte orice risc.

— La care Dumnezeu vă referiți? La cel creștin sau la Sid Baby cel Puternic? Ori la Tanit?

Privirea fratelui Lorenzo se înăspri la auzul acestor cuvinte.

— Astea sunt niște lucruri despre nu știți nimic. Trebuie doar să mă urmați.

Benedictinul se îndreptă cu pași mari către crăpătura prin care venea lumina. Eymerich îl urmă, ferindu-se să calce pe corpurile de pe jos. Trecu dincolo. Credea că nimic nu-l mai putea surprinde și totuși nu reuși să-și rețină un strigăt. Ceea ce vedea acum depășea orice imaginație și imediat îl cuprinse o indignare violentă.

Grota era largă și scăldată în acea lumină albăstruie la care fu nevoit să-și adapteze vederea. Probabil că pereții erau dintr-un minereu de fier, pentru că aveau o infinitate de fațete cu reflexe strălucitoare la care se adăugau pe alocuri scânteieri distincte, ca niște mici explozii. Lumina părea să se amplifice fiind reflectată de acești pereți ca într-un mozaic alcătuit din cioburi de oglinzi, formând arabescuri nebunești, pentru ca, după aceea, să se risipească în spirale ciudate și să

coloreze în albastru uriașele capete de taur sculptate în stâncă.

În atmosfera aceea delirantă se agitau zeci și zeci de corpuri goale, se înghesuiau unul în altul sau erau înlănțuiți în poziții animalice. Dansau dezlănțuiți în jurul unei coloane înalte de piatră, dăltuită de natură și având forma unui falus uriaș, intonând o melopee cadențată cu cuvinte de neînțeles, alternate cu gâfâieli și gemete.

La urma urmelor, toate acestea n-ar fi trezit mânia lui Eymerich care se aștepta să vadă ceva de felul acesta. Ceea ce îl tulbură cu adevărat fu faptul că, în fruntea dansatorilor, se afla un călugăr benedictin cu părul alb care părea să dea ritmul și să dirijeze melodia aceea cu gesturi și expresie de adevărată transă. De altfel, mai multe simboluri creștine se puteau vedea săpate pe pereți, în spațiul dintre capetele acelea mari de taur.

Aproape orbit de lumina albastră, se duse până în spatele călugărului, îi puse o mână pe umăr și-l scuturâ zdravăn. Când bărbatul se întoarse, Eymerich nu-și putu stăpâni un fior. Era benedictinul bătrân pe care-l întâlnise în ziua debarcării, în apropierea străvechiului turn năruit.

Bătrânul ieși din cercul dansatorilor și zâmbi cu gura până la urechi.

— Ah, dumneata ești. Asta înseamnă că au învins aragonezii.

Eymerich îl privi cu ură. Tocmai când voia să-i spună ceva usturător, fratele Lorenzo îl trase de mânecă.

— Toată înșelătoria asta a durat deja prea mult. La urma urmelor, pentru numele lui Dumnezeu, cine sunteți?

— Nu rostiți numele lui Dumnezeu în deșert! strigă inchizitorul cu fața schimonosită de furie. Se simțea extraordinar de stăpân pe sine. Lumina care îi învăluia corpul din toate părțile, dându-le interlocutorilor săi trăsături grotești, înlăturase orice urmă de oboseală. Sunt Nicolas Eymerich,

părintele Nicolas Eymerich, din ordinul dominican. Vă spune ceva numele meu?

Rostind aceste cuvinte, își încordase puțin genunchii, gata să riposteze în cazul în care călugării benedictini i-ar fi chemat în ajutor pe oamenii absorbiți în continuare de dansul lor. Cei doi nu manifestară, însă, nicio intenție agresivă. Mai mult, pe fețele lor apăru o expresie de respect, ca și cum vreunul dintre superiorii lor i-ar fi surprins greșind grav.

Încurcat, fratele Lorenzo înghiți în sec.

— Sunteți inchizitorul general al Aragonului?

Eymerich dădu din cap afirmativ.

— Sunt inchizitorul *vostru* general. Sardinia se află sub jurisdicția mea.

— Îmi închipui că vă aflați aici într-o misiune politică.

— Nu, într-o misiune religioasă. Aici a luat ființă o nouă Sodomă și misiunea mea este s-o distrug. Vocea lui Eymerich vibra de indignare. Cum ați putut voi, membri ai Bisericii Romei să vă pretați la o asemenea mârșăvie? Este ceva de-a dreptul monstruos!

Fratele Lorenzo dădu să spună ceva, dar călugărul cel bătrân i-o luă înainte. Spuse cu un glas în care se simțea stânjeneala.

— Știu că aparențele sunt împotriva noastră, dar, vă rog să mă credeți, nu suntem eretici. Dacă mi-ați da voie să vă explic…

Eymerich făcu un gest larg cu mâna arătând înspre întreaga grotă.

— Nu. Acesta este un loc al păcatului, o anticameră a iadului. Dacă vreți să-mi spuneți ceva, nu puteți face acest lucru decât afară.

— Vreți să vă întoarceți la Alghero? întrebă fratele Lorenzo.

— Nici nu mă gândesc. Vreau să ajung în tabăra aragoneză. Dacă sunteți cu adevărat sinceri și vreți cu adevărat să mărturisiți, cel puțin unul dintre voi trebuie să mă însoțească până afară.

Amândoi călugării clătinară din cap.

— Iertați-ne, spuse cel mai în vârstă, dar ne cereți prea mult. Ca inchizitor vă datorăm toată supunerea, dar vă aflați alături de o armată care luptă acum împotriva Sardiniei.

Eymerich închise pe jumătate ochii.

— Și dacă v-aș garanta că nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir de păr din capul vostru? Că nici măcar nu veți fi arestați?

Benedictinii se priviră unul pe altul, apoi fratele Lorenzo întrebă:

— Cum am putea avea siguranța că așa se va întâmpla?

— Vă jur pe Sfânta Scriptură. După cum vedeți, vă ofer ca garanție chiar sufletul meu. Vă este de ajuns?

Argumentul era hotărâtor. Niciun om al Bisericii nu ar fi încălcat un jurământ atât de solemn. Fratele Lorenzo reflectă timp de o clipă, apoi încuviință.

— Da, ne este de ajuns. Voi veni eu, pentru că fratele Martino este prea bătrân. O să mă lăsați să mă întorc în Alghero după ce veți ajunge în tabăra aragoneză?

— Vă jur și aceasta.

— Vă rog să-mi dați voie să vă mai cer și o a treia promisiune. Tunelurile acestea fac legătura între cetatea Alghero și mare. N-ar fi deloc greu ca trupele dumneavoastră să năvălească pe aici sau să înceapă o blocadă care ar împiedica orice posibilitate de aprovizionare. Vă angajați să nu folosiți ceea ce ați aflat acum în scopuri militare?

Eymerich își duse mâna la inimă.

— În fața lui Dumnezeu vă asigur că scopul meu nu este decât acela de a apăra Biserica catolică, apostolică și romană. Nu voi vorbi despre această cale de acces nici cu regele, nici cu comandanții armatei. Privi în jur. Să plecăm acum. Nu mai pot suporta să asist la bâlciul acesta păcătos.

Voia să plece, când unul dintre cei care dansau scoase niște sunete foarte ascuțite. Se frânse de mijloc, ținându-se de burtă, după care din gură începu să-i curgă un lichid negricios care formă o mică baltă la picioarele inchizitorului.

Eymerich simți că-l cuprindea o scârbă fără margini. Nu la fel făcură dansatorii care se opriră în loc și începură să scoată niște strigăte voioase.

— Ah, încă un bolnav a fost salvat! șopti fratele Lorenzo.

— Salvat? Salvat de ce anume?

Eymerich era stupefiat.

— De cel mai vechi blestem din Sardinia. Veniți mai aproape, o să vedeți cu ochii dumneavoastră

Omul care vomitase cu puțin timp în urmă era pe cale să se liniștească. În ochii săi care înotau în lacrimi strălucea o fericire inexplicabilă, împărtășită și de cei aflați în jur. Fu mângâiat, îmbrățișat, adus din nou în mijlocul grupului. Dansul reîncepu și la fel cântecul tânguitor și languros.

Fratele Lorenzo zăbovi câteva clipe în fața băltoacei de lichid vomitat de bolnav.

— Puteți vedea ce este acolo? îl întrebă el pe Eymerich.

Învingându-și scârba, inchizitorul se aplecă puțin și el. În clipa următoare sări înapoi cu fața schimonosită de groază.

— Ce se mișcă acolo, în mijloc? strigă el cu vocea gâtuită.

— Larve, îi răspunse fratele Lorenzo. Larve ale lui Tanit. Bietul om a scăpat de posesie. De aceea îl vedeți atât de fericit.

Eymerich simțea cum în adâncul ființei sale creștea o furie de nestăpânit, punea stăpânire pe mâinile și pe picioarele sale și trupul întreg începuse să-i tremure. Aținti asupra călugărului o privire de foc.

— Dar ce divinitate slujiți voi aici, călugări păcătoși ce sunteți? Ce este această Tanit în fața

căreia vă prosternați?

Benedictinul cel bătrân fu acela care-i răspunse.

— Noi avem un singur Dumnezeu, unul și întreit. Dar Tanit există. Vreți s-o vedeți?

Arăta către o galerie care se vedea deschizându-se în spatele uriașului falus de piatră. Se intra pe sub o arcadă cioplită neregulat pe care se vedeau un triunghi, o linie orizontală și un cerc. Eymerich privi în direcția aceea și consimți.

— Da, acum sunt pregătit pentru orice.

— Poate nu și pentru ce o să vedeți în curând, răspunse bătrânul benedictin pe un ton misterios. Cei care sunt prea bolnavi ca să dea afară larvele au parte de un sfârșit groaznic. Veniți după mine, o s-o vedeți pe Tanit în toată grozăvia ei. Și poate că o să vă convingeți că noi ne aflăm doar în slujba binelui.

Ocoli coloana și intră în galerie. Săpat în stâncă, aceasta se bifurca. Un drum urca și se pierdea undeva, în întunericul de deasupra. Celălalt, însă, cobora. Bătrânul preot o luă pe acesta din urmă, pășind cu băgare de seamă.

— Fiți atent, spuse el după câteva clipe. Puteți vedea ceva?

Eymerich se opri pe o ieșitură a stâncii, după care nu mai era decât golul. Acolo, lumina albastră era mult mai slabă; cu toate acestea, se putea distinge un gol imens, de unde venea un zgomot înăbușit, peste măsură de înfricoșător.

— Haideți, priviți mai atent, îl îndemnă fratele Martino. O să vedeți ceea ce îl sperie pe oricare dintre sarzi.

Eymerich se aplecă puțin. La început nu reuși să vadă nimic, dar, după aceea, ochii săi holbați de uimire se opriră asupra unei materii vâscoase nesfârșite care se agita în penumbră, pe fundul prăpastiei. Era ceva alburiu, semitransparent, de dimensiunile unei bălți mărișoare. La suprafața ei se ridicau mereu niște umflături care dispăreau imediat, ca niște valuri furioase cu o viață extrem

de scurtă. Dar nu-și putea face o idee mai precisă despre acea magmă vie și parcă mâniată.

Inchizitorul făcu imediat câțiva pași înapoi.

— Ce este monstruozitatea aceea? întrebă el cu glas tremurat.

— V-am mai spus. Este Tanit sau, cel puțin, embrionul său, îi răspunse fratele Lorenzo. Îi aducem aici, în străvechiul *tofet*, pe bolnavii fără putință de scăpare. Cad acolo pentru vecie și se contopesc de îndată cu creatura aceea.

— Aceea este, așadar, divinitatea față de care vă supuneți voi! urlă Eymerich.

— Nu, aceea este divinitatea cu care ne luptăm, răspunse liniștit fratele Lorenzo. Spunând aceasta, porni către arcada pe sub care intraseră. Sunt lucruri pe care nu le-ați putea înțelege niciodată. Ne-am angajat să vă scoatem teafăr de aici. Nu v-am promis să vă înfățișăm un adevăr care dumneavoastră s-ar putea să vi se pară nebunesc. Veniți, este timpul să vă întoarceți în tabăra aragoneză.

În grota scăldată în lumina aceea albastră, alți doi dintre dansatori vomitau, în strigătele de bucurie ale celor din jur. Abia atunci, Eymerich își dădu seama că pe jos se aflau mai multe băltoace cu lichidul acela care se scurgea în adevărate pârâiașe negricioase și dense. Fu cuprins de o greață cumplită, în ciuda acelei stări de euforie inexplicabilă care domnea în jurul său. Arătă înspre o cruce atârnată alături de un cap de taur, apoi înspre coloana cu aspect de falus.

— Mai spuneți-mi doar un singur lucru, îl rugă el pe fratele Lorenzo, cu glasul sugrumat. Ce demon al infernului v-a îndemnat să dăltuiți în piatră o imagine atât de obscenă?

Descumpănit, călugărul clătină din cap.

— Simbolurile de felul acesta nu au fost create de noi și nu sunt împotriva creștinismului. Dacă v-ați duce să vizitați biserica Santa Restituia din Cagliari sau sanctuarul San Lussorio de la

Fordongianus, ați putea vedea coloane asemănătoare cu aceasta. Dar cine nu a trăit aici nu poate înțelege.

Martino își întoarse către inchizitor chipul zbârcit, cu o expresie rugătoare.

— Sunteți un om inteligent. Avem încredere în dumneavoastră. Bătu cu palma în peretele grotei. Sub aceste pietre se află îngrămădite nenumărate oseminte ale unor sărmane ființe lovite de cel mai îngrozitor dintre blesteme. Noi ducem aici o luptă pe care niciun alt preot n-a fost vreodată nevoit s-o ducă.

Eymerich era gata să-i răspundă cu asprime când văzu un alt dansator care se îndoi de mijloc ca să vomite. Simți că stomacul i se întoarce din nou pe dos.

— Ajunge, spuse el cu glas șuierător. Scoateți-mă de aici.

Fratele Lorenzo încuviință.

— Așa-i mai bine pentru toți, dat fiind că nu aveți de gând să ascultați ce voiam să vă spunem. Arătă înspre o altă galerie deasupra căreia nu se afla niciun simbol. Avem ceva drum de făcut, spuse el pornind în direcția aceea. Dar, începând din momentul acesta, nu veți mai vedea lucruri care să vă tulbure ca până acum.

Eymerich își domină senzația de greață care-l cuprinsese de când asistase la acele scene, în timp ce nemulțumirea față de propria slăbiciune îi crea o stare surdă de nervozitate, cu atât mai supărătoare cu cât era nevoit să și-o înăbușe dacă voia să mai găsească ieșirea la suprafață. Privi cu o ură amestecată cu ciudă spinarea fratelui Lorenzo care mergea în fața lui, dar nu mai scoase nicio vorbă.

Drumul nu era așa de întunecos cum ar fi părut după lumina albăstruie din grota principală. Tavanul, fără stalactite, era luminat de câteva torțe aprinse. Benedictinul luă una din ele, apoi își continuă drumul în tăcere, întorcându-se din când

în când către musafir și privindu-l cu tristețe. Trecură pe coridoare drepte și înguste, cu pereții acoperiți de mucegai. Pe jos era umezeală, dar tălpile nu alunecau. Se auzea un clipocit îndepărtat, semn că exista un adevărat labirint subteran de pâraie și mici cascade care probabil că se revărsau peste tot în așa-numita *ora feriada.* Puțin neliniștit, Eymerich încercă să-și aducă aminte care era faza lunii în ziua în care pătrunsese în cetatea Alghero. Probabil că acum ajunsese în ultimul pătrar, așa că n-ar fi trebuit să fie niciun pericol în privința aceasta.

Către sfârșit, drumul deveni mai lesnicios. Străbătând un tunel cam de două sute de brațe, traversară o serie de peșteri scunde, comunicând între ele, cu tot felul de depuneri din calcar, după care ajunseră pe o plajă cu pietricele albe și rotunde, străjuită de un fel de terasă naturală. În fața lor se afla lacul interior, înconjurat de un cerc de stalactite albe, asemănătoare unor daniele delicate. Cercul se închidea cu o adevărată pădure de coloane printre care probabil că se ajungea pe malul unui alt bazin.

— Uite și bărcile, mormăi fratele Lorenzo, arătând spre câteva ambarcațiuni trase pe uscat. Va trebui să vâsliți iarăși.

După câteva clipe, pe băncuțele unei bărci înguste și ușoare, Eymerich și benedictinul vâsleau cu toată forța pe sub arcadele uriașe din care picura apa. Torța înfiptă la proră scotea la iveală cu o lumină tremurătoare bolovanii și stalagmitele care se vedeau ieșind la tot pasul din apă. Domnea o tăcere adâncă, întreruptă doar de plescăitul regulat al picăturilor care cădeau neîncetat din tavan.

Barca înainta fâșâind de-a lungul malurilor abrupte de stâncă, deasupra cărora se zăreau depuneri în formă de coloane înalte de cel puțin douăzeci de brațe. Aplecat în față în timp ce vâslea, Eymerich nu simțea nici cea mai mică

oboseală, ca și cum lumina albastră, pe lângă că îi vindecase rănile, îi redase energia din vremea în care avea douăzeci de ani. Dar lucrul acesta nu-l liniștea. Fără să se lase impresionat de mărețul spectacol din jur, scruta bezna din fața sa, pierdut în gânduri negre. Când, în cele din urmă, zări o geană de lumină în depărtare, în ochi îi apăru o sclipire plină de răutate. Urma să-i vină și lui apa la moară.

— Acolo este ieșirea, spuse fratele Lorenzo, arătând spre un nou coridor a cărui intrare era ascunsă într-o vegetație abundentă. Mai avem puțin și ajungem pe malul mării.

Într-adevăr, briza mării umplea acum peștera și ultimul bazin al lacului subteran, străjuit de un adevărat perete de stalactite. Barca atinse malul cu un trosnet ușor, acoperit de zgomotul valurilor care se spărgeau în apropiere. Cei doi scoaseră vâslele din apă, săriră pe uscat și traseră barca pe uscat. Fratele Lorenzo luă torța și o ridică deasupra capului. Apoi înaintă cu pași șovăitori. Nesiguranța față de ceea ce putea să urmeze îl făcea să ezite.

Eymerich porni și el înainte, cu pași repezi. După câteva clipe privea fericit marea din fața sa, atât de frumoasă sub razele lunii. Stătu pe loc preț de o clipă, umplându-și plămânii cu aerul curat și răcoros. La doi pași de el se vedea un șir de bolovani și o fâșie îngustă de plajă pe care se aflau alte câteva bărci ascunse vederii printre mormane de nisip. În față, la o distanță nu prea mare, se ridica din mare o insuliță pe sub care trecea o galerie naturală imensă. Nu se putea ajunge în niciun fel pe țărm, în acel loc fiind vizibil din larg doar un perete stâncos, întrerupt doar de crăpătura prin care abia ieșiseră ei.

— Va trebui să vâsliți iarăși, dar va fi pentru ultima oară, spuse fratele Lorenzo.

— Așa este. Pentru ultima oară, șopti Eymerich ca pentru sine. Benedictinul îl privi cu mirare, dar nu spuse nimic.

Coborâră pe plaja îngustă și împinseră spre apă una dintre bărci, făcând-o să alunece printre dunele de nisip. Vâsliră puțin în direcția micii insule care se vedea de pe țărm. Prin galeria care trecea pe sub ea putură vedea încă destul de departe catarge de corăbii. Bucuria din sufletul lui Eymerich era nemărginită. Erau, cu siguranță, corăbiile din flota aragoneză.

— Vâsliți mai cu putere, îi porunci el călugărului. Acostăm îndată ce putem.

În realitate, avură o distanță mare de străbătut. Trebuiră să ocolească golful de la Capul Caccia, apoi să traverseze rada portului Alghero, strecurându-se printre navele ancorate. Câțiva marinari care făceau de pază se aplecară peste bord ca să-i privească, dar după aceea nu le dădură prea mare atenție. La urma urmelor, doi oameni într-o barcă nu puteau reprezenta niciun pericol.

Când ajunseră în dreptul taberei aragoneze, la sud de Alghero, mijeau zorile. Eymerich se încruntă. Dacă Timbors și Ughetto făcuseră același drum noaptea, nu se puteau întoarce la palat până la ivirea zorilor. Probabil că la întoarcere trecuseră direct pe poarta cetății. Acest lucru presupunea încuviințarea din partea aragonezilor și complicitatea celor care apărau zidurile. Era ciudat, dar nu imposibil. Se potrivea cu existența unei înțelegeri secrete între Ughetto, mama sa și Pedro al IV-lea. Ajungând la o asemenea concluzie, fruntea i se mai însenină.

Acostară pe o porțiune nisipoasă unde valurile se spărgeau lin, transformându-se în cercuri liniștite de spumă. În lumina lunii puteau zări, nu prea departe, drapelul casei de Aragon fluturând deasupra cortului regal înconjurat de corturile oamenilor de pază și cele ale gentilomilor de vază.

În dreapta, în jurul unui foc se iscă agitație. După câteva clipe, un ofițer în uniforma trupelor de sub comanda contelui Olfo de Proxida alergă

către plajă, urmat de doi soldați cu ochii cârpiți de somn.

— Stați pe loc! strigă ofițerul, potrivindu-și mai bine cureluța de sub bărbie, care-i ținea coiful cu o mulțime de pene. Cine sunteți?

Fratele Lorenzo încrucișă brațele pe piept și lăsă bărbia în piept. Eymerich înaintă, însă, cu curaj, arătându-și fața în lumina slabă a lunii. Conta pe vindecarea rănilor ca să fie recunoscut.

— Uită-te la mine! Probabil că m-ai văzut de mai multe ori prin tabără. Sunt inchizitorul general al regatului.

Ofițerul aținti înspre el o privire neîncrezătoare.

— Doar nu sunteți părintele Eymerich? Îmbrăcat astfel? Dar ce făceați pe mare la ora asta?

Chipul sever al inchizitorului căpătă o expresie aspră.

— Nu-i treaba dumitale. Du-mă imediat în tabără.

— Nu-i destul că sunteți mincinos, dar mai sunteți și neobrăzat. Mâna ofițerului se îndreptă către mânerul sabiei, dar unul dintre soldați îl apucă de braț. Ce este, ce vrei și tu? îl întrebă furios pe subalternul său.

Soldatul, un bărbat zdravăn, cu barba lungă, spuse pe un ton respectuos.

— Eram sub comanda căpitanului Galceran în expediția de la Piedra, acum doi ani. L-am văzut atunci pe părintele Eymerich de aproape. Am impresia că este chiar el.

Privirea ofițerului se mai îmblânzi puțin. Îl privi cu atenție pe inchizitor.

— S-ar putea, dar trebuie să-mi dovediți asta.

— O să-ți spun ceva care o să te convingă, spuse Eymerich cu un glas plin de sarcasm. Îl privi pe soldatul bărbos ridicând dintr-o sprânceană. Toți oamenii care se aflau atunci la Piedra au primit ordine clare să nu pomenească nimănui despre expediția aceea, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Este sau nu adevărat?

Soldatul, extrem de rușinat, plecă privirile în pământ.

— Așa este. Vă rog să mă iertați, părinte.

— Te iert, sigur că te iert. Eymerich făcu un pas înspre ofițer. Niciun sard nu putea cunoaște acest amănunt. Cred că nu-ți mai trebuie altă dovadă. Du-mă în tabără.

Ofițerul se înclină adânc, apoi se îndreptă fără să scoată nicio vorbă către tabără, urmat de toți soldații, în momentul acela începea să se lumineze de ziuă și în zare apăruse o dâră de raze trandafirii. Dar luna se vedea încă bine pe bolta cerească, iar plaja se afla încă în penumbră.

Când ajunseră în dreptul primelor corturi, Eymerich se opri.

— Cum te numești? îl întrebă el pe ofițer.

— Jordi. Căpitanul Jordi.

— Bine, căpitane. O să mă însoțești mai departe doar dumneata. Oamenii dumitale îl vor duce pe călugărul acesta într-un cort bine păzit, îi vor pune lanțuri la mâini și la picioare și-l vor supraveghea tot timpul. Este un prizonier care aparține Inchiziției, un eretic periculos.

În lumina atât de slabă a lunii nu se putu vedea paloarea care apăru pe chipul fratelui Lorenzo.

— Dar mi-ați jurat solemn… bolborosi el.

— Biet naiv, îl întrerupse Eymerich cu un rânjet sarcastic. Nu știai că jurământul fals făcut unui eretic nu este un delict? Și că inchizitorii au dreptul încă din vremea papei Alexandru al IV-lea să se expună excomunicării în timp ce-și exercită îndatoririle, pentru ca, după aceea, să se absolve între ei de acest delict? Se întoarse către Jordi. Gata, căpitane. Fă ce ți-am spus.

Ofițerul dădu un ordin soldaților care, apucându-l pe benedictin de brațe îl luară de acolo cu forța. Eymerich îi urmări cu privirea câteva clipe, apoi dădu din umeri, indiferent.

— Și acum, du-mă la cortul regelui.

Pe drum fură opriți de mai multe ori, dar căpitanul Jordi părea să fie bine cunoscut tuturor așa că fură lăsați să treacă mai departe. În apropierea cortului regal, însă, soldații din gardă fură de neînduplecat.

— Nu mă interesează dacă acela este inchizitorul general, spuse cu hotărâre un ofițer de rang înalt, încrucișându-și pe piept brațele puternice. Regele Pedro doarme și nimeni nu are voie să-l deranjeze.

Eymerich îl privi cu asprime.

— Știți la ce risc vă expuneți dacă nu faceți ce vă spun eu?

— Știu la ce risc mă expun dacă nu respect ordinele regelui. Nu insistați, părinte.

Inchizitorul oftă, resemnat.

— Același ordin este valabil și pentru funcționarii Biroului Administrativ?

— Ce să zic, nu cred.

— Atunci, aduceți-l aici pe domnul Bernat Dezcoll. Îl cunoașteți, nu-i așa? N-are importanță dacă doarme, dați-l jos din pat.

După câteva clipe de surpriză, doi dintre soldații din gardă se îndepărtară în fugă, în timp ce Eymerich aștepta cu brațele încrucișate. La lumina pâlpâitoare a unui foc, inchizitorul își putu zări chipul reflectat într-un scut bine lustruit rezemat de un cort. Arăta ca un om vlăguit, cu părul retezat foarte scurt, cu barba lungă, îmbrăcat cu niște haine sfâșiate în mai multe locuri și murdare de noroi. Nu-i fu prea ușor să se recunoască în acea imagine. Era clar că nu avea o înfățișare prea plăcută, cu obrajii supți și cu ochii înfundați în orbite. Cu toate acestea, nu simțea nici cea mai mică urmă de oboseală, de parcă abia atunci s-ar fi trezit dintr-un somn lung și odihnitor. Era limpede că acea diabolică lumină albastră care-l învăluise continua să aibă efect asupra lui. Se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-și aranjeze puțin înfățișarea, înainte de a încerca să-i vorbească regelui. Dar nu,

situația era prea gravă și poate că peste nu multă vreme oboseala pe care acum n-o simțea s-ar fi manifestat din plin, împuținându-i simțitor forțele. Regele Pedro, atât de riguros în privința etichetei, măcar de data aceasta ar fi trebuit să uite de ea.

Gândurile îi fură întrerupte de o exclamație plină de bucurie.

— Părinte Eymerich! Asta-i chiar o minune!

Era Bernat Dezcoll care alerga înspre el cu brațele întinse și cu cămașa fluturându-i în jurul șoldurilor. Pentru o clipă se temu că funcționarul avea de gând să-l îmbrățișeze, așa că se pregăti să facă un gest de respingere. Dar Dezcoll se limita doar la a întinde brațele în lături, ca pentru a privi mai bine figura inchizitorului.

— Ia să vă văd! Nu pot să-mi cred ochilor! Ați slăbit un pic, dar mă așteptam la așa ceva după toate câte ați pătimit… Haideți, măcar acum zâmbiți puțin. N-o să vă schimbați niciodată?

— N-am niciun motiv ca să zâmbesc, răspunse Eymerich, deranjat de insistența tânărului. Îl puteți convinge pe rege să mă primească numaidecât?

— Este ceva atât de urgent?

— Da.

— Am să fac tot ce pot.

Dezcoll porni către cortul regelui și niciunul dintre soldați nu îndrăzni să-l oprească. Lui Eymerich îi veni în minte gândul că destul de puțini gentilomi, chiar și din rândul celor de rang înalt, ar fi putut să ajungă atât de ușor în dormitorul suveranului. Era clar că funcționarul acesta făcea carieră foarte rapid și cu fiecare zi care trecea dobândea tot mai multă putere. Nu-și dădea seama dacă era cazul ca lucrul acesta să-l îngrijoreze sau să-l bucure. Dezcoll nu-i displăcea și avea față de el sentimente oarecum prietenești; și totuși, continua să remarce la el o notă falsă pe care încă nu reușea s-o definească. Dar, mai devreme sau mai târziu, știa că avea să-și dea seama despre ce era vorba.

De data aceasta, așteptarea fu destul de lungă, astfel încât până și soldații care se adunaseră în jurul inchizitorului începură să dea semne de nerăbdare. Apoi, într-un târziu, secretarul se întoarse.

— Veniți, părinte Eymerich. Regele vă primește.

Cercul soldaților se deschise cu respect ca să-i facă loc. Inchizitorul își înălță mândru bărbia și merse cu pași parcă solemni până la cortul regal. Dezcoll dădu în lături perdeaua de catifea roșie care acoperea intrarea și intră și el.

Încăperea era largă și bogat mobilată, despărțită de dormitorul propriu-zis printr-o draperie de culoare violetă. Nu mai puțin de zece candelabre erau aprinse în toate părțile și scoteau dâre de fum înmiresmat care se amestecau cu aromele fructelor așezate în coșulețe pe masa din mijloc și cu mireasma florilor împrăștiate pe podea ca un covor moale. În dreptul mesei, îmbrăcat de la gât până la tălpi într-o cămașă de noapte albă se afla regele, cu pletele lui lungi și negre care-i ajungeau până pe piept. Chipul său măsliniu era luminat de un zâmbet prietenos.

Eymerich dădu să îngenuncheze, dar mâna suveranului îl opri s-o facă. Ochii lui Pedro scânteiau.

— Nici nu ne putem exprima, părinte, bucuria de a vă revedea, spuse el pe un ton cald. Nimeni nu ne-a mai slujit cu atâta credință și curaj. Tot Aragonul vă va aclama ca pe un erou.

Eymerich era mulțumit de aceste laude, dar rămase mai departe cu privirile plecate.

— Vă mulțumesc, sire, dar este mai bine ca misiunea pe care am îndeplinit-o să rămână necunoscută poporului și cronicarilor. Am făcut doar ceea ce m-au îndemnat inima și slujirea Bisericii și sper să vă aduc vești folositoare, chiar dacă nu toate sunt bune.

O sclipire de îngrijorare trecu prin privirea regelui, dar dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Veniți să stați lângă noi, dragă prietene, spuse el arătând către două fotolii alăturate. Guvernatorul de Arborea este chiar atât de puternic din punct de vedere militar?

— Nu, sire, răspunse Eymerich în timp ce se așeza. Așteaptă ajutoare din sud, de la familia Doria și de la alți *maiorales*…

Pedro făcu un gest liniștitor.

— Știm asta, dar oamenii lui Doria vor cădea cât de curând într-o ambuscadă pe care le-am pregătit-o și alte întăriri nu au de unde să sosească prea curând. Nu, suntem neliniștiți doar de capacitatea lui Mariano de a rezista asediului nostru.

— În privința acesta, n-aveți motive să vă îngrijorați. Alghero primește provizii printr-o trecere secretă întortocheată, foarte ușor de blocat. Fără acea cale de aprovizionare, pot rezista cel mult câteva luni. Eymerich coborî glasul. Dar poate că acea trecere secretă la care mă refer vă este deja cunoscută…

În timp ce rostea aceste ultime cuvinte, Eymerich aruncă o privire piezișă în direcția lui Dezcoll.

— Oh, nu vă faceți probleme, părinte, domnul Dezcoll știe deja de legăturile noastre cu *donnikellu* Ughetto și cu mama sa. Era de față când ne-au vizitat și i-a ajutat să se întoarcă în cetate. Da, știam de trecerea aceea, dar nu aveam habar că servea și la aprovizionarea asediaților. Acum putem spune că-i avem în mână. Dar care sunt veștile proaste de care ați pomenit?

— Ughetto mi-a comunicat numele nobililor care uneltesc împotriva dumneavoastră. Vreți să le auziți?

— Da, răspunse nerăbdător Pedro.

— Administratorul din Montalba, seniorul de l'Esparra, Felip de Castre, Otich de Muncada, Uch de Cardona, Galceran de Pinos, Alfonso Roger de Luria, Lop de Luna.

Regele sări în picioare.

— Asta nu se poate!

Eymerich remarcă o ușoară întârziere în reacția suveranului, dar nu-i dădu prea mare atenție.

— Din păcate, acestea sunt numele. Se pregătesc să acționeze în momentul în care va sosi aici o mică flotă genoveză care n-ar trebui să mai întârzie mult. Trebuie să-i judecați înainte de aceasta.

— Să-i judec? Cum am putea judeca nobilii cei mai iluștri ai regatului nostru și asta când războiul este în toi? Nu, nici nu ne putem gândi la așa ceva. Pedro suspină. Uch de Cardona, Lop de Luna! Pentru mine, ei nu sunt niște supuși, sunt ca frații mei!

Eymerich remarcă din nou ceva fals în durerea cu care vorbise suveranul. Știa foarte bine că nobilii pe care-i menționase se alăturaseră taberei lui *Justicia* care fusese dintotdeauna ostilă coroanei.

— Dacă nu-i poate judeca regele, îi voi judeca eu, propuse el cu răceală. Se pare că sunt adepții acelei erezii infame care se practică în Alghero.

— Nu, este nevoie de o soluție mai puțin vizibilă. Cel care vorbise era Dezcoll care nu scosese până atunci nicio vorbă. Expresia lui nu mai era acum deloc veselă. Oamenii aceia trebuie să dispară pe mutește și nimeni nu trebuie să bănuiască măcar că au fost uciși.

Buzele lui Eymerich schițară un zâmbet ironic.

— Felicitările mele, domnule Dezcoll. Ați propus un adevărat asasinat.

Funcționarul îi răspunse și el cu un zâmbet crispat.

— Asasinat? Vorbim despre niște trădători și viitori regicizi. Și, de altfel, nici n-ar fi vorba despre un asasinat dacă hotărârea aceasta s-ar lua în sfatul nobililor și dacă dumneavoastră, în calitate de inchizitor, v-ați declara de acord.

Privirile lui Eymerich se înnegurară.

— Inchiziția dă sentințe de erezie, nu sentințe de condamnare pur și simplu la moarte. Acestea din urmă intră în sarcina puterii statului.

Regele se lăsă să cadă în jilțul său. Se întoarse către inchizitor.

— Nu vă cerem, părinte Nicolas, o sentință în adevăratul sens al cuvântului, ci o simplă încuviințare. Nu ne refuzați această favoare atât de importantă.

Eymerich reflectă timp de câteva secunde. Atitudinea interlocutorilor săi nu-l convingea nici în ruptul capului, având în vedere, mai ales, armonia vădită între vorbele și pozițiile lor. Toată această scenă părea pregătită dinainte în cele mai mici detalii pentru a-i forța mâna. Dar cum ar fi putut refuza?

— Bine, fie, spuse el în cele din urmă. Dacă și consiliul nobililor aprobă hotărârea voastră, sire, Inchiziția nu va avea nimic împotrivă. Oricum, este vorba despre niște eretici care oricum trebuie pedepsiți. Dar va trebui ca în secret să-l informez pe Sfântul Părinte despre aceste lucruri.

— Îi veți da și amănunte?

— Nu. Am nevoie doar de binecuvântarea lui. Nu cred că mă va refuza atunci când va afla că aici numele Bisericii era pe cale să fie târât prin noroi și că viața unui suveran catolic era în pericol.

Pe chipul regelui apăru o expresie de infinită mulțumire, chiar exagerat de mare, dat fiind subiectul tragic al acestei convorbiri. Dar totul nu dură decât o clipă, după care fruntea regelui se încruntă.

— Domnule Dezcoll, întrebă el îngândurat, aveți idee cum am putea executa opt oameni fără ca să apară bănuieli asupra cauzei morții lor?

— Ca să fiu sincer, nu am idee. Singura modalitate este otrava. Dar, în orice caz, unele bănuieli tot ar apărea.

— Da. Cu siguranță, otrăvirea simultană a opt înalți demnitari n-ar putea trece neobservată.

Trebuie să căutăm altceva.

Eymerich, care ascultase cu atenție atât vorbele cât și expresia fețelor celor doi, ieși din starea aceea de reflecție și ridică o mână.

— Dacă-mi dați voie, maiestate, aș avea eu o idee. Câte zile mai sunt până când va fi lună nouă?

— Credem că trei zile. De ce?

Pleoapele inchizitorului se coborâră pe jumătate, astfel încât privirea lui deveni insinuantă.

— Peste trei zile, conspiratorii noștri vor primi pedeapsa cuvenită. Lăsați-mă să vă explic cum.

A CINCEA ȘEDINȚA. VINERI

În semiîntunericul acelei văgăuni cilindrice, secerătoarea se pregăti să zgârie pereții într-un nou atac sângeros. În realitate, Reich era acela care o botezase în sinea sa „secerătoare”: combinația aceea complicată de angrenaje și lame rotative, pusă în mișcare de un ax central și susținută de un singur braț, nu semăna cu niciuna dintre mașinăriile care existau. La fel ca o limbă monstruoasă de ceas secera aerul într-o mișcare circulară, făcând să se rotească într-un vârtej amețitor combinația aceea de suprafețe lucioase și ascuțite ca briciul care parcă desenau o floare de oțel la capătul suportului. De fiecare dată când întâlneau trupul lui Reich, lamele acelea lăsau în urmă zdrențe care dureau neînchipuit de tare; dar imediat după aceea, când tortura înceta, corpul acela parcă redevenea compact și rămânea, suferind în tăcere durerea sfâșietoare, în așteptarea următorului atac.

Scrâșnetul angrenajelor se transmise în membrele sale abia refăcute, anunțându-l că va urma cât de curând o nouă, inevitabilă, sfârtecare a lor. Calculase în minte că acest lucru se repeta la fiecare 126 de secunde. Încercă să profite de acest foarte scurt interval ca să-și adune gândurile, masacrate și ele de mașinăria aceea. Știa unde se află: era într-un infern simplist, dar eficient, descris în mai multe evanghelii apocrife, în scrierile târzii despre apocalipsă și în parabolele câtorva dintre profeții mai puțin importanți ai Islamului. Chinuri rudimentare și sângeroase care trebuiau să dureze o veșnicie. Dar avea el cunoștință de toate acestea? Nu, cu siguranță, nu. Cine putea fi, oare, cel care le născocise?

Răspunsul i se părea limpede, dar nu reuși să-l formuleze. Lamele se apropiară din nou, scârțâind, de el și îi sfârtecară din nou carnea. Abia când

membrele sale zdrențuite începură să se refacă, își dădu seama de sinistra lege a talionului care se ascundea în spatele acelui chin. Cineva încerca să-i demonstreze că viața psihicului era independentă de cea a corpului, astfel încât putea constitui tiparul după care și carnea putea să redevină materială. În momentul acela, îi deveni clar cine era călăul său…

Eymerich apăru în aceeași clipă, fără a mai încerca să-și ascundă în umbră înfățișarea. Foarte înalt, solemn, emanând o severitate absolută, opri ciudata mașinărie și o făcu să dispară. Îl privi fix pe omul care știuse să-i descopere punctele slabe și se închise împreună cu el într-o atmosferă cețoasă, potrivită cu o confruntare decisivă. Nu mai existau nici puțul circular, nici celula. Era doar decorul plin de incertitudine, favorabil unei dispute în care avea să se decidă cine era judecătorul și cine acuzatul, cine era medicul și cine era pacientul.

— Salut, Modju, șopti Eymerich, simțindu-se în largul lui în acel gol. Salut omule-femeie, tată-mamă și cine știe câte alte antiteze. Te bucuri să constați că ești, totuși, un individ distinct?

Atacul acesta în mod neplăcut retoric, trecerea de la „dumneavoastră” la „tu” dădeau de înțeles că necunoscutul (necunoscut, oare?) se considera deja învingător. Lucrul acesta îl liniști mult pe Reich. Victoriile pe care le repurtase interlocutorul său păreau să-l fi făcut să uite de propriile înfrângeri sau cel puțin să le subevalueze. Cu atât mai rău pentru el.

— O să-mi demonstrați acum, prin mijloace mai mult sau mai puțin logice, de ce sunt eu Modju și cât de contradictorie a fost viața mea. V-am înțeles foarte bine jocul.

Pe fața lui Eymerich se putu distinge umbra unei tulburări. Cu toate acestea, reacționă prompt.

— Și dacă demonstrația mea, în loc să fie logică, ar fi istorică? Înainte de a te afla captiv în acest nor și tu ai avut o viață concretă.

De data aceasta, folosirea acelui „tu” sună artificial. Conștient că era în avantaj, Reich nu-l slăbi din ochi pe omul (omul?) din fața lui.

— Puteți să mă întrebați orice doriți. De data aceasta, lucrul acesta nu va avea niciun efect.

Prima întrebare venită din partea lui Eymerich sună ca o armă fără vârf și fără tăiș.

— Care a fost lucrul cu care te-ai mândrit cel mai mult în tinerețe, pe planul ideilor?

— Psihanaliza… Sau poate că nu, partidul comunist.

— Și față de cine ai nutrit cea mai înverșunată ură în anii din urmă?

— Față de partidul comunist.

— De ce?

— Din cauza spiritului de turmă pe care-l impunea. Din cauza aversiunii lui pentru dezvoltarea individuală, în numele unei presupuse libertăți care nu putea fi decât colectivă. Pentru atitudinea sa ostilă față de sexualitate și față de orice fel de cercetare asupra vitalității indivizilor luați separat. Exact la fel ca în cadrul oricăreia dintre Biserici.

Eymerich păru să reflecteze asupra acestui răspuns, balansându-se între pereții de ceață care îi înconjurau pe amândoi. Era clar că era în căutarea unui punct de sprijin. La un moment dat, avu impresia că-l găsise.

— Ce s-a întâmplat cu cei mai buni elevi pe care i-ai avut?

— M-au trădat cu toții… începu Reich. După aceea își dădu seama că făcuse un pas greșit și încercă să se corecteze. Mulți dintre ei n-au mai reușit să vadă ceea ce era nou în ideile mele și ceea ce depășea un anumit prag. S-au îndepărtat de mine nu pentru că i-aș fi alungat eu. Au făcut-o pentru că așa au vrut ei.

— Important nu este dacă au fost sau nu îndepărtați de cineva, ci de ce au făcut aceasta.

— Am mai spus deja. Nu mai reușeau să țină pasul cu mine.

— Așadar, condiția pentru a face parte din comunitatea pe care o conduceai tu era să-ți împărtășească ideile. Crezi că aceia pe care îi definești ca „trădători” își aveau propriile lor idei?

— Nu știu. Cred că nu.

— Și cine hotăra dacă era sau nu așa?

Reich era dezamăgit de întorsătura meschină pe care o lua discuția. Se așteptase ca personalitatea sa să fie atacată de un Super-Eu cu chip de om, capabil să cunoască până și cea mai tainică intenție a sa. La așa ceva era pregătit să răspundă. Nu se aștepta, însă, la acuzații atât de grosolane. Adversarul care se afla în fața lui era ori total naiv, ori extrem de viclean. În orice caz, nu avea să se lase hărțuit nici chiar printr-un atac declanșat pe un teren atât de banal.

— Evident, eu eram acela care decideam dacă elevii mei se mențineau pe linia gândirii mele. Cine altcineva ar fi putut face un asemenea lucru?

— Pot să presupun că aceia care te-au urmat până la capăt erau și cei mai buni?

— Ei, nu chiar… Cel puțin, nu întotdeauna.

— În relația cu ei ți s-a întâmplat vreodată să te compari cu Christos?

Reich se cutremură. Încercă să găsească o explicație pe care să i-o ofere celuilalt asupra acestui adevăr, dar în mintea sa era doar o beznă de nepătruns. Pur și simplu nu știu ce să răspundă.

— Preferi să taci? Bine, atunci lasă-mă pe mine să vorbesc. Eymerich veni mai aproape, iar temperatura din jurul lor începu să scadă tot mai mult. Te-ai asemuit lui Christos. Te-ai comparat cu Dumnezeu. Ai pretins că nașterea ta a fost scrisă în stele. Ai favorizat spiritul de turmă și ai împiedicat evoluția individuală. Ai transformat comunitatea strânsă în jurul tău într-o Biserică jalnică. I-ai pedepsit pe eretici și i-ai demonizat pe dușmani.

Te-ai bucurat să-i vezi persecutați pe cei pe care îi considerai drept dușmani. Nu-i așa, Modju?

Nici de data aceasta, Reich nu putu scoate vreun cuvânt. Vedea cum spațiul din jurul său începea să se umple cu un lichid lipicios care părea să iasă din pereți, formând nenumărate pârâiașe. Pricepu că urma să se întâmple ceva.

— Nu am pretenția să-mi dai un răspuns, spuse Eymerich și privirea i se înnegură. Știi că tot ceea ce am spus este adevărat. Vreau de la tine un diagnostic. Nu ești medic? Hai, spune-mi cum se numește boala asta a ta.

Lichidul acela invadase acum totul în jur. Reich văzu niște forme uriașe, albe, balansându-se leneș, parcă purtate de curenți nevăzuți. Mai întâi crezu că erau cearșafuri albe care alunecau prin lichidul acela, apoi, văzând că aveau ochi mici, cu o expresie neînchipuit de rea, pricepu. Erau vatroși, vulpi de mare de dimensiuni uriașe, cu aripi mari și lucioase larg desfăcute peste o lume a tăcerii. Dar ce făceau, oare, acolo?

— Vrei să te ajut? șopti Eymerich aplecând capul. Nu cumva este vorba despre boala pe care mi-o puneai mie în cârcă? Schizofrenia?

— Nu! Strigătul lui Reich fu atât de puternic și de strident că acele creaturi alburii parcă încremeniră. N-are ce căuta aici schizofrenia!

Necunoscutul păru destul de impresionat de vehemența protestului și făcu un pas înapoi.

— Nu? Atunci spune-mi tu ce diagnostic ți-ai pune? Ce boală te-a făcut să semeni atât de mult cu cei împotriva cărora luptai?

Reich își mușcă din răsputeri buza de jos ca să nu-i răspundă, totuși, cine știe pe ce căi, glasul i se auzi.

— Nici vorbă de schizofrenie, repetă el. Apoi adăugă. Este vorba despre *manie.*

Eymerich fu extrem de surprins.

— *Maniei* Și ce înseamnă asta? O idee fixă?

— Nu, nici vorbă, răspunse Reich, clătinând repetat din cap. În psihiatrie, asta înseamnă cu totul altceva.

— Ce anume? Explică-mi!

Nedumerirea interlocutorului său ar fi trebuit să-l încurajeze pe Reich, aceasta și pentru că vulpile de mare se îndepărtaseră și nu se mai vedeau decât ca niște pete albicioase. Se simțea, însă, foarte deprimat: era pentru prima oară când recunoștea așa ceva chiar în privința lui însuși.

— Mania este o consecință a isteriei, spuse el cu voce stinsă. Este un exces de viață. Te simți bine, ești sigur pe tine, te crezi perfect din toate punctele de vedere și nemuritor. Ai tendința să-ți tratezi cu dispreț aproapele și să aduni în jurul tău o mulțime de oameni care te admiră fără rezerve. Dar nu este decât o mască.

— Și ce se află sub mască?

— O tristețe de moarte.

Timp de câteva clipe, Eymerich nu mai spuse nimic, apoi furia care creștea în el izbucni și urlă.

— Minți! Boala ta este schizofrenie și nimic altceva!

Reich clătină din cap.

— Nu-i adevărat. Aceea este boala de care suferiți *dumneavoastră.*

— Este a ta! Viața aceea în exces despre care vorbești înseamnă numai viermi cuibăriți în corp, amibe purulente, descompunere!

— Bazaconiile acelea nu sunt ale mele. Reich își dădea seama că ieșise învingător, dar nu se simțea bucuros pentru asta. Sunt ale dumneavoastră. Ele apar atunci când în membrele înțepenite se stinge viața și nu mai există energia care să le susțină. Dacă în unele momente ale vieții mele m-am purtat deplorabil, asta a fost pentru că în trupul meu curenții vitali erau atât de impetuoși încât se revărsau în afară.

— Fals! spuse Eymerich cu un glas tunător și făcu un gest atât de poruncitor încât părea să

cheme înapoi vulpile de mare care între timp se îndepărtaseră. Uriașele viețuitoare marine începură, într-adevăr, să se apropie, înotând în card în undele care-i înconjurau pe cei doi. Cine crezi că sunt? Spune-mi, dar ferește-te să minți!

Reich ridică din umeri.

— Habar n-am. Știu doar că față de mine sunteți un străin.

— Străin zici? Gândește-te la toate câte ne-am spus unul altuia în aceste zile. Tu ai considerat că seamăn cu tatăl tău, apoi ne-am lămurit că tu semănai întru totul cu el. M-ai numit Modju, dar astăzi ți-am demonstrat că Modju ești chiar tu. Mă acuzai de instincte ucigașe, apoi ai fost nevoit să mărturisești că ți-ai ucis mama. N-ai decât să tragi singur concluziile.

— Sunt lucruri banale. Reich privi fără niciun interes branhiile unei vulpi de mare care venise aproape de el. Vreți să mă faceți să cred că sunteți o parte din mine însumi. În cazul meu, schizofrenia tocmai în asta ar consta: pe de o parte aș fi eu, iar pe de altă parte ați fi dumneavoastră, umbra mea. Dar am fi aceeași persoană.

— Exact așa este! exclamă Eymerich și lovi cu pumnul stâng în palma mâinii drepte. Acesta este adevărul în jurul căruia te învârteai, dar pe care n-ai reușit să-l găsești niciodată! Nu ți-am fost prezentat ca un pacient care se temea că este bolnav de schizofrenie? Doar tu te poți teme de așa ceva. Și ce este cu toată această confuzie permanentă a rolurilor prin care mă vedeai când judecător, când bolnav? Toate acestea nu puteau să provină decât de la tine. Acum ar fi momentul să accepți adevărul. Suntem una și aceeași persoană.

— Dar nu este adevărat, spuse Reich, fără grabă, dar pe un ton sigur.

Vulpile de mare dispărură dintr-odată. În clipa următoare, lichidul încetă și el să-i mai învăluie, lăsând locul unei abur cenușiu care parcă vibra neîncetat. Eymerich întrebă pe un ton înțepat:

— Ești sigur de ceea ce spui? Pe ce te bazezi?

— Oh, este destul de simplu. Am fost psihiatru atât de mult timp încât sunt sigur că nu mă pot înșela. Patologia mea nu face parte din categoria celor care duc la schizofrenie. Faptul că, de câteva zile, trăiesc într-un adevărat delir schizofrenic înseamnă doar că acest delir este provocat. Provocat din afară.

Printre valurile cenușii din jur începură să se distingă pereții deja cunoscuți ai celulei, cu șirul gratiilor de oțel care o despărțea de coridor. Eymerich se clătină vizibil, ca și cum nu mai era în stare să-și mențină echilibrul. Mârâi cu o voce gâtuită.

— Ești minciuna întruchipată! Schizofrenia este pedeapsa normală pentru viața ta de matricid!

— Nu. Glasul lui Reich era acum extraordinar de calm. Cineva a hotărât să stingă energia mea vitală și este pe cale să reușească. Asta-i tot. Dar pedeapsa aceasta vine din motive pe care dumneavoastră nici măcar nu le bănuiți. O moarte fizică banală va pune capăt agoniei mele.

— Atunci, dacă îți sunt străin, cine sunt? Silueta lui Eymerich se mai putea distinge încă în mijlocul celulei, dar acum era transparentă și îngrijorarea sa crescândă o făcea să vibreze. De unde vin?

— Asta chiar că n-o știu. Știu doar că ești ceva mort. Așa cum voi fi și eu în curând, dar altfel și din alte cauze.

— Cum mă numesc? strigă Eymerich din care nu se mai vedea acum decât o față care parcă se îndepărta. Te rog, spune-mi!

— Metionină, răspunse Reich. Apoi își căută patul ca să se așeze, străduindu-se să nu vomite.

COPIII VIITORULUI (V)

După-amiaza primei zile pe care Milton Seed, Seamus Bubey și Felix Addir o petrecură în Lazaret fu dramatică. În barăcile în care căutaseră adăpost, fură primiți cu dușmănie de niște adevărate epave umane care păreau să ceară doar dreptul de a putea suferi în pace, ghemuiți sub zdrențele lor. În cele din urmă, descoperiră o cocioabă cu multe paturi goale, semn că acolo muriseră de curând câțiva nenorociți. În acea colibă locuia doar un bărbat care nu mai era tânăr de mult, foarte palid dar păstrând în ochii cenușii unele sclipiri de vitalitate. El le explică, într-o engleză stâlcită cu accent francez, regulile care domneau în comunitatea aceea.

— Suntem cu toții condamnați, chiar și aceia dintre noi care nu sunt bolnavi de nimic, le spuse el arătând din prag norișorul care plutea aproape de pământ pe câmpia din jurul lor. De aceea suntem mereu într-o stare de amețeală permanentă.

— Tu și Tanner păreți să fiți sănătoși. Cum faceți ca să rezistați? întrebă Seamus cuprins de o frică pe care nu mai reușea să și-o domine.

Bărbatul își trecu degetele prin părul sur.

— Este doar o aparență. M-am obișnuit atât de mult cu starea aceasta proastă încât nu mai fac caz de ea. Oftă scurt. Cât despre Tanner, el rămâne în picioare numai prin forță. A strâns în jurul lui o gașcă de criminali de drept comun și a pus pe picioare o parodie de organizație. Încă mai crede că va putea, într-o bună zi, să atace aeroportul și astfel să poată evada. Doar gândul acesta îl mai menține în viață. Dar o să moară și el ca toți ceilalți.

Istoviți, cei trei băieți avură parte de un somn agitat, fără să se dezbrace și fără să se atingă măcar de hrana în cutii pe care o lăsaseră foștii ocupanți ai acelor culcușuri mizerabile

A doua zi se treziră mai întremați. Abia se luminase de ziuă și o lumină slabă se strecura prin crăpăturile acoperișului. Felix fu primul care deschise ochii. Îl privi pe bărbatul care dormea în fundul barăcii, apoi îi privi și pe tovarășii săi care se zvârcoleau în somn. Abia după câteva secunde reuși să-și dea seama unde se afla. Groaza care-l cuprinse nu mai era atât de copleșitoare ca în ajun. Poate că era și din cauza soarelui care își trimitea pe pământ razele palide, dar prietenoase.

Luă de pe pardoseala de pământ bătătorit una dintre cutiile cu alimente clădite într-o stivă destul de înaltă. Căută pe ele marca Food&Drug Administration, dar nu era nici urmă de așa ceva. Se deschideau trăgând de un inel. Își strecură degetul arătător prin unul dintre aceste inele și deschise una dintre cutii. Era plină cu carne sau așa părea. Luă cu degetele o bucățică și o gustă.

— Bună? întrebă Seamus cu o voce încă adormită, din patul de alături.

Felix îl privi.

— Nu, practic nu are niciun gust. Dar cred că pe aici nici nu putem găsi altceva.

Seamus se dădu jos din pat și deschise și el o cutie. Pe când cei doi mâncau, se trezi și Milton și începu la rândul lui să mănânce fără să scoată nicio vorbă. Părea cufundat în gânduri și departe de locurile acelea. Pe patul din capătul barăcii, omul care îi întâmpinase cu o zi înainte sforăia din răsputeri.

Seamus lăsă pe jos cutia pe care o golise și îl privi pe Felix. Ochii îi străluceau și se vedea că nu se simte bine.

— Se pare că o să ne petrecem aici toată viața, șopti el.

— O viață scurtă, îl completă celălalt, cu un cinism amar. Faptul că era nevoit să aibă o soartă comună cu doi băieți de aceeași vârstă cu el nu făcea ca ei să i se pară mai simpatici. Pe Milton îl considera glacial, iar Seamus era atât de necioplit

încât devenea uneori vulgar. În avionul militar care-i adusese în Lazaret discutaseră între ei în special despre faptul că nu mai aveau altă alternativă. Perspectiva de a împărți cu ei captivitatea i se părea greu de suportat: un chin în plus în această ambianță atât de sumbră.

— Astăzi va trebui să muncim, le aminti Milton cu un aer absent, apucând cu degetele o bucățică de carne acoperită cu gelatină. Așa a spus Tanner.

Seamus găsise la piciorul patului un ceas ascuns într-un pantof vechi și acum și-l punea la mână.

— Cine știe cât este ceasul, bombăni el, observând că secundarul era nemișcat. Dacă nu știm cât este ceasul, aici riscăm să bem apă infectată.

— Dacă-mi este permisă o observație, nu suntem, cu siguranță, între miezul nopții și trei dimineața sau între ora douăsprezece și trei după-amiază, spuse Milton din patul lui, pe un ton atotștiutor.

Seamus sări fulgerător în picioare și aruncă înspre el cutia de conserve goală. Se auzi tabla lovindu-se de perete „Dacă-mi este permisă o observație!” strigă el furios, imitând vocea tovarășului său. N-ai putea vorbi fără atâtea înfloriturі?

Milton se ridică și el în picioare. Expresia de pe chipul lui rămânea imperturbabilă, dar pe dinăuntru clocotea de dorința de a-i cârpi una nenorocitului ăluia de sudist. În clipa aceea, însă, un bărbat zdravăn și cu o privire dușmănoasă apăru în pragul ușii. Purta o uniformă pe care murdăria o făcea de nerecunoscut și, la guler, petlițe argintii împodobite cu niște fulgere mici.

— Hei, voi de-acolo! Ați fost repartizați în echipa mea. Nu vă mai certați și veniți după mine.

Personajul care ocupa ultimul pat se trezi când auzi glasul noului-venit, apoi, văzând că nu el era cel chemat, se culcă din nou pe saltea. După o secundă, începu din nou să sforăie.

Afară, marea albă și tăcută părea mai calmă decât în ajun. La orizont, însă, se adunau nori negri și începuse să bată un vânt nu prea cald. Aducea cu el un miros ciudat, parcă dulceag, amețitor cum era totul în jur.

— Se pune de-o furtună, mormăi omul în uniformă, privind spre cer. Îi vedeți pe oamenii aceia? continuă el, arătând înspre un mic grup de prizonieri care înfigeau în nisip niște stâlpi înalți. Aceea este echipa voastră. Trebuie completat gardul înainte de următorul val uriaș. Așa că puneți-vă pe treabă, nu pierdeți vremea cu trăncăneala.

Seamus, Milton și Felix fură dați în grija unui anume Hans care părea să fie un fel de maistru. Era un individ cu ochii înfundați în orbite și cu trupul uscățiv care vorbea doar în germană. Se făcea înțeles mai mult prin gesturi pe care le însoțea cu priviri poruncitoare. Le dădu celor trei băieți ciocane și o cutie cu cuie care avea eticheta în arabă. Apoi le arătă niște bârne mai subțiri.

— Bați asta în cuie între stâlpi, bolborosi el. Leagă gard. Dar solid.

Nu era o muncă prea grea. Ritmul era foarte lent pentru că oamenii din echipa lor păreau ajunși la capătul puterilor. Câțiva dintre ei erau foarte tineri, dar fețele lor aveau o paloare bolnăvicioasă care nu prevestea nimic bun. Alții, mai în vârstă, își stăpâneau cu greu tremurul mâinilor. Din când în când, câte unul dintre ei se ducea către malul mării ca să vomite, ținându-se, totuși, departe de apa alburie. După câteva ceasuri, duhoarea vomei, adusă de vânt, deveni greu de îndurat.

La un moment dat, profitând de faptul că șeful de echipă se dusese să-și facă nevoile, Felix aruncă înfuriat ciocanul în nisip.

— M-am săturat să bat la nesfârșit cuiele astea! exclamă el. Barem dacă toate astea ar avea vreun rost…

Seamus îl privi cu răutate.

— Ia te uită, domnișorul din nord s-a plictisit deja? Dă-i înainte și lucrează, zăpăcitule! Doar n-oi fi tu mai breaz decât ceilalți.

— Oricum, mai breaz ca tine tot sunt, mârâi Felix. Te-ai vândut deja lui Tanner, nu, slugă proastă ce ești?

Unul dintre prizonierii mai vârstnici clătină din cap.

— Aici nu-i vorba de vândut, spuse, rămânând în genunchi și bătând mai departe cuie cu ciocanul. Când vine câte un val uriaș, dihăniile acelea din mare sunt aruncate pe mal. Acum două săptămâni, Ted Seelmur a murit astfel, înfulecat de hidre. De aceea ne-a pus Tanner să înălțăm gardul acesta.

În clipa aceea, maistrul se întoarse și, văzându-l, Felix începu din nou să bată cuie. Cerul se înnora văzând cu ochii, iar vântul se întețea cu fiecare clipă care se scurgea. Celelalte echipe care lucrau pe plajă la oarecare distanță de ei își puseseră deja la adăpost sculele și acum se îndreptau către barăci. Nisipul începuse să se învârtejească sub bătaia rafalelor de vânt, biciuind fețele și făcând ochii să lăcrimeze și să usture.

— Gata, ajunge! strigă într-un târziu maistrul. Luați-vă sculele și căutați-vă un adăpost mai acătării! Adună el însuși câteva cutii cu cuie și alergă în direcția unei clădiri părăginite. Cei din echipă adunară și ei în grabă uneltele, după care porniră pe urma lui. De parcă s-ar fi înțeles dinainte, doar Milton, Seamus și Felix rămaseră acolo unde se aflau. Era pentru prima oară de la sosirea în Lazaret când rămâneau complet singuri.

— Ei, ce mai așteptați? întrebă Felix pe un ton răstit. Mergeți și voi acolo, nu?

Seamus îl privi cu un aer provocator.

— Dar tu, ce ai de gând să faci?

Vântul devenea din ce în ce mai puternic și parii rămași neînfipți în pământ începuseră să se rostogolească, în timp ce gunoaiele mai ușoare

formau din loc în loc vârtejuri înalte. Milton își încrucișă brațele și veni în fața celorlalți doi.

— E clar că vrem cu toții să fugim de aici. Și la fel de clar este și faptul că niciunul dintre noi nu poate reuși să facă asta de unul singur.

— Îți mulțumesc pentru o asemenea informație, domnule logician, șuieră Seamus, în timp ce o rafală puternică de vânt îi făcea să fluture pletele blonde. Eu, însă, n-am nevoie de compania ta.

— Hai, măi, Milton are dreptate, interveni Felix care se străduia să-și păstreze echilibrul, înfruntând forța din ce în ce mai mare a furtunii. Și asta cât mai curând, înainte ca uraganul să se dezlănțuie cu adevărat, în trei avem mult mai multe șanse să ne descurcăm.

Seamus ezită o clipă, după care bombăni.

— OK. Dar încotro o luăm?

— Ori pe aici, ori pe acolo, îi răspunse Milton, arătând cele două direcții în care se întindea malul mării. Dar cel mai bine ar fi să nu trecem prin fața barăcilor în care s-au refugiat Tanner și ai lui. Așa că, singura cale este aceea spre promontoriu. Am putea găsi acolo un adăpost.

Era mult mai ușor de spus decât de făcut. Valuri lungi, albe și furioase, începuseră să năvălească pe plajă cu o forță crescândă, măturând totul în calea lor pe porțiuni întinse de uscat. Construcțiile de pe mal scârțâiau din toate încheieturile, gata să se năruie, iar pe acoperișurile lor șubrede se abătea o ploaie de sfărâmături aduse de peste tot. O bucată de tablă groasă, din aluminiu, smulsă din peretele unei barăci, zbură prin aer ca un fluture uriaș, după care se înfipse în pământ acolo unde se termina nisipul și începea câmpia. Tufe smulse din rădăcinile lor firave se rostogoleau în toate direcțiile cu o viteză amețitoare.

Cei trei tineri porniră la drum cu toată hotărârea, înfigându-și cu nădejde tălpile în nisip. Parcurseră cu mare greutate cam o sută de metri, apoi le fu clar că nu puteau merge mai departe.

— Trebuie să ne întoarcem! urlă la un moment dat Felix, încercând să se facă auzit de ceilalți în mijlocul vijeliei.

— Imposibil! strigă Milton încercând cu disperare să-i răspundă, incomodat fiind de nasul care-i curgea. Nu avem altceva de făcut decât să ajungem la vapor!

Nava aceea mare, eșuată în nisip, părea unica realitate solidă în acel infern care se dezlănțuise în jurul lor. Nisipul se ridica acum formând niște nori enormi care se abăteau apoi asupra pământului ca o grindină fină formată dintr-o infinitate de ace. Ceva mai departe, cam în locul din care porniseră la drum băieții, firmele ruginite ale unor vechi stabilimente balneare zdrăngăneau asurzitor sub rafalele de vânt. Gardul pe care începuse să-l construiască Tanner era acum o grămadă de stâlpi făcuți țăndări, mutată din loc în loc de forța aceea oarbă a vijeliei. Cocioabele mai șubrede se năruiseră și câteva dintre ele erau purtate de vânt în toate părțile, în timp ce ocupanții lor încercau să ajungă la clădirile din zid care începuseră să fie și ele asaltate de valurile albicioase.

Nava era destul de aproape, dar le fu foarte greu să ajungă până la ea. Cădea acum o ploaie torențială, rece și furibundă, prin care nu se zărea aproape nimic. Felix fu primul care atinse scărița de fier atârnată la bordul vaporului. Începu să se cațăre, dar se răzgândi așteptându-i pe ceilalți să-l ajungă din urmă. Apucă brațul pe care Seamus îl întinsese înspre el. Îl împinse în sus pe trepte, strâmbându-se cu dezgust. Făcu apoi același lucru cu Milton care era ud leoarcă și șchiopăta. Abia după aceea urcă și el scara.

Urcară cu mare greutate. Treptele erau ude și dinspre mare veneau jerbe înspumate de apă, puternice ca niște lovituri de bici. Din fericire, portița din bordaj era întredeschisă și se trântea ritmic cu un zgomot dogit. Seamus o împinse cu

umărul și se prăvăli pe punte. Felix și Milton, sleiți de puteri, veniră lângă el.

Fu o ușurare de nedescris să se simtă la adăpost. Seamus, cu respirația încă gâtuită de efort, privi în jur. Se aflau pe un coridor îngust, luminat de un bec chior. Pereții metalici vopsiți în alb duceau către o ușă întredeschisă. În prag se vedea un bărbat în vârstă care ținea în mâini o carabină Ml și ațintea asupra lor o privire încărcată de ură.

Cei trei băieți, cu apa curgându-le șiroaie din haine și prea istoviți ca să se mai teamă, îl priviră pe necunoscut. Era un individ înalt și slab, cam de șaizeci de ani, cu o barbă scurtă albă și ochi cenușii care nu prevesteau nimic bun. Purta un costum de culoare închisă care cândva probabil că fusese foarte elegant, dar acum ajunsese numai zdrențe.

— Văd că Tanner își trimite iarăși trepădușii la mine, spuse el cu o voce slabă, dar aspră. I-am spus de atâtea ori că nu tratez decât cu el. În niciun caz nu aș sta la discuții cu niște copii.

Milton înghiți în sec. Își trecu degetele prin șuvițele de păr ude leoarcă.

— Domnul Tanner nu are nimic de-a face cu venirea noastră aici. Am intrat doar ca să ne adăpostim de uragan.

— Așa este, valul cel mare, spuse bătrânul, fără a coborî nicio clipă țeava puștii. Eu i-am avertizat. Dar voi cine naibii sunteți?

Băieții își spuseră pe rând numele. Omul păru oarecum impresionat de ceva.

— Addir, nu? șopti el, întorcându-se către Felix, fără a-și descreți fruntea. Ce nume ciudat. În multe limbi semite, *addir* înseamnă „puternic”. Știai asta?

— Nu.

— Așa se numea și o zeitate locală. Ridică din umeri. Eu mă numesc David, numele de familie nu contează. Bun, acum că ne-am cunoscut, duceți-vă acolo de unde ați venit. Hai, repejor!

Seamus deschise gura. Ceea ce se auzi, mai mult decât un protest, fu un strigăt de groază.

— Nu ne puteți trimite iarăși afară! Asta ar însemna să murim!

Bărbatul schiță un rânjet.

— Și ce mă interesează pe mine asta, măi băiete? Tanner nu v-a învățat că aici fiecare om se descurcă așa cum poate și că nu trebuie să se gândească decât la el însuși? Așa și cu voi, descurcați-vă singuri!

Milton făcu un pas în fața celorlalți.

— Dacă-mi permiteți, domnule, v-am mai spus o dată că nu avem nimic de-a face cu Tanner. Mai mult, suntem prizonierii lui. A descoperit că suntem sănătoși, așa că ne-a obligat să muncim pentru el.

— Nu aveți nicio boală? Pentru prima oară, David lăsă țeava armei în jos. În ochi îi sticli o luminiță de interes. Așa este, șopti el ca pentru sine. Dacă erați bolnavi, n-ați fi putut ajunge până aici cu vântul care s-a stârnit afară.

Milton își dădu seama că pentru omul acela condiția lor fizică era foarte importantă.

— Suntem perfect sănătoși, domnule. Am fost deportați aici pentru nesupunere.

Interesul lui David față de cei trei tineri crescu vizibil.

— Nesupuși, da? Ați auzit vreodată vorbindu-se despre Copiii Viitorului?

Felix dădu din cap afirmativ.

— Eu mă aflam în contact cu ei. Dar cred că acum nu mai există.

— Așa este, confirmă Seamus care-și storcea părul cu speranța că și-l va usca. Baza lor de la Rangeley a fost distrusă de armată cu puțin înainte ca eu să fiu arestat.

Timp de o clipă, ostilitatea dispăru din ochii lui David și fu înlocuită de o expresie a durerii. Își trecu palma stângă peste pletele albe.

— Doamne, Dumnezeule, ce măcel a fost, șopti el, privind către peretele din fața sa. Sute de copii înjunghiați ca niște miei, fugăriți printre copaci, torturați. Voiam să uit toate acestea.

Seamus deschise gura și întrebă:

— Erați și dumneavoastră unul dintre Copiii Viitorului?

— Poate că primul. Eram doar un nou-născut când am fost adus la Rangeley pentru a face parte din proiectul educativ creat de Wilhelm Reich. Privirea omului redeveni glacială. Dar lucrurile acestea nu vă interesează pe voi. Dacă într-adevăr nu sunteți niște prieteni de-ai lui Tanner, ați fi de acord să lucrați pentru mine?

— Eu, da, răspunse imediat Felix, sperând că tovarășii săi aveau să refuze. Îi văzu, totuși, acceptând după o scurtă ezitare.

— Atunci, veniți cu mine, le porunci David. Le întoarse spatele și trecu de ușa în pragul căreia stătuse până atunci.

Băieții se supuseră. Intrară într-o cabină destul de largă, luminată de lămpi cu neon. Un bâzâit slab, venind din spatele pereților, trăda prezența unui generator. Dar vâjâitul furtunii de afară acoperea acel zgomot slab.

Priviră în jur, uluiți. Încăperea, mobilată cu un pat, o măsuță, câteva scaune și dulapuri, fusese utilată ca laborator. Pe măsuță se vedea un microscop uriaș cu mai multe oculare; în jur, se vedeau cabluri răsucite care legau între ele aparate cu cadrane și ace indicatoare. Unul dintre aparate era cu siguranță un radio, având deasupra o antenă compusă din spițe de umbrelă și sârme în spirală. De altfel, toate aparatele de acolo păreau să fi fost construite din materiale recuperate. Făcea excepție doar microscopul, lucios și impunător pe piedestalul său masiv.

David se așeză pe marginea patului, ținându-și pușca pe genunchi. Îi privi fix pe băieți, fără nicio urmă de simpatie.

— Doar Tanner a fost aici, o singură dată. Dacă aveți de gând să spuneți cuiva ceea ce vedeți în această cabină puteți să vă considerați morți încă de pe acum. Clar?

— Puteți fi liniștit, îl asigură Seamus. Aruncă o privire piezișă către tovarășii săi, parcă pentru a-l face să înțeleagă pe bărbatul din fața sa că nu garantează pentru ceilalți.

David făcu un gest de încuviințare, ca și cum răspunsul ar fi venit din partea tuturor băieților.

— M-am căznit mult până să adun toate astea. În special pentru a construi aparatul de transmisie-recepție. Mângâie trăgaciul puștii cu degetul arătător. N-am chef să mă las jefuit de Tanner și de vreunul dintre ai lui. Dacă vor ceva, atunci trebuie să-mi dea de mâncare. Am lichidat deja o mulțime de bandiți de felul acesta.

Felix se apropie de aparatul de radio rudimentar și-l examină cu atenție.

— Este chiar un receptor-transmițător?

— Da. Datorită lui pot intra în legătură cu lagărul de femei care se află mult mai la sud. Dar asta nu servește la nimic.

Felix tresări.

— Ați vorbit vreodată cu o anume Marjorie? Probabil că se afla și ea la Rangeley.

— Și cu o fată cu numele de Sybil? întrebă Milton cu emoție în glas. Se temea ca vocea lui să nu-i trădeze emoția care-l cuprinsese dintr-odată.

David clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de ele, spuse în grabă, vrând să dea glasului său o nuanță de cruzime. Își aținti privirea asupra lui Milton. Tu pari să fii din Noua Federație. Se vede aceasta după eforturile pe care le faci ca să te transformi într-un adevărat manechin.

Băiatul se înroși la față de furie, dar încercă să se stăpânească.

— Autocontrolul este singura formă de apărare împotriva anemiei pernicioase, spuse el pe un ton

sentențios.

— Fals. Autocontrolul despre care vorbești tu este anticamera tuturor necazurilor, fizice și psihice.

— Pe mine m-au învățat altceva.

În ochii lui David apăru pentru prima oară o sclipire ironică.

— Așa este. Nu te învățau să respiri ținându-ți răsuflarea cât mai mult timp posibil? Ia gândește-te puțin: doar cel care se teme de ceva își ține respirația. Asta este o cale perfectă prin care se ajunge la nevroză.

Plin de indignare, Milton era gata să răspundă ceva, dar Seamus interveni și el.

— În Confederație nu se făceau asemenea lucruri.

— Acolo se petrec lucruri și mai rele. Curentul vital este întrerupt cu ajutorul reserpinei, cea mai distrugătoare dintre substanțele depresive. Iar depresia este principala cauză a cancerului și a multor alte afecțiuni. David păru să se întrebe dacă nu cumva își pierdea în zadar timpul cu asemenea discuții. Probabil că răspunsul era negativ, pentru că se ridică și se apropie de microscop. Ia veniți să vedeți ceva.

Fără a lăsa pușca din mână, se aplecă deasupra ocularelor, le reglă, după care le făcu semn băieților să se apropie.

— Vedeți corpurile acelea mici de tot și negre, cu forma alungită ca a unui bob de fasole? întrebă el. Trecând peste oboseala care-i copleșea și peste indiferența față de asemenea subiecte, Seamus, Milton și Felix priviră pe rând prin lentilele microscopului. Aceia sunt bacilii T, continuă David. Se formează atunci când energia vitală scade și țesuturile încep să intre în stare de putrefacție. În schimb, veziculele acelea mai mari, albăstrii, care par să pulseze, sunt bioni încărcați cu energie. Când dorința de viață începe să scadă, bacilii T se înmulțesc.

Milton clătină din cap.

— Sper că nu vreți să ne convingeți de faptul că anemia pernicioasă s-a datorat oboselii de a trăi.

David păru să fie surprins de această întrebare.

— Nu, sigur că nu! Anemia era o anomalie genetică limitată la unele persoane de culoare, până când un experiment militar a transmis-o și la alte rase. După aceea, poluarea industrială a făcut restul, reducând cantitatea de oxigen din atmosferă. Când oxigenul începe să se rarefieze, anemia, care este, la început, o simplă predispoziție, devine anemie pernicioasă și duce la moarte. Se așează din nou pe marginea patului. Știu că aceia care v-au educat v-au spus altceva, dar, dacă există un lucru sigur, acela este că un control al emoțiilor nu are nicio importanță.

Seamus era încă aplecat peste ocularul microscopului. Își îndreptă spinarea cu un aer nedumerit.

— De unde ați luat aceste mostre? De la bolnavii din sat?

— Nu. De pe chipul lui David dispăruse orice urmă de ostilitate. Acum era mai degrabă neliniștit. Bacilii T și chiar și celulele canceroase colcăie în fântânile și în izvoarele din Lazaret, în anumite zile și la anumite ore.

Felix simți un fior de gheață străbătându-i întreaga ființă.

— Tanner ne-a spus să nu bem apă între miezul nopții și trei dimineața și între amiază și orele cincisprezece, șopti el.

— Așa este, în special în zilele cu lună nouă. Împărțirea aceasta pe ore ne duce cu gândul la maree, dar când s-a mai văzut ca marea să alimenteze râurile și nu invers? Era clar că David exprima cu voce tare un raționament care-l obseda de mult timp. Trebuie să existe un loc în care apa mării este filtrată și redată uscatului, un fel de alambic natural. Răspunsul nu se poate afla decât în grotă.

— Care grotă?

— Cea în care sunt aruncate corpurile celor morți. Nu este prea departe de aici, se ajunge la ea mergând pe țărm către nord. Vocea lui David deveni din nou aspră. Eu nu mă pot duce singur în grota aceea. Iar voi, voi vă puteți considera încă de pe acum morți. Dacă vă întoarceți la Tanner, veți fi uciși. Dacă vă afundați pe câmpie, veți fi sfâșiați de câini. Iar dacă veți încerca să mergeți de-a lungul țărmului, viitorul val uriaș v-ar îneca. Ca să nu mai vorbim despre radiații. Întinse un deget către băieți. Nu vă rămâne altă soluție decât să lucrați pentru mine. Am nevoie de cineva care să intre cu mine în grota aceea.

— Dar de ce trebuie să faceți aceasta? întrebă Felix.

— Am ajuns la concluzia că bacilii T prezenți în apa izvoarelor provin din țesuturile cadavrelor aruncate în lacul aflat în prima parte a grotei. În timpul mareelor, care sunt mai înalte atunci când este lună nouă, se poate ca o parte din apa de mare aflată în lac să ajungă în subsol, purtând cu ea încărcătura de bacili. Prin izvoare, ea ajunge la suprafață după un anumit timp, fără sare, dar încă infectată.

— Dumneavoastră vreți, așadar, ca noi să mergem acolo pentru a afla cum face apa mării să ajungă în izvoare.

— Nu, nu, lucrul acesta nu mă interesează deloc. Alta este problema. Bacilii T, celulele bolnave, bionii nu se formează singure. Este necesar să aibă loc niște concentrări puternice de energie orgonică.

Felix nu mai era în stare să-i urmărească explicațiile.

— Energie orgonică? Ce naiba mai este și asta?

— Energia vitală despre care vă vorbeam mai devreme. Este prezentă și în natură, sub o formă mai mult sau mai puțin concentrată. În peștera aceea, concentrația trebuie să fie enormă, altfel nu

s-ar explica fenomenul infectării apelor. David ridică din umeri. Sunt sigur că n-ați înțeles nimic din tot ce v-am spus. Dar n-are importanță. Sunteți dispuși să veniți cu mine în grotă? Sau preferați să muriți?

Seamus ridică din umeri.

— Dacă acolo atmosfera este radioactivă, oricum o să murim.

David îl privi cu asprime.

— Nu, nu-i obligatoriu să fie așa. Când eram mic, Reich a făcut un experiment pe care l-a denumit Proiectul ROAN, Radiația Orgonică Antinucleară. Era convins că bioenergia ar putea reuși să anuleze radioactivitatea. Ei, mă credeți sau nu, a fost un mare succes. Îi privi extaziat pe cei trei băieți. Acum înțelegeți? Viața voastră depinde de grota aceea și de energia care se află în ea. Și este vorba nu numai despre viața voastră, ci și de a tuturor celorlalți locuitori de pe această insulă.

Milton înghiți în sec.

— Bine, spuse el după câteva clipe, încercând să-și alunge din minte imaginea lui Sybil care nu-i dădea pace. Cred că am să vă ajut.

Ceilalți dădură și ei din cap afirmativ. David avu un gest de satisfacție.

— Sunteți ceva mai inteligenți decât v-am crezut la început. O să dormiți aici, pe vas, într-o cabină. Mâine, dacă marea se va liniști, vă voi conduce la grotă.

Strângând încă în pumni arma, îi conduse pe coridor. Afară, uraganul probabil că se dezlănțuise cu cea mai mare intensitate, pentru că se auzea vântul șuierând cu o furie inimaginabilă pe lângă bordul navei, strecurându-și rafalele înghețate prin orice crăpătură cât de mică pe care o întâlnea în cale. Un alt coridor și o nouă scăriță îi conduse la o încăpere mare, fără niciun alt mobilier în afară de vreo zece paturi de fier suprapuse, fixate în pereți.

David făcu un semn larg cu brațul.

— Va trebui să vă mulțumiți cu atât. Nu am nimic să vă dau de băut și nici de mâncat. Mâine dimineață voi putea să vă iau câteva rații de mâncare din cambuză. Nu se poate ajunge acolo decât de pe punte. N-are rost să vă duceți în altă parte pentru că peste tot pe navă este întuneric. Și nu vă gândiți la cine știe ce prostii. Eu n-o să închid ochii și am un auz foarte ascuțit.

Felix așteptă ca pașii bătrânului să nu se mai audă pe coridor, apoi oftă din adâncul rărunchilor.

— Dacă nu avem parte de altceva, bine măcar că suntem în viață, gândi el cu voce tare.

Milton se apropie de unul din paturi și-și trecu degetul peste scheletul de metal.

— Rugină și praf peste tot, șopti el. Aici n-a mai dormit nimeni de mulți ani. Și n-avem nici măcar vreo pătură ca să ne încălzim.

Seamus scutură hotărât din cap.

— Nu știu ce aveți voi de gând, dar eu n-am nicio intenție să mă culc. Tipul acela este nebun și abia se ține pe picioare. Nu-i nevoie decât să-i dăm un brânci și-i putem lua pușca. Pun pariu că în cabina lui se poate dormi ca lumea.

— Dacă îmi dai voie… începu Milton, dar se corectă imediat. Am impresia că avem nevoie de omul acela. Cel puțin câtă pare să aibă și el de noi.

— Eu nu am nevoie de nimeni! îl puse la punct, furios, Seamus. Și în niciun caz de un alt stăpân. Nu, în noaptea asta, eu o să-l dezarmez pe bătrân și, dacă se opune, îi fac de petrecanie. Oricum, nu mai avem nimic de pierdut. Ați înțeles? Absolut nimic.

Felix duse degetul la buze. Se auzeau din nou pași pe coridor.

David apăru în prag, cu o expresie șireată pe chipul supt.

— Am intrat adineauri în legătură prin radio cu lagărul feminin. Mi-au spus că au o fată care se numește Marjorie și cel puțin două cu numele de

Sybil. Dar s-a auzit prost din cauza uraganului. Abia mâine o să putem afla mai multe.

Făcu un gest vag de salut și se îndepărtă iarăși. Seamus își privi tovarășii. Ochii îi străluceau. Înțelesese că aveau de fapt cu toții ceva de pierdut. Suspină și se lăsă să cadă pe plasa care scârțâia a unui pat.

ZEIȚA TÂRÂTOARE

Cele douăzeci și cinci de galere genoveze apărute în larg încă din ziua precedentă, joi 17 iulie, la o săptămână după ce Eymerich se întorsese în tabăra aragoneză, tocmai făceau, cu mare încetineală, manevrele de plecare. Când fuseseră abordate de flota regală, nu opuseseră nici cea mai mică rezistență. Nu exista, deci, niciun motiv pentru a le mai reține acolo, chiar dacă aparțineau unei puteri inamice. Acum, după ce rămăseseră o noapte la ancoră, se îndepărtau prin forța vâslelor.

Dar Eymerich se gândea acum la multe alte lucruri, își întoarse privirile către tabără, unde aveau loc, cu toată solemnitatea, funeraliile nobilului Galceran de Pinos, mort în dimineața aceea. Cu o zi înainte muriseră Felip de Castre și Otich de Muncada. Toți trei băuseră apă dintr-un izvor în timpul *orei feriada,* în ciuda interdicției severe pe care o dăduse regele. După cât se părea, un servitor rămas necunoscut adusese în corturile lor apă contaminată, iar căldura sufocantă a verii de pe insula sardă făcuse restul.

Nu erau singurele victime ale acelor forme de viață stranie care mișunau prin apa râurilor de când apăruse luna nouă. Vicontele Uch de Cardona, seniorul de Esparra, Alfonso Roger de Luria, Lop de Luna, guvernatorul din Montalba zăceau la pat în chinuri înspăimântătoare și o corabie pornise cu ei spre patrie chiar în seara aceea. Măruntaiele unora dintre ei le dădeau dureri inexplicabile, iar carnea altora începuse să putrezească. O duhoare insuportabilă ieșea din așternuturile lor, umezite de secreții gălbui. Dar sfârșitul acestor nobili, deși inevitabil, se lăsa așteptat.

Eymerich știa că în cortul regelui avusese loc, chiar a doua zi de după întoarcerea lui, o ședință agitată a statului major al expediției, la care

luaseră parte gentilomii și *richshomnes* cei mai credincioși regelui Pedro. El nu voise să participe la această întrunire. Îi disprețuia pe cei opt condamnați la moarte, dar avea același sentiment și pentru curtenii care, ca niște lingușitori ce erau, se declaraseră de acord cu hotărârile luate. În ceea ce-l privea pe el, amânase deja de două ori semnarea memoriului pe care Dezcoll i-l întocmise și se ferise cu strășnicie să-i scrie suveranului pontif. Nu putea să facă aceasta decât atunci când aveau să se risipească toate îndoielile sale asupra acelor lucruri atât de tulburi.

Se îndreptă către cortul său, coborând cu grijă de pe stâncile alunecoase. Pe plajă, doi dulgheri ocupați cu repararea unei șalupe discutau între ei. Cele câteva fraze pe care le putu auzi îi atraseră atenția. Se apropie de ei, căutând să ia o expresie cât mai prietenoasă.

— Iertați-mă, oameni buni, mi-au ajuns fără să vreau la urechi câteva cuvinte din discuția voastră. Chiar credeți cu adevărat că acele douăzeci și cinci de galere nu erau de-ale genovezilor?

Cel mai vârstnic dintre muncitori, un țigan cu fața arsă de soare, privi la sutana albă a inchizitorului, apoi dădu afirmativ din cap.

— La Genova nu se construiesc galere de felul acela, părinte. Eu știu bine asta, am luat parte la bătălia de la Capo Caccia, acum doi ani, îmbarcat pe o corabie venețiană.

— Pe de altă parte, adăugă celălalt, un arab cu fața lătăreață, cum ar fi putut genovezii să lanseze la apă douăzeci și cinci de vase la numai doi ani de la înfrângerea aceea? Nu, steagurile de pe galerele acelea erau false.

Eymerich îi salută și porni mai departe. Cele aflate îi treziseră bănuielile. Acum, însă, trebuia să facă un lucru care-i stătea pe suflet mai mult decât orice altceva.

De șapte zile, fratele Lorenzo era închis într-un cort izolat, sub dogoarea soarelui și păzit cu

strășnicie de câțiva soldați. Îl vizitase doar o singură dată, mai mult ca să vadă în ce stare fizică se afla benedictinul. Din moment ce amenințările asupra vieții regelui fuseseră zădărnicite, avea, în sfârșit, timpul și liniștea necesare pentru a se ocupa de prizonier, în vederea procesului pe care voia să-l pregătească.

Când intră în mica încăpere în care se simțea o căldură sufocantă, un sentiment involuntar de vinovăție puse stăpânire pe întreaga lui ființă. Fratele Lorenzo zăcea întins pe jos, având încheieturile mâinilor și gleznele picioarelor legate cu lanțuri de doi stâlpi. Un castron cu resturi împuțite de mâncare, aflat la mică distanță de gura sa, și rasa pătată de excremente stăteau mărturie a tratamentului îngrozitor de care avea parte. Eymerich era convins dintotdeauna că o captivitate foarte dură scurta perioada anchetei și făcea deseori inutilă folosirea torturii în cadrul interogatoriilor. Cu toate acestea, spectacolul care i se înfățișa în fața ochilor era atât de jalnic încât nu putu să-și ascundă cu totul stânjeneala care-l cuprinsese.

Prizonierul părea cufundat într-un somn liniștit, chiar dacă respira cu greutate. Eymerich se aplecă deasupra lui, apoi se îndreptă către patul pe care zăcuse până în urmă cu trei zile Asmar Dezcastell, mort din cauza unei cangrene provocate de lanțuri. Se așeză cu grijă pe marginea saltelei de paie, după ce mai înainte o controlase cu atenție ca să nu aibă purici. Își rezemă bărbia în pumn și rămase astfel o vreme, fără să scoată nicio vorbă.

— Frate Lorenzo, strigă el după o vreme. Trezește-te!

Prizonierul tresări și deschise larg ochii. Își roti privirile prin încăpere, până dădu cu ochii de inchizitor.

— Ah, dumneavoastră erați? mormăi el. Cel care a jurat strâmb.

Eymerich nu luă în seamă insulta.

— Să nu crezi că îmi face plăcere să te văd într-un asemenea hal, spuse el pe un ton scăzut. Libertatea este în mâinile tale. Căința sinceră și o mărturisire completă îți pot aduce o reducere a pedepsei.

— Reducere în ce fel? întrebă benedictinul, găsind forța pentru a da glasului său o nuanță ironică. Prin rug? Prin decapitare?

— Nu se știe. Dar nu de trupul tău trebuie să te îngrijești, ci de curățenia sufletului. Ca om al Bisericii, trebuia să te îngrijești în primul rând de aceasta.

— Chiar vreți să mă spovedesc?

— Sigur. Te rog chiar.

— Atunci, mărturisesc că am urmat cu credință învățătura lui Christos, că nu am încălcat niciuna dintre porunci și nici nu i-am îndemnat pe alții să încalce vreuna dintre ele, că am luptat împotriva păcatului și am apărat din răsputeri Biserica romană. Vă sunt suficiente toate acestea?

Fratele Lorenzo spunea toate acestea cu vehemență, scuturându-și lanțurile care-l țineau captiv. Când tăcu, corpul său slăbit tresări, scuturat de un acces de tuse și o picătură de sânge îi apăru la colțul buzelor.

Eymerich șovăi timp de câteva secunde, apoi îl cuprinse o furie violentă. Se ridică brusc de pe pat, stăpânindu-se cu greu să nu-l calce în picioare pe omul din fața lui.

— Ticălosule! Nerușinatule! Cum îndrăznești să pomenești numele lui Christos? Crezi că nu v-am văzut ritualurile păgâne? Gesturile acelea obscene? Striga atât de tare încât unul dintre oamenii de pază apăru la intrarea în cort și se retrase când privirile mânioase ale inchizitorului se ațintiră asupra lui.

Fratele Lorenzo mai tuși încă o vreme, după care putu cu mare greutate să îngaime:

— Vă pot da explicații despre tot ceea ce ați văzut. Vreți să mă ascultați?

Mânia lui Eymerich se mai domoli puțin, sub efectul curiozității și al uimirii. Dar tonul pe care continuă rămase la fel de agresiv.

— Nu este nimic de explicat. Am văzut acolo simboluri creștine alături de o coloană scârboasă, corpuri scoase din minți care insultau prin dansul lor animalic numele lui Dumnezeu, amestecat printre acelea ale unor zeități necurate. Singurul lucru pe care aș vrea să-l aflu este ce anume te-a făcut pe tine și pe frații tăi întru credință să ajungeți la o asemenea decădere fără margini.

— Dacă o să mă lăsați să vorbesc, poate că o să înțelegeți. Dar, dacă argumentele mele nu vă interesează și credeți că ați înțeles totul, ar fi mai bine să mă ucideri numaidecât.

Eymerich era din ce în ce mai mirat. Deși se afla într-o stare atât de jalnică și abia mai răsufla, prizonierul vorbise pe un ton calm și chiar cu o anumită mândrie. Timp de câteva clipe tăcu, privindu-l cu atenție pe interlocutorul său, apoi zise:

— Spune-mi, atunci, ce ai de spus. Aș fi mai mulțumit dacă aș vedea la tine vreun semn de căință.

Fratele Lorenzo făcu să zornăie lanțurile care-i strângeau încheieturile.

— N-aș putea să mă ridic? În poziția aceasta pieptul îmi este apăsat și simt că nu mai pot răsufla.

— Nu. Dacă ai de gând să spui adevărul, poți să-l spui și din poziția în care te afli. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Dă-i drumul și fii cât se poate de scurt.

Benedictinul suspină.

— Cum vreți. Dar povestea pe care trebuie să v-o spun nu este chiar atât de scurtă, pentru că ea se referă chiar la spiritul acestei insule, Sardinia. În locurile acestea, creștinismul a prins rădăcini mult mai târziu decât în alte locuri…

— Într-adevăr, nu s-a înrădăcinat încă întru totul.

— Vă rog să nu mă întrerupeți. Fratele Lorenzo reuși să-și stăpânească un nou accent de tuse care-l gâtuia. Locurile acestea sunt deosebite. Ținuturile sunt aproape nelocuite și doar în interiorul insulei locuiesc oameni, în special în regiunile muntoase. Pe malul mării există multe terenuri mlăștinoase și aerul este otrăvit. Aici se pot întâlni boli necunoscute în alte părți, febre ucigașe, infecții ale sângelui. Copiii care se nasc sunt foarte debili și mor în scurtă vreme de la naștere din cauza inimii și a ficatului mult prea mare. Doar în munți și în unele, puține, localități de pe litoral, viața reușește să se desfășoare normal.

Eymerich simți că-l trec fiorii. Simți în adâncul ființei sale dorința arzătoare de a se afla în clipele acelea undeva departe, senzație pe care o avusese atât de imperativ încă din primele zile petrecute pe insulă. Vorbi mai ales ca să scape de acel gând.

— Și totuși, confratele acela al tău, Martino, mi-a spus că în Sardinia există chiar prea multă viață.

— Da, dar el se referea la viața paraziților, a insectelor dăunătoare. Păianjenul numit *solifuga* nu este decât un singur exemplu în această privință. Pe cea mai mare parte a suprafeței insulei, domnesc boala și moartea. Și, mai ales, domină o boală infecțioasă atât de respingătoare încât oamenii nici nu îndrăznesc să-i dea un nume și nu vor nici măcar să vorbească despre ea.

Eymerich dădea semne de nerăbdare.

— Nu mai vorbi atâta de misterele astea. Din prima zi în care am ajuns aici, se găsește câte cineva care, din când în când, să facă aluzie la această boală misterioasă. După câte am văzut eu, este vorba despre o posedare de către diavol, normală pe un pământ al păcatului. A păstra tăcerea asupra unui asemenea lucru înseamnă a recunoaște complicitatea cu diavolul.

Fratele Lorenzo oftă.

— Într-o clipă am să vă spun totul, dar mai întâi aș vrea să înțelegeți că insula aceasta a fost lovită de tot felul de nenorociri cumplite. Cred că din cauza aceasta, printre locuitorii de odinioară ai insulei a dominat cultul fertilității și al sănătății. Când noi, benedictinii, am ajuns aici, am găsit peste tot idoli faliei sau de forma unor capete de taur, făcând aluzie la forța și la capacitatea de a procrea, atât de mult prețuite pe aceste meleaguri. Am găsit aici ritualuri primitive pentru a favoriza fertilitatea. Există statuete care înfățișează…

— Treci peste detalii, îi porunci Eymerich pe un ton aspru.

— Cum vreți. Oricum, aș vrea să cred că m-ați înțeles. Reușita procreării și bucuria pentru o sănătate deplină erau pentru sarzi valori absolute. Creștinismul s-a înrădăcinat cu greutate, în ciuda eforturilor depuse de Grigore cel Mare și de mulți alții, tocmai prin intermediul acelor credințe. Acestea se concentrau în una singură: cea a lui *Sardus Pater,* adică Sid Potente Baby, o străveche zeitate feniciană. „Tată” și „puternic”. Începeți să înțelegeți?

— Înțeleg că voi înșivă, veniți aici ca să convertiți oamenii la creștinism, ați început să veneraţi o divinitate păgână, rânji Eymerich.

Fratele Lorenzo încercă să protesteze vehement, dar un nou acces de tuse îl înecă și nu mai putu să rostească decât frânturi de cuvinte. Când fu din nou în stare să vorbească, o făcu doar coborând vocea până ajunse să șoptească.

— Nu, lucrurile stau cu totul altfel. La fenicieni și la cartaginezi, Sid, una dintre divinitățile Sidonului, era zeul vânătoarei. Aici el a devenit zeul sănătății și al vindecării, ca Asclepios și Eshmun. Noi am constatat existența acestui spirit care…

— Existența? urlă iarăși Eymerich. Deci tu, eretic blestemat, tu care te pretinzi creștin nu știi că nu există decât un singur Dumnezeu?

Fratele Lorenzo, deși se vedea cât de mult suferea, nu se dădu bătut.

— Sigur că nu există decât un singur Dumnezeu. Dar creștinismul a admis întotdeauna existența unor spirite intermediare, bune sau rele. Vechiul Testament nu ne vorbește despre Baal sau despre Dagon ca despre niște entități reale? Lupta evreilor împotriva altor popoare nu era și lupta împotriva zeilor acestora? Sunt cele pe care Moise le numește în Deuteronom „divinități pământene". Despre existența lor concretă și despre puterile divine efective pe care le aveau au vorbit foarte limpede Tertulian și Origene.

— Tu vorbești acum despre îngeri și demoni, nu despre zei!

— Spuneți-le cum vreți. Origene le numea „virtuți nevăzute", puteri astrale de deasupra fenomenelor pământești. Vechii creștini interziceau în privința lor *latreia,* rezervată lui Dumnezeu, dar nu și *douleia,* admisă pentru divinitățile care îi erau inferioare Lui. Și printre aceste divinități se aflau *genii loci,* spiritele răspunzătoare pentru protecția unui anumit loc. Pentru Sardinia, *genius loci* este dintotdeauna *Sardus Pater.*

— Despre care tu susții că există, remarcă Eymerich cu sarcasm.

Glasul răgușit al fratelui Lorenzo deveni ușor enigmatic.

— Ca să negăm existența în realitate a sufletelor invizibile, ar trebui să afirmăm că *Enchiridion* și *Confesiunile* Sfântului Augustin, *Soluțiile teologice* ale lui Eusebios Panfilos, *Surnrna* lui Guillaume din Paris și *Sententiae* a lui Duns Scotus nu ar fi decât niște prostii. Ca să nu mai vorbim despre Vechiul Testament.

Sleit de puteri, benedictinul închise ochii și din piept i se auzea respirația șuierătoare. Eymerich îl privi fără nici urmă de milă, dar, în același timp, fără vrăjmășia de la început. Omul acela își motiva

rațional afirmațiile, oricât de aberante ar fi fost ele. Lucrul acesta începea să-l înalțe în ochii inchizitorului. Dar, cu siguranță, spusele călugărului riscau să atenueze impresia îngrozitoare pe care i-o făcuseră cele văzute cu ochii lui.

— Toate explicațiile tale sunt bine ticluite, dar inutile, izbucni el. Voi, călugării veniți aici, nu numai că v-ați supus cultului unei zeități barbare. Ați încurajat imoralitatea, promiscuitatea, plăcerile carnale. Cum mai poți să spui că toate acestea nu sunt păcate?

Fratele Lorenzo își deschise ochii obosiți și lăcrimoși.

— Cu mult timp înainte ca noi și victorienii din Marsilia să ajungem aici, pe insulă existau deja ritualuri ale fertilității. V-am mai spus asta. Se considera că acele coloane în formă de falus făceau ca energia vitală să devină fecundă, combătând sterilitatea și bolile. Grota pe care ați văzut-o, închisă printre stâncile din minereu de fier, era din vremuri imemoriale un sanctuar consacrat apei și în interiorul lui forța vindecătoare a lui *Sardus Pater* se acumula și se revărsa asupra trupurilor celor bolnavi adunați în ritualul incubației. Nu-i nimic imoral în aceasta.

— Bineînțeles că este ceva imoral și faptul că tu nu observi asta este o dovadă că te-ai afundat cu totul în această nelegiuire. Voi, benedictinii, v-ați lăsat cuceriți de obiceiuri primitive și obscene!

— Nu, pur și simplu am constatat că multe boli dispăreau cu adevărat prin cufundarea bolnavului în apa aceea albastră adunată în grotă. Până și Tanit era învinsă astfel.

— Poftim, vezi? exclamă satisfăcut Eymerich. Recunoști că ești un idolatru convins! Mai întâi *Sardus Pater,* acum Tanit! La câți alți demoni te-ai închinat?

Fratele Lorenzo închise ochii și-și stăpâni un tremur ușor. Când îi redeschise, reuși doar să

șoptească:

— *Sardus Pater* este o entitate binefăcătoare, dar Tanit este cu într-adevăr un demon. Și chiar este ceva mult mai îngrozitor. Nu recunoașteți în numele ei rădăcina unui alt cuvânt?

— *Thanatos*! spuse la întâmplare Eymerich, dezorientat.

— Nu, *taenia,* răspunse călugărul. Apoi, cu o voce scăzută, continuă. Acela este *morbum innominandum.*

Inchizitorul simți că un fior de gheață îi alerga prin tot trupul. Își înghiți saliva. De ce ar fi un rău care nu poate fi pomenit? Teniile sunt ceva foarte obișnuit.

— Dar aici, în Sardinia, ele sunt un flagel înspăimântător. Pătrund în corp sub formă de larve, se cuibăresc printre organe și în umori, formând chisturi de dimensiuni neînchipuit de mari. Sunt oameni care mor pe neașteptate și abia după aceea se descoperă că aveau în membre, în pântece sau în craniu colonii întregi de larve. *Mulți sarzi sunt devorați cu încetul de larve care se dezvoltă în interiorul lor!* Și nu există niciun alt remediu în afară de acela pe care-l foloseau cartaginezii.

Palid și ameții de-a binelea, Eymerich abia mai avu putere să întrebe.

— Și care era leacul lor?

— Când descopereau copii contaminați, îi ucideau în cadrul unor ceremonii de sacrificare. Aceasta se întâmpla în așa-numitele *tofet* aflate pe lângă temple, având ca ornamente vase pline cu oase de copii și, câteodată, și de animale. Punii sperau ca prin aceasta s-o îmbuneze pe Tanit, stăpâna teniilor. Dar nu numai acesta este *morbum innominandum.*

— Mai este și un altul? întrebă Eymerich încremenit de groază.

— Da, este. Când se află în lumina aceea albastră, bolnavii vomită teniile pe care le au în

măruntaie sau le elimină prin fecale. Dar, dacă boala este într-un stadiu foarte avansat, viermii cresc în dimensiuni, iar pungile în care se înmulțesc mereu se extind la țesuturile din jur. În felul acesta are loc invadarea totală. Membrele bolnavului sunt colindate de ghemuri de tenii care se agită acolo, în interior și în tot corpul apar noi chisturi. În acest stadiu, omul moare, dar teniile continuă să trăiască și cadavrul lui se transformă într-o unică, enormă pungă în care colcăie cu o vitalitate îngrozitoare. Ceea ce ați văzut pe fundul prăpastiei nu era altceva decât mormanul de leșuri ale celor posedați, devenite o cumplită și dezgustătoare grămadă de materie mucilaginoasă.

Eymerich simțea că se sufocă din cauza unei senzații de scârbă care se transformă imediat în indignare. Cu pleoapele aproape închise, făcând ca ochii să pară doar niște crăpături înguste, se învârti furios în jurul prizonierului, întrebându-se în sinea lui dacă mai merita să continue acea discuție revoltătoare. Se hotărî să asculte mai departe mărturisirile benedictinului, oricât de monstruoase ar fi fost ele. Dar vocea lui deveni cavernoasă, plină de groază.

— Vicontele de lila a fost contaminat de un șuvoi de salivă în care colcăiau larvele. Dar nu a suferit transformarea despre care vorbești. Doar a vomitat sânge și a murit.

Fratele Lorenzo închisese ochii. Se vedea bine că acea confesiune prelungită îi cerea un mare efort și că era nevoit să încalce o serie de interdicții și de inhibiții străvechi. Vorbi cu voce tremurată.

— Nu fusese expus la lumina albastră. Lumina aceea ține în viață teniile prea mult crescute, după moartea purtătorului. Cel puțin așa cred.

— De ce insistați, atunci, să-i duceți pe bolnavi în grotă?

— Pentru că nu există un alt mod de a-i îngriji pe aceia care mai pot fi salvați. Doar acolo jos se

descoperă cât de mult a progresat infecția. Cei mai mulți dintre ei, atunci când se află sub influența lui Sid, vomită larvele și revin la o viață normală.

Ajuns la limita suportabilității, bătu violent cu pumnul stâng în palma dreaptă.

— Iarăși Sid! Și Tanit, zeitatea din lumea viermilor! Nu știi, frate nedemn, că pentru un creștin nu există alte divinități decât cele din Scripturi?

— Dar Scripturile dau numele lui Tanit! Deși sleit de puteri, fratele Lorenzo mai găsi forța să se ridice puțin de la pământ, ca să dea o mai mare greutate protestului său. Știți cumva cum o denumeau evreii pe Tanit? Astarte sau Astaroth. Vă spun ceva aceste nume?

Eymerich își aminti din memorie numeroasele pasaje din Biblie în care apărea acel nume blestemat. Da, în Cartea a Doua a Regilor se vorbea despre *tofet,* despre copii sacrificați, despre ritualuri condamnabile. Îi explodară pur și simplu în minte scenele sumbre și sângeroase descrise de Plutarh și de Diodor din Sicilia: răpăitul tobelor, gestul preotului punic care taie beregata unui nou-născut și-l rostogolește pe brațele statuii Astartei, micul corp care cade peste un vas cu jăratic încins, fețele părinților care se străduiesc să-și țină plânsul.

Se dezmetici cu mare greutate din coșmarul acela care-l înfiora.

— Este adevărat, Biblia vorbește despre Astarte, recunoscu el cu jumătate de glas.

— Și dovedește că ea există efectiv. Dar Astarte nu este decât o manifestare a unei divinități, una și triplă, având ca simbol triunghiul. A doua este Eshmun sau Asclepios, zeul care vindecă. A treia poartă un nume care-l poate înfiora pe orice om care a citit Biblia.

— Care este acest nume?

— Baal! Sau, pentru a-i spune numele dat de evrei, Belzebub. Trebuie să fiți de acord că

existența acestuia din urmă nu poate fi negată. Și n-o poate nega niciun creștin adevărat.

Deși afară strălucea soarele, Eymerich avu impresia că în jur se lăsase o noapte neașteptată și că niște creaturi de coșmar, venite dintr-un trecut îndepărtat, se adunau dincolo de pereții fragili de pânză. Reuși să-și domine fiorul de gheață pe care-l simțea urcându-i pe șira spinării.

— Da, Biblia vorbește despre Baal și Astarte sau Astaroh. Nu se spune, însă, nicăieri că ei ar fi luat înfățișarea unei tenii.

— Dar, aici, Tanit este percepută sub această formă, în reprezentările sale grafice, linia care desparte cercul de triunghi arată exact acest lucru. De altfel, ce era monstrul lung de 120 de picioare cu care a trebuit să se lupte Regulus lângă lacul Bagrada, lângă Cartagina? Nu există niciun istoric al războaielor punice care să nu vorbească despre această creatură. Și poate că și viermele din Gange, despre care au vorbit Ctesias și Elianos, era o altă încarnare a aceleiași zeități.

Eymerich începea să obosească.

— Chiar admițând că ai avea dreptate și că Tanit-Astarte ar amenința această insulă sub formă de tenie, este vorba, oricum, despre o încarnare demonică, împotriva ei s-ar putea lupta cu arma puternică a exorcismului și nu recurgând la alți demoni despre care se crede că ar fi binefăcători sau apelând la cele mai scârboase gesturi.

Fratele Lorenzo clătină din cap cu îndârjire.

— Cred că ritualurile dedicate fertilității nu contrazic preceptele Bisericii.

Eymerich oftă. Se așeză din nou pe marginea patului, apoi îndreptă spre fratele Lorenzo o privire arzătoare, dar încețoșată de oboseală.

— O să-ți spun care este convingerea mea. Cred, asemenea lui Albert cel Mare, că împreunarea carnală aparține lumii animale, iar pentru om este degradantă. Cred, asemenea lui Toma din Aquino, că tot ceea ce este pur i se

alătură lui Dumnezeu și că spiritul este pur, iar carnea spurcată. Cred că rațiunea, în strânsă armonie cu credința, ar trebui să domine fără abatere poftele trupului, pentru că acestea din urmă nu se supun legii divine, așa cum spunea Pavel. Cred că sufletul, casă a gândurilor și nemuritor, este singura formă în care ar trebui să fie plămădit omul.

Prizonierul schiță un zâmbet care fu repede întrerupt de un nou acces de tuse.

— Tomismul pe care-l propovăduiți voi, dominicanii, încă nu este doctrina oficială a Bisericii.

— Nu este decât o chestiune de timp ca să devină.

În cort se așternu o tăcere apăsătoare care dură peste măsură de mult. Apoi, Eymerich se ridică și se îndreptă spre ieșire. Fratele Lorenzo se ridică într-un cot.

— Îmi închipui că, după discuția aceasta a noastră, o să mă dați pe mâna călăului fără să mai fie nevoie de vreun proces.

Inchizitorul se opri și se întoarse încet către el, cu mâinile proptite în șolduri.

— Nici vorbă despre așa ceva. Mă duc afară și voi da ordin să fii pus în libertate.

De data aceasta, fu rândul fratelui Lorenzo să rămână uimit. Înghiți în sec.

— În libertate? Nu cumva este și asta vreo șmecherie pe care ați pus-o la cale?

Eymerich îl privi cu seriozitate.

— Nu. Consider că părerile tale sunt niște blasfemii, dar, cu dezordinea teologică din cadrul Bisericii de astăzi, nu le pot aprecia ca eretice. Abia atunci când gândirea maestrului din Aquino va fi singura recunoscută, te voi putea condamna cu inima împăcată. În ziua aceea, ai grijă să nu-mi mai cazi în mână.

Chipul benedictinului se însenină, astfel că el păru chiar să-și recapete forțele.

— Sunteți un om interesant. Aș vrea să vă mulțumesc în vreun fel.

Eymerich era gata să-l refuze sec, dar se răzgândi.

— Ai putea s-o faci într-un singur mod și anume să-mi răspunzi la o întrebare, ultima, pe care ți-o voi pune.

— Spuneți.

— Cunoști anumiți nobili din regatul Aragonului care să adere la ideile pe care mi le-ai prezentat?

În ciuda situației sale incomode, fratele Lorenzo avu tăria să ridice din umeri.

— Nu. De unde aș putea să știu? Dacă ați înțeles ceea ce v-am spus, probabil că v-ați dat seama că, de fapt, creștinismul nostru își are rădăcinile în istoria și în obiceiurile acestei insule. Nu cred că în Aragon se acordă o asemenea atenție sănătății și fertilității. Și nu reușesc să-mi închipui că vreun gentilom din Saragosa i s-ar închina lui *Sardus Pater* sau că-și pune problema cum să lupte împotriva lui Tanit.

Eymerich se arătă mulțumit de răspunsul călugărului și ieși din cort. Se apropie de ofițerul care comanda corpul de gardă și care stătea rezemat leneș în sabie.

— Eliberați prizonierul. Lăsați-l să se scalde în mare, apoi dați-i niște haine ca lumea. Poate să plece unde dorește, dar să se țină departe de tabăra noastră.

— Vom face așa cum ați poruncit, părinte Nicolas.

Eymerich îi întoarse spatele și plecă printre corturile încinse de arșița verii. Mulți soldați luau parte la funeraliile lui Galceran de Pinos; alții se îndeletniceau cu repararea mașinilor de război care se uzaseră atât de mult, încât se desfăceau în bucăți după fiecare salvă de proiectile. Așa cum se întâmpla întotdeauna în timpul asediilor, elanul ofensiv scădea încet, încet, lăsând locul foamei,

setei, bolilor care începeau să apară frecvent și să macine forțele ambelor armate. Cine rezista mai mult, urma să obțină victoria.

Inchizitorul aproape că ajunsese la cortul său, când dădu nas în nas cu Bernat Dezcoll, zâmbitor ca de obicei.

— Pe unde v-ați ascuns, părinte? Toată lumea a fost surprinsă că nu ați luat parte la slujba funebră.

— Aveam eu alte slujbe de ținut, îi răspunse cam morocănos Eymerich.

— Ah, da? Și ce fel de slujbe, dacă-mi este permis să vă întreb?

— L-am interogat pe benedictinul acela, fratele Lorenzo, și am ordonat să i se scoată lanțurile.

Dezcoll rămase înmărmurit.

— Sigur nu glumiți? Așteptam să mă chemați pentru începerea procesului!

— Nu va fi niciun proces. Dar să ne ocupăm de lucruri mai importante. Intrarea în Grota lui Neptun este bine păzită?

— Da. De ieri seară a fost a fost instalat acolo un detașament puternic de pază. Nimeni nu va mai putea ieși pe acolo din Alghero.

— Ieri seară? Privirea lui Eymerich care devenise între timp aproape prietenoasă, acum parcă arunca săgeți de gheață. Vreți să spuneți că ați așteptat o săptămână ca să transmiteți ceea am cerut eu?

Dezcoll, deși nu-și pierduse buna dispoziție, păru încurcat timp de o clipă.

— Sunt niște obligații care nu cad în seama mea, un simplu secretar. Eu am comunicat autorităților militare necesitatea de a bloca intrarea în grotă. Nu am nicio influență asupra lor.

— Cu toate acestea, v-au informat îndată ce au executat acest ordin al meu.

Dezcoll nu mai știu ce să spună. Încercă să iasă din încurcătură cu un zâmbet prietenos.

— Ei, părinte Nicolas, nu mai fiți așa de bănuitor. Gândiți-vă mai bine că de acum cetatea

este ca și cucerită. Fără alimente proaspete, nu poate rezista mai mult de câteva luni, chiar dacă locuitorii mai pescuiesc în apele mării. Dar prezența galerelor noastre a început deja să alunge peștele de lângă mal.

— Da, dar de ce regele nu a poruncit să se închidă acea ieșire când a aflat de existența lui de la Ughetto și de la Timbors?

— Ca să-i mai poată primi și în alte nopți. Dacă n-ar fi reușit nemaipomenita dumneavoastră misiune, doar din gura lor am fi putut afla numele conspiratorilor.

Eymerich îi aruncă funcționarului o privire neutră, după care schiță un salut și dădu să se îndepărteze. Dezcoll alergă după el și-l trase de mânecă.

— O clipă, vă rog, părinte! Nu mi-ați spus și mie ceva despre interogatoriul pe care i l-ați luat benedictinului. Ați aflat amănunte despre misterele din Alghero, despre vindecări, despre ritualurile practicate pe insulă?

— Nu. Am aflat câte ceva, dar nu prea multe, răspunse inchizitorul, făcând un gest ca să-și elibereze brațul de strânsoarea secretarului. Cred, totuși, că mi-am format o imagine destul de completă.

— Ce este boala aceea al cărei nume nu se poate pronunța?

— Țesuturi putrede în care se cuibăresc larve de tenie. Lumina albastră despre care v-am vorbit îi scapă pe bolnavi de paraziții aceștia. Apa care pătrunde în Grota lui Neptun în timpul așa-numitei *ora feriada* poartă aceste creaturi în cursurile de apă și, de acolo, se răspândesc în mare. Vă amintiți de vulpile de mare pe care le-am văzut de pe corabie?

— Da.

— Poate că acelea nu erau vulpi de mare. S-ar putea să fi fost doar îngrămădiri de amibe născute din carnea putredă și vomate de cei bolnavi. Sau

poate frânturi ale unei grozăvii mai mari care ia naștere atunci când lumina albastră face ca viermii aceia să rămână vii în timp ce trupurile omenești care le-au găzduit sunt moarte demult. Am văzut eu însumi, în grota aceea plină de păcate pe care v-am descris-o, creaturi îngrozitoare zvârcolindu-se într-o genune și încercând să se unească alcătuind o formă oarecare. Dar aceasta este doar o deducție a mea și nu o certitudine.

— Prin urmare, cheia întregii povești este lumina albastră, remarcă Dezcoll.

— Da. O forță tămăduitoare prezentă în natură, care permite supraviețuirea oamenilor sau, dacă răul care i-a cuprins pe aceștia este prea extins, ține în viață teniile. Datorită incubației și expunerii repetate la lumină, unii indivizi posedă într-o mai mare măsură o asemenea energie și aceasta le dă puterea de a vindeca și a reda fecunditatea. Mariano de Arborea este înconjurat de un halo albastru care te face să te gândești chiar la o aureolă ca a sfinților.

— O aureolă? Atunci, puterea tămăduitoare a sfinților…

Eymerich îi tăie funcționarului vorba cu un gest categoric.

— Nu. Puterea sfinților vine din castitate și din puritate. Lumina albastră este de origine satanică.

— Dacă sunteți convins de aceasta, de ce l-ați pus în libertate pe călugărul acela benedictin?

— Sunt cazuri în care Satana se folosește pentru a-și atinge scopurile de indivizi de bună credință. Vina fratelui Lorenzo este aceea de a practica un creștinism primitiv și de suprafață, nu de a sluji răul.

— Aș putea să știu și eu despre ce fel de creștinism poate fi vorba?

Eymerich privi posomorât zidurile cetății care se înălțau departe, peste mulțimea de corturi.

— Nu. N-o să aflați asta niciodată. Nimeni n-o va ști vreodată. Din Alghero, așa cum este acum,

nu va rămâne nicio piatră și nici un singur locuitor.
Aveți cuvântul lui Nicolas Eymerich.

LEWISBURG 1957. ASASINAREA LUI CHRISTOS

Adolphus Hohensee, conducătorul prigonit al celor din Crusade of Divine Living, auzi zgomotele de pe coridor și-și apropie fața de zăbrelele celulei sale.

— Gardian-șef Cox! Gardian-șef Cox! strigă cu vocea sa baritonală.

Mătăhălosul temnicer se întoarse către el.

— Lasă-mă în pace, idiotule, lătră el. Nu vezi că am treabă?

Hohensee se uită mai atent. Ajutat de alți doi paznici, Cox țâra un corp care abia mai mișca. Îl recunoscu pe deținut.

— Ei, dar acela este doctorul Reich! Ce-i faceți acolo?

— Nu te privește pe tine. Vezi-ți de treaba ta.

— Vreți să-l omorâți! Acesta-i adevărul! Hohensee se agăță cu mâinile de zăbrele. Ne ucideți pe toți! Hernia mea nu vreți s-o tratați și cât despre sărmanul doctor Reich…

Cox dădu drumul corpului pe care-l țâra pe coridor. Alergă furios până în dreptul celulei lui Hohensee și lovi în zăbrele cu bastonul de care nu se despărțea niciodată.

— Tacă-ți fleanca, sfânt nenorocit! urlă el. Dacă tembelul ăsta e gata să-și dea duhul, și-a căutat-o ci lumânarea! Nimeni nu l-a obligat s-o facă pe cobaiul pentru medicamentele noi. El a vrut de țicnit ce e. El, pricepi? Acum plătește pentru prostia lui.

— Și atunci de ce l-ați dus în aripa condamnaților la moarte?

Din celula de alături se auzi glasul blând al lui Michael Silvert, mediul care fusese și el acuzat că răspândise ilegal acumulatorii orgonici.

— Doctorul Reich nu rezista să fie închis atât de mult timp în condițiile astea. A acceptat

experimentele în speranța că i se va scurta pedeapsa. Nu-și închipuia că justiția americană voia să-i ia viața.

Cox se răsuci fulgerător către Silvert, cu fața roșie de furie.

— Mai taci din gură că ești și tu complice cu nebunul ăla. Ce vorbești tu de viață? Uite-l că își revine!

Într-adevăr, cu un efort extraordinar, Reich își îndreptase spinarea. Îi dădu în lături pe paznici și-și șterse cu un gest mecanic balele care continuau să i se scurgă pe la colțul buzelor și ajunseseră până pe uniforma albastră de pușcăriaș. Încercă că facă singur câțiva pași, dar picioarele nu rezistară. Fu nevoit să se sprijine de zăbrelele celulei lui Hohensee.

— Domnule doctor, cum vă simțiți? îl întrebă preotul, atingându-i degetele cu un gest delicat. Pot să vă ajut cu ceva?

— *Creație,* șopti Reich, privindu-l pe Hohensee cu niște ochi lipsiți de expresie. *Creație.*

— Ce vreți să spuneți?

— Manuscrisul pe care i l-au confiscat azi-dimineață, spuse Silvert din celula alăturată. Titlul lui era *Creație.*

Cox trase o înjurătură.

— Mă faci hoț, caricatură de doctor? Făcu un semn paznicilor. Ia deschideți-mi celula. Negustorul ăsta de cutii vrăjite are nevoie de o lecție zdravănă.

Silvert nu se sperie.

— Vă este frică pentru că sunt martor al asasinatului care se petrece aici. Unde ați pus manuscrisul? L-ați trimis la FBI?

Pe neașteptate, Cox păru descumpănit.

— Chestiile alea erau scrise de un nebun. Vorbea despre antigravitație, farfurii zburătoare și alte bazaconii de felul ăsta.

— Doar n-o să spuneți că l-ați citit. Glasul lui Silvert deveni plină de ironie. De la cine ați aflat

ce scria acolo?

Încurcat, Cox își scărpină chelia.

— Scrie în cărțile ăluia…

Silvert rânji răutăcios.

— Și, așa, ziceți că ați citit *Contact cu infinitul.* Felicitările mele, nu suntem mulți cei care am făcut așa ceva. Își apropie fața de zăbrele. Nu cumva ați aflat de toate astea de la vreun agent federal? șopti. Poate chiar de la cel care a venit să ia în primire manuscrisul.

Cox era pe cale să-și descarce din nou nervii într-un nou acces de furie când Hohensee exclamă:

— Uitați-vă! Vomită sânge!

Atârnat în continuare de zăbrele, genunchii i se îndoiseră și erau incapabili să mai susțină corpul slăbit de suferință, dar la fel de impunător. O dâră subțire de salivă stacojie i se prelingea pe bărbie. Ochii sticloși păreau holbați peste măsură din cauza unei dureri insuportabile.

Cox ridică bastonul lung de cauciuc și lovi cu putere între omoplații savantului, făcându-l să tresară de durere.

— Termină cu fițele astea, măscăriciule! N-ai nimic! Pe cine crezi tu că păcălești?

Hohensee întinse brațele printre zăbrele și-l apucă pe Reich de subsuori, încercând parcă să-l protejeze.

— Încetează, domnule gardian-șef, spuse el, țintuindu-l pe Cox cu o privire amenințătoare. Biserica mea are mii de adepți aici, în Statele Unite. Vreți ca fiecare dintre ei să vă acuze de comiterea acestei crime?

Temnicerul făcu un gest iritat, dar se vedea limpede că încasase lovitura în plin.

— Despre ce crimă bălmăjești tu acolo, sfânt de trei parale? îl înșfăca de guler pe Reich și încercă să-l ridice în picioare.

— Hai, sus, doctore. Hai că am pierdut deja prea multă vreme.

Corpul masiv al doctorului fu cuprins de un nou tremur, de data aceasta mult mai puternic. Deschise gura cu mare greutate.

— Nu mai am… putere, îi șopti el lui Hohensee. Apoi vomită un nou val de sânge și căzu la pământ.

Speriat de-a binelea, se aplecă asupra bărbatului care zăcea la picioarele sale. Se întoarse brusc spre paznici.

— Repede! Duceți-l la infirmerie!

Silvert încercă în zadar să-și strecoare capul printre barele de fier. Ucigașilor! strigă el cu vocea gâtuită. Ucigașilor!

Hohensee strigă și el:

— Ucigașilor! Ucigașilor!

Ceilalți deținuți probabil că auziseră totul, pentru că dinspre celulele vecine se auzi zgomotul farfuriilor de aluminiu cu care cei de acolo loveau în pereți. În numai câteva clipe, zgomotul acela ritmic se preschimbă într-un vacarm asurzitor și întreaga aripă a condamnaților la moarte din penitenciarul Lewisburg răsuna de strigăte furioase. „Ucigașii! Ucigașii!

Abia când se văzu ieșit din închisoarea federală, în aerul plăcut al unui noiembrie însorit, Walling simți că senzația aceea angoasantă care-l chinuise încă din seara precedentă începea să dispară.

Se îndreptă către mașină. Tocmai deschidea portiera, când auzi un zgomot de pași în spatele său și o voce care-l striga.

— Ei, domnule! Așteptați o clipă!

Surprins, se întoarse. Văzu în fața sa doi bărbați destul de solizi, îmbrăcați cu haine de calitate, dar cam șifonate. Unul dintre cei doi avea în mână un aparat de fotografiat care părea un Hasselbad. Celălalt vorbi primul.

— Sunteți doctor, nu-i așa?

— Da, sunt doctor.

— Erați prieten cu cercetătorul acela nebun? întrebă fotograful.

Walling simți cum i se urcă sângele la cap. Deschise portiera și urcă în mașină, grăbindu-se ca nu cumva să cedeze impulsului de a-l pocni pe idiotul acela.

Celălalt personaj puse mâna pe mânerul portierei.

— Nu-l luați în seamă pe colegul meu, n-are habar de nimic, bietul băiat. Căutăm pe cineva care să-l fi cunoscut mai îndeaproape pe doctorul Reich.

— Dar de ce? Cine mama dracului sunteți? întrebă Walling, pus pe harță.

— Eu sunt Werner Hayden, corespondent la „Times". Iar nătărăul acesta este Sam Glowinski, fotograf *free lance.*

— Bun, iar eu sunt nimeni. Acum luați mâna de pe mâner pentru că vreau să plec.

— Un moment, un moment, vă rog! Hayden ridică mâinile în sus. Poftiți, dacă doriți, puteți pleca. Dar cred că oricare dintre prietenii lui Wilhelm Reich ar dori să se scrie adevărul despre el. „Times" nu l-a calomniat niciodată.

Walling fu impresionat de ceea ce auzea. Se întrebă dacă n-ar fi fost o obligație morală pentru el să apere memoria celui care-i fusese prieten. Își făcu de lucru câteva clipe cu cheia de contact, fără a ști ce să facă, apoi spuse:

— Eu mă duceam să caut un bar. Dacă vreți cu adevărat să aflați câte ceva despre Reich, puteți să mă însoțiți. Vă avertizez, însă, că în tinerețe am fost un boxer amator bun și că îmi mai amintesc asta și acum.

Hayden râse.

— Oh, nu cred că va fi nevoie să ne încăierăm. Știu un bar pe aici prin apropiere. Veniți după noi, am fi bucuroși să vă oferim ceva de băut. Se întoarse către fotograf. Hai, Sam. Poate că domnul este chiar persoana care ne trebuia.

Walling îi văzu pe cei doi apropiindu-se de un Ford cam hârbuit, apoi merse în urma lor pe

străzile care dădeau ocol penitenciarului până ce ajunse la șoseaua principală. Barul era sărăcăcios, dar destul de curat. Probabil că abia deschiseseră, pentru că fata care veni să-i servească avea încă ochii cârpiți de somn.

— La micul dejun avem ouă, șuncă, gem și…

— Eu nu mănânc nimic, spuse Walling. Vreau o bere.

— Asta-i o idee grozavă, spuse Glowinski. Luăm și noi câte o bere.

Chelnerița le aruncă o privire nu tocmai amabilă, apoi se îndepărtă fără să scoată nicio vorbă.

— Nimic nu este mai bun la ora asta decât o bere, declară Hayden, zâmbind cu înțeles. Nu ne-ați spus numele dumneavoastră, domnule doctor…

— Walling, William B. Walling, psihoterapeut. Puteți să publicați ce spun eu, n-aveți decât, dar vă atrag atenția că nu sunt o celebritate.

— Ați fost unul dintre colaboratorii lui Wilhelm Reich?

— Nu chiar. I-am fost student până în 1953, apoi am colaborat cu un alt elev al lui Reich, Alexander Lowen, care a apucat-o pe o cale destul de diferită de a lui. Ați auzit vreodată vorbindu-se despre Institutul de Bioenergetică din New York?

Hayden nu răspunse, dar era clar că numele acelei instituții nu-i spunea nimic. Walling zâmbi.

— Dacă nu aveți habar de lucrurile acestea, mă tem că interviul va merge destul de greu.

Chelnerița veni aducând tava cu paharele de bere. Glowinski bău cu poftă, apoi întrebă:

— Dacă nu mai erați de atâta timp în legătură cu Reich, cum se face că ați fost chemat pentru recunoaștere?

— Mă aflam în apropiere când am auzit la radio știrea despre moartea lui. M-am prezentat la penitenciar, am spus cine sunt și mi-au cerut să identific cadavrul. Asta-i tot.

— A murit de infarct, nu-i așa?

Chipul lui Walling căpătă o expresie severă.

— Da, infarct, dar nu accidental. Știați că la Lewisburg se fac experimente farmacologice pe deținuți?

— Și ce medicament credeți că au experimentat pe Reich?

— Din câte am aflat, metionină. Un alcaloid destul de banal, dar care, în doze mari, provoacă halucinații asemănătoare cu delirul schizofrenic. Se aude chiar că pacienții au impresia că intră în contact cu personalități dispărute care au trăit în alte vremuri și în alte locuri. Walling făcu un gest de indiferență. Oricum, Reich a început să moară încă de când judecătorul Sweeney l-a condamnat la doi ani de închisoare. Un om ca el nu* putea sta închis. Ținându-l într-o celulă însemna să-l omori.

— Dar încălcase o dispoziție judecătorească! obiectă Hayden. Food & Drug Administration…

— O adevărată gașcă de ucigași. Au reușit acolo unde naziștii au dat greș.

Hayden scoase dintr-un buzunar un carnețel și un creion.

— Vă deranjează dacă-mi iau notițe?

— N-aveți decât. Dacă vreți, pot să vă dictez toate astea. Walling spuse din nou, de data aceasta sacadat. F&DA a eliminat cu bună știință o minte genială, în numele unei concepții despre știință care îți dă fiori. Luă o înghițitură zdravănă de bere, apoi ridică paharul. Ura, s-a făcut dreptate! Energia orgonică a murit pentru totdeauna!

Glowinski îl privi pieziș.

— Credeți, așadar, și dumneavoastră în energia aceea?

Walling privi cu atenție spuma care scădea în pahar. Vorbi pe un ton gânditor. L-am părăsit pe Reich înainte ca el să renunțe la activitatea terapeutică pentru a se dedica cercetărilor orgonice. Nu pot să vă spun dacă energia despre care vorbea el există sau nu. Nu am competența necesară și, de altfel, lucrul acesta nu mă

interesează prea mult. Dar un lucru este cert și anume că un ilustru necunoscut, „expert” al tribunalului, nu poate judeca decenii de muncă, de căutări, de experimente. La primul proces, Reich a refuzat să-i explice judecătorului Clifford în ce consta importanța activității lui. Și avea perfectă dreptate, ce naiba putea să știe un om ca ăla despre așa ceva?

Hayden, care își notase până atunci doar câteva cuvinte, întoarse pagina carnetului.

— Bine, să ne întoarcem la lucruri mai concrete. Este adevărat ce se spune că Reich punea să se împreuneze între ei copii de vârste foarte fragede?

— Nu, nu este adevărat. Altceva?

— Se spune că era schizofren și că a stat mult timp la balamuc.

— Nici asta nu este adevărat. Altceva?

Iritat, Hayden renunță la carnet.

— Prin urmare, domnule doctor Walling, s-ar putea înțelege că dumneavoastră l-ați apreciat pe Reich, dar nu puteți pretinde că era chiar în toate mințile. Toată lumea știe că el susținea existența unei împerecheri între stele, astfel încât să ia naștere planetele și galaxiile. Nu puteți să mă contraziceți și în privința asta.

Walling îl privi țintă pe ziarist.

— Domnule Hayden, cu puțin timp înainte, aveam impresia că sunteți o persoană onestă, ignorantă, dar onestă. Acum încep să am îndoieli. Am să vă dau o ultimă șansă. Chiar vreți să știți ce gândea Reich despre acest subiect?

— Mă rog, sigur că da, răspunse Hayden oarecum stânjenit.

— Atunci, o să vă spun și puteți lua notițe. Făcu o pauză căutându-și cuvintele cele mai potrivite. Reich era convins că prin împreunarea bărbatului cu femeia se suprapun două fluxuri de energie, ca două valuri care se întâlnesc, se înalță și, după aceea, amândouă se sparg. Era convins, de asemenea, că și în cosmos se petrece un fenomen

de felul acesta. Fluxurile de energie orgonică vin unul înspre altul, se ating și se contopesc, dând viață unei particule de materie. El vedea o dovadă a acestui fapt în forma spiralată a galaxiilor, în mișcarea rotativă a uraganelor și chiar în orbita pe care se deplasează planetele. Numea acest fenomen „superimpunerea cosmică”. Bău o gură de bere și se șterse la gură cu dosul palmei. Acum, eu nu știu dacă toate acestea pot fi susținute ca fiind adevărate. Știu, însă, că omul care lucea aceste afirmații nu era un nebun, niciun om imoral, niciun escroc. M-ați înțeles?

Hayden dădu din cap afirmativ.

— De acord, de acord. Dar, dacă omul nu era nebun, ideea sa era nebunească. Și, apoi, eu nu-mi dau seama de corelație. Ce legătură poate avea ceea ce se întâmplă între bărbat și femeie cu cealaltă poveste, „superimpunerea cosmică”?

— Reich credea, pe bună dreptate sau nu, că energia vitală este prezentă peste tot. Fiecare om sau animal sau plantă are un câmp propriu care cedează sau dobândește energie în funcție de forța pe care o are. Considera, într-adevăr, că energia orgonică se scurge de la sistemul mai slab către acela mai puternic. Când curentul interior al unui om slăbește, el încetează să se mai încarce cu energia care-l înconjoară și se îndreaptă către bătrânețe sau către moarte. Ați înțeles?

— Nu. Am înțeles doar că nu ați răspuns la întrebarea mea.

— Așadar, omul este o concentrare de bioenergie. Până aici este clar? Bun. Dar energia aceea nu este numai a sa, ci și a întregului cosmos. Nu trebuie, deci, să ne mirăm dacă întregul univers urmează aceleași legi.

— Dar care legi?

— Oh, o singură lege. Tensiune-încărcare-descărcare-de-tensiune, formula orgasmului. Mă tem, însă, că lucrul acesta este cam prea greu de înțeles pentru dumneavoastră.

— Aveți dreptate să vă temeți, dar este prea greu de înțeles și pentru cititorii mei sau pentru americani în general. Cred că ei preferă buna, vechea Food&Drug Administration.

— Așa cred și eu, bombăni Walling. În felul acesta, ar spune Reich, vor continua să moară de cancer.

Era limpede că amândoi ziariștii începeau să considere total inutil acest interviu. Glowinski aruncă o privire discretă la ceasul ieftin pe care-l avea la încheietura mâinii.

— Uite că s-a făcut târziu. Ar mai fi un singur lucru, domnule doctor. A mai existat vreodată cineva, în afară de Reich, care să fi ajuns la asemenea concluzii? Vreau să spun cineva care să fi confirmat descoperirile sale revoluționare.

— Colaboratorii săi.

— Nu, cineva mai cunoscut. Ce știu eu, un savant, un știab.

— Cred că nu. Modul de a gândi al lui Reich era unic. El căuta viața peste tot, chiar și pe tărâmul chimiei sau al fizicii. Viața pulsatilă, *mișcarea,* înțelegeți? Astăzi se experimentează microscoape foarte puternice care, însă, cristalizează imaginea. Nu, nu cred că va mai putea vedea cineva bacilii T, bionii, energia orgonică. Reich era prea viu față de colegii săi. Ca să-l oprească au fost nevoiți să-l ucidă.

Hayden văzu că Glowinski clătina abia perceptibil capul. Se ridică și se duse să plătească berea băută, apoi se întoarse la masă.

— Bun, vă mulțumim foarte mult, domnule doctor Walling. Noi ne întoarcem la penitenciar. Veniți și dumneavoastră?

— Ce să fac acolo? Walling se ridică, ieși din bar și se îndreptă către mașină. Se afla lângă ea când Glowinski îi strigă:

— Domnule doctor, ar mai fi ceva. Sunteți anarhist?

Walling făcu câțiva pași în direcția lui.

— De ce mă întrebați?

— Se știe foarte bine că Reich era de stânga. Nu, să nu-mi spuneți că nu-i așa. Nu propovăduia dispariția familiei, socializarea femeilor și toate celelalte?

Pe chipul lui Walling înflori un zâmbet forțat.

— Domnule Glowinski, rămâneți o clipă acolo unde vă aflați. Vă supărați?

— De ce? Eu sunt fotogra…

Nu mai putu să termine ce voia să spună. Dreapta lui Walling țâșni și-l lovi în bărbie, cu o lovitură năprasnică. Fotograful păru nespus de mirat, apoi se prăbuși la pământ cu o piruetă caraghioasă.

Walling îl privi pe Hayden în timp ce-și masa pumnul cu care lovise.

— A mai rămas ceva și pentru dumneavoastră, dacă țineți neapărat.

— Nu, nu, se grăbi să-i răspundă reporterul, ridicând mâinile. Cretinul acesta a căutat-o cu lumânarea.

— Chiar așa. A avut astfel o dovadă concretă de ce înseamnă energie vitală. Walling se întoarse calm la mașină, porni motorul și se îndreptă către șoseaua principală.

Hayden îl văzu dispărând la o curbă a drumului.

— Nebun de legat, murmură el. La fel ca Wilhelm Reich al lui. Se aplecă peste Glowinski care își venea încetul cu încetul în fire și-l bătu ușor cu palma peste obraz ca să-l trezească mai repede.

SID POTENTE BABY

La 16 noiembrie 1354, Alghero depuse armele. Pe jumătate distrus de catapulte, înnebunit de foame, fără a mai avea nicio speranță de a primi vreun ajutor de pe uscat sau de pe mare, orașul ajunsese într-o situație neînchipuit de dramatică. Fusese o adevărată minune că rezistase timp de patru luni după ce singura posibilitate de aprovizionare fusese înlăturată; dar învingătorul nu era dispus să recunoască această minune și nici să aprecieze eroismul apărătorilor.

Actul de capitulare fu semnat de un Mariano de Arborea de nerecunoscut, lipsit fiind de aura lui de lumină, și prevedea condiții extrem de dure care, după câte se spunea, fuseseră propuse de Eymerich. Toți locuitorii urmau să fie strămutați în alte așezări ale Sardiniei, cât de îndepărtate posibil. Tot ceea ce aveau, pământuri sau obiecte de valoare, căci despre case nu se mai putea vorbi fiind toate transformate în grămezi de pietre, aveau să fie împărțite între nobilii aragonezi, catalani și valencieni care doreau să se instaleze pe insulă, în timp ce orașul era sortit să fie repopulat cu soldații care luaseră parte la expediție și primeau în stăpânire parcele de pământ.

Îndată după semnarea documentului, Mariano dispăru și i se pierdu urma. Nu la fel se întâmplă cu soția sa, Timbors, și cu fiul său, Ughetto. Nu mică fu surpriza tuturor să-i vadă, chiar în ziua intrării aragonezilor în cetate, pe membrii familiei guvernatorului mergând alături de regele Pedro al IV-lea, zâmbitori și veseli ca și cum s-ar fi aflat și ei în tabăra învingătorilor. N-a fost, însă, o surpriză și pentru Eymerich care îi vedea cât de liniștiți erau în timp ce el, amestecat printre cistercieni, asista la *Te Deum-u*\ de mulțumire.

Inchizitorul urmări totul fără niciun chef, fiind obligat de faptul că absența lui ar fi mirat pe toată

lumea. Starea jalnică a catedralei făcuse ca slujba să se țină în aer liber, sub un vânt rece și un soare încețoșat. Eymerich, care își strângea mereu poalele mantiei negre peste obișnuita sa sutana albă, nu suporta frigul, deși îl îndurase de multe ori ca formă de apărare împotriva insectelor. Acum, însă, în timp ce o privea pe regina Eleonora a Siciliei, abia sosită de la Perpignan, așezându-se lângă soțul ei, adevăratul motiv al nemulțumirii lui era cu totul altul. Știa că are o misiune de îndeplinit și fiecare moment pierdut în felul acela îl făcea să fie și mai nerăbdător.

Îndată ce se termină totul, se ridică de pe banca pe care stătea și alergă către *En* Ramón de Riusech, abia urcat în lectica sa.

— Domnule, îmi puteți da zece oameni din armata dumneavoastră?

Nobilul zâmbi, atât cât îi permiteau buzele prea cărnoase.

— Ce aveți de gând, părinte Nicolas? Vreți să porniți de unul singur în căutarea lui Mariano?

— Vă rog, domnule, este foarte important.

— Sigur că vă dau, răspunse *En* Ramón, cu un gest de simpatie. Luați oricâți oameni vă trebuie. Vă vor asculta așa cum m-ar asculta pe mine.

Eymerich se înclină în semn de mulțumire, apoi se apropie de unul dintre ofițerii din escorta nobilului.

— Ați auzit?

— Da. Aștept ordinele dumneavoastră, părinte.

— Luați nouă dintre soldații dumneavoastră. Vreau să fie oameni bine clădiți. Dar ce s-a întâmplat?

Ofițerul, un bărbat mărunțel, cu mustăți pleoștite și cu părul foarte lung, zâmbi timid.

— Cred că oamenii mei ard de nerăbdare să pornească și ei la prădat prin oraș.

— O să se ducă mai târziu. O parte a cetății va fi a lor. Haideți, duceți-vă să-i alegeți.

La puțin timp după aceea, Eymerich mergea în fruntea micului grup către port, în căutarea acelui templu scufundat în pământ prin care se ajungea la vechea rețea de canalizare rămasă de pe vremea romanilor. Străzile, pline de sfărâmături de la casele distruse și bântuite de spectrul părăsirii, erau aproape pustii. Din când în când se mai putea întâlni, totuși, câte o biată familie amărâtă, cu fețele mohorâte sau disperate, străduindu-se să adune câteva lucruri hârbuite într-un căruț. Copiii plângeau în hohote, femeile încercau să-și ascundă lacrimile, iar bărbații își mușcau buzele ca să-și domine durerea și jalea. Eymerich observă un bătrânel cu pielea tuciurie care urca într-un car două coarne mari de piatră, clătinându-se sub greutatea lor. Dădu din cap dar nu spuse nimic. În curând acele simboluri idolatre ale fertilității nu aveau să mai fie legate de un cult concret și timpul urma să aștearnă peste ele un strat gros de pulbere.

Turnul rotund care adăpostea templul rămăsese neatins. Intră cu pas apăsat, fiind sigur că nu va da de nimeni înăuntru. La capătul scării pe care coborî, în spatele altarului, se vedea capătul canalului de scurgere. Îi făcu semn ofițerului și acesta se apropie.

— Vedeți acolo, sub noi, scobitura aceea ca o nișă?

— Unde este roata aceea mare? Da.

— Credeți că roata aceea poate fi învârtită?

Ofițerul se scărpină în barbă.

— Știu eu? Este foarte ruginită.

— Luați oamenii cei mai zdraveni și faceți o încercare.

Cei trei soldați care coborâră primii în nișă nu reușiră decât să învârtă foarte puțin roata, deși se atârnau de spițele ei cu toată greutatea corpului. Sleiți de puteri îi lăsară pe alți trei să-și încerce norocul, dar nici aceștia nu reușiră mai mult. Aproape un ceas făcură același lucru. În scobitura aceea din perete nu încăpeau mai mult de trei

oameni, iar roata se învârtea foarte încet. În cele din urmă, când aproape că nu-și mai simțeau brațele de oboseală, rugina cedă pe neașteptate și roata se învârti rapid de două ori, cât pe ce să strivească mâinile celor care o învârteau. Se auzi o bufnitură, urmată imediat de un scârțâit asurzitor. Zăvoarele marii uși de fier ieșiră din lăcașurile lor și cele două canaturi se izbiră de perete ca și cum ar fi fost împinse de mâna unui uriaș. Un val enorm de apă năvăli în templul subteran cu un vuiet înspăimântător, umplându-l până pe la jumătate. Vârtejuri de spumă se năpustiră asupra pereților, smulgând tot ce întâlneau în cale.

Cuprinși de spaimă, oamenii care se aflau jos urcară în grabă pe platforma înclinată. Dar nu aveau niciun motiv să se teamă. După ce trecu de ușa metalică, nivelul apei nu crescu mai mult, ba chiar scăzu. Pericolul venea mai ales din partea pereților turnului care vibrau amenințător. Ud leoarcă până la brâu, Eymerich alergă afară, urmat imediat de ceilalți. Își trăgeau cu toții sufletul și începuseră să simtă împunsătura vântului rece, când în zidăria templului se căscă o crăpătură largă, apoi încă una. În scurtă vreme, construcția aceea, zgâlțâită de o forță care timp de secole fusese cu greu ținută în frâu, se prăbuși cu un urnit asurzitor. Pe locul în care se aflase până atunci templul, rămase o groapă largă plină de bolovani, în timp ce vuietul apei se transforma într-un bolborosit subteran.

— Asta doreați să faceți? întrebă ofițerul, mirat de cele ce văzuse. Să distrugeți chestia aceea care seamănă cu o criptă?

Eymerich nu era obișnuit să dea socoteală pentru ceea ce făcea. Acum, însă, se simțea atât de mulțumit, încât îi dădu ofițerului toate detaliile despre cele întâmplate.

— Nu, domnule căpitan. Eu doream să inund o conductă de scurgere care pornește de sub templu. Conducta se varsă într-un râu subteran. Dacă am

calculat eu bine, râul, primind aceasta cantitate mare de apă, se va revărsa într-o prăpastie de dedesubt și va inunda o anumită peșteră care se deschidea la baza acestei prăpăstii. În peștera aceea aveau loc niște ritualuri vechi despre care nimeni nu va mai putea pomeni ceva.

Ofițerul rămase impresionat de cele auzite. Abia după câteva clipe de tăcere, reuși să întrebe:

— Dar nu vă temeți, părinte, că resturile acestui turn vor opri în cele din urmă scurgerea apei?

— Nu. Râul subteran se afla cam la nivelul solului și chiar dacă revărsarea de acum se va încetini, în prăpastia aceea va fi suficientă apă ca să inunde peștera. Pentru totdeauna.

Se întoarseră cu toții în centrul orașului, unde soldații aragonezi îi jefuiau pretutindeni pe locuitori de puținele lucruri pe care izbutiseră să le mai salveze din casele distruse. După-amiază, îndată ce-și schimbă sutana udă, Eymerich intră în una dintre casele părăsite ca să se odihnească. Avu un somn agitat, cu vise ciudate dintre care nu-și mai aminti decât un puț rotund pe fundul căruia o mașinărie cu lame ascuțite sfârteca un prizonier și acesta se refăcea mai apoi ca prin minune.

Când se trezi, porni spre intrarea în Grota lui Neptun. Împreună cu o ceată de soldați care duceau cu ei două bărci ușoare, ajunse pe malul lacului și trecu dincolo. Galeria care dădea înspre plaja cu pietricele era astupată cu pietre și nămol, care mai lăsau să treacă doar câteva șuvițe subțiri de apă mâloasă. Era semn că o viitură puternică o astupase cu totul, tăind astfel calea aceea de acces către grota albastră.

Continuă să meargă prin galerii până la prăpastia cea mare. Ceea ce văzu h confirmă presupunerile. În văgăuna aceea avusese loc un adevărat cataclism și, după ce aruncă mai multe torțe aprinse constată că totul se umpluse cu apă tulbure și înspumată, amestecată cu stalactitele care căzuseră în adevărați ciorchini de pe tavan.

— Adio pe vecie, Tanil, strigă sarcastic Eymerich. Și tu, Sid Potente Baby, *Sardus Pater* sau cum te-o mai fi chemând! De-acum încolo o să-i mai poți vindeca doar pe diavolii din iad. O stalactită uriașă aproape desprinsă de tavan se clătină periculos.

Se întoarse în cetate plin de bucurie, dar se strădui să se prefacă indiferent pentru a nu stârni curiozitatea celor cu care se întâlnea. Nimic nu putea, de fapt, să-i înfrâneze acea senzație de invincibilitate pe care o simțea umplându-i întreaga ființă. Pe când se plimba fără niciun scop precis, privind la soldații care continuau să alerge după pradă, îl văzu pe Bernat Dezcoll venind către el, mai puțin zâmbitor ca de obicei.

— Părinte Nicolas! Vă caut de câteva ceasuri. Regele dorește să vă vadă.

— Știți cumva ce dorește?

— O să vă spună el.

Eymerich se aștepta ca mai devreme sau mai târziu suveranul să-l cheme la el, dar nu la doar câteva ore după capitularea cetății. Prin urmare, îl urmă pe Dezcoll pe străduțele orașului, ținându-se departe de casele care încă mai ardeau sau erau în pericol de prăbușire. Briza proaspătă a mării care se simțea înainte în Alghero dispăruse și fusese înlocuită de mirosul greu al morții. Nu venea de la cadavre, destul de puține, ci din întregul oraș care trăgea să moară.

Regele nu se instalase în palatul guvernatorului, lovit de proiectilele catapultelor în mai multe locuri, ci în mănăstirea benedictină. În piața din fața clădirii era un du-te vino permanent de ofițeri, servitori, *richshomnes* și nobili purtând pălării cu pene spectaculoase. Bernat de Cabrera, țanțoș ca un păun, ținea un discurs în fața unui grup de *criados* și de aristocrați mai mici în rang, explicându-le cu gesturi largi viitoarele planuri de cucerire. Chiar dacă îl observase pe inchizitor, nu dădu niciun semn că ar vrea să-i vorbească.

Trecând de poarta de la intrare, prima persoană pe care o întâlni Eymerich fu Ughetto de Arborea care discuta cu două domnișoare de onoare din suita reginei Eleonora.

— Vă salut, părinte Nicolas! strigă băiatul, zâmbindu-i. Aflați că nu mă mai cheamă Ughetto, ci Ugone! Așa a hotărât regele Pedro.

Eymerich se înclină ușor, dar fără a-și coborî privirea rece ațintită asupra tânărului.

— Felicitările mele. Este un nume care vă obligă. Va trebui să vă ridicați la înălțimea tatălui dumneavoastră care era un bărbat de seamă al regatului.

De pe fața tânărului, zâmbetul dispăru imediat. Dezcoll vru să-l tragă de mânecă pe inchizitor, dar se abținu, știind cât de mult detesta acesta atingerile fizice.

— Să mergem, părinte, se limită el să spună. Probabil că regele este nerăbdător să vă vadă.

Pedro al IV-lea ocupase întregul etaj al clădirii și acum acorda audiențe într-o încăpere care fusese până atunci sala de consiliu a călugărilor. Când un servitor îi anunță sosirea celor doi vizitatori, se despărți imediat de gentilomii din jurul lui. Eleonora de Sicilia, așezată pe un mic tron care-i accentua expresia mândră, se ridică și ea și porni către ușă. Eymerich și Dezcoll făcură o plecăciune adâncă atunci când regina trecu pe lângă ei, primind în schimb un zâmbet enigmatic.

— Părinte Nicolas! exclamă Pedro al IV-lea, oprindu-l pe inchizitor să îngenuncheze în fața lui. Într-o zi de bucurie ca aceasta nu se cădea să nu vă aflați alături de noi. Nu vom uita niciodată reușitele dumneavoastră de acum patru luni. Ați contribuit în mare măsură la victoria noastră.

Eymerich cobori privirea într-o atitudine de falsă umilință.

— Dacă aveți de adus mulțumiri cuiva, maiestate, acestea trebuie adresate lui Dumnezeu

care v-a avut în pază și vitejiei soldaților aragonezi.

— Nu trebuie uitate meritele dumneavoastră. De altfel, ați avut dreptate: Dumnezeu ne-a apărat, semn că și cauza noastră a fost dreaptă și profund creștinească.

— Cu siguranță, așa a fost. Cred că acum suveranul pontif va renunța la neutralitatea sa de până acum și va recunoaște că ați știut să faceți ordine pe insulă. Suveranitatea voastră asupra acestui ținut nu va mai fi contestată niciodată.

Pe fruntea regelui apăru o cută. Se așeză pe tronul care-i fusese pregătit, adâncindu-se între cutele mantiei de catifea neagră, brodată cu fir de argint.

— Tocmai despre acest lucru voiam să vă vorbesc, ca unui prieten ce-mi sunteți. Despre Sfântul Părinte. I-ați trimis mesajul așa cum ați promis? Acela despre…

— Despre cei opt nobili executați? întrebă Eymerich străduindu-se să aibă o expresie cât mai nevinovată.

— Nu. Cel cu privire la reprimarea unui caz de erezie, îl corectă regele, ridicând întrucâtva tonul. Dar imediat coborî glasul. Deci, ați informat Avignonul despre faptul că ați fost de acord cu această acțiune?

— Am trimis o scrisoare chiar acum trei zile.

— Și ați expus lucrurile în general, așa cum ne-am înțeles?

— Scrisoarea mea nu va schimba nimic în bunăvoința papei față de dumneavoastră, dacă aceasta vă interesează.

Pentru o clipă, fruntea regelui se netezi, apoi chipul său se posomorî iarăși.

— Vedeți, părinte Nicolas, poate veți crede că suntem prea curioși. O promisiune ieșită din gura dumneavoastră este, desigur, demnă de toată încrederea. De fapt… își căuta cuvintele. De fapt, domnul Dezcoll, aici de față, ne-a informat că încă

nu ați semnat celălalt document care ne privea pe noi. Cel în care vă declarați de acord cu decizia pe care am fost nevoiți s-o luăm în privința conspiratorilor, de altfel sugerată chiar de dumneavoastră înșivă.

Pe chipul sever al lui Eymerich apăru umbra unui surâs.

— Dacă vă aduceți bine aminte, maiestate, nu eu am decis soarta celor opt nobili care vă erau ostili. Eu doar am sugerat o posibilitate de a-i suprima astfel încât să nu faceți prea multă zarvă, răspunzând în acest fel unei întrebări din partea dumneavoastră și a domnului Dezcoll. V-am spus că, la anumite ore și în anumite zile, apele din această zonă a Sardiniei sunt otrăvitoare.

— Tăceți! Pentru prima oară, Pedro al IV-lea dădu frâu liber nervozității care se acumulase în el. Am interzis să se mai facă vreo referire la acel eveniment, acum și întotdeauna de acum încolo!

Eymerich lăsă capul în jos.

— Sunt gata să mă supun poruncii voastre, maiestate. N-aș fi amintit acele întâmplări dramatice dacă dumneavoastră înșivă nu le-ați fi pomenit.

Dezcoll, care până atunci stătuse alături de tron, veni mai în față.

— Haideți, părinte Nicolas, să nu mai pierdem atâta timp. Sunteți dispus să semnați acum acea declarație, așa cum au făcut și ceilalți membri ai consiliului?

— Oh, sigur că da, răspunse inchizitorul, prefăcându-se peste măsură de supus. Doar că, dintr-un exces de corectitudine, aș vrea ca, mai întâi, să vă cer unele lămuriri.

— Lămuriri? Despre ce lămuriri îndrugi acolo, domnule preot? Pedro se ridică de pe tron atât de brusc încât era gata să-l răstoarne. Uiți că te afli în fața regelui tău?

Eymerich coborî din nou fruntea, de data aceasta cu și mai adâncă umilință.

— Fiți sigur că nu uit, maiestate. Iertați-mă dacă v-am supărat cu ceva. Supunerea mea față de dumneavoastră este necondiționată.

Ceva mai potolit, Pedro se așează din nou pe tron.

— Noi trebuie să ne cerem scuze pentru o asemenea comportare, părinte. Nu numai că vă considerăm un prieten adevărat, dar avem față de dumneavoastră sentimente de adâncă recunoștință. Spuneți-ne, deci, ce lămuriri doriți să primiți?

— Oh, „lămuriri" este prea mult spus. Eymerich se prefăcu a fi, de data aceasta, stânjenit. Să zicem, mai degrabă, că aș vrea să știu mai multe lucruri despre cei opt trădători, ca să pot da o greutate mai mare condamnării lor.

Privirea regelui deveni iarăși ostilă. Se aplecă în față, încleștându-și pumnii pe brațele tronului.

— De exemplu?

— De exemplu, natura mai exactă a ereziei lor. Trebuie să fiți de acord cu mine că, în calitatea mea de inchizitor, sunt foarte curios să știu lucruri de felul acesta.

Pedro ridică din umeri, scuturându-și pletele lungi și negre ca pana corbului.

— Nu mă pricep la erezii. Probabil că este vorba despre același cult pe care-l practica și călugărul pe care-l țineți prizonier.

— Nu mai este prizonier, maiestate, îl corectă Dezcoll. Părintele Nicolas i-a redat libertatea.

Timp de câteva clipe, regele rămase încremenit, apoi îl fulgeră pe inchizitor cu o privire mai aspră decât oricând.

— Ce? De ce nu ne-ați anunțat? Cine v-a dat dreptul să…

— Suveranul pontif, maiestate, și, mai înaintea lui, Dumnezeu. Vocea lui Eymerich era calmă, dar hotărâtă. Interogarea lui m-a convins că acel benedictin nu se făcea vinovat de erezie doctrinară, deși nu se împotrivise așa cum ar fi trebuit unor manifestări de cult inacceptabile și nelegiuite.

Ordinul său călugăresc se folosise într-o oarecare măsură de ritualurile străvechi de pe insulă, pentru a-i putea converti pe locuitori la creștinism. Cam la fel cum a încercat să facă Raimond Lullo printre sarazini, dar fără prea mare succes. Faptele lui sunt condamnabile, dar nenumăratele doctrine din Biserica de azi permit acest lucru.

După câteva momente de tăcere, Dezcoll spuse:

— Vă voi vorbi deschis, părinte și sper ca și dumneavoastră să faceți la fel. Dacă înțeleg eu bine, din ceea ce ați spus rezultă că acei opt complotiști nu s-ar fi făcut vinovați de erezie, din moment ce nu considerați eretice credințele lor.

Eymerich își dădu seama că discuția devenise încordată și avea să ducă la concluzii dramatice. Se pregăti să se folosească de armele pe care și le pregătise cu grijă, prevăzând cum va decurge întâlnirea aceea.

— Cred că regele nostru a fost greșit informat asupra convingerilor religioase ale celor opt gentilomi. Creștinismul deformat care se practică aici, în Alghero, nu putea găsi adepți într-un alt mediu, atât de îndepărtat de Sardinia.

— Astfel încât, se grăbi să spună Dezcoll, refuzați să vă puneți semnătura pe actul secret de acuzare.

Glasul lui Eymerich deveni pe dată mieros.

— Oh, nici vorbă să refuz. Ba chiar aș vrea din suflet să o pot face, dar chestiunea aceasta nu este de competența mea. Dacă nu a fost erezie, nu există niciun motiv pentru ca Inchiziția să se amestece.

Fața lui Pedro al IV-lea, din măslinie cum era de obicei, deveni vânătă.

— Dar blestemații ăia voiau să atenteze la viața noastră! strigă el.

— Lucrul acesta este, desigur, îngrozitor, șopti Eymerich, dar privește brațul legii sau justiția din viața de apoi. Inchiziția nu are de ce să se amestece în așa ceva.

La un moment dat, se părea că regele ar fi fost în stare să-l lovească pe dominican, dar nu-și duse la îndeplinire intenția. Dezcoll se grăbi să intervină, strecurându-se repede între cei doi.

— La urma urmelor, părinte Nicolas, fiți sincer măcar de data aceasta. De ce vreți să evitați cu orice preț semnarea acelui document?

— Dar dumneavoastră de ce îmi pretindeți cu orice preț să fac acest lucru? Sinceritatea nu poate fi doar de o singură parte. Eymerich simți că-l păștea un pericol de moarte, dar nu mai avea ce face și trebuia să meargă până la capăt. Continuă pe un ton mai scăzut. Văd că nu-mi răspundeți. Atunci, am să vă spun eu că, în locul meu, cineva rău intenționat s-ar gândi că aprobarea aceasta vă este necesară pentru a arunca toată vina în spinarea Inchiziției, dacă, într-o zi, *Justicia* ar descoperi că opt oameni nevinovați…

— Ce-ați spus? strigă Pedro al IV-lea sărind în picioare.

Eymerich lăsă ochii în jos.

— Oh, iertați-mă, maiestate, mi-au scăpat fără să vreau aceste vorbe. Dar un om rău intenționat ar spune așa ceva, cu siguranță nu eu. Își îndreptă pe neașteptate spinarea, aruncând înspre rege o privire pe care probabil acesta n-o mai suportase niciodată în viață. Dacă, într-o bună zi, *Justicia* ar descoperi că opt reprezentanți ai păturii de la vârful aristocrației aragoneze au fost condamnați la moarte doar pentru că aveau de gând să se alăture taberei lui, ar fi foarte lesne să i se poată demonstra că Inchiziția a fost aceea care i-a condamnat, acuzându-i de erezie. Și să i se spună că, dumneavoastră și consiliul n-ați făcut decât să executați un ordin din partea Bisericii.

Pedro era atât de furios, încât timp de o clipă nu reuși decât să bâlbâie ceva, parcă paralizat de atâta cutezanță din partea dominicanului. Alarmat, Dezcoll alergă lângă el ca să-l ajute, fiindu-i frică să nu cadă pradă unui atac de inimă. Dar regele își

reveni foarte repede și chiar reuși să-și recapete în parte calmul obișnuit și să se așeze din nou pe tron cu oarecare demnitate.

— Bateți câmpii, șuieră el. Dacă n-ar fi așa, v-ați da seama că aici este în joc capul dumneavoastră.

— Oh, în joc este ceva mult mai important, îi replică Eymerich cu un zâmbet răutăcios. În Aragon, *Justicia de corte* îl poate demite pe rege dacă îl consideră vinovat de înaltă trădare.

Pedro fu din nou pe punctul de a izbucni, dar Dezcoll fu acela care răspunse în locul lui.

— Depășiți orice limită, părinte! Înaltă trădare ați spus? Sunteți nebun de legat!

— S-ar putea. Dar dumneavoastră ce ați putea crede despre un suveran dacă acesta ar recurge la asasinat împotriva unui grup care-i este ostil? Și care aduce douăzeci de corăbii aragoneze, purtând steagurile Genovei, pentru a-l scoate din încurcătură în cazul unui insucces? Aș putea pune pariu că galerele acelea se vor afla în foarte scurt timp ancorate în portul Barcelona.

Furia lui Pedro al IV-lea era pe cale să fie înlocuită de o îngrijorare evidentă.

— Știe și asta! îi șopti lui Dezcoll.

— Știu mult mai multe, continuă Eymerich fără ezitare. Știu că ați așteptat ca opt nobili nevinovați să fie pe moarte, înainte de a ordona să se astupe galeriile prin care locuitorii din Alghero erau aprovizionați. Dacă această lovitură de palat n-ar fi reușit și dacă acele galere n-ar fi ajuns la timp, erați pregătit să vă adăpostiți la presupușii noștri „dușmani”. Mai bănuiesc, de asemenea, că toată această expediție a fost organizată tot pentru a vă permite să-i eliminați pe nobilii aceia, departe de ochii și de brațul lui *Justicia.* De ce, altfel, ați fi luat parte personal la expediția aceasta? Și de ce ați avut pretenția ca și eu să fiu prezent aici, la o asemenea operațiune militară?

Pedro închise ochii. Când îi deschise din nou, privirea sa era neutră, aproape absentă.

— Nicolas Eymerich, vă condamn la moarte, spuse el, vorbind cu glas scăzut și doar cu o nuanță ușoară de suferință. Sentința va fi executată imediat. Domnule Dezcoll chemați gărzile și chemați aici călăul. Să aibă la el securea.

Eymerich simți că inima era gata să-i sară din piept, încercă să spună ceva, dar Dezcoll i-o luă înainte.

— Iertați-mă, maiestate, dar sfatul meu este să nu ne grăbim. Se întoarse către inchizitor. În scrisoarea către papa Inocențiu ați pomenit despre fanteziile astea ale dumneavoastră.

— Am descris totul în amănunțime. Dar scrisoarea nu-i era adresată Sfântului părinte, ci abatelui Grimoard, bunul meu prieten, starețul victorienilor din Marsilia. Cu rugămintea să i-o transmită papei dacă s-ar întâmpla să mor eu pe neașteptate.

Se așternu o tăcere grea, apăsătoare. Eymerich știa că ar fi fost suficientă o scurtă anchetă în tabără ca să se descopere că nu trimisese la Avignon nicio scrisoare. Dar conta pe teama interlocutorilor săi și pe conștiința lor pătată. I se tăie răsuflarea mai mult timp decât ar fi crezut că ar fi posibil, iar tâmplele îi zvâcneau nebunește. Apoi veni clipa izbăvitoare.

— Credeam că avem în dumneavoastră un prieten, spuse regele Pedro. Ne dăm seama acum că am încălzit la sân un șarpe.

Eymerich se înclină în fața lui.

— Am avut parte și de un protector bun, spuse el, ironic.

Pedro al IV-lea oftă.

— Spuneți, mai degrabă, că presupușii prieteni au fost soi rău. Perfidia dumneavoastră este dincolo de orice închipuire. Se ridică de pe tron cu greutate. Plecați acum, domnule inchizitor, părăsiți orașul Alghero. Și, de acum încolo, feriți-vă să mai

dați ochii cu noi. Veți avea în noi un dușman neînduplecat care vă va supraveghea toate mișcările, așteptând momentul potrivit ca să vă lovească.

— N-am avut niciodată pretenția ca oamenii să mă iubească, maiestate. Prefer să se teamă de mine. După ce se înclină din nou, Eymerich ieși din cort, trecând pe lângă Dezcoll fără a-l învrednici măcar cu o privire.

A ȘASEA ȘEDINȚĂ

Wilhelm Reich n-ar fi crezut nici în ruptul capului că s-ar putea supraviețui chiar și pentru scurt timp morții. Și totuși acest lucru făcea parte dintre principiile logice ale cercetărilor sale. Dacă trupul era străbătut de rețele de transmitere a energiei și dacă, așa cum spusese și repetase de mai multe ori, creierul era un loc aleatoriu al unor funcții care treceau dincolo de el, era destul de normal ca scheletul acela energetic să nu poată fi automat distrus prin încetarea vieții fizice. Desigur, era imposibil să se prevadă cât timp ar fi reușit să-și mențină integritatea. Fiind un ateu convins, se îndoia că această rezistență ar fi putut dura prea mult timp. Dar acum se afla aici, chiar dacă nu știa precis unde anume.

Partea eu-lui său care mai rămăsese trează fremăta sub presiunea unor senzații curioase. I se părea că plutește pe niște curenți primordiali care străbăteau cosmosul și poate că erau compuși din alte individualități rătăcitoare. Era vorba despre energie orgonică sau despre energie electrică? Pentru moment, întrebarea părea fără rost. Sigur era doar faptul că în acei curenți se alia principiul după care era organizat tot ceea ce exista, de la galaxii la entitățile vii luate separat. Era ceva asemănător unor hărți care reprezentau ceea ce fusese și ceea ce avea să urmeze.

Totul, însă, cu condiția ca energia să poată circula liber. Unele dintre aceste structuri curgătoare probabil că aveau unele defecte, dat fiind că purtau în ele germenul autodistrugerii. Gândurile de care mai dispunea se îndreptară, fără ură și fără regret, către pulsiunea morții pe care, în timpul vieții, o considerase drept o erezie. Apoi se întoarseră către personajul (Eymerich?) pe care îl întâlnise în delirurile îndurate cât timp stătuse în închisoare. Probabil că era și el una dintre acele

structuri care rătăceau prin cosmos; dar una dintre cele greșite, consacrate distrugerii vieții. Dacă ele ar fi fost într-un număr covârșitor mai mare, tot ce era viu ar fi intrat în descompunere, cel puțin acolo unde bărbații și femeile, învelișuri cam stângace ale marilor curenți cosmici, își dobândiseră o alcătuire biologică. Dar universul s-ar fi perpetuat la infinit, în ritmul respirației sale constante și ample.

Își imagină grozăvia unei lumi dominate de o mulțime de indivizi ca Eymerich și o alătură grozăviilor prin care trecuse în viață: lagărele de concentrare, ospiciile, tortura cumplită cu electroșocuri, războaiele purtate în numele unei superiorități relative, scientismul înălțat la rangul de filosofie dogmatică. De-a dreptul putreziciune peste tot, la originea tuturor culturilor de amibe monstruoase.

Dar toate acestea erau destul de departe. Întrebarea fundamentală urmărea acum să afle cât de mult avea să dureze eu-l său. Reich preferă să nu insiste prea mult asupra acestei probleme și se lăsă în voia curenților din care, încet-încet, începuse să facă parte.

SUPERIMPUNERE COSMICĂ

— Nu cred că Tanner o să vină după noi, mormăi Felix pe care începuseră să-l doară umerii din cauza rucsacului. Uraganul i-a distrus baraca.

— Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș baza prea mult pe asta. Trei tineri sănătoși sunt pentru el o resursă prețioasă, îi răspunse David, gâfâind ușor. Dar aproape că am ajuns. Ar trebui să dăm peste un loc plat, după care o scară coboară până la grotă.

Mergeau de câteva ore bune, sub un cer noros care lăsa doar din când în când să ajungă pe pământ câte o rază timidă de soare. Văzură în drumul lor porțiuni întinse de plajă cândva amenajată, stabilimente balneare ruinate, turnuri străvechi roase de vreme. Acum, marea era calmă, dar albeața nenaturală a apei de la suprafață făcea ca gândul drumeților să zboare imediat la miile de hidre care forfoteau sub valurile ei. Alte hidre aduse pe mal de uragan formau în unele locuri un covor moale și respingător care părea să tresalte din când în când. Dar nu se puteau feri să nu calce pe ele. Trebuia să se țină departe de câmpia cenușie dinspre interiorul uscatului: David fusese deja nevoit să tragă de două ori cu pușca pentru a pune pe fugă haitele de câini vagabonzi care deveniseră atât de mari și de puternici încât puteau suporta mai mult timp radiațiile. Dacă Tanner auzise împușcăturile, își tăcuse o idee precisă despre poziția fugarilor.

— Am ajuns, uite locul acela plat, anunță David, posomorât și nervos.

Ajunseseră pe un fel de terasă înălțată deasupra mării, la picioarele unui promontoriu stâncos având deasupra ruinele unui far. Schelete de fier ruginite și afișe de aluminiu mototolite, cu inscripții într-o limbă necunoscută te duceau cu gândul că acolo fusese cândva un loc de odihnă,

asemănător cu multe altele care se înșirau cu resturile lor de-a lungul țărmului. De jur-împrejur, stânci abrupte alcătuiau o priveliște care poate că fusese cândva extraordinară, dar acum totul era învăluit într-o ceață nesănătoasă.

Seamus, pe care atât excursia aceasta cât și tovărășia celorlalți începuseră să-l enerveze, merse până la marginea terasei săpate în stâncă și exclamă furios.

— Ei, aia să fie oare scara?

— Da, aceea este, îi răspunse David.

— Dar sunt cam o mie de trepte!

— Ca să fim exacți, șase sute cincizeci și șase. Le-am numărat prima oară când am coborât. Dar nu scara mă sperie, ci drumul prin grotă. Din fericire, acum sunteți și voi cu mine.

Seamus trase o înjurătură printre dinți. Milton îl privi cu dispreț și începu să coboare către malul mării.

— Dacă singura noastră speranță de supraviețuire este acolo, jos, scara nu poate fi o piedică prea serioasă, spuse el calm.

— Tu întotdeauna ești gata să faci morală cuiva, nu? mârâi Seamus.

Dar, după câteva clipe de ezitare, ridică din umeri și porni pe urmele tovarășului său. Felix și David începură să coboare și ei, punând cu grijă piciorul unde treptele erau prea roase de vreme.

Coborârea dură mult și fu foarte dificilă, așa încât David trebui să se oprească de câteva ori ca să-și recapete suflul. În fața lor se întindea oglinda de apă a golfului, scânteietoare în ciuda cerului plumburiu. La câțiva kilometri de țărm se zărea o insuliță prin care trecea o galerie ciudată. Pe sus nu se vedea niciun pescăruș și tăcerea deplină dădea de înțeles că, în afara hidrelor, nu mai exista nicio altă formă de viață.

— Este un loc destul de curios pentru îngroparea unor cadavre, șopti Felix, când începu să se zărească intrarea în grota către care se

îndreptau. Era foarte neliniștit. Nici după ce furtuna se potolise nu putuseră lua legătura prin radio cu lagărul femeilor, așa că nu avea nicio veste despre Marjorie.

David gâfâia, istovit.

— Cadavrele nu se îngroapă, le explică el celorlalți. Sunt aduse aici cu un cărucior tras de oameni, după care sunt lăsate în jos cu frânghiile. Dar uite că, în sfârșit, am ajuns.

Scara se termina aproape de o crăpătură uriașă în stâncă, cu marginea de jos puțin mai ridicată față de nivelul mării. Cu siguranță, mareele nu ajungeau până a înălțimea aceea, dar poate că existau comunicații subterane între peșteri și golful care, în locul acela, nu rărea să fie plin de hidre.

— Eu mă opresc aici, îi anunță David. Îndată ce intrați, o să vedeți lacul. Vă avertizez că nu este un spectacol prea plăcut. Va trebui să-l ocoliți. Pe partea stângă este o cărare, accidentată, dar se poate merge pe ea. Mai departe veți da peste alte săli și alte ochiuri de apă, dar eu nu am pătruns niciodată atât de adânc pe sub munte. Tăcu timp de câteva clipe. Când începu din nou să vorbească, în glasul său se simțea o notă de ostilitate. Nu încercați să faceți glume proaste. S-ar putea să nu descoperiți acolo nimic folositor. Dacă, însă, vedeți undeva o lumină albastră și puteți ajunge la ea, soarta voastră se poate schimba. Nu uitați asta și amintiți-vă, de asemenea, că sunt înarmat.

Îi făcu semn lui Milton să-i dea rucsacul. Fără a lăsa pușca din mână, scotoci îndelung până găsi o lanternă și i-o puse în mână.

— Acum, plecați.

Băieții dispărură prin crăpătura din stâncă, făcându-și loc prin vegetația deasă.

Păsiră la început cu cea mai mare precauție, dar părea să nu fie niciun pericol, chiar dacă în aer se simțea un miros grețos și dulceag. După ce parcurseră primii metri în uriașul spațiu subteran din fața lor, Felix țipă atât de tare încât mai multe

stalactite subțirele se desprinseră din bolta de deasupra lor și se sfărâmară pe jos. Lanterna lui Milton luminase malul lacului, scoțând la iveală o mulțime de corpuri albe, în parte descompuse, încremenite în poziții care mai de care mai grotești.

— Nu, eu nu mă simt în stare să merg mai departe, șopti Seamus. Cine ne-ar putea obliga să facem asta?

— Trebuie, îi răspunse Milton pe un ton aspru. Dar și el șovăia să mai îndrepte conul de lumină al lanternei către apa care clipocea abia auzit la picioarele lor. Când reuși în cele din urmă să facă acest lucru, apărură din nou cadavrele acelea, cel puțin trei sute, îngrămădite toate în apropierea malului. Din unele nu mai rămăseseră decât scheletele; altele, însă, erau măcinate de zone purulente, asemănătoare cu niște coji de noroi întărit de sub care se scurgea zeama cărnii descompuse. Duhoarea era cumplită.

Seamus înjură, dar porni mai departe. Felix se simțea paralizat de groază. Când se mișcă și el, aproape că o rupse la fugă, astfel că Milton fu nevoit să îndrepte cât mai repede lumina către picioarele lui ca să nu-l lase să se împiedice de vreun bolovan.

Cărarea era pe partea stângă, îngustă și accidentată. Porniră s-o străbată, încercând să nu privească la suprafața lacului care se vedea în lumina lanternei. Dădură peste o coloană foarte înaltă, atât de înaltă încât capătul ei se pierdea în întunericul de deasupra lor, apoi întâlniră în cale o mulțime de frânturi mari de piatră. Tălpile alunecau mereu pe solul umed și erau nevoiți să ocolească la tot pasul stalagmite ascuțite, lucru care îi obliga să se țină unii de alții, chiar cu riscul de a cădea cu toții în apă.

Alte coloane, dese precum copacii dintr-o pădure, le dădură de înțeles că ajunseseră la capătul primului bazin și urma un altul. Aici se

putea respira mai în voie. Apa era limpede și adâncă, fără nici urmă de cadavre, iar mirosul scârbos de putrefacție începea să se risipească, împrăștiat de câteva adieri de aer proaspăt care se strecurau printre crăpăturile stâncilor. Ajunseră fără prea mari probleme pe malul opus al lacului, mărginit acum de un șir lung de stalagmite ca niște dantele.

Traseul parcurs nu fusese prea lung, dar cei trei tineri se simțeau sleiți de puteri. Se lăsară să cadă pe o plajă îngustă, presărată cu pietricele rotunde și albe, cu un aspect plăcut. În timp ce Milton se culca pe nisip alături de ceilalți, lanterna îi căzu din mână și se stinse.

Felix strigă la el.

— Hei, aprinde-o mai repede!

— Stai puțin, este aici, la picioarele mele. Așteaptă, o găsesc imediat.

Stătură câteva clipe ținându-și respirația de emoție, după care Seamus remarcă:

— Dar eu încep să văd ceva. De unde naiba vine lumina asta?

Așa era. O geană de lumină albăstrie părea să iasă dintr-un loc aflat la stânga lor, permițându-le să întrevadă conturul stâncilor. Milton se grăbi să aprindă din nou lanterna și o îndreptă în direcția aceea.

— Dacă vă uitați cu atenție, acolo este o deschizătură. Dar este blocată aproape complet de pietre.

Seamus se ridică.

— Haideți s-o vedem mai de aproape.

Era o crăpătură înaltă cam de un metru și jumătate care, pe vremuri, poate că fusese intrarea într-un tunel. Acum, însă, părea astupată complet de fragmente de stalactite, pietre și nămol proaspăt. Răzbăteau prin această barieră șuvițe subțiri de apă, ca și cum în partea cealaltă ar fi fost un râu sau un bazin ceva mai ridicate față de nivelul lacului.

— Nu se vede nicio lumină, remarcă Milton. Să încerc să sting din nou lanterna.

— Ești de-a dreptul nebun! strigă Felix.

Milton nu-l luă în seamă. Avură nevoie de câteva clipe ca să-și adapteze vederea, apoi le fu ușor să înțeleagă că luminozitatea aceea slabă era dată de micile picături formate între masa de noroi și pietre. Era un spectacol încântător să le vadă scurgându-se încetișor, dar, în același timp, simțeau cum îi cuprinde o stare de neliniște.

Milton aprinse din nou lanterna.

— Poate că tocmai aceste picături aduc energia din lac, bineînțeles dacă teoriile lui David sunt corecte.

Seamus clătină din cap.

— Dacă este vorba despre energie, probabil că aceasta este foarte slabă. Nu, va trebui să găsim locul din care provin aceste picături, dacă un asemenea loc există.

— Atunci, ce facem?

— Dat fiind că am ajuns până aici, merită să mergem mai departe.

— Nu, stați puțin! încercă să se opună Felix, dar, văzându-i pe ceilalți că pornesc la drum, se grăbi să-i ajungă din urmă.

După ce trecea de lac, cărarea urca mereu, pătrunzând în galerii din ce în ce mai strâmte. Se putea ghici mâna omului la unele trepte săpate în piatră pentru a se putea trece prin locurile mai înguste sau la supraînălțarea artificială a bolții în locurile în care aceasta era prea joasă. Lucrul acesta avea darul să-i liniștească oarecum pe cei trei băieți. Acele grote probabil că fuseseră explorate până la capăt, înainte de război, dacă nu de simpli turiști, măcar de speologi pasionați.

Dădură peste alte câteva bazine mai mici ale căror ape limpezi și nu prea adânci nu mai străluceau, apoi trecură printr-o serie de peșteri care comunicau între ele și erau împodobite cu ghirlande de stalactite. Pe neașteptate cărarea

deveni de-a dreptul abruptă, iar umiditatea de care avuseseră parte până atunci se transformă aici într-un frig pătrunzător. Dar aproape că ajunseseră la țintă. Trecând printr-un spațiu larg cu pereții roșietici, la picioarele lor se căscă o prăpastie cu pereții abrupți, adâncă pe măsura peșterii care o adăpostea. Milion, care mergea în fruntea grupului, se dădu înapoi, strigând.

— Fiți atenți! Aici este un puț imens!

— Doamne! strigă și Felix, înspăimântat de ceea ce vedea.

Și avea dreptate să se sperie. La lumina lanternei se putea vedea deasupra o boltă plină de cioturi rămase de la stalactitele rupte și, în mijlocul lor, o stalactită imensă rămasă intactă, lungă de cel puțin opt metri și cu baza mult îngroșată. Dar ceea îi înspăimânta cel mai mult era văgăuna care se căsca la picioarele lor și nu-i puteau vedea decât marginea dinspre ei, pentru că peretele celălalt era cufundat în beznă. De peste tot se auzea murmurul înfundat al unor ape subterane care se răspândeau pe cine știe ce trasee întortocheate săpate în calcar.

— Cred că acum n-avem altceva de făcut decât să ne întoarcem, spuse Milton. Reușea să-și domine emoția, dar fu nevoit să înghită în sec de mai multe ori.

— Sunt de acord, izbucni cu un glas șuierat Seamus, furios pentru faptul că ajunsese până într-un asemenea loc. După aceea adăugă, vorbind mai mult pentru sine însuși. Cine știe cât de adâncă poate fi prăpastia asta.

— Oh, destul de adâncă. Milton făcu un pas în față, cu cea mai mare băgare de seamă, ferindu-se să ajungă pe marginea puțului. Se ridică pe vârful picioarelor și îndreptă lanterna către golul de sub el. Scoase imediat un strigăt uluit.

— Ei, ce-i asta?

Se auzi un scrâșnet puternic și stalactita gigantică de deasupra abisului se mișcă puțin de la

rădăcină și câteva așchii se desprinseră din ea, căzând în gol.

Seamus îl apucă pe Milton de tricou și-l trase înapoi cu toată puterea.

— Nu striga, dobitocule! șopti el. Vrei ca toată chestia aia să cadă de acolo?

— Acolo, jos, totul este albastru! spuse Milton cu glas scăzut, abia stăpânindu-și tremurai buzelor. Gaura asta este plină cu apă, dar jos se vede o lumină albastră.

— Ce?

Seamus îi smulse lanterna din mână și înaintă cu prudență, apoi îndreptă și el în jos fascicolul luminos, atât cât putea să vadă de pe poziția sigură în care se afla. Ceea ce văzu i se păru de necrezut. Văgăuna era pe jumătate plină cu apă, dar la câțiva metri în adânc strălucea o lumină intensă care părea să se miște în spirală fără a reuși să ajungă până la suprafață. Era ca și cum între pereții aceia abrupți s-ar fi aflat o adevărată mare dintr-o altă lume, ținută captivă într-o închisoare transparentă.

Seamus se dădu înapoi, încruntându-se nedumerit. Vru să-i dea lanterna lui Felix, dar acesta se feri s-o ia, de parcă n-ar fi vrut să atingă un obiect spurcat.

— Treaba ta, domnișorule, dacă nu vrei să te uiți și tu, comentă Seamus pe un ton disprețuitor. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum este să plecăm naibii de aici. Cred că am zăbovit chiar prea mult.

Milton încuviință.

— Ai dreptate. Păcat, măcar de-ar fi chestia aceea de jos energia pe care o caută David. Dar nu văd nicio posibilitate de a o elibera de acolo.

— Ar trebui golită de apă prăpastia asta, gândi cu voce tare Seamus. Sau să avem niște explozibil ca să redeschidem galeria care duce apa în lac. Puțul acesta este mai sus, așa că apa s-ar putea scurge.

— Nu cred că David ar putea să aibă explozibil. Milton își ridică privirile către tavanul grotei în care se aflau. Dar am putea încerca să dăm jos stalactita care atârnă de sus.

— De ce?

— Uită-te la ea ce mare este. Dacă ar cădea, presiunea apei poate că ar crește suficient ca să elibereze de nămol galeria de scurgere. Milton ridică din umeri. Dar la asta o să se gândească el. Haideți să ne întoarcem.

Era gata să plece, când Felix îl apucă de mânecă.

— Stai puțin, aud o voce. Să fie, oare, morții?

— Ai halucinații, îl repezi Milton, nervos și înspăimântat, dându-i mâna la o parte.

— Nu, ascultă și tu!

Așa era. Se auzea din depărtare un glas care striga ceva și care creștea în intensitate. Cei trei tineri amuțiră în timp ce vocea aceea răsuna din grotă în grotă și părea să se apropie. Apoi, Seamus închise ochii, dădu afară tot aerul pe care până atunci îl reținuse în piept de emoție și izbucni în râs.

— Nu vă temeți, spuse el. E nebunul acela care ne cheamă.

În clipa următoare putură auzi deslușit cuvintele pe care le striga David într-o galerie ceva mai depărtată.

— Bubey! Addir! Întoarceți-vă imediat! Nivelul mării crește mereu!

— Cretinul acela strigă prea tare, spuse agitat Seamus. Ar putea fi periculos.

Ca pentru a-i confirma spusele, se auzi un scrâșnet înfiorător și marea stalactită începu să vibreze. Cei trei băieți alergară către peștera roșie, dar înainte să poată ajunge acolo, vocea lui David bubui din nou, amplificată de bolțile înalte de piatră.

— Seed! Addir! Bubey! Și iarăși: Seed! Addir! Bubey!

O trosnitură groaznică făcu să se cutremure pereții peșterii, apoi stalactita, rupându-se de la bază, zbură către adâncuri cu iuțeala unei ghiulele. O coloană de apă țâșni cu putere și plescăi când dădu de tavanul grotei, după care căzu înapoi, cu vuietul unei mări pe timp de furtună. Pretutindeni răsunară ecourile unor surpări îndepărtate.

Milton ajunsese pe pământ, împins de valul acela uriaș. Se ridică și alergă împreună cu ceilalți către galeriile cufundate în beznă, în timp ce lanterna ținută strâns de Seamus și ridicată deasupra capului scotea din întuneric un spectacol sumbru și parcă ireal. Ploua cu stalactite peste tot și un bubuit puternic răsuna în măruntaiele muntelui.

Se împiedicară de nenumărate ori și mereu se ridicară, deși erau plini de zgârieturi. În urma lor răsuna ecoul cataclismului, făcându-i să apeleze la ultimele picături de energie și să alerge mereu, fără să ia în seamă durerea. Îl ajunseră din urmă pe David care fugea și el cu mare greutate prin peșterile zguduite de vibrațiile violente din adâncuri. Trecură cu toții mai departe și se căzniră să străbată cât mai repede cărarea spre lac, alunecând mereu pe treptele săpate în piatră. Pe mica plajă cu pietricele rotunde, fură, totuși, nevoiți să se oprească.

Din crăpătura mai devreme astupată curgea acum un val de apă mâloasă, lat de vreo doi metri, care izbea cu a furie nemărginită coloanele de la marginea lacului. Pe cărarea biciuită de rafalele de stropi nu se mai putea merge; dar bubuitul surd și destul de apropiat le amintea că nu mai aveau cale de întoarcere.

Aflat la capătul puterilor și cu sângele curgându-i șiroaie dintr-o rană de la frunte, David îi ajunse din armă pe băieți. Încercă să spună ceva, dar în vacarmul acela vorbele lui nu puteau fi auzite. Abia după câteva clipe, când forța valului

de apă dădu semne că ar scădea, reuși să urle din nou ca să-l audă ceilalți.

— Trebuie să ajungem la cărare! Imediat!

Tinerii șovăiră puțin, apoi porniră. Din fericire, un a șuvoiului părea să se mai domolească, chiar dacă pereții erau în continuare acoperiți de spumă sub loviturile lui. Înaintară prudent, agățându-se cu disperare de stalagmite și de orice ieșitură a stâncii, parcă simțind în fiecare clipă că o mână grea îi apuca de picioare și încerca să-i țină pe loc. Treptat, valurile care izbeau pereții se transformară în jerbe de stropi încă violente, dar mai puțin compacte. Ocoliră ceva mai ușor ultimul bazin, chiar dacă David fu de câteva ori în pericol să fie purtat de ape.

Lacul era agitat. Lanterna pe care Seamus o ținea acum între dinți, scotea la lumină forfota cadavrelor și a scheletelor care din când în când se ridicau pe suprafața apei, ca și cum ar fi vrut să se ridice în picioare. Apăru în sfârșit, prin crăpătura largă prin care intraseră, lumina soarelui încă filtrată și ea prin norul des de stropi minusculi. Ajunseră aproape de ieșire sub un vânt foarte violent care șuiera printre tufele pipernicite de afară.

Fără veste, vântul se schimbă. Acum era molcom, proaspăt, înmiresmat. Când ieșiră din peșteră, fură învăluiți în strălucirea unui azur de neînchipuit, iar forțele lor, mai devreme aproape epuizate, se împrospătară ca prin minune. Li se părea că se desfată sub mângâierea unui curent interior plăcut și blând care le străbătea tot corpul, răspândind în toți mușchii senzații pe care nu le mai încercaseră până atunci. Aerul părea să se încălzească simțitor.

Ud din cap până în picioare, Felix clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu lumina de afară, apoi întrebă:

— Dar ce se întâmplă?

Fără să scoată nicio vorbă, David arătă înspre treptele scării pe care o coborâseră. Pentru prima oară zâmbea și părea întinerit, ca și cum pățaniile prin care trecuse nici nu existaseră. Chiar și trăsăturile feței lui, până atunci încordate, se destinseseră acum.

Cei trei tineri îl urmară pe platforma din fața intrării în peșteră, tulburați și parcă transfigurați. Se întoarseră ca să privească spre locul de unde veniseră.

— Este energia? întrebă Seamus, vorbind aproape în șoaptă ca și cum ar fi fost cuprins de un respect religios.

— Da, răspunse tot cu un glas scăzut David. Este energie orgonică în stare pură. S-ar părea că am reușit.

Se vedea bine cum, din interiorul grotei, ieșea o coloană învârtejită de lumină albastră, atât de albastră încât nu se putea confunda nici cu cerul, nici cu marea. La început, fu ca un fascicul drept, pulsând în interior, îndreptat înspre orizont. Apoi, începu să se răsucească, îndreptându-se din ce în ce mai evident către înaltul cerului.

Treptat, norii începură să se împrăștie ca prin minune, împinși de o forță de neînvins. În jurul primei coloane se formă o a doua, la fel de înaltă, ca și cum atmosfera s-ar fi străduit să creeze o imitație. Cele două limbi de lumină albastră dansară mult timp una în jurul celeilalte, ridicându-se una deasupra alteia, intersectându-se, încolăcindu-se între ele cu frenezie. În cele din urmă se suprapuseră și porniră împreună înspre oarele care tocmai apăruse, în timp ce o pulsație ușoară, dar distinctă vibra în eter ca o perdea bătută de vânt.

Cei trei tineri priveau încremeniți acel spectacol, pradă unei emoții de nedescris.

— Ceea ce vedeți este supraimpunerea cosmică, le explică extaziat David. Este ca și cum două fluxuri de energie ar face dragoste.

Cele două coloane, puțin curbate, continuară să plutească, strânse una într-alta în cea mai impresionantă îmbrățișare pe care ochii omului o văzuseră vreodată. Apoi începură să se risipească încet, iar pulsația din aer devenea tot mai greu de perceput. După câteva secunde nu se mai văzură decât ca două dâre de lumină pe cale să se destrame. Când dispărură cu totul, cerul și marea căpătară din nou culorile obișnuite, cu nuanțe de albastru intens în punctul îndepărtat în care se uneau. Intrarea în grotă nu mai emana nimic. Totul revenise la normal, dar într-o altă manieră.

Trecură minute întregi în care nimeni nu rosti niciun cuvânt, fiind cu toții sub impresia celor văzute. Apoi, David spuse cu vocea gâtuită de emoție:

— Aș putea să greșesc, dar cred că nu mai există radiații. Și că bolnavii de pe această insulă vor avea o surpriză deosebit de plăcută. Zâmbi cu toată fața și adăugă. Și prietenele voastre vor avea o asemenea surpriză dacă sunt într-adevăr aici.

Cei trei băieți erau încă vrăjiți de minunea care le umpluse sufletele de emoție. În special Felix și Milton erau în culmea fericirii. Seamus fu primul care-și reveni.

— Nu auziți un zgomot ciudat? S-ar părea că vine de undeva, de sub pământ.

Da. Cu toții auzeau acel zgomot ciudat.

EPILOG. TANIT

La câteva ore după discuția avută cu Pedro al IV-lea, Eymerich privea povârnișurile verzi ale Capului Caccia de la înălțimea castelului galerei care-l ducea înapoi, în patrie. Era frig și chiar și vâslașii, asudați cum erau din cap până în picioare, fuseseră nevoiți să se îmbrace cu mantii groase din stofă. Dar soarele strălucea și făcea ca marea să capete reflexe de un albastru închis care nu puteau fi văzute în alte părți.

Contele de Osona, cel care comanda nava, se apropie de inchizitor.

— Un peisaj de neuitat, nu-i așa, părinte? spuse el, bine dispus. Și totuși, marea aceasta are în ea ceva care mă neliniștește ca și cum ar păstra în apele ei o taină.

Eymerich se întoarse către aristocrat, întorcând spatele stropilor care ajungeau până pe puntea superioară.

— Țineți minte ce spune Apocalipsa? „Și am văzut ridicându-se din mare o fiară care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei nume de hulă.”

Contele de Osona izbucni în râs.

— Din fericire, nu cred că vom vedea apărând o fiară de felul acesta.

— Noi nu. Dar niciun mormânt nu este veșnic, nici măcar marea. Privirea lui Eymerich se întunecă. Arătă înspre intrarea în grota lui Neptun care se vedea exact în clipa aceea, ca o dâră de verdeață în peretele de stâncă. Dacă într-o zi fiara pe care am îngropat-o acolo va reuși să se elibereze, locuitorii acestei insule vor considera moartea ca singura lor izbăvire.

— Dar despre ce fiară vorbiți? întrebă contele, mirat.

— Despre ceva spurcat care se hrănește cu trupuri bolnave și cu carnea infectată. Acum se

află acolo, dedesubt, dar mă tem că va continua să crească și să crească secole de-a rândul, alimentată de forța aceea pe care sarzii o credeau binefăcătoare. Privirile lui Eymerich se posomorâră. Acesta a fost blestemul care s-a abătut asupra lor. Nicio forță care nu vine de la Dumnezeu nu este binefăcătoare. Acum, când nu mai au lumina albastră, oamenii de aici vor vedea, probabil, răspândindu-se boala de care se tem atât de mult, până când vor învăța cum să se îngrijească singuri ca să se vindece. Dar, dacă într-o zi, vor încerca să elibereze din nou lumina aceea care conține în ea imoralitate și desfrâu, vor scoate, în realitate, din lanțuri ceea ce se ascunde în spatele ei.

Contele de Osona, tulburat de vorbele de neînțeles ale inchizitorului și de expresia îngândurată a acestuia, murmură timid:

— Dar ce spuneți acolo, părinte? Ce este acel lucru care se ascunde în spatele luminii?

— Tanit. Astaroth. Două dintre miile de nume ale Satanei. Rămânând rece la uimirea contelui, Eymerich arătă din nou cu degetul înspre grotă. Printre stâncile acelea am pregătit o capcană ucigătoare. Sper ca nimeni să nu îndrăznească vreodată să scotocească printre rămășițele unui cult obscen. Dacă, totuși, cineva o va face, va fi vai de el. M-ați auzit? Va fi vai de el!

Contele încercă să mai însenineze atmosfera care se crease și spuse pe un ton glumeț.

— Cei pe care îi amenințați astfel probabil că vor avea o vină într-adevăr uriașă ca să merite o asemenea pedeapsă.

— Vina cea mai gravă care poate exista. Să încalce poruncile care constituie voința lui Dumnezeu. Rațiune, supunere, ordine, autoritate.

— Acelea sunt valori eterne.

— Și fiara este eternă, din păcate, răspunse Eymerich, ridicând din umeri. Nu-mi doresc decât

s-o fi înlănțuit așa cum trebuia. Dar, repet, vai de cel care va încerca s-o elibereze.

David căzu pe spate, zbătându-se. Solul începuse să vibreze violent, țărâna se surpa, iar pietrele se rostogoleau peste tot. Un șuierat peste măsură de ascuțit părea să vină din măruntaiele planetei care tresărea și se zvârcolea ca și cum ar fi fost zguduită de zvârcolirea unui diavol înlănțuit.

Seamus căzu strâmb și se rostogoli, lovindu-se cu fruntea de balustrada la care încercase să ajungă. Leșină imediat. Felix dădu să se apropie de el, în încercarea de a-l ajuta, dar rămase locului și începu să strige. Din grotă ieșea un val gros de noroi albicios care aluneca iute lipindu-se de peretele dinspre mare. Era o magmă purulentă urât mirositoare din care ieșeau nenumărate tentacule diforme, în timp ce alte excrescențe se întindeau către cer ca niște degete în căutarea unei prăzi.

Milton își cuprinse fața în palme, încercând și el să strige. Sub picioarele lui, scara crăpă cu un scrâșnet sec, despărțindu-l de prietenii săi. O fisură îngrozitoare apăru în zigzag de-a lungul peretelui de piatră și fu umplută imediat cu o materie gelatinoasă care ieșea dintre stânci precum o spumă cu aspect respingător. Înainte ca avalanșa aceea mucilaginoasă să-l înghită, Milton mai putu vedea grămezi de viermi neverosimil de lungi care se zbăteau frenetic în interiorul gelatinei, de parcă așteptaseră secole întregi ca să iasă din nou la lumină.

La șuieratul venit din adâncul pământului se adăugau bubuiturile stâncilor care crăpau și ale prăpăstiilor care se deschideau peste tot, lăsând să iasă la suprafață putregaiul din interiorul lor. Asurzit, David văzu trupul fără viață al lui Seamus plutind și apoi dispărând în materia aceea translucidă, ținut captiv într-un ghem de filamente lacome. Pe măsură ce în mintea sa își făcea loc nebunia, mai găsi forța de a arunca o ultimă privire

asupra acelui spectacol îngrozitor. Părea că tot țărmul fierbea, ca și cum pământul devenise lichid și era pe cale să dea naștere prin nenumărate cratere unor tumori înspăimântătoare, înalte ca niște munți. În clipa în care picioarele îi fură cuprinse de materia aceea albicioasă, simți o durere insuportabilă când mii de tenii îl mușcară lacome. Dar după câteva secunde se transformă și el într-o gelatină informă.

Mai rămăsese doar Felix, atârnat de o stâncă izolată care părea că înoată deasupra acelei mase vâscoase ca o bărcuță de hârtie. Timpanele băiatului fuseseră sparte de șuieratul furios venit din adâncuri și pierdea sânge prin toți porii. Nu mai era în stare să judece și privea cu ochii întredeschiși lumina aceea albastră care părăsea bolta cerească, învinsă de o forță dușmănoasă care conținea în viscerele sale tot felul de grozăvii. În timp ce bezna se așternea, țărmul mării se transforma în spinarea terifiantă a unui singur vierme gigantic în interiorul căruia pulsa o indescriptibilă viață interioară. Apoi, vârful stâncii fu și el absorbit de mlaștina șuierătoare și Felix căzu pradă îmbrățișării reci a unui ghem de tenii.

Când ultima fărâmă de lumină dispăru de pe cer, acolo unde fusese litoralul sard urla și se zvârcolea un colosal protozoar de forma unui vierme, gata să se alăture hidrelor care mișunau prin apa mocirloasă de culoarea nopții. Toată această învălmășeală nu avea inteligență, nici memorie, dar purta un nume străvechi. Tanit.

Table of Contents

PRIMA ȘEDINȚĂ. LUNI 3
COPIII VIITORULUI (I) 11
GALERA REGALĂ 29
LUCERNA 1934. FUNCȚIA ORGASMULUI 46
ORA FERIADA 55
A DOUA ȘEDINȚĂ. MARȚI 71
COPIII VIITORULUI (II) 79
ALGHERO 93
COPENHAGA 1936. EXPERIMENTE BIONICE 108
CERCUL ȘI TRIUNGHIUL 118
A TREIA ȘEDINȚĂ. MIERCURI. 134
COPIII VIITORULUI (III) 142
CALUL TROIAN 157
FOREST HILLS 1942. BIOPATIA CANCERULUI 171
TAUMATURGIE 180
A PATRA ȘEDINȚĂ. JOI 197
COPIII VIITORULUI (IV) 205
COȘMARUL ÎNMORMÂNTAT 219
RANGELEY 1954. 234
ETER, DUMNEZEU Și DIAVOL 234
CULTUL INFAM 243
A CINCEA ȘEDINȚA. VINERI 265
COPIII VIITORULUI (V) 273
ZEIȚA TÂRÂTOARE 290
LEWISBURG 1957. ASASINAREA LUI CHRISTOS 309
SID POTENTE BABY 320
A ȘASEA ȘEDINȚĂ 335

SUPERIMPUNERE COSMICĂ 337
EPILOG. TANIT 350